Bb 306

Callimachus

mit Moschus u.

Bion

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:3-119201541511222-14570467X-10/fragment/page=0002

Callimachus Cyrenensis

[Werke, griech. u. lat.]

CALLIMACHI CYRENAEI

HYMNI, EPIGRAMMATA ET FRAGMENTA, QVÆ EXSTANT.

Et separatim,

MOSCHI SYRACVSII, ET BIONIS SMYRNAEI IDYLLIA.

BONAVENTVRA VVLCANIO BRVGENSI INTERPRETE.

Cum ANNOTATIONIBVS *eiusdem;* *&* INDICE *copioso.*

ANTVERPIAE,
Apud Christophorum Plantinum.
M. D. LXXXIIII.

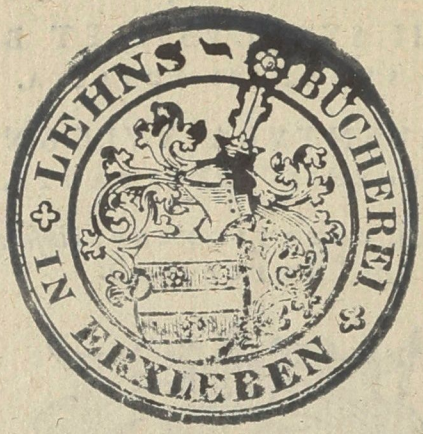
LEHNS-BÜCHEREI
IN
ERKLEBEN

NOBILISS. VIRO

IANO DOVSÆ,

NORDOVICI DOMINO,

Academiæ Lugdunensis in Batauis CVRATORI,

BONAVENTVRA VVLCANIVS

BRVGENSIS.

QVALIS iter faciens creperæ sub tempora noctis
Ire viam gyro dum breuiore cupit;
Tramite neglecto quem haud fallax orbita signat,
Semitam init propero læta per arua pede:
Hîc illum variè dum lusit denius error,
Inuoluit cæcis humida nox tenebris.
Ergo viæ quæsita sibi compendia damnans,
Te querulo aß due Lucifer ore vocat,
Quo duce, pressa legit retro vestigia. at olli
Succendit rubeas ira pudórque genas:
Talis ego, lustrum cui iam prope vertitur, ex quo
Iußit Fama tuos visere DOVSA lares.
Cùm me continuò officiis complexus amicis
Palladio velles asseruisse choro,
Fortibus in Batauis vbi Lugdunense Lycæum
Inuidiam Grudiis cordoliúmque facit.

Fas vbi erat positis docta otia carpere curis,
Pieriisq; animum pascere delitiis.
Feciſſemq; vtinam, neque mî mens læua fuiſſet,
Heu nimium vanis credula conſiliis.
Nanque ego fallaci aucupio deceptus honorum,
A Muſis feci flebile diſcidium.
Quàm dolui, vt ſenſi mediam delapſus in aulam,
Quàm fuit inconſulta, heu, mihi mens animi?
Ah quoties dixi, Quis me malus abſtulit error
O Diuæ, inuitis ingenio & genio?
Cùm tandem aſſiduas Pallas miſerata querelas
Triſtibus aulæi nexibus abſoluit.
Ergo vago ex errore mihi iam redditus ipſi,
In gremium propero LEYDA beata tuum.
Fas vbi ſit curis vacua otia ducere, & artes
Ac partes tecum DOVSA ſequi placidas,
Debita dum ſenſim (ſic votum firmet Apollo)
Perſoluam doctis præmia Virginibus.
Hoc mihi nectar erit, dum per bona fata licebit
Adſcribi Superûm ſedibus indigetem.

LIBET enim ita apud te quiritari, annos aliquot retro mihi ἔκοντι, ἀέκοντι ϑυμῷ effluxiſſe, quibus & ego honeſtiſſimi huius otij literarij, & ſuauiſſimæ conſuetudinis tuæ vſura carui, & publicũ, aliqua fortaſſe

fortasse si nõ ingenij, ingenui certè laboris industriæq. meæ fœtura. Publici enim iuris fecissem non pauca, quæ, qui me propius norunt, auidè pro suo erga me studio iamdudũ exspectant. Apud quos vt fidem meam semel liberem, à Callimacho numerationẽ facere incipio. quem quidem poëtam, vt conuenienter professioni institutoq. meo τῶν φιλελλήνων studia acuerem, Latino carmine reddidi. qua in re quàm minimum ipse mihi indulgens, meram auctoris sententiam atque adeò singula, quoad fieri potuit, verba vt exprimerem, nihil ei adderẽ, nihil demerem, laboraui. quod, quàm sit difficile cum aliquo ornatu præstare, & quibus eam ad rem præsidiis sit opus, expertus nosti; quamq. maligna sint eorum hominũ iudicia, qui hoc genus scriptionis siue exercitationis literariæ, cuius summos quosque prisci illius æui Heroas non puduit, quantum in ipsis est eleuant, & putidam nescio quam laboris commendationem, nullam verò aut

perexiguam ingenii eruditioníſve laudem ei tribuunt. quos ego pôl in hanc arenam velim ſemel deſcendere, vt ſuo periculo, ne dicam probro, diſcant ſcilicet, quam hîc fruſtra futuri ſint cum ſuo, quem ſomniant, labore aliis adminiculis deſtituto. Nam de aliis, quorum ingenium hic ipſe poëta noſtra ætate exercuit, nihil dicam. Neque enim meæ verecundiæ eſt alieni ingenii, diligentiæ fideiq. cenſorem agere, nedum malignis malleis in alienos labores ſæuire. quippe qui indignum homine ingenuo ſemper duxerim per alienam ignominiam ad laudem graſſari, ad quam, facilis eſt, fauentibus Muſis, citra alterius iniuriam & honeſtior curſus. Quod ad me meamque operam Callimacho præſtitam attinet, terſis candidisque ingeniis *hæc qualiacunq. Arridere velim* (vt cum Horatio loquar) *non tam doliturus Si placeant ſpe deterius noſtra*, quàm ex animo rei literariæ gratulaturus, ſi quis alius, dextro Apolline, rectius collimarit. Tibi verò,

verò, IANE DOVSA, Μουσαγέτη præstantissimo hoc quidquid est opellæ nuncupatum consecratumque volui, cum vt aliquod summi mei erga te studij monimentum exstaret; tum verò, vt amplissimi nominis tui, atq. adeò numinis Apollinaris tutelam calumniatorum telis opponerem. Tu enim vnus, qui vrbem hãc, quam Fata Musis destinarant, constanti consilio fortibusque armis à ferocissimi hostis furore atq. libidine sartam tectam impollutamque conseruasti, facilè hunc Musarum fœtum in ea natum à Scauris (quando à Mauris nihil est periculi) & ab omni τῶν ἀπειροκάλων φλυαρίᾳ vindicabis. Viue & vale, & me quod facis ama.

LVGDVNI BATAVORVM. Anno cIↃ. IↃ. XXCII.

IN BON. VVLCANII CALLIMACHVM CAROLI ROCASII I. C. EPIGRAMMA.

CALLIMACHI *numeros numeris mutare Latinis,*
Et pariare suis carmina carminibus
Tentarunt varijvariè: dumq; omnia tentant,
Ex melicis hortis nil nisi rus faciunt.
Id ratus indignum Latio Vulcanius, *illis*
Præsenti præsens adfuit auxilio,
Battiadæque *suas veneres sic surpuit, vt sè*
Hunc videat, totus vileat ipse sibi.

Eiusdem ad eundem Ode Sapphica.

PERGE *maternos imitate mores*
Didere in vulgum lepidos lepores,
Perge patrissans magis ac magis pro-
cudere famam.
Illa te penna haud metuente solui
A solo in cælum rapiet, Deûmque
Inseret viuum numero inuidente
Inuidia ipsa.
Quid leueis Momi metuis susurros,
Flatubus contrà nihilóque habendos?
Non capit virtus aliquo adlatratu
Depreciari.
Nititur laude hac propria, premi non
Opprimi sese patiens, potensque

Mente

Mente constanti tolerare iuxtà
Æqua & iniqua.
Imminet nobis cita mors, & anni
Indies augent, minuente vita:
Prouide, atque aui reperare damna
Perge fugacis.

AD BON. VVLCANIVM ADRRIANI BLYENBVRGI SCOBBELANDI ODA.

LAVDES egregij dicere MVLCIBRI
Mentem Pierius corripuit calor;
Vos exesse prophanum
Hinc vulgus iubeo procul.
Adsis magnanimi progenies Iouis
Virgo masque eadem: quam decimam choro
Frater Castalio vtrò
Dignatus PATARAEVS est.
Huc huc nectareo labra age flumine
Nobis docta SAIS prolue, quâ DEAS
Fontis sacra perennis
Beat lymfa NOVENSILES.
Quid restas? remoram quis motus, aut pudor
Tricanti obiicit? & quid refugum struis
Pedem? ah parcito ATHENA,
Falso ah parcito nomini.
Non hic per LIPARAEA ANTRA trahens pedē,

Quondam ludibrio & risu habitus tibi,
Nouos spirat amores?
Vah mores nimium impares!
(Longè ille in SICVLIS exsulet INSVLIS
Ferrumque assiduis MVLCEAT ictibus,
Omni Blanditiâ expers,
Sacrarum inscius artium.)
Sed cui sanctus AMOR, cui IOCVS, & LEPOS,
Cui nudæ CHARITES, cuique CVPIPINES,
Hinc & inde sequaces
Stipant ingenuum latus:
Quem vidit simul atque, expetiit sibi
Regina Idaliæ, & iam veterem nouo
Mutabat virum amore,
Nil præter solitum leuis.
Ni tectum violis, tectum & amaraco
Virosæ metuens vim POLYHYMNIA,
Raptum præpete penna
Subduxisset amasium.
Quâ doctum aureolas MNEMOSYNES genus
Puro Castaliæ rore lauant comas,
Alternantque suãues
Voces gutture tinnulo.
Excepit meritis THESPIA plausibus
Inuidente tua LEMNIE coniuge,
Obnupsitque perennis
Lauri tempora frondibus.
Nutuque ipse pater CYNTHIVS annuens
Præfecit CLARII concilio chori,

Indul-

Indulsitque pigrorem
Amnis spernere luridi.
Quin cessit numeros prodigus entheos
Quis possit Superos flectere, quis Deum
Qui regit loca tetra
Nullis peruia Solibus.
FORTVNATE tuis macte opibus FABER,
Soluens plena nouo pectora numine,
Qui moliris iturum
Fastos per memores decus.
Sic dulci ISMARIVS creditur ORPHEVS
Traxisse Armenias carmine Tygrides,
Rupesque & glacialis
Ornos præcipites HEBRI.
O mi se Genius si insinuet tuus,
Pectusque ambrosiâ & nectare largius
Irroret; Stygio amne
Quam quondam AEACIDEM THETIS.
Tunc me efferre rear supra hominum breuem
Sortem, nexilibus cinctum hederis caput,
Spernamque imperiosa
Anni iura volubilis.
Quin ista omnia plebs, quæ stupet, aut colit,
Ridebo, inuidiæ materiâ procul,
Atque extra variantis
FORTVNAE positus rotam.
Nec iam mentem animi spebus inertibus
Lactabo, irrita nec brachia dirigam
Contra aduersa fluenta,
Superstes cineri meæ.

CARMEN DICTVM V. C. BONAVENTVRAE VVLCANIO cùm Callimachum, Moſchum & Bionem publicaret.

ORpheus ocellus ille Muſæi chori
Feciſſe facinus arduum inſanùm cluet:
Auſus profundum Ditis Acheruſij
Subire limen, indidémque coniugis
Manes in oras euocare luminis.
Seu ficta ſiue facta ſint hæc nil moror,
Nec factiora faxo erunt operâ meâ.
Vnum iſtud aio, nil vetare quo minus
Hæc & modi huius facta fieri poſſient.
Id ſi negaſſis rem tibi auctorem dabo.
Maiora namque facta præſtat Orpheo
(Præfiſcinè iſtud dixerim) Vulcanius,
Flos Gratiarum & cor merum Vulcanius:
Dum lucis vſum pariter impartit tribus,
Dátque irretorto lumine aduerſum iubar
Contrà obtueri, quin (vti planè loquar)
Vitam redonat hiſce denuò tribus,
Qui iam ſine omni gratiâ periuerant,
Namque hos perîſſe duco quîs periit decor
Iniuriâ ne temporum, ánne incuriâ
Sæcli prioris nec ſat acceptum putem,
Nec fructus operæ eſt iſta ſcire, dum ſuâ
Ne laude careat Architectus huic bono.
Id quod catè accurare cunctos addecet,

Quot-

Quotquot fauemus litterariæ rei,
Munésque haberi postulamus, ac probi.
Non quod suâpte haud sat potens pollentiâ,
Priuâq; claritudine illustris parùm,
Foris rogata luce clarari velit.
Abest: sed istud expetit viris bonis
Mores malignos longè vt à se segregent.
Et laus profecta ab ore laudati viri
Virtutis esse fructus ac merces amat.
Quod si inuidentum praua gens mortalium
Præclara facta deprimát-ve per dolum.
Inglorió-ve supprimat silentio,
Fautorum abundè est sola cùm Virtus fauet:
Sat testium vnâ teste Conscientiâ
Quæ sola potior mille testibus cluit
Nec credit aliis ac sibi de se magis.
Hanc nec sinistra deprimit Calumnia,
Nec indecora tollit Assentatio,
Vulgí-ve palpum, non mouere de statu
Formidolosæ temporum vices queunt.
Macte ergo propriis, macte Vulcani, bonis:
Qui mutuatâ laude quamquam nil eges
Satis beatus temet vno & vnico
Caue despiceris munera hac tamen quibus
Te gratulantum muneratur comitas,
Quos inter inficeta Musa Baudij
Musa inuenusto plena rure, rus merum,
Rure inuenusto & insicetiis tamen
Suis probare se studet gratam tibi

Tuumq;

Tuumq́, nomen Orphei famâ magis
Efferre veris seriísque laudibus.
Nam vt porrò pergam facta censêre Orphei,
Ne quis fidem sugillet improbus meam.
Thrax iste cantu fluminum stitit fugam,
Surdísque fecit audientiam iugis,
Idémque syluas traxe fertur, ac feris
Expectoraſſe toruitatem pristinam.
Magna ista magna; fateor, abſit vt virum
Fraudaſſim honore debiti præconij.
Sed cui bono istud omne? nugas maximas
Reor fuisse, præ quod effectum dedit
Is ille dudum quem loquor Vulcanius:
Cui non mouere tygrides curæ fuit,
Sed promouere litterarium decus;
Non sistere amnes, at cupidines malos;
Non bruta saxa concitare, sed magis
Studiis adulta corda liberalibus.
Nec verò Musas munere indultas Dei
Natásque in vsum gentis humanæ, decet
Contaminari ludicris eimodi,
Nec si quis exemplo hoc facit, rectè facit.
Adde huc quod Orpheus expetita coniugis
Est aptus vsum per breuem atque euanidum,
Numeróque sensit dona Ditis irrita,
Redintegroq́, fœneratam gratiam
Mœrore fleuit, ac laborum inaniam:
Vix vt recepsse coniugem dici queat
Quam protinus rapere occuparit Acheruns

Trux,

Trux, nominiq́ concinens ſuo Acheruns.
At quod peregit alta mens Vulcanij
Douzæ dicatum Lipſióque opus, viris
Quîs Sol nihil venuſtius quicquam videt:
Hoc (inquam) opus vigebit vſque poſtumo
Recens honore, perpetiq́ adoreâ.
Dum Douza viuet, dumq́ viuet Lipſius
Duo æuiternæ ſacra famæ nomina,
Medulla Suadæ hic, ille carminum potens.
Quîs iure iunctus cum bono Vulcanius
Trigam explet ipſis inuidendam Gratiis,
Trigam citatus Gloriæ iugalibus
Supra alta regna ſurrigendam fulminum
Nouum diali ſidus additum polo.

Dominicus Baudius Flander.

EIVSDEM EPIGRAMMA.

Et Veneres miſcere, & fido interprete fungi,
Quæ præſtant rari ſingula, iuncta tenes.
Id Momus negat. at triplici te teſte tueris.
Adde etiam quartum, quò neget ille magis.

IANI GRVTERI ELEGIA.

RAra Meduſææ, VVLCANI gloria Lymphæ;
Cui Graiûm inſtillat Attica Suada fauos.
Quæ tibi Muſicæ aues non vno nomine grateis
Soluent? quæve Dij dona dabunt meliti,
Quòd deformatos ſeruili ſtigmate, MOSCHVM,
Cúmque BIONE grauis CALLIMACHI genium,

In li-

In libertatis iura antiqua asseris, & das
Nunc iterum montes ire per & maria?
Quóque magis id possit fieri securo animo, vrbis
Ecce iubes illos partem aliquam esse Remi;
Indutósque toga meliore, Latina profari
Verba, vti quibus & Mantuæ alumnus amet.
Scilicet vt, si honor haut pote sit fecisse Quiritum
Quo minus intentet ille vel iste malum;
Mellitæ incipiant vocis dulcedine, corda
Non hominum solùm flectere, at Eumenidas.
FORTVNATE FABER. *iam nunc tibi quernea triplex*
Serta venit, quam fert triga sinu Charitum,
Tam rerum grauida insuper omnium amabilium, vt vix
Credatur par ipsi esse ferendo oneri.
Sic iubet alma VENVS; *dum spreto* MVLCIBERO, *iisdem*
Tecum auet æternùm viuere in hospitiis.
FORTVNATE FABER. *iam Famæ tolleris ala*
Qua insilit & qua Sol exsilit Oceano.
Turbáque te exultim circum glomerantur Amorum;
Quales mellificæ Vere nouo Volucres.
Quorum agili vates stimulati æstro, vsque & vbique
In laudes soluunt ora canora tuas.
FORTVNATE FABER. *iam nunc tibi Mnemosidum grex*
Plaudit, Musarum plaudit & ipse pater,
Inscalpítque tuum non vno in cortice nomen,
Hic vbi ab intonsis sibilat arboribus
Aura recens Zephyri, atque Echo VVLCANIVM *acuta*
Lingua iterat pictas inter Hamadryadas,
Ipséque cum Satyris chareas agit omnivagus Pan.
Fallor? an omne mihi cor salit ad strepitum?

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

Ὕμνοι & ἐπιγράμματα.

CALLIMACHI

CYRENÆI

Hymni & Epigrammata.

BON. VVLCANIO

INTERPRETE.

ΚΑ'ΛΛΙΜΑΧΟΥ

Κυρηναίȣ ὕμνοι.

ΕΙ'Σ ΤΟ'Ν ΔΙ'Α.

ΖΗΝΟ'Σ ἔοι τί κεν ἄλλο παρὰ σπονδῆσιν ἀείδειν
Λώιον, ἢ θεὸν αὐτὸν, ἀεὶ μέγαν, ἀιὲν ἄνακτα;
Πηλογόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον ȣ̓ρανίδῃσι;
Πῶς καί νιν, Δικταῖον ἀείσομεν, ἠὲ Λυκαῖον;
Εν δοιῇ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.
Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἐν ȣ̓ρεσι φασὶ γενέσθαι,
Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Αρκαδίῃ· πότεροι πάτερ ἐψεύσαντο;
Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται. καὶ γὰρ τάφον ὦ ἄνα σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' ȣ̓ θάνες· ἐσσὶ γὰρ ἀιεί.
Εν δέ σε Παρρασίῃ Ρείη τέκεν, ἧχι μάλιστα
Εσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές. ἔνθεν ὁ χῶρος
Ιερός· ȣ̓δέ τι μιν κε χρημένον Εἰλειθίης
Ερπετὸν ȣ̓δὲ γυνὴ ἐπινίσσεται· ἀλλά ἑ Ρείης
Ωγύγιον καλέȣσι λεχώιον Απιδανῆες.
Ενθά σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,
Αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο
Λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.

Λάδων

CALLIMACHI CYRENÆI HYMNI.

IN IOVEM.

EST A luce Ioui, quisnam hymno dignior, ipso
Sit Ioue, qui magnus rex & deus est æternùm,
Cælicolum rector, debellatorq; Gigantum?
At cui te tribuam; Dycta, pater, ánne Lycæo?
Hæreo nam dubiũ genus est. Sunt Arcada qui te
Esse velint; alij nemorosa in vallibus Ida
Progenitum perhibent. Vtros sententia fallat
Da Pater at certè mendax est Creta, sepulchrum
Quæ posuit tibi: qui haud moreris. nã semp es idẽ.
At te in Parrhasia, quâ circum plurima montem
Virgulta assurgunt, peperit Rhea, hinc sacer ille
Est locus; huc vllum non reptile, nulla subitue
Indiga Lucina mulier. primi Arcades illud
Antiquos Rheæ matris dixêre recessus.
Hîc te diua sinu vitales misit in auras.
Mox laticem poscebat aquæ, quo corpore sordes
Ablueret nati, & teneros perfunderet artus.

Sed neque tu Ladon, nec adhuc Erymanthe fluebas
Splendidior quouis fluuio; sed sicca iacebat
Arcadia, vndo sam dici quam fata ferebant,
Postquam ibi soluisset niueã Berecynthia zonam.
Humidus annosas quercus vbi gessit Iaon,
Et crebro gemuêre Melam super ardua plaustra;
Multa etiam Carionã super, licet vuidus esset,
Lustra ferã posuêre sibi; sitiensq3 viator
Per Crathin carpebat iter, scabrumq3 Metopen,
Sub pedibus viuos latices vndamq3 premebat.
Angustis ergo rebus sic diua locuta est:
Tellus, ô parias & tu; neque enim tibi partus
Difficiles veniunt. dixit, validisq3 lacertis
Connixa, attollens sceptrum dea maxima, montis
Impulit in latus: hic vasto diuisus hiatu
Hinc atq; hinc, validũ subito dedit agmẽ aquarũ.
Mox te, rex, viuo perfusum flumine, pannis
Inuoluitq3, Nedaq3 (hæc maxima post Stygа, postq3
Phillyrem, ex nymphis quæ te curantq; fouentque)
Tradidit, vt tacitè Cretæum ferret in antrum;
Exigeres teneros vt clam patre molliter annos.
Nec parua officij merces; Neda nanque vocatus
Est fluuius; Leprio Cauconum is proximus vrbi
Infert se pelago; hac non vlla antiquior vnda
Arcadibus bibitur. Mox dum Pater optime, Cnossum
Nympha Thenis abiens te defert (proxima nanque Ista

Λάδων ἀλλ' οὔπω μέγας ἔρρεεν, οὐδ' Ερύμανθος,
Λευκότατος ποταμῶν. ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα
Αρκαδίη· μέλλεν δὲ μάλ' ἐυϋδρος καλέεσθαι
Αὖτις. ἐπεὶ τημόσδε Ρέη ὅτ' ἐλύσατο μίτρην,
Η πολλὰς ἐφύπερθε Σαρωνίδας ὑγρὸς Ιάων
Ηειρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ὤχησεν ἁμάξας·
Πολλὰ δὲ Καρίωνος ἄνω, διερῶ περ ἐόντος,
Ιλυὸς ἐβάλοντο κινώπετα, νίσετο δ' ἀνὴρ
Πεζὸς ὑπὲρ Κρᾶθίν τε πολύστειόν τε Μετώπην
Διψαλέος· τοῦ δὲ πολλὸν ὑδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
Καὶ ῥ' ὑπ' ἀμηχανίης σχομένη φάτο πότνια Ρείη,
Γαῖα φίλη, τέκε καὶ σύ. τεαὶ δ' ὠδῖνες ἐλαφραί.
Εἶπε, καὶ ἀντανύσασα θεὰ μέγαν ὑψόθι πῆχυν,
Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ. τὸ δὲ οἱ δίχα πουλὺ διέστη,
Εκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα· τόθι χρόα φαιδρύνασα
Ὤνα τεὸν σπείρωσε· Νέδη δέ σε δῶκε κομίσαι
Κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον, (ἵνα κρύφα παιδεύοιο)
Πρεσβυτάτῃ νυμφέων ἅι μιν τότε μαιώσαντο,
Πρωτίστῃ γενεῇ, μετά τε Στύγα Φιλλύρην τε.
Οὐδ' ἁλίην ἀπέτισε θεὴ χάριν, ἀλλὰ τὸ χεῦμα
Κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε τὸ μὲν ποθι πουλὺ κατ' αὐτὸ
Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπριον πεφάτισται,
Συμφέρεται Νηρῆϊ· παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ
Υιωνοὶ πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτοιο.
Εὖτε Θενὰς ἀπέλειπεν, ἐπὶ Κνωσσοῖο φέρουσα,
Ζεῦ πάτερ, ἡ νύμφη σέ (Θεναὶ δ' ἔσαν ἔγγυθι
Κνωσσοῦ)

Τȣτάκι τοι πέσε δαῖμον ἀπ' ὀμφαλός. ἔνθεν ἐκεῖνο
Ομφάλιον μετέπειτα πέδον καλέȣσι Κύδωνες.
Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἕταραι προσεπηχύναντο
Δικταῖαι Μελίαι, σὲ δὲ κοίμησεν Αδρήστεια
Λίκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ· σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν
Αἰγὸς Αμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως.
Γέντο γὰρ ἐξαπιναῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης
Ιδαίοις ἐν ὄρεσσι, τά τε κλείȣσι Πάνακρα.
Οὖλα δὲ Κȣ́ρητές γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο,
Τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος οὔασιν ἠχὴν
Ασπίδος εἰσαΐοι, ἐς μὴ σέο κουρίζοντος.
Καλὰ μὲν ἠέξȣ, καλὰ δ' ἔτραφες, ȣ̓ράνιε Ζεῦ.
Οξὺ δ' ἀνήβησας, ταχινοὶ δέ τοι ἦλθον ἴȣλοι.
Αλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια·
Τῷ τοι καὶ γνωτοί, προτερηγενέες περ ἐόντες,
Οὐρανὸν ἐσκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον.
Δήναιοι δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί·
Φάντο πάλον Κρονίδῃσι διάτριχα δώματα νεῖμαι·
Τίς δέ κ' ἐπ' ȣ̓λύμπῳ τε καὶ ἀΐδι κλῆρον ἐρύσσαι,
Ος μάλα μὴ νενίηλος; ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε
Πήλασθαι· τὰ δὲ τόσσον ὅσον Διὰ πλεῖστον ἔχȣσι.
Ψευδοίμην ἀΐοντος ἅ κεν πεπίθοιεν ἀκȣήν.
Οὔ σε θεῶν ἐσσῆνα πάλοι θέσαν, ἔργα δὲ χειρῶν,
Σή τε βίη, τό, τε κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἵσαο δίφρȣ.
Θήκαο δ' οἰωνὸν μέγ' ὑπ' εἴροχον ἀγγελιώτην
Σῶν τεράων· ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.
Εἵλεο δ' αἰζηῶν ὅ, τι φέρτατον· οὐ σὺ γενηῶν

Εμπε-

Ista Thenis vrbs est) vmblicus decidit, vnde
Omphalium prisci campum dixêre Cydones.
Dictæa hîc Meliæ, sociæ Corybantibus, vlnis
Te excipiunt, cuníque locatum sopit in aureis
Adrastea. dehinc suxisti pinguia capra
Vbera Amaltheæ. edisti & dulcissima mella,
Quæ tibi apes Panacra florum capita alta legentes
Stipabant Idæo in monte; hinc dicta Panacra.
Hinc tibi Curetes saliunt. quatiúntque vicissim
Arma viri, vt patris clypeûm sonus occupet au-
Ne quâ vagitus teneri se prodere possint. [res,
Sic habitus, facili creuisti Iuppiter auctu
Et teneras propera ornasti lanugine malas;
Consiliisq; puer magnus grauibusq; vigebas.
Ergo etiam fratres quanquam illis grandior ætas,
Haud quaquam inuidêre tibi cælestia regna.
Vanáque priscorum inprimis sententia vatum est
Qui Saturnigenas, triplices habitasse putarunt
Sorte datas sedes; At quis nisi stultus & excors
Sortiri cupiat supera inter & infera regna?
De paribus fit sors; magno hæc discrimine distant.
Mentirer factura fidem quandoque legenti.
Te diuûm regem non sors, sed dextera fecit,
Et robur parili tecum quod sede locasti.
Tu dominam volucrum legisti, quæ tua ferret
Auguria, illa meis vtinam sint dextera amicis.
Atqui homines sumis quorũ est suprema potestas,

Non remo, clypeóve bonum; non carmine doctum;
Nanq. horum per te data cura minoribus est dius,
Propria cuique sua. at tu queis latè oppida parent
Deligis; his nauta, & miles, patiénsque colonus,
Cũcta simul subsunt. quid enim sub principe nõ est?
Quin & Mulcibero fabros sacrare solemus,
Armigeros Marti, venatoresq; Dianæ,
Et Phœbo doctos cantusq; Lyræq; poëtas:
Ab Ioue sunt reges; neque enim diuinius illis
Est quicquam. hinc adeò in terris tua munia reges
Exercere facis, tuáque oppida sancta tueri;
Túque sedens vrbis celsa sublimis in arce
Obseruas qui iure viros, contráue gubernent.
Hos rerum affluxu ornasti & prædiuite gaza;
Non tamen ex æquo cunctos. rex noster abundè
Exemplo est; nam longè alios supereminet omnes.
Conficit hic labente die, quæ manè rubente
Ardua concepit; leuiora negotia quippe
Exsequitur citius quàm cogitat. Annus in orbem
It multis; sunt queis neq. sufficit: est quibus omnem
Infringis conatum aduersus, & irrita cœpta.
Salue Saturni soboles, quique omnia supra es;
Largitor cuiusque boni, auersórque malorum.
Quis tua facta canat? Non is fuit, aut erit vnquã.
Quis celebrare potis magni sit facta Tonantis?
Salue iterũ pater atq. iterum. Virtutem & opes da.
Nuda opibus virtus, & opes virtutis egena
Sat decorare viros nequeunt. Virtutem & opes da.

Εμπερόμβες, σὺν ἄνδρα σικέσπαλον, ὃ μὴ ἀοιδόν·
Ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζοσιν ἄυδι παρῆκας
Ἄλλα μέλειν ἑτέρῳσι· σὺ δ' ἐξέλεο πολιάρχους
Αὐτούς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρον, ὧν ἰδρις ἀιχμῆς,
Ὠνερέτης, ὧν πάντα· (τί δ' ὃ κρατέοντες ὑπ' ἰχύν;)
Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο·
Τοὺς δ', Ἄρηος ἑπακτῆρας ἠδ', Ἰτώνης
Ἀρτέμιδος Φοίβου τε, λύρης εὖ εἰδότας οἴμους·
Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες. ἑπεὶ Διὸς ἕδρανον ἀνάκτων
Θειότερον· τῷ καί σφι τὴν ὑπερίονα τάξιν.
Δῶκας δὲ πολίεθρα φυλακτῆρ' ὑμμι· ἵζεο δ' αὐτὸς
Ἀκρης ἐν πολίεσσιν, ἐπόψιος ὅτι τε δίκῃσι
Λαὸν ὑπὸ σκολιῆς ὅτι τ' ἔμπαλιν ἰθύνεσιν.
Ἓν δὲ ῥυηφενίῳ ἔβαλες σφίσιν, ἐν δ' ἄλις ὅλβος·
Πᾶσι μὲν, ἀμάλα δ' ἴσον. ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι
Ἡμετέρῳ μεδέοντι· πρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν.
Ἐσπέρι δὲ κἠν δὲ τελεῖ τά κεν ἠοῖ νοήσῃ.
Ἐσπέρι δὲ τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὖτε νοήσῃ.
Οἱ δὴ, τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' ἐχθίονι. τῶν δ' ἀπὸ πάμ-
Αὐτὸς ἄνιμον ἀπόλυσας, ἐνέκλασας δὲ μυχοῖσιν. (παν
Χαῖρε μέγα Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἑάων,
Δῶτορ ἀπημοσύνης. τεὰ δ' ἔρ[γματα τίς κεν ἀείδοι;
Οὐ γένετ', οὐκ ἔσσῃ. τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείσῃ[τε.
Χαῖρε πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδου δ' ἀρετὴν τ' ἄφενός
Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσσαται ἀνδρὸς ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ, ἀφένοιο. δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΥΜΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

ΟΙΟΝ ὁ τῶ' πόλλωνος ἐσείσατο δάφνινος ὄρπηξ,
Οἷα δ' ὅλον τὸ μέλαθρον.
ἑκὰς ἑκὰς ὅς τις ἀλιτρός.
Καὶ δή που τὰ θύρετρα καλῷ ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει.
Οὐχ ὁράας; ἐπένευσεν ὁ Δήλιος ἡδύ τι φοῖνιξ
Ἐξαπίνης, ὁ δὲ κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν ἀείδει.
Αὐτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλίνεσθε πυλάων,
Αὐταὶ δὲ κληῖδες· ὁ γὰρ θεὸς οὐκέτι μακράν.
Οἱ δὲ νέοι μολπήν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε.
Ὦ πόλλων οὐ παντὶ φαείνεται, ἀλλ' ὅ, τις ἐσθλός.
Ὅς μιν ἴδῃ, μέγας οὗτος ὃς οὐκ ἴδε, λιτὸς ἐκεῖνος.
Ὀψόμεθ' ὦ Ἑκάεργε, καὶ ἐσόμεθ' οὔποτε λιτοί.
Μήτε σιωπηλὴν κίθαριν, μήτ' ἄψοφον ἴχνος
Τοῦ Φοίβου τοὺς παῖδας ἔχειν ἐπιδημήσαντος·
Εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον, πολιὴν τε κερεῖσθαι,
Ἐστήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέθλοις.
Ἡγασάμην τοὺς παῖδας, ἐπεὶ χέλυς οὐκέτ' ἀεργός.
Εὐφημεῖτ' ἀΐοντες ἐπ' Ἀπόλλωνος ἀοιδῇ.
Εὐφημεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείουσιν ἀοιδοὶ
Ἢ κίθαριν ἢ τόξα, Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου.

Οὐδὲ

CALLIMACHI HYMNVS IN APOLLINEM.

ANNE vides, Phœbi laurus qua succutitur vi,
Delubrúmque ipsum? Procul hinc, procul este profani.
Ecce, fores ipsas pulchro pede pulsat Apollo.
Nónne vides festinùm vt Delia palma repentè
Annuat, argutumq; vt cygnus in aère cantet?
Iam vectes reuoluti & claustra horrentia portis
Cedite; nanque dei iam non præsentia longè est.
At vos, ô cantum & pueri instaurate choreas.
Non quiuis Phœbum cernit, sed quisquis honestus.
Magnus qui vidit; vilis, cui id ille negarit.
Cernamus te & nos; viles nec habebimur vlli.
Aduentante deo, iuuenes sit cautio, ne vos
Vlla pedum requies, citharæ ve silentia damnent;
Coniugium vt maneat felix & sera senectus,
Vtq; immota suis stent mœnia fundamentis. [træ.
Laudarim pueros; neq; enim tacita est citha-
Ore fauete omnes, sacros ad Apollinis hymnos.
Ipse fauet pontus, vates dum carmine dicunt
Aut citharã, aut arcũ, magnꝰ queis gaudet Apollo.

Nec

Nec lachrymosa Thetis exstinctum deflet Achillem
Mater, iô Paan gratas dum personat aures.
Ipsum etiam intermittit questus flebile saxum
Quod Phrygia obriguit infelix marmor arena
Fœmineos referens artus, luctúque fatiscens.
Dicite iô bis io; diuis certare malignum est.
Qui diuis, regi ille meo certauerit idem;
Quíque meo regi, Phœbo certauerit idem.
Qui sibi grata canunt, hos Phœbus honorib. auctat;
Nam potis est; siquidem dexter sedet ille Tonanti.
At Phœbum chorus haud lucem cãtabit in vnam;
Nam facile est; cum materies sit maxima laudum.
Aurea Phœbe tibi est & palla, & fibula, & arcus
Lyctius, & pharetra, & cithara aurea, soccus &
Aureus; immenso Phœbus nanq. affluit auro, [ipse
Immensis q3 opibus. Pytho id testatur abundè.
Quin & perpetuus decor atque æterna iuuentus
Phœbum ornat, nulla teneras lanugine malas
Obductum fragránsque comis exsudat oliuum.
Non adipem videas Phœbi stillare capillis,
Sed Panaceam ipsam; quæ quã rore imbuit vrbem
Prona petens, nullis illa est obnoxia morbis.
Nulli adeò varias etiam regnare per artes
Contigit ac Phœbo. Vates, certósque sagitta
Ille amat; vt cantus, sic Phœbo spicula cura.
Illius & sortes, & diuinatio: ab ipso
Et medici didicêre moras innectere morti.

Dicitur

Οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται ἄιλινα μήτηρ,
Ὁπωότ' ἰὴ παιῆον ἰὴ παιῆον ἀκούσῃ.
Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος,
Ὅστις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐστήρικται,
Μάρμαρον ἀντὶ γυναικὸς ὀϊζυρόν τι χανούσης.
Ἰὴ ἰὴ φθέγγεσθε· κακὸν μακάρεσσιν ἐρίζειν.
Ὃς μάχεται μακάρεσσιν, ἐμῷ βασιλῆϊ μάχοιτο·
Ὅστις ἐμῷ βασιλῆϊ, καὶ Ἀπόλλωνι μάχοιτο.
Τὸν χορὸν ὦ 'πόλλων, ὅτι οἱ κατὰ θυμὸν ἀείδει,
Τιμήσει. δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διΐ δεξιὸς ἧσται.
Οὐδ' ὁ χορὸς μετὰ Φοῖβον ἐφ' ἓν μόνον ἦμαρ ἀείσει.
Ἐστι γὰρ ἔυυμνος· Τίς ἂν οὐ ῥέα Φοῖβον ἀείδοι;
Χρύσεα τῷ 'πόλλωνι, τό, τ' ἐνδυτὸν, ἥ τ' ἐπιπορπὶς,
Ἡ τε λύρη, τό, τ' ἄεμμα τὸ Λύκτιον, ἥ τε φαρέτρη·
Χρύσεα καὶ τὰ πέδιλα· πολύχρυσος γὰρ Ἀπόλλων,
Καί τε πολυκτέανος· (Πυθῶνί κε τεκμήραιο)
Καί κεν ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος· οὔποτε Φοίβου
Θηλείαις οὐδ' ὅσσον ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς·
Αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια.
Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι,
Ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν. ἐν ἄστεϊ δ' ᾧ κεν ἐκεῖναι
Πρῶκες ἔραζε πέσωσιν, ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο.
Τέχνη δ' ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον ὅσσον Ἀπόλλων.
Κεῖνος ὀϊστευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖνος ἀοιδόν·
Φοίβῳ γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ ἀοιδή.
Κείνου δὲ θριαὶ, καὶ μάντιες· ἐκ δένυ Φοίβου
Ἰητροὶ δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο.

Φοῖβον,

Φοῖβον, καὶ Νόμιον κικλήσκομεν, ἐξ ἔτι κείνου
Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσῷ ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵππους,
Ἠιθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.
Ῥεῖά κε βουβόσιον τελέθοι πλέον, οὐδέ-κεν αἶγες
Δεύοιντο βρεφέων ἐπιμηλάδες, ἧσιν Ἀπόλλων
Βοσκομένης ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν. οὐδ' ἀγάλακτοι
Οἶες, οὐδ' ἄκυθοι, πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι·
Ἡ δέ κε μουνοτόκος, διδυμοτόκος αἶψα γένοιτο.
Φοίβῳ δ' ἑσπόμενοι πόλιας διεμετρήσαντο
Ἄνθρωποι. Φοῖβος γὰρ ἀεὶ πολίεσσι Φιληδεῖ
Κτιζομέναις, αὐτὸς ἢ θεμείλια Φοῖβος ὑφαίνει.
Τετραέτης τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἔπηξε
Καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ, περιηγέος ἐγγύθι λίμνης.
Ἄρτεμις ἀγρώσσουσα καρήατα σύννεχες αἰγῶν
Κυνθιάδων φορέεσκεν, ὁ δ' ἔπλεκε βωμὸν Ἀπόλλων.
Δείματο μὲν κεράεσσιν ἐδέθλια, πῆξε ἢ βωμὸν
Ἐκ κεράων, κεραοὺς ἢ πέριξ ὑπεβάλλετο τοίχους.
Ὧδ' ἔμαθεν τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἐγείρειν.
Φοῖβος ὃ βαθύγειον ἐμὴν πόλιν ἔφρασε Βάττῳ·
Καὶ Λιβύην ἐσιόντι κόραξ ἡγήσατο λαῷ,
Δεξιὸς οἰκιστήρ· καὶ ὤμοσε τείχεα δώσειν
Ἡμετέροις βασιλεῦσιν. ἀεὶ δ' ἔυορκος Ἀπόλλων.
Ὦ πολλὸν, πολλοί σε Βοηδρόμιον καλέουσι,
Πολλοὶ ἢ Κλάριον· (πάντη δέ τοι οὔνομα πουλὺ)
Αὐτὰρ ἐγὼ Καρνεῖον· ἐμοὶ πατρώϊον οὕτω.

Σπάρ-

Dicitur & pastor cognomine Phœbus, ab illo
Tempore quo Amphrysi prope grata fluenta iugales
Pauit equos, magno Admeti succensus amore.
Multa pecus facilè huic implebit pascua; multos
Sufficient hœdos capra, pascentibus illis
Inter oues, oculum Phœbus si adiecerit æquum.
Agnus quisque suæ pendebit ab vbere matris,
Quæque vnum solet eniti, dabit illa gemellos.
Phœbo etiam duce mortales, metirier vrbes
Cœperunt. Phœbus condendis vrbibus vsque
Gaudet; & ipse adeò dextro molimine Phœbus
Fundamenta locat quartum vix Phœbus agebat
Annũ, cùm Ortygia in pulchra fundamina prima
Iecit, firmauitque lacus circunfluus ad oram.
Vt capita assiduè caprearum multa ferebat
Cynthia venatrix, aram his texebat Apollo.
Cornea sternebat fundamina, cornibus ara
Surgebat; cornu murum quoque duxit in orbem.
Hisce rudimentis ingentia fundamenta
Tollere humo Phœbus didicit. Batto quoq; Phœbus
Olim vrbis patriæq; meæ bonus exstitit index:
Dúxque vix externo Libyam ingrediente colono
Dexter erat coruus; cincturum & mœnibus vrbem
Regibus ille meis non futilis annuit author.
Nunquam etenim Phœbo cedit sententia retro.
Phœbe Boëdromium quidam te nomine dicunt;
At multi Clarium (nam multo es nomine diues)
Ast ego Carneum; nanque hæc mihi patria vox est.

Sparta tibi Carnæe eſt antiquiſſima ſedes,
Altera ab hac Thera eſt; cui proxima dia Cyrene.
Oedipodæ ſextum genus è Lacedæmone Theras
Te duxit, Thera in Libycas te tranſtulit oras
Amiſſæ Battus donatus munere vocis.
Auguſtum hinc templũ tibi cõdidit annua in vrbe
Sacra dicans, vbi multi inflexo poplite ſacri
Ad tua procumbunt extremùm altaria tauri.
Io io multis precibus votíſque petite
Carnæe. at multo tibi ſacra altaria flore
Vere nitent, rorem Zephyrus queis afflat amicum.
Bruma crocum, & perpetuum tibi ſufficit ignem;
Non vnquam heſterno in cineres carbone redacto.
Gaudia pertẽtant Phœbum, cùm armata virorum
Turba ſalit, flauis latè permiſta Libyſſis,
Carnæi quoties redierunt annua feſta.
Aſt Heraclidæ nondum penetrare Cyrenes
Ad fontem poterant; ſed adhuc vmbroſa colebant
Aziris nemora. hos vt Phœbus vidit, amicæ
Oſtendit nymphæ, Myrtuſæ è vertice montis;
Strauit vbi Eurypyli vaſtantem armenta leonem
Hypſëis chorus haud Phœbo hoc diuinior vllus.
Nulli vrbi gratans tot commoda, quanta Cyrenæ
Largitur, veteris raptus memor. At neque Batti
Progenies vllum plus Phœbo numen adorat.
Io io pæan patulas iam perſonat aures.
Id primùm accinuit Phœbo gens Delphica carmen

Aurea

Σπάρτη δι Καρνεῖε τόδε πρώτιστον ἔδεθλον,
Δεύτερον αὖ Θήρη, τρίτατόν γε μέν, ἄστυ Κυρήνης.
Ἐκ μέν σε Σπάρτης ἔκτυ γένος Οἰδιπόδαο
Ἡγαγε Θηραίλω ἐς ἀποίκτισιν· αὐτὰρ ἔπειτα Θήρης
Οὖλος Ἀρισταίχμης Ἀσβυσίδι πάρθετο γαίη.
Δεῖμε δέ δι μάλα καλὸν ἀνάκτορον· αὐτὰρ ἔπειτα
Θῆκε πελεσφορίλω ἐπετήσιον, ἦ ἔνι πολλοὶ
Ταὶ ἄτιον πίπλεσιν ἐπ' ἰχίον ὤνα δαῦροι.
Ἰὴ ἰὴ Καρνεῖε πολύλλιτε, σεῖο ὄμμι
Ἄνθεα μὲν φορέεσιν ὐν εἴαρι τόσα πόλις ὥρας
Ποικίλ' ἀμπνεύσι ζεφύρω πνείοντος ἔρσαν,
Χείματι δ' ἠρόκομον ἠδύν. ἀεὶ δέ δι ἄενλον πῦρ,
Οὐδέ ποτε χθιζὸν φλιβόσκει ἄνθρακα τέφρη.
Ἠρ' ἐχάρη μέγα Φοῖβος ὅτε ζαθέαις Ἐυβοίς
Ἀνέρες ἀρχήσανθ' ἁγνῇ ξανθῇσι Λιβύαινις.
Τέθμια εὖτέ σφιν Καρνειάδες ἤλυθον ὧραι.
Οἱ δ' ἅπαν πηγῆς Κυρνῆς ἐδύναντο πελάσσαι
Δωριέες, πυκινὴν δ' ἄκπαις Ἀζιρὶν ἔναιον.
Τοὺς μὲν ἀναξ ἴλεν αὐτὸς, ἑῇ δ' ἐπιδείξατο νύμφῃ,
Στὰς ἐπὶ Μυρτούσης κερατόεντος· ἦχι λέοντα
Ὑψηὶς κατέπεφνε, βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο.
Οὐ κείνῳ χρὸν εἶδε θεώτερον ἄλλον Ἀπόλλω,
Οὐδ' πόλει τόσ' ἐνειμε ὀφέλσιμα τόσα Κυρήνῃ,
Μνώμεθ' ἀοιδάων ἀμπυκτόν· ἐδ' ἡμὶν αὐτοὶ
Βαπιάδαι Φοίβοιο πολέον θεὸν ἄλλον ἔτισαν.
Ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἀκεσόμεθα, ἕνεκα δ' ἔτο
Δελφὸς δι πρώτιστον ἐφύμνιον εὗρετο λαὸς,

Ημος ἐκηβολίην χρυσέων ἐπεδείκνυσο τόξων.
Πυθώ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος θὴρ,
Αινὸς ὄφις· μετὰ μὲν σὺ κατήναρες, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Βάλλων ὠκὺν ὀϊστόν· ἐπηΰτησε δὲ λαὸς,
Ιὴ ἰὴ Παιῆον, ἵει βέλος· ἐυθύ σε μήτηρ
Γείνατ' ἀοσσητῆρα· τὸ δ' ἐξ ἔτι κεῖθεν ἀείδει.
Ο φθόνος Απόλλωνος ἐπ' οὔατα λάθριος εἶπεν,
Οὐκ ἄγαμαι τ' ἀοιδὸν ὃς οὐδ' ὅσα πόντος ἀείδει.
Τὸν φθόνον ὦ πόλλων ποδί τ' ἤλασεν, ὧδέ τ' ἔειπεν,
Ασσυρίου ποταμοῖο μέγας ῥόος, ἀλλὰ τὰ πολλὰ
Λύματα γῆς καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἕλκει·
Δηοῖ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέουσι Μέλισσαι,
Αλλ' ἥτις καθαρή τε καὶ ἀχράαντος ἄνερπεν
Πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβὰς, ἄκρον ἄωτον.
Χαῖρε ἄναξ· ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ φθόρος, ἔνθα νέοιτο.

Aurea cùm affulsit certissima spicula torquens.
Nam Draco Pythonem tibi quòdam occurrit eunti
Immanis crebro quem telorum impete victor
Strauisti, fremitu populo acclamante secundo,
Io io paan (nam te Latona datorem
Auxilij peperit) quod nunc quoq; carmen in vsu est.
Fortè susurrarat clam Phœbi liuor in aurem;
Non miror vatem, qui non mare versibus aquet.
Liuorem contrà pepulit pede Phœbus, & insit:
Assyrius magnã Euphrates vim voluit aquarum,
Et multa illuuie, fœdáque it turbidus vlua.
Sed nec aquam Cereri è quouis sacra turba Melissæ
Fonte petunt; ast illimi qui purus arena
Emicat; hinc summum delibat fontis honorem.
Saluo rex. Liuor quò pestis dira facessat.

CALLIMACHI

HYMNVS IN DIANAM.

DIANAM (neq; enim fas hanc tacuisse canentes)
Dicamus, studiosam arcus, cadisq; ferinæ;
Multiplicisq; chori, & versantem in montibus altis.
Hinc orsi; patriis vt nata puella prehensis
Poplitibus, magnum sic est affata Tonantem.
Virgineum decus æternùm da posse tueri,
Nomina multa pater da; ne mihi certet Apollo.
Spicula præterea concede, arcúmque: pharetram
Non peto, non magnos arcus (mihi nanque sagittas
Cyclopes facient quamprimum, arcúmque sequentem)
Mi lucem vehere, & genibus succingere vestem
Sit pulchram, agrestesq; feras prosternere letho.
Da teneras sexaginta Oceanitidas, omnes
Nonum annum natas simul, incinctasq; puellas.
Amnisidas mihi bis denas adiunge clientas,
Quæ mihi, dum cesso lyncas vel figere ceruos,
Veloces curent catulos, pictósque cothurnos.
Da montes cunctos; atq; vrbem his adiice quam tu

Cunque

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΤΕΜΙΝ

ΥΜΝΟΣ.

ΑΡΤΕΜΙΝ (ȣ̓ γὰρ ἐλαφρὸν
ἀειδόντεσσι λαθέσθαι)
Υμνέομεν, τῇ τόξα λαγωβολίαι
τε μέλονται,
Καὶ χορὸς ἀμφιλαφὴς, καὶ ἐν
ȣ̓ρεσιν ἐψιάασθαι.
Αρχόμεν' ὡς ὅτε πατρὸς ἐ-
φεζομένη γονάτεσσι
Παῖς ἔτι κουρίζουσα, τάδε προσέειπε γονῆα,
Δός μοι παρθενίην ἀιώνιον ἄππα φυλάσσειν,
Καὶ πολυωνυμίην· ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ.
Δὸς δ' ἰοὺς καὶ τόξα. ἔα πάτερ· οὔ σε φαρέτρην
Οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον, (ἐμοὶ Κύκλωπες ὀϊστοὺς
Αὐτίκα τεχνήσονται, ἐμοὶ δ' εὐκαμπὲς ἄεμμα)
Αλλὰ φαεσφορίην τε, καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα
Ζώννυσθαι λεγνωτὸν· ἵν' ἄγρια θηρία καίνω.
Δὸς δέ μοι ἑξήκοντα χορήτιδας Ωκεανίνας,
Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους·
Δὸς δέ μοι ἀμφιπόλους Αμνισίδας εἴκοσι νύμφας,
Αιτέ μοι ἐνδρομίδας τε, καὶ ὁππότε μηκέτι λύγκας
Μήτ' ἐλάφους βάλλοιμι, θοοὺς κύνας εὖ κομέοιεν.
Δὸς δέ μοι ȣ̓ρεα πάντα. πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον
Ηντινα λῇς· σπαρνὸν γὰρ ὅτ' Αρτεμις ἄστυ κάτεισιν.

Οὔρεσιν οἰκήσω· πόλεσιν δ' ἐπιμίξομαι ἀνδρῶν
Μᾶνον ὅτ' ὀξείαισιν ἰὼ ὠδῖνεσι γυναῖκες
Τειρόμεναι καλέουσι βοηθόον ἠσί με μοῖραι
Γεινομένῳ τὸ πρῶτον ἐπεκλήρωσαν Ἐρήνην·
Οὔτι με κῆτος ἔτικτε δόλῳ ἧλιτε φέρουσα
Μήτηρ, ἀλλ' ἀρετῇ φίλων ἀπεθήκατο κόλπων.
Ὡς ἡ παῖς εἰποῦσα, γλυκὺ δ' ἤδελε πατρὸς
Ἁψαμένη, πολλὰς ἢ μάστιν ἐτανύσατο χεῖρας,
Μέχρις ἵνα ψαύσῃ. πατὴρ δ' ἐπένδυσε γελάσας.
Φῆ ἢ καταῤῥέζων, Ὅτε μοι τοιαῦτα θέαινα
Τίκτοιεν, τυθὸν κεν ἐγὼ ζηλήμονι Ἥρῃ
Χωομένῃ ἀλέξαιμι. φέρου τέκος ὅσσ' ἐθελῆμος
Αἰτίζεις· κοὐ δ' ἄλλα πατὴρ ἔπι μείζονα δώσει.
Τρὶς δέκα τοι πολίεθρα ἐϋκτιμένων ὀπάσσω·
Τρὶς δέκα τοι πολίεθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν
Εἰσεῖ, ἀλλὰ μόνῳ σε, κοὐ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι.
Πολλὰς ἢ ξυνὴ πόλιας Διὶ μητρήσεται,
Μεσσόγεως, νήσους τε· κοὐ εἰν ἀπάσῃσιν ἔσεται
Ἀρτέμιδ' ἢ βωμοί τε κοὐ ἄλσεα. ἐν μὲν ἀγυιαῖς
Ἔσῃ κοὐ λιμένεσσιν ἐπίσκοπος. Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν
Μῦθον ἐπεκρήηνε κατὰ πτερὸν βαῖνε ἢ κέρῃ
Λύκιον ἐπὶ Κρηταῖον ὄρος κεκορυμμένον ὕλῃ.
Ἔνθεν ἐπ' Ὠκεανόν· πόλεος δ' ἐπελέξατο νύμφας,
Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτους.
Χαῖρε ἢ Καίρωτος ποταμὸς μέγα, χαῖρε ἢ Τηθύς,
Οὕνεκα θυγατέρας Λητωίδι πέμπετον ἀμφὶς ἑάς.
Λῆθε ἢ Κύκλωπας μετεκίαθε· τοὺς μὲν ἔτ' ἐμὲ

Νήσῳ

Cunq; voles mihi rarus enim descensus in vrbẽ est.
At iuga celsa colam; Tunc inuisam oppida tantùm
Cùm mulier partus immanè doloribus ægra
Auxilium poscet. nanque hoc mihi fata dederunt
Nascenti, vt grauidis Lucina vocantibus adsim.
Nam mea nec pariens, vteri nec pondera gestans
Indoluit mater, nullóque enixa dolore est.
Hæc effata, patris mentum tractare puella
Nititur, incassumq; lacessens brachia tendit,
Dum attingat: ridens sed enim Pater annuit olli
Demulcens q; inquit: Cùm talia pignora diuæ
Mî datis, accensæ Zelum Iunonis & iram
Nil moror; accipias à me gnata omne quod optas,
Adiiciámque tibi facilis maiora petitis.
Et ter dena tibi turrita dabo oppida, quæ non
Numen adorabunt vllum diuíve, deæve
Te præter solam, & Diana dicentur ab vna.
Multa etiam tibi cum Phœbo communia latè
Oppida erunt firma tellure aut æquore cincta,
Vt triuia & portus custos fidissima lustres.
His dictis, gnatæ simul annuit; illa profectæ est
Cretensem ad lucum, cui densa in vertice siluæ.
Hinc petit Oceanũ, & nymphas legit inde frequen-
Nonum annũ natas simul, incinctas q; puellas. [tes,
Ceratus exsultat fluuius: Tethys quoque natas
Dianæ charas gaudet iunxisse clientas.
Mox duros Cyclopas adit, quos insula habebat

Nunc Lipare dicta: ast olim Meligunidi nomen.
Hi rigida ſtabant Vulcani incude rotantes
Candentem maſſam atque ingens opus efformãtes,
In quo Neptuni poſſent adaquare quadrigæ.
At Nymphæ timuêre ingentia monſtra videntes
Oſſaq; aquanda iugis; queis lumina cunctis
Toruis ardebant immanè è frontibus, inſtar
Quadruplicis clypei, ſtrepitu: q; incude refuſus
Terruit inſuetas, emiſſáque flamina vaſtis
Follibus, vnde imis tota intonat Æthna cauernis,
Trinacria & Sicanum ſedes, vicináque tellus
Italiæ, ac magno Cyrnus tremefacta fragore.
At poſtquam in vacuas elatus malleus auras
Percuſſit ſtridens incurua forcipe ferrum,
Pérque vices connixi id pulſauêre Cyclopes:
Tum neq; eos Nymphæ contra ſpectare, neq; altum
Auribus attonitæ valuerunt ferre boatum.
Nec mirum: neque enim diis natæ, non ita paruæ,
Impauidè aſpiciunt illos, citráue timorem.
At ſi difficilis matri parêre puella
Eſt quæquam: mater Cyclopes aduocat, Argen
Scilicet, aut Steropen. mox è penetralibus exit
Mercurius multa infectus fuligine malas,
Qui paruam ſubitò perterreat; illa parentis
Abdit ſe in gremium, palmiſque obnubit ocellos.
Tertius at tibi vix ô diua acceſſerat annus
Cùm te vlnis mater ferret Latona, vocante

Vulca-

Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ, (Λιπάρη νέον, ἀλλὰ τότ' ἔσκε
Οὔνομά οἱ Μελιγουνὶς) ἐπ' ἄκρεσιν Ηφαίστοιο
Ἑσταότας ὠξὺ μύδρον· ἐπίγετο γὰρ μέγα ἔργον·
Ἱππείλῃ τετύκοντο Ποσειδάωνι ποτίστλῳ.
Αἱ νύμφαι δ' ἔδδεισαν ὅπως ἴδον, ἀνὰ δ' ἔλαφοι,
Πρηόσιν Οὐτείησιν ἐοικότες· πᾶσι δ' ὑπὸ ὀφρὺν
Φάεα μαιμώοντα, σάκει ἴσα τετραβοείῳ,
Δεινὸν ὑπολαύοντα· κὴ ὁππότε δ' ἔπνεον ἄκμων
Ἀκμονες ἠχήσαντες, ἐπεὶ μέγα πελύτ' ἄημα
Φυσάων, ἀυτῶν τε βαρὺν ἐσόνησε. καὶ γὰρ Αἰτνη,
Αὖε· ἠ Τελεμακρίη, Σικανῶν ἕδος, αὖε· ἠ γείτων
Ἰταλίη· μεγάλῳ δὲ βοὴν ἐπὶ Κύκλωπι ἀύτει.
Εὖθ' οἱ γε ραιστῆρας ἀειράμενοι ὑπερ ὤμων,
Ἠχαλκον ζείοντα καμινόθεν, ἠδὲ σίδηρον,
Ἀμβολαδὶς τελέουσι, ἐπὶ μέγα μοχθήσαντες.
Τῷ σφέας οὐκ ἐτάλασσεν ἀκηδέες Ὠκεανῖναι
Οὔτ' ἄντλῳ ἰδέειν, ὅτε κτύπον οὔασι δέχθαι.
Οὐ νέμεσις· κείνας γὰρ ἀεὶ μάλα μηκέτι τυτθὰ
Οὐδέποτ' ἀφελκτὶ μακάρων ὁρόωσι θύγατρες.
Ἀλλ' ὅτε κεράων τὶς ἀπειδέα μητέρι τεύχοι,
Μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἐῇ ἐπὶ παιδὶ καλίσσει,
Ἀργὼ, ἠ Στερόπην· ὁ δ' ὁμάρτῳ οὐκ μυχάτοιο
Ἔρχ' Ἑρμείης ἀοδὴν κεχρημένῳ ἀιθῆ.
Αὐτίκα τὴν κέρλῳ μορμύσσε· ἠ δ' ἔτεκέσσης
Δύνει ἔσω κόλπους, ἠεμένη ἐπὶ φάεσι χεῖρας.
Κῆρα, σὺ δ' ὠκύτερω ὠξ, ἔπι τελέτηρ ἐοῦσα,
Εὖτ' ἔμολε Λητώσι μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρεσσα,

Ηφαίστε καλέοντ᾽ ὄπως ὀπτήρια δύῃ,
Βρόντεω σὲ σιδαροῖσιν ἐφεσταμένη γενάπεσι,
Στήθε᾽ ἐπὶ μεγάλης λασίης ἐδράξασα χαίτης,
Ὤλοψας ἢ βίηφι· τὸ δ᾽ ἄτρεκὲς οὐκ ἐνίσπω
Μεσσάπιον σέρνοισι μένει μέρος, ὡς ὅτε κόρσην
Φωτὸς ὑποδρωθεῖσα κόμῳ ἐπενείματ᾽ ἀλωπῆξ.
Τῷ μάλα θαρσαλέη σφε λάβες ἀπὸ σελέξατο τῆμος,
Κύκλωπες, ἢ μήπ Κυδώνιον εἰ δ᾽ ἄγε τόξον
Ἠδ᾽ ἰὸς ἡϊλλόν τε κατακληῖδα βελέμνων
Τεύξατε· ἐκ δ᾽ ἐγὼ Λητωΐδας, ὥστε Ἀπόλλων.
Αἱ δέ κ᾽ ἐγὼ τόξοις μόνιον δάκος ἠλιτέλωρον
Θηρίον ἀρρεύσω, τὸ δέκεν Κύκλωπες ἔδυσαν. [μεν·
Εννεπες· οἱ δ᾽ ἐτέλεσσαν. ἄφαρ δ᾽ ὡπλίσατο δαῖ-
Αἶψα δ᾽ ἐπὶ σκύλακας πάλιν ἤιεν· ἵκετο δ᾽ αὖλιν
Αρκαδικὴν ἐπὶ Παῶος· ὁ δὴ κρέα λυγκὸς ἔπαμνε
Μαινάλιης, ἵνα οἱ κεκάδες κύνες εἴδαρ ἔδοισιν.
Τὸν δ᾽ ὁ γηγενέτης δύο μὲν κύνας ἤμισυ πηγὲς,
Τρεῖς δὲ πυρσατίσας, ἕνα δ᾽ ἀϊόλον· (οἵ ῥα λέοντας
Αὐτὰς ἂν ἐρύοντες, ὅτε θράξαιντο δερκάων,
Εἶλον ἔπ ζώοντας ἐπ᾽ αὐλίον) ἐπλὰ δ᾽ ἔδωκε
Θάσσονας ἀυράων κωσσυφίδας, ἃι ῥα διῶξαι
Ωκιστ᾽ νεβρὸς ἔη κεν ἀμύοντα λαγωὸν,
Καὶ κοίτῳ ἐλάφοιο, εὐτριχος ἔνθα καλιαὶ,
Σηπῆναι, κεν ζορκὸς ἐπ᾽ ἴχνιον ἠγήσειεν.
Ἐνθεν ἀποιχομένη (μὴ κύνες ἐσσεύοντο)
Εὗρες ἐπὶ σφετερολῆς ὄρεος Παρράσιοιο
Σκιρτάσας ἐλάφους, μέγα θ᾽ ἕρκος· αἱ μὲν ἔπ᾽ ὄχθης

Αἶψα

Vulcano, vt visam pensaret munere formam.
Tu tamen horrendi residens in poplite Bronta
Hirsuto rigidas vulsisti è pectore setas
Annixa; vt pars nunc ea restet glabra, nec vltra
Setas producat; veluti damnosa capillos
Cùm caput est aggressa hominis populatur alopex.
Sumtis inde animis, sacro sic ore locuta es.
Arcum Cyclopes mihi iam properate, pharetram
Ex humero nobis quæ pendeat, atque sagittas.
Latona quoniam sum creta, vt Phœbus Apollo.
Quod si soliuagus vel aper mihi, vel fera maior
Contigerit; duris Cyclopibus esca feretur.
His dictis, opus effectum est; instructáque diua
Continuo ad catulos versa es, Panósque Lycæi
Arcadicum limen; qui lyncem in frusta secabat
Mænaliam, canibus fœtis alimenta daturus.
Ille duos albo distinctos munerat, & tres
Auripetas catulos, maculosum donat & vnum;
(Hæ etiam viuum vis est animosa leonem
Correptum ceruice supinum in tecta referre)
Addidit his septem Cynosuridas, ocyor aura
Quæ cursus, siue hinnuleum præuertere, siue
Indocilem nictus leporem captare iuuaret,
Hystricis aut volucris quoq; cerui indagine lustrã
Prodere, capreoli & vestigia noscere doctas.
Hinc digressa, canum cincta agmine, per iuga mõtis
Parrhasij, ceruas salientes cernis, Anauri

Ad ri-

Adripam lapidosi suetas pascere, tauris
Maiores; rutilum his fulgebat cornibus aurum.
Quas subitò mirata, his tecum es vocibus vsa:
Prima hæc Diana manibus dignissima præda est.
Quinque omnes numero; quarum tu quattuor acri
Insectans cursu non vlla adiuta canum vi
Cepisti, vt celerem veherent tibi Delia currum.
Vnam quæ Iunonis ope ad Celadontia refugit,
Scilicet extremo Alcidæ seruata labori
Saltibus incuruisq́ iugis Cerynæa recepit.
O virgo, Titÿi interfectrix, aurea Zona est,
Aureaq́ arma tibi, currusq́ est aureus ipse,
Aureaq́ immittis ceruis circum ora lupata.
At quonam primùm te vexit corneus axis?
Æmum in Thrëicium; cuius de vertice celso
Horrifer inspirat Boreas mala frigora nudis.
Vnde tibi tedæ? quæ flamma accendit? Olympus
Mysus ligna dedit; queis perpetuum iniicis ignem,
Emicat excelsi qualis de fulmine patris.
At quoties arcus factum est tibi, diua, periclum?
Prima sagitta vlmũ, quercũ altera, tertia agrestẽ
Certa feram feriit; quartam non arbore figis,
Vrbe sed iniusta, quæ ciues & peregrinos
Ladit, iniqua patrans. Miseros ô terq́ quaterq́
In quos, diua, tuæ pondus desæuerit iræ.
Horum armenta lues populatur, grando labores:
Et tonsi lugent natos patres. Sed & ipsis
Matribus, exitiosi non est, accidit agris

Αἰὲν ἐβουκολέοντο μελαμψήφιδος Αναύρου,
Μάσσονες ἢ ταῦροι· κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός.
Εξαπίνης δ' ἔταφές τε, καὶ ὃν ποτὶ θυμὸν ἔειπες,
Τοῦτό κεν Αρτέμιδος προτάγριον ἄξιον εἴη.
Πέντ' ἔσαν αἱ πάσαι· πίσυρας δ' ἕλες ὦκα θέουσα,
Νόσφι κυνοδρομίης, ἵνα τοι θοὸν ἅρμα φέρωσι.
Τὴν δὲ μίαν, Κελάδοντος ὑπὲρ ποταμοῖο φυγοῦσαν,
Ηρης αἰνεσίῃσιν, ἀέθλιον Ηρακλῆι
Υστατον ὄφρα γένοιτο, πάγος Κερύνειος ἔδεκτο.
Αρτεμι παρθενίη, τιτυοκτόνε, χρύσεα μέν τοι
Εντεα καὶ ζώνη, χρύσεον δ' ἐζεύξαο δίφρον,
Εν δ' ἐβάλου χρύσεια θεὰ κεμάδεσσι χαλινά.
Πῦ δέ σε τοῦ πρῶτον κερόεις ὄχος ἤρξατ' ἀείρειν;
Αἴμῳ ἔπι Θρήικι, τόθεν βορέαο κατάϊξ
Ερχεται ἀχλαίνοισι δυσαέα κρυμὸν ἄγουσα.
Πῦ δ' ἔταμες πεύκην; ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης;
Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ· φάεος δ' ἐνέηκας ἀϋτμὴν
Ασβέστου, τό ῥα πατρὸς ἀποστάζουσι κεραυνοί.
Ποσσάκι δ' ἀργυρέοιο θεὴ πειρήσαο τόξου;
Πρῶτον ἐπὶ πτελέην, τὸ δὲ δεύτερον ἧκας ἐπὶ δρῦν,
Τὸ τρίτον αὖτ' ἐπὶ θῆρα· τὸ τέτρατον οὐκέτ' ἐπὶ δρῦν,
Αλλά μιν εἰς ἀδίκων ἔβαλες πόλιν, οἵτε περὶ σφεας
Οἵτε περὶ ξείνους ἀλιτήμονα πόλλ' ἐτέλεσκον.
Σχέτλιοι οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξεαι ὀργήν.
Κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη·
Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' ἡάσιν· αἱ δὲ γυναῖκες,
Η βληταὶ θνήσκουσι λεχωΐδες, ἢ ἐφυγοῦσαι

Τίκτου-

Τίκτουσιν· τῶν δ' ἐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὴν ἀνέσῃ.
Οὐδ' ἐκυμηνύμισδής τε κηλίλωβος ἀυγάσσαι,
Κείνοις εὖ μὲν ἄρχεται φέρει σάχυι, εὖ δ' ἠλυέδλη
Τετραπόδων, εὖ δ' ὅλβος ἀέξεται. ἐδ' ἐπὶ σῆμα
Ἔρχονται πολὺν εὖτε πολυχρόνιον λιφέρωσιν.
Οὐδ' ἢ δίχα σασίη τρώμει γένος, ἤτε κῆ εὖ ἔῳξ
Οἶκος ἐσηῶλος ἐσίνατο. ζαὶ δ' ἡμαρ
Εἰνάτερες καλόωτε μίαν περὶ δίφρον τίθενται.
Πότνια, τῶν εἰη μὲν ἐμοὶ φίλος ὅσλις ἀληθὴς,
Εἶλω δ' αὐτὸς, ἄνασσα· μέλοι δέ μοι ἀιὲν ἀοιδὴ,
Τῇ ἔνι μὲν Λητοῦς γάμος ἔσεται, ἐν δὲ σὺ πολλὴ,
Ἐν δὲ Ἀπόλλων, ἐν δ' οἱ σέο πάντες ἄεθλοι·
Ἐν δὲ κύνες, ἐν ἵππος, ἐν ἄντυγες, αἵ τέ σε ῥεῖα
Θνητὴν φορέεσιν, ὅτ' ἐς Διὸς οἶκον ἐλαύνεις.
Ἐνθάδι ἀνπόωντες ἐνὶ μεσομηλῆσι δέχονται,
Ὅπλα μὲν Ἑρμείης ἀνακήκισι, αὐτὰρ Ἀπόλλων,
Θηρίον ὅ, τι φέρηισι πάρος δὲ, πρὶν ἐξ ἱκέσθαι
Καρτερὸν Ἀλκείδλω· νῦν δ' ἐν ἔπι ἔπος ἄεθλον
Φοίδῳ ἔχει· δῖος γὰρ ἀεὶ Τιρύνθιος ἄνμων
Ἔσηκε πρὸ πυλέων, ποτιδέγμενος εἰ λιφέροτο
Νείαν ἐῶν ἔδεσμα. θεοὶ δ' ἐπὶ πάντες ἐκείνῳ
Ἀλκητὴν γελόωσι, μάλιστα δὲ πενθερὴ αὐλῇ,
Ταῦρον ὅτ' ἐν δίφρῳ μάλα μέγαν, ἠὲ λεπάδνῳ
Κάπρον ὑποδιδίσιο φέρει ποδὸς ἀπαλίγκιον.
Κερδαλέῳ μύθῳ σε, θεὰ, μάλα τῷδε πινύσκω,
Βάλλε κακὸν ἐπὶ θῆρας, ἵνα θνητοῖσι βοηθὸν,
Ὡς ἐμὲ, νικήσωσιν. ἔα πρόκας ἠδὲ λαγωοὺς

Οὔρια

Partus in exilio: proles q3 est morbida & aui
Perbreuis. At oculis quos tu, diua, aspicis aquis
His læta segetes, his læta armenta, fluitque
Copia diues opum: Sed nec Libitina subitur
Donec eis sera soluantur membra senecta.
Non genus absumit discordia, docta potentes
Euertisse domos. sed enim conuiuia ad vnam
Vnanimes agitant mensam socrúsque nurúsque.
Horum ego de numero, dea, sim: sit quisquis amicus
Est mihi sincerus. Semper mihi carmina curæ
Sint, thalamus Latonæ in queis, & plurima tu sis,
Phœbúsque, & series laudum numerosa tuarum.
Vt te ornent arcus q3, canes q3, vt currus, ad ampla
Qui te conspicuam summi fert tecta Tonantis.
Vt tibi vestibulum diui gratentur ad ipsum.
Arma citus demit Cyllenius: inde, ferinam
Si quam adfers Phœbus; sic assolet ille priusquam
Venerat Alcides, nunc non ea munia Phœbi.
Semper enim ad cæli portas Tyrinthia stat vis
Indefessa, epulum exspectans an forsan opimum
Diua feras; superis risum mouet omnibus ille.
Præcipuè ingentem socrus ciet ore cachinnum
Ingentem quoties currut aurum aut rapit aprum,
Postremóque trahit tremulos pede fortiter artus,
Versutis palpum obtrudens tibi Delia verbis:
Sontes sterne feras; vt de, diua, Herculis instar
Auxiliatricem dicant homines; sine per iuga pasci

Cùm

Cùm capreis lepores: neque enim tua tela merẽtur.
Vastat aper segetes, culta & plantaria vastat,
Noxius est homini & taurus: hos diua, ferito.
Sic ait, & prædæ ingenti mox feruidus instat.
Nam neque cùm in Phrygia mortales exuit artus,
Exuit ingluuiem; tantundem sed vorat, atque
Thiodamanti olim fessus cùm occurrit aranti.
Ast Amnisiades, ceruas simul ac iuga collis
Demta, fouent, latoq; ferunt Iunonis ab horto
Pabula nascentis properè iucunda triphylli.
Quo nec equis Iouis est quicquam iucundius esu.
Auratosq; lacus lymphis prædulcibus implent,
Gratior vt ceruis potus sitientibus adsit.
Tu patris interea subiens tecta ampla, vocaris
A cunctis sessura; sedes sed proxima Phœbo.
Quando erit vt nymphæ cingant te, diua, choreis
Fundit vbi Inopus vitreæ Ægyptius vndas?
Seu Pitanen iuxta (Pitane et tua) seu prope Limnas,
Seu propè Alas Araphenidas; fecisti vbi quondam
Diua moram, fugiens Scytharum immania sacra.
Ne mihi tum mercede boues aliena per arua
Vomerem agant, latéque patentia iugera sulcent:
Nam fractos artus, & languida colla trahentes
Reddentur stabulis, vel si Stymphalides essent
Nonum annum egressæ, firmæ, cornúque valentes;
Rara quibus vis est pinguem proscindere glebam.
Nunquam etenim choreas has præterlabere Phœbe;

At sistens

Οὔρεα βόσκεσθε· τί δὲ κεν πρόκες ἠδὲ λαγωοὶ
Ῥέξειαν; σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται.
Καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα· βάλλ' ἐπὶ καὶ τούς.
Ὡς ἔνεπεν, τάχινος δὲ μέγαν περὶ θῆρα πονεῖτο.
Οὐ γὰρ ὅγε Φρυγίῃ περ ὑπὸ δρυὶ γυῖα θεωθεὶς
Παύσατ' ἀδηφαγίης. ἔτι οἱ πάρα νηδὺς ἐκείνη
Τῇ ποτ' ἀροτριάοντι σύνηντετο Θεοδάμαντι.
Σοὶ δ' Ἀμνισιάδες μὲν ὑπὸ ζεύγληφι λυθείσας
Ψήχουσιν κεμάδας, παρὰ δέ σφισι πουλὺ νέμεσθε
Ἥρης ἐκ λειμῶνος ἀμησάμεναι φορέουσιν
Ὠκύθοον τριπέτηλον. ὃ καὶ Διὸς ἵπποι ἔδουσι.
Ἐν καὶ χρυσείας ὑπολήνιδας ἐπλήσαντο
Ὕδατος· ὄφρ' ἐλάφοισι ποτὸν θυμάρμενον εἴη.
Αὐτὴ δ' ἐς πατρὸς δόμον ἔρχεαι· οἱ δὲ σ' ἐφ' ἕδρην
Πάντες ὁμῶς καλέουσι· σὺ δ' Ἀπόλλωνι παρίζεις.
Ἡνίκα δ' αἱ νύμφαι σε χορῷ ἔνι κυκλώσονται
Ἀγχόθι πηγάων Αἰγυπτίου Ἰνωποῖο,
Ἡ Πιτάνης, (καὶ γὰρ Πιτάνη σέθεν) ἢ ἐνὶ Λίμναις,
Ἡ ἵνα δαῖμον Ἀλὰς Ἀραφηνίδας οἰκήσουσα
Ἦλθες ἀπὸ Σκυθίης, ἀπὸ δ' εἴπαο τέθμια Ταύρων·
Μὴ νειὸν τημοῦτος ἐμαὶ βόες εἵνεκα μισθοῦ
Τετράγυον τέμνοιεν ὑπ' ἀλλοτρίῳ ἀροτῆρι.
Ἡ γάρ κεν γυῖάς τε καὶ αὐχένα κεκμηκυῖαι
Κόπρον ἔπι προγένοιντο, καὶ εἰ Στυμφαλίδες εἶεν,
Εἰναετιζόμεναι, κερεαλκέες, αἳ μέγ' ἄρισται
Τέμνειν ὦλκα βαθεῖαν. ἐπεὶ θεὸς οὔποτ' ἐκεῖνον
Ἦλθε παρ' Ἠέλιος καλὸν χορόν· ἀλλὰ θεῆται

Δίφρον ἐπιστήσας, τὰ δὲ φάεα μηκύνονται.
Τίς δέ νύ τοι νήσων, ποῖον δ' ὄρος εὔαδε πλεῖστον;
Τίς δὲ λιμήν; ποίη δὲ πόλις; τίνα δ' ἔξοχα νυμφέων
Φίλαο, καὶ ποίας ἡρωΐδας ἔσχες ἑταίρας
Εἰπὸ θεά· σὺ μὲν ἄμμιν, ἐγὼ δ' ἑτέροισιν ἀείσω.
Νήσων μὲν, Δολίχη, πολίων δέ τοι ἔυαδε Πέργη,
Τηΰγετον δ' ὀρέων· λιμένες γε μὲν Εὐρίποιο.
Εξοχα δ' ἀλλάων Γορτυνίδα φίλαο νύμφην,
Ελλοφόνον, Βριτόμαρτιν, ἐΰσκοπον· ἧς ποτὲ Μίνως
Πτοιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι κατέδραμεν οὔρεα Κρήτης.
Η δ' ὁτὲ μὲν λασίῃσιν ὑπὸ δρυσὶ κρύπτετο νύμφη,
Αλλοτε δ' εἰαμενῇσιν. ὁ δ' ἐννέα μῆνας ἐφοίτα
Παίπαλά τε κρημνούς τε· καὶ οὐκ ἀνέπαυσε διωκτὺν
Μέσφ' ὅτε μαρπτομένη καὶ δὴ σχεδὸν ἥλατο πόντον,
Πρηόνος ἐξ ὑπάτοιο· καὶ ἔνθορεν εἰς ἁλιήων
Δίκτυα, τά σφ' ἐσάωσεν. ὅθεν μετέπειτα Κύδωνες
Νύμφαν μὲν, Δίκτυνναν, ὄρος δ' ὅθεν ἥλατο νύμφη,
Δικταῖον καλέουσιν. ἀνεστήσαντο δὲ βωμοὺς,
Ιερά τε ῥέζουσι. τὸ δὲ στέφος ἤματι κείνῳ,
Ηπίτυς, ἢ σχῖνος· μύρτοιο δὲ χεῖρες ἄθικτοι.
Δὴ τότε γὰρ πέπλοισιν ἐνέσχετο μύρσινος ὄζος
Τῆς κούρης, ὅτ' ἔφευγεν· ὅθεν μέγα χώσατο μύρτῳ.
Οὖπι ἄνασσ' ἐυῶπι, φαεσφόρε, καὶ δέ σε κείνης
Κρηταέες καλέουσιν ἐπωνυμίην ἀπὸ νύμφης.
Καὶ μὴν Κυρήνην ἑταρίσσαο, τῇ ποτ' ἔδωκας
Αὐτὴ θηρητῆρε δύω κύνε, τοῖς ἔνι κούρη
Υψηΐς παρὰ τύμβον Ιώλκιον ἔμμορ' ἀέθλου·

Καὶ

At sistens currum spectas, & longior it lux.
Insula quæ potior, qui mons tibi gratior, & qui
Arridet portus magis atq; vrbs. quæ tibi nympha
Antè alias placeat, sociæ quæ heroides adstent
Dic dea tu nobis; alios eadem ipse docebo.
Insula præ reliquis Doliche, vrbs gratissima Perga
At mons Taygetus, Euripi portus; amicam
Plus reliquis nympham Gortynida dilexisti,
Infestam ceruis Britomartin, cuius amore
Accensus Minos errauit per iuga Cretæ.
Sed modò se quercu, modo nympha vligine texit.
Ille nouem menses iuga per scopulósque secutus
Non prius abstinuit, donec iam proxima captæ
Se propè sublimi de rupe immisit in æquor,
Retiáque insiliit piscantum; his sospes inhæsit.
Dictynnam Nympham Cydones tempore ab illo,
Dictæúmque vocant montem quo desilit illa;
Instaurántque aras, persoluúntque annua sacra.
Luce illa è pinu sibi lentiscóve corollas
Conficiunt; myrtum fas non attingere dextra;
Namque eius ramus tunicæ fugientis adhæsit
Myrteus. hinc oculis myrtum non aspicit æquis.
Vpi, decora oculis, lucem regina ministrans,
Cretenses tribuunt nympha tibi nomen ab illa.
Gaudes & socia Cyrene. huic Delia binos
Donasti catulos olim venatibus aptos,
Queis Nympha ad Peliæ tumulũ certamine vicit.

Quinetiam Cephali coniux te Dëionida
Venantem assiduè sequitur. sed iudice fama
Non minus Anticlea tuis tibi amatur ocellis.
Prima illa celeres arcus, pharetrásque sagittis
Fœtas, aptarunt humeris, dextrumq; lacertum
Illa sæpe nuda emicuëre papilla.
Laudasti & cursu insignem pernice Atalantam
Iasio natam; qua nulla infestior apris,
Docta abs te venandi artem, certúmque ferire.
Non hanc venantes, strato Calydone sub alta
Illustres apro, damnent; victricia signa
Arcas adhuc seruat, dentes monstrátque ferinos.
Sed neque crediderim Hylæum, Rhetúmq; ferocem,
Quamuis apud manes odio illius vsque laborent,
Carpturas iaculatricem. nanque ilia vanos
Arguerent traiecta, cruentáque Manala cæde.
Vrbibus & domibus diues salueto Chitone,
Mileti præses. nam te fretus duce Neleus
Classe cita profugus claris excessit Athenis.
Chesias, Imbrasie, solio qua prima refulges;
Cui propria nauis clauum olim maior Atrides
Suspendit templo, soluendis præmia ventis;
Puppibus infestis cùm Græci ad pergama cursum
Dirigerent, Helenam irati Rhamnusida propter.
Certè bina tibi, dea, Ratus templa dicauit,
Quorum vnum Coriæ dictũ: quòd nempe vagantes
Illius iuga per reuocasti Axinia natas.

Heme-

Καὶ Κεφάλου ξανθὴν ἄλοχον Δηϊονίδαο
Πότνια σὴν ὁμόθηρον ἐθήκαο· καὶ δέ σε φασὶ
Καλὴν Αντίκλειαν ἴσον φαέεσσι φιλῆσαι·
Αἳ πρῶται θοὰ τόξα καὶ ἀμφ' ὤμοισι φαρέτρας
Ιοδόκους ἐφόρησαν· ἀσύλωτοι δέ φιν ὦμοι
Δεξιτεροὶ, καὶ γυμνὸς ἀεὶ παρεφαίνετο μαζός.
Ηνησας δ' ἔτι πάγχυ ποδοῤῥώτην Αταλάντην,
Κούρην Ιασίοιο συοκτόνον Αρκασίδαο,
Καί ἑ κυνηλασίην τε καὶ ἐυστοχίην ἐδίδαξας.
Οὔ μιν ἐπίκλητοι Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες
Μέμφονται κάπροιο. τὰ γὰρ σημήϊα νίκης
Αρκαδίην εἰσῆλθεν, ἔχει δ' ἔτι θηρὸς ὀδόντας.
Οὐδέ μεν Υλαῖόν τε καὶ ἄφρονα Ροῖκον ἔολπα,
Οὐδέ περ ἐχθαίροντας, ἐν ἄϊδι μωμήσεσθαι
Τοξότιν. οὐ γάρ σφιν λαγόνες συνεπιψεύσονται,
Τάων Μαιναλίη νᾶεν φόνῳ ἀκρόρεια.
Πότνια, πουλυμέλαθρε, πολύπτολι χαῖρε Χιτώνη,
Μιλήτῳ ἐπίδημε. σὲ γὰρ ποιήσατο Νηλεὺς
Ηγεμόνην, ὅτε νηυσὶν ἀνήγετο Κεκροπίηθεν,
Χησιὰς, Ιμβρασίη, προτόθρονε· σοὶ δ' Αγαμέμνων
Πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάτθετο νηῷ,
Μείλιον ἀπλοίης, ὅτέ οἱ κατέδησας ἀήτας.
Τεύκρων ἡνίκα νῆες Αχαιΐδες ἄστεα κήδειν
Επλεον, ἀμφ' Ελένῃ Ραμνουσίδι θυμωθεῖσαι.
Ημὲν τοι Προῖτός γε δύω ἐκαθίσσατο νηούς·
Αλλον μὲν, Κορίης, ὅτι οἱ συνελέξαο κούρας
Οὔρεα πλαζομένας ἀξείνια· τὴν δ' ἐνὶ Λούσσοις.

Ημέρῃ, ὅνεκα θυμὸν ἀπ' ἄγριον εἵλεο παίδων.
Σοὶ καὶ Αμαζονίδες πολέμου ἐπιθυμήτειραι
Εν κοτε παῤῥαλίῃ Εφέσου βρέτας ἱδρύσαντο,
Φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ. τέλεσεν δέ τοι ἱερὸν Ιππώ.
Αὐταὶ δ' Οὖπι ἄνασσα περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο,
Πρῶτα μὲν ἐν σακέεσσιν ἐνόπλιον, αὖθι δὲ κύκλῳ
Στησάμεναι χορὸν εὐρύν. ὑπήεισαν δὲ λίγειαι
Λεπταλέον σύριγγες, ἵνα πλήσωσιν ὁμαρτῆ.
Οὐ γάρ πω νέβρεια δι' ὀστέα τετρήνοντο,
Εργον Αθηναίης ἐλάφῳ κακόν. ἔδραμε δ' ἠχὼ
Σάρδιας, ἔς τε νομὸν Βερεκύνθιον. αἱ δὲ πόδεσσιν
Οὖλα κατεκροτάλιζον, ἐπεψόφεον δὲ φαρέτραι.
Κεῖνο δέ τοι μετέπειτα περὶ βρέτας εὐρυθέμεθλον
Δωμήθη. τῶν δ' ὅτι θεώτερον ὄψεται ἠώς,
Οὐδ' ἀφνειότερον· ῥέα κεν Πυθῶνα παρέλθοι.
Τῷ ῥα καὶ ἠλαίνων ἀλαπαζέμεν ἠπείλησε
Λύγδαμις ὑβριστής· ἐπὶ δὲ στρατὸν ἱππημολγῶν
Ηγαγε Κιμμερίων, ψαμάθῳ ἴσον, οἵ ῥα παρ' αὐτὸν
Κεκλιμένοι ναίουσι βοὸς πόρον Ιναχιώνης.
Α δειλὸς βασιλέων, ὅσον ἤλιτεν. οὐ γὰρ ἔμελλεν
Οὔτ' αὐτὸς Σκυθίην δε παλιμπετὲς, οὔτέ τις ἄλλος
Οσσων ἐν λειμῶνι Καϋστρίῳ ἔσαν ἅμαξαι,
Νοστήσειν· Εφέσου γὰρ ἀεὶ τεὰ τόξα πρόκειται.
Πότνια Μουνυχίη, λιμενοσκόπε χαῖρε Φεραίη.
Μή τις ἀτιμήσῃ τὴν Αρτεμιν· οὐ δὲ γὰρ Οἰνεῖ
Βωμὸν ἀτιμάσαντι καλοὶ πτόλιν ἦλθον ἀγῶνες.
Μηδ' ἐλαφηβολίην, μηδ' ἐυστοχίην ἐριδαίνειν·

Οὐδὲ

Hemeries aliud tẽplum est, prope Lussa; quod omnẽ
Propitia abstuleris illarum mente furorem. [vrbe
Quin simulachrum Ephesina etiã tibi Amazones
Bellaces posuêre, altam quâ proiicit vmbram
Fagus; diuinos Hippo persoluit honores.
Ast illæ, Vpi, tibi armatam saliêre choream,
Consertus primùm clypeis, latam inde per orbem
Pandentes choream: sonitu cui fistula acuto
Præcinit, irrequieta trahens huc agmina & illuc.
Tibiam enim nondũ hinnuleã terebrare repertum
Palladis arte, mala ceruis, erat. it sonus vsque
Sardias, atque vltra Berecynthia pascua. At illæ
Ingentem pedibus strepitum, pharetráque ciebant.
Hocipsum simulachrum augusto, Delia, templo
Cura hominum sepsit; quo nil diuinius Eos
Splendidiúsue videt; Pythone opulentius ipso.
Impius id demensq; olim vastare minatus
Lygdamis, æquoreæ vim conscripsit parem arenæ
Cymmeriûm, Inachius quos fudit Bosphorus illi.
O facinus tetrum atq; immane, miserrime regum,
Nam neq; te in Scythiã rursus, quenquámue tuorũ
Plaustra domum referent, ad mollia prata Caystri.
Nanque Ephesum semper tua, Delia, tela tuentur.
Munichie, portus tutans, salueto Pheræa.
Dianam nemo temnat. nanque illius aras
Contemnens Oeneus certamina dura subiuit.
Venatu nemo, nemo illam prouocet arcu;

Constitit Atridæ precio iactantia magno.
Innuptæque deæ thalamum nemo appetat, Otus
Testis, & Orion, olim haud impunè procaces. 265
Neu choreas fugiat solemnes quippe nec Hippo
Auersata chorum est Dianæ indemnis ad aram.
Salue diua potens, nostræque faueto Camœnæ.

CALLIMACHI HYMNVS IN DELVM.

QVANDO sacram tandem, mea, vel quo tẽpore Delum
Carmine Musa canes, magni incunabula Phœbi?
Cycladibus non vlla iacet celebris mage ponto
Insula; at ex Musis laus Deli est maxima vatum,
Quæ regem Phœbum lauit, cunísque recepit; 5
Primáque diuinos illi decreuit honores.
Vt Musæ vatem iugani Pimplæa celebret,

Sic

Οὐδὲ γὰρ Ατρείδης ὀλίγῳ ἐπεκόμπασε μισθῷ.
Μηδέ τινα μνᾶσθαι τὴν παρθένον· οὐδὲ γὰρ Ωτος
Οὐδὲ μὲν Ωαρίων ἀγαθὸν γάμον ἐμνήσευσαν.
Μηδὲ χορὸν φεύγειν ἐνιαύσιον· οὐδὲ γὰρ Ιππὼ
Ακλαυτεὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι.
Χαῖρε μέγα κρείουσα, καὶ εὐάντησον ἀοιδῇ.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΗΛΟΝ.

ΤΗΝ ἱερὴν ὦ θυμὲ τίνα χρόνον ἢ πότ' ἀείσεις
Δῆλον, Απόλλωνος κουροτρόφον; ἦ μὲν ἅπασαι
Κυκλάδες, αἳ νήσων ἱερώτατ' εἰν ἁλὶ κεῖνται,
Εὔϋμνοι· Δῆλος δ' ἐθέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι
Εκ Μουσέων, ὅτι Φοῖβον ἀοιδάων μεδέοντα
Λοῦσέ τε καὶ πείρωσε, καὶ ὡς θεὸν ᾔνεσε πρώτη.
Ως Μοῦσαι τὸν ἀοιδὸν ὁ μὴ Πίμπλειαν ἀείσει,

Εχθȣσιν, τὼς Φοῖβος ὅτις Δήλοιο λάθηται.
Δήλῳ νῦν οἴμης ἀποδάσσομαι, ὡς ἂν Απόλλων
Κύνθιος αἰνήσῃ με φίλης ἀλέγοντα τιθήνης.
Κείνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος, οἷά θ' ἁλιπλὴξ,
Αἰθύιης καὶ μᾶλλον ἐπίδρομος ἠέπερ ἵπποις,
Πόντῳ ἐνεστήρικται. ὁ δ' ἀμφί ἑ πȣλὺς ἑλίσσων,
Ικαρίȣ πολλὴν ἀπομάσσεται ὕδατος ἄχνην.
Τῷ σφε καὶ ἰχθυβολῆες ἁλίπλοοι ἐννάσαντο.
Αλλά οἱ ȣ νεμεσητὸν ἐνὶ πρώτῃσι λέγεσθαι,
Οππότ' ἐς Ωκεανόν τε καὶ ἐς Τιτηνίδα Τηθὺν
Νῆσοι ἀολλίζονται· ἀεὶ δ' ἔξαρχος ὁδεύει.
Η' δ' ὄπιθεν Φοίνισσα μετ' ἴχνια Κύρνος ὀπηδεῖ,
Οὐκ ὀνοτή. ἐς Μάκρις Αβαντιὰς Ελλοπιήων,
Σαρδώθ' ἱμερόεσσα, καὶ ἣν ἐπενήξατο Κύπρις
Εξ ὕδατος ταπρῶτα· σαοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπιβάθρων.
Κεῖναι μὲν πύργοισι περισκεπέεσσιν ἐρυμναὶ,
Δῆλος δ' Απόλλωνι. τί ἢ σιβαρώτερον ἕρκος;
Τείχεα μὲν καὶ λᾶες ὑπαὶ ῥιπῆς κε πέσοιεν
Στρυμονίȣ βορέαο· θεὸς δ' ἀεὶ ἀστυφέλικτος.
Δῆλε φίλη, τοῖός σε βοηθόος ἀμφιβέβηκεν.
Εἰ ἢ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαὶ,
Ποίῃ ἐνιπλέξω σε; τί τοι θυμῆρες ἀκȣῆσαι;
Η ὡς ταπρώτιστα μέγας θεὸς οὔρεα θείνων
Αορι τριγλώχινι, τό οἱ Τελχῖνες ἔτευξαν,
Νήσȣς εἰναλίας εἰργάζετο; νέρθε ἢ πάσας
Εκ νεάτων ὤχλισσε καὶ εἰσεκύλισσε θαλάσσῃ;
Καὶ τὰς μὲν κατὰ βένθος, ἵν' ἠπείροιο λάθωνται,

Πρυμνό-

Sic Phœbus merito Delum qui negligit, odit.
Ergo age nunc Delo gratans impertiar hymnum
Vt memorem laudet charæ nutricis Apollo.
Illa quidem ventosa atque aspera, & icta procellis,
Nec tã peruia equis, quã mergis, firma mari stat;
Icariiq́ salí circum vis magna volutans
Intrepidam latè spumanti aspergine tundit.
Fluctiuagis ideo sedes piscantibus apta.
At nulla inuidia est primã hanc si dixero, quotquot
Insulæ in Oceanum vastum Tethynq́ feruntur.
Prima sed incedit semper; vestigia Cyrnus
Ponè legit; sequitur mox Macris ab Ellope dicta.
Sardinia hinc; quamq́ æquoreis adnauit ab vndis
Prima Venus, gratiq́ ascensus nomine seruat.
Turribus illæ equidem tutæ sunt vndique celsis,
At Delus Phœbo. quid vallo fortius isto est?
Saxa etenim & muros Boreæ vis improba sternit
Strymonij; at deus inconcusso robore perstat.
Talis te custos gratissima Dele tuetur.
At cum alij variis vates te laudibus ornent,
Quas tibi ego texam? quid Dele libentius audis?
Anne vt concutiens olim deus ense trisulco
Montes, quem immanes illi struxêre Cycloples,
Inuoluit pelago terras, penitusq́ deorsum
Ignaras fundi præcinxerit vndique ponto?
Ast alias firmæ telluris parte reuulsas

Affixit

Affixit fundo? Sed te haud vincla vlla tenebant,
Liberaq; innabas maria. At tu nomine prisco
Asterie dicta es; quòd te Iouis oscula vitans
Cælitus astri instar in fossam ieceris altam.
Aurea cùm te adiit primum Latona, repentè
Asterie dicta es mutato nomine Delus. [nauta
Nanque Ephyram ex Trœzene, à Xanthi littore,
Tendentes, te sæpè sinu vidêre Saronis;
Elatisq; Ephyra haud vltra cernenda fuisti,
Dum properè Euripum, quâ angustis ille fluentis
Arduus, & sonitu se fert ingente, petisti.
Chalcidicumq; salum exosam, lux vna natatu
Cecropij tulit ad sublimia littora Sunî,
Siue Chium, irriguæ summam siue insulæ oram
Partheniæ (nã tum Samus haud erat) hîc vbi nym-
Te hospitio Ancæi Mycalesides exceperunt. (phæ
At tu quando solùm Phœbo natale dedisti,
Ornauit contra gratus te hoc nomine nauta;
Quod iam non incerta nates hinc inde, sed imo
Æquore in Ægæo stes firma, radicibus actis,
Nil sæuæ metuens iram Iunonis, in omnes
Inflammatam animo grauidas quæ prole maritum
Augerent fratremq; nouæ: at crudelius ipsi
Latonæ infensam; factura quippe parentem
Prole Iouem, quæ Marte illi iucundior esset.
Ergo illam specula obseruans ex ætheris alti
Iram corde agitat, partusq; doloribus ægram

Distinet:

Πρυμνόθεν ἐρρίζωσε· σὲ δ' οὐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη,
Ἀλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεες. οὔνομα δ' ἦν σοι
Ἀστερίη τὸ παλαιὸν, ἐπεὶ βαθὺν ἥλαο τάφρον
Οὐρανόθεν φεύγουσα Διὸς γάμον, ἀστέρι ἴση.
Τόφρα μὲν οὔπω σοὶ χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητὼ,
Τόφρα δ' ἔτ' Ἀστερίη σὺ καὶ οὐδέ πω ἔκλεο Δῆλος.
Πολλάκις ἐκ Τροιζῆνος ἀπὸ Ξάνθοιο πολίχνης
Ἐρχόμενοι Ἐφύρηνδε, Σαρωνικοῦ ἔνδοθι κόλπου
Ναῦται ἐπεσκέψαντο· καὶ ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντες,
Οἱ μέν ἔτ' οὐκ ἴδον αὖθι· σὺ δὲ στεινοῖο παρ' ὀξὺν
Ἑδραμες Εὐρίποιο πόρον καναχηδὰ ῥέοντος.
Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμαρ ἀνηναμένη ἁλὸς ὕδωρ,
Μέσφ' ἐς Ἀθηναίων προσενήξαο Σούνιον ἄκρον,
Ἠ Χίον, ἢ νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστὸν
Παρθενίης. οὔπω γὰρ ἔην Σάμος, ἠχί σε νύμφαι
Γείτονες Ἀγκαίου Μυκαλησίδες ἐξείνισαν.
Ἡνίκα δ' Ἀπόλλωνι γενέθλιον οὖδας ἐπέσχες,
Τοῦτό τοι ἀντιμοιβὸν ἁλίπλοοι οὔνομ' ἔθεντο,
Οὕνεκεν οὐκέτ' ἄδηλος ἐπέπλεες, ἀλλ' ἐνὶ πόντου
Κύμασιν Αἰγαίοιο ποδῶν ἐνεθήκαο ῥίζας.
Οὐδ' Ἥρην κοτέουσαν ὑπέτρεσας· ἡ μὲν ἁπάσαις
Δεινὸν ἐπεβρωμᾶτο λεχωΐσιν, αἳ Διὶ παῖδας
Ἐξέφερον· Λητοῖ δὲ Διακριδὸν, οὕνεκα μούνη
Ζηνὶ τεκεῖν ἤμελλε φιλαίτερον Ἄρεος υἷα.
Τῷ ῥα καὶ αὐτὴ μὲν σκοπιὴν ἔχεν αἰθέρος εἴσω,
Σπερχομένη μέγα δή τι καὶ οὐ φατὸν. εἶργε δὲ Λητὼ
Τειρομένην ὠδῖσι. δύο δέ οἱ εἵατο φρουροὶ

Γαῖαν

Γαῖαν ὑποπτεύοντες. ὁ μὲν πέδον ἠπείροιο
Ἡμενος ὑψηλῆς κορυφῆς ἔπι Θρήϊκος Αἵμου
Θοῦρος Ἄρης ἐφύλασσε σὺν ἔντεσι· τὼ δέ οἱ ἵππω
Ἑπτάμυχον βορέαο παρὰ σπέος ἠυλίζοντο.
Ἡ δ' ἐπὶ νησάων ἑτέρη σκοπὸς εὐρεϊάων
Ἧστο, κόρη Θαύμαντος, ἐπαΐξασα Μίμαντι.
Ἔνθ' οἱ μὲν πολίεσσιν ὅσαις ἐπεβάλλετο Λητὼ,
Μίμνον ἀπεϊλητῆρες, ἀπετρώπων δὲ δέχεσθαι.
Φεῦγε μὲν Ἀρκαδίη, φεῦγεν δ' ὄρος ἱερὸν Αὔγης
Παρθένιον· φεῦγεν δ' ὁ γέρων μετόπισθε Φεναιός.
Φεῦγε δ' ὅλη Πελοπηΐς ὅση παρακέκλιται Ἰσθμῷ,
Ἐμπλὴν Αἰγιαλοῦ τε καὶ Ἄργεος. οὐ γὰρ ἐκείνας
Ἀτραπιτοὺς ἐπάτησεν, ἐπεὶ λάχεν Ἰναχον Ἥρη.
Φεῦγε καὶ Ἀονίη τὴν ἕνα δρόμον. αἱ δ' ἐφέποντο
Δίρκη τε Στροφίη τε, μελαμψήφιδος ἔχουσαι
Ἰσμηνοῦ χέρα πατρὸς. ὁ δ' εἵπετο πολλὸν ὄπισθεν
Ἀσωπὸς βαρύγουνος, ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ.
Ἡ δ' ὑποδινηθεῖσα χοροῦ ἀπεπαύσατο νύμφη
Αὐτόχθων μελίη, ὃ ὑπόχλοον ἔσχε παρεϊὴν,
Ἡλικος ἀσθμαίνουσα περὶ δρυὸς, ὡς ἴδε χαίτην
Σειομένην Ἑλικῶνος. ἐμαὶ θεαὶ εἴπατε Μοῦσαι,
Ἡ ῥ' ἐτεὸν ἐγένοντο τότε δρύες ἡνίκα νύμφαι.
Νύμφαι μὲν χαίρουσιν ὅτε δρύας ὄμβρος ἀέξει,
Νύμφαι δ' αὖ κλαίουσιν ὅτε δρυσὶν οὐκ ἔτι φύλλα.
Ταῖς μὲν ἔτ' Ἀπόλλων ὑποκόλπιος αἰνὰ χολώθη,
Φθέγξατο δ' οὐκ ἀτέλεστον ἀπεϊλήσας ἐπὶ Θήβῃ·
Θήβη, τίπτε τάλαινα τὴν αὐτίκα πότμον ἐλέγχεις;

Μήπω

Distinet: hinc geminos custodes insuper illi
Addit, queis terras latè sit cura iacentes
Despicere. Ergo alto sistit sese horridus armis
Mars Hæmo; huic Boreæ septẽ antrũ immane ca-
Bini subter equistant at Thaumãtia proles [uernis
Obseruat loca cincta mari, subnixa Mimante.
Hi quascunque pedem Latona ferebat ad vrbes
Dira minabantur, tectisq; arcere iubebant.
Arcadia hanc fugit, fugit quoq; mons sacer Auges
Parthenius, fugitq; senex retro ipse Phenæus,
Et regio Pelopis quacunque inclinat ad Isthmum;
Argos & Ægialon prater. neque enim dea sese
Hac ferre ausa via est. Iuno nanq; Inachũ habebat.
Mox etiam Aoniam simili rapit impete cursus.
Hinc vnà Dircem atque Strophem, queis iunxit &
Ismenus dextram pater. hunc est ponè secutus [ipse
Ægra trahens genua Asopus iam fulmine tactus.
At se subducens Melia, auersata choreas
Palluit, aquæua gemitus super ilice fundens,
Vt vidit quassare comas Helicona repentè.
Dicite sed quaso, meæ numina, dicite Musæ,
Sintne vnà Nymphæ verè cum quercubus ortæ?
Nymphæ etenim gaudẽt, dũ quercus educat imber,
Lugent dum quercus foliorum amisit honorem.
His, vtero latitans grauiter commotus Apollo
Talia prædicit, minitans non irrita Thebis:
Thebæ quid infelix tua proxima funera quaris?

Inuitum

Inuitum tibi ne me oracula pandere cogas.
Nam neque adhuc sedes curæ est mihi Delphica, Pytho
Necdum etiam cecidit; sed adhuc fera bellua Plisto
Prorepens, ter trinis Parnassum orbibus ambit.
Interea tamen hoc, quàm è lauro certius audi:
Quantumuis fugias, properè te consequar, in te
Tincturus mea tela. habeas tu pignora matris
Blasphemæ; haud ego te nutricem, aut esse Citheron
Opto mihi; puri ex puris mea numina curent.
Dixit: Diua simul retro vestigia vertit.
Vrbibus ergo dea exclusam vt se vidit Achiuis,
Et chara Neptuno Helice Buráque repulsam;
Thessaliam, Oeniadæ stabulum non aspera bubus
Quæ dederat, repetit. Venientem fugit Anaurus
Et Larissa ingens; iuga mox Chironia, & ipse
Penëus labens tacitus per Thessala Tempe.
Effera sed nondum potuit mitescere Iuno,
Nec miserata deam est: duplices quando anxia palmas
Protendës, vacuas nequicquam hæc fudit in auras:
Nymphæ Thessalides fluuio ortæ, dicite patri
Vt rapidos sistat fluctus, apprendite barbam
Orantes, sinat his vndis Iouis edere natos.
Cur Penæ libet celeri contendere vento?
Haud tibi nunc curæ est cursus certamen equestris.
Anne adeò es semper pedibus celer? an mage solam
Me propter properas hodie, plantásque repentè

Accin-

Μήπω μή μ' ἀένθητα βιάζεο μαντεύεσθαι.
Οὔπω μοι Πυθῶνι μέλει τρηποδήϊος ἕδρη,
Οὐδέ κ' πω τέθνηκεν ὄφις μέγας· ἀλλ' ἔτι κεῖνο
Θηρίον αἰνογένειον ἀπ' Πλειστοῖο καθέρπον
Παρνησὸν νιφόεντα θοῖσι ἔφεται σὺν ἕκ κύκλοις.
Ἀλλ' ἔμπης ἐρέω τί θεμώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης.
Φεῦγε πρόσω· θαρσύνος σε κιχήσομαι, αἶμα πι λέσσων
Τόξον ἐμόν. σὺ δ' τέκνα κακοξλώσοιο γυναικὸς
Ἔλαχες. ἐ σὺ γ' ἐμεῖο φίλη τροφὸς, ἐδὲ Κιθαιρὼν
Ἐσεται· ἐυσσέων δ' ἐυαγέεσσι μελοίμην.
Ὡς ἄρ' ἔφη. Λητὼ δ' μετάτροπος αὖθις ἐχώρει.
Ἀλλ' ὅτ' Ἀχαιϊάδες μιν ἀπηρήσαντο πόληες
Ἐρχομένην, Ἑλίκη τε Ποσιδάωνος ἐπαίρη,
Βέρά τε, Δεξαμβοῖο βοόσσης Οἰνιάδαο, [ναρος,
Αἶψ δ' ἐπὶ Θεσσαλίην πόδας ἔτρεπε. φεῦγε δ' Ἀ-
Καὶ μεγάλη Λάρισσα, καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι·
Φεῦγε δ' καὶ Πηνειὸς ἑλισσόμενος διὰ Τεμπέων.
Ἥρη, σοὶ δ' ἔπι θῆμος ἀνηλεὲς ἦτορ ἔκηδε·
Οὐδὲ κατεκλάσθης τε καὶ ὤκτισας, ἡνίκα πήχεις
Ἀμφοτέρῃς ὀρέγουσα, μάτην ἐφθέγξατο τοῖα,
Νύμφαι Θεσσαλίδες, ποταμοῦ γένος, εἴπατε πατρὶ
Κοιμῆσαι μέγα χεῦμα· θοῶς ἐξαθέ ῥεῖθρα,
Λισσόμενον τὰ Ζηνὸς ὑπ' ὕδατι τέκνα τεκέσθαι.
Πῶλε ἐ Φηῶτα, τί νύ μ' ἀνέρα σιν ἐρίζεις;
Ὦ πάτερ, ἢ μὴν ἵππον ἀέθλιον ἀμφιβέβηκας.
Ἦ ῥά τοι ὧδ' αἰεὶ θαρσύνοι πόδες, ἢ ἐπ' ἐμεῖο
Μένοι ἐλαφρίζεσι; πεποίησαι δ' πέτεσθαι

Σήμερον ἐξαπίνης; ὁδ' ἀνήκοος. ὦ ἐμὸν ἄχθος,
Ποῖ σε φέρω; μέλεοι γὰρ ἀπειρήκασι τένοντες.
Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφήιον, ἀλλὰ σὺ μεῖνον·
Μεῖνον, ἐπεὶ καὶ θῆρες ἐν οὔρεσι πολλάκι σεῖο
Ὠμοτόκους ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι.
Τὴν δ' ἄρα καὶ Πηνειὸς ἀμείβετο δάκρυα λείβων,
Λητοῖ, Αναγκαίη, μεγάλη θεός· οὐ γὰρ ἔγωγε
Πότνια σὰς ὠδῖνας ἀναίνομαι· οἶδα καὶ ἄλλας
Λουσαμένας ἀπ' ἐμεῖο λεχωΐδας. ἀλλά μοι Ηρη
Δαψιλὲς ἠπείλησεν. ἀπαύγασαι οἷος ἔφεδρος
Οὔρεος ἐξ ὑπάτου σκοπιὴν ἔχει, ὅς κέ με ῥεῖα
Βυσσόθεν ἐξερύσειε. τί μήσομαι; ἢ ἀπολέσθαι
Ηδύτι τοι Πηνειόν, ἴτω πεπραμένον ἦμαρ.
Τλήσομαι εἵνεκα σεῖο, καὶ εἰ μέλλοιμι ῥοάων
Διψαλέην ἄμπωτιν ἔχων ἀιώνιον ἔρρειν,
Καὶ μόνος ἐν ποταμοῖσιν ἀτιμότατος καλέεσθαι.
Ηνὶ δ' ἐγώ· τί περισσά; κάλει μόνον Εἰλήθυιαν·
Εἶπε, καὶ ἠρώησε μέγαν ῥόον. ἀλλὰ οἱ Αρης
Παγγαίου προθέλυμνα καρήατα μέλλεν ἀείρας
Εμβαλέειν δίνῃσιν, ἀποκρύψειν δὲ ῥέεθρα.
Υψόθε δ' ἐσμαράγησε, καὶ ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῇ
Δούρατος· ἡ δ' ἐλέλιξεν ἐνόπλιον· ἔτρεμε δ' Οσσης
Οὔρεα, καὶ πεδίον Κρανώνιον, αἵ τε δυσαεῖς
Εσχατιαὶ Πίνδοιο· φόβῳ δ' ἀρχήσατο πᾶσα
Θεσσαλίη· τοῖος γὰρ ἀπ' ἀσπίδος ἔβραχεν ἦχος.
Ως δ' ὁπότ' Αἰτναίου ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο
Σείονται μυχὰ πάντα, κατουδαίοιο γίγαντος

Εἰς

Accinxisti alis? Tacet ille. O pondus amicum
Quô fero te? iam neruorum vis concidit omnis.
Tu modo qua thalamus Philyræ es Chironia rupes
Sistito sistito te. neque enim vice simplice fœtus
Immanes in monte tuo posuêre leænæ.
Penëus contra lachrymis ita fatur obortis:
Magna dea es fatũ, Latona; Haud nanque recuso
Fœtum diua tuum excipere; vt non vna fluentis
Hisce suos partus enixa puerpera lauit:
At me saua minis Iuno perterret acerbis.
En, Mars vt specula montis consederit alti; [go?
Funditus huic facile est me euertere. quid faciã er-
Si te damna iuuant Penëi; en me offero fatis;
Te propter patiar; vacuus licet alueus vndis
Fiat, & æternum fluuios inglorius inter [adsit.
Vnus agam. En me; quid reliqui est? Lucina modò
Dixit, & extemplo rapidam compescuit vndam.
Sed Mars Pangæi in præceps fastigia montis
Mittere molitur, fluuiumq; opplere ruina.
Increpuitq; altùm, & ferratæ verbere ab hastæ
Dat scutũ sonitũ horrendũ. tremor occupat Ossam,
Et Cranonis agrum, & Pindi iuga peruia ventis,
Totaq; Thessalia est subito concussa pauore.
Tantus erat fragor, atque icti violentia scuti.
Ac veluti Ætnæi montis spirantia flammas
Omnia sese agitant subter, turbantur & antra,
Cùm latus affixus terræ radicibus imis

Immanis mutat Briareus: fremitumq; camini
Dant Vulcani intus versati forcipe, & ipsa
Inter se tripodum vis & collisa lebetum:
Tantus erat scuti fremitus resonantis & horror.
Penëum nihil hæc terrent; sed firmus vt antè
Immotusq; manens cursum compescit aquarum.
Donec ei inclamans Latona his vocibus vsa est:
Eripe te Penæ, malisque elabere saluus,
Ne pietas impensa mihi, tibi damna ministret.
Nec metus interea, officio ne gratia desit.
Sic ait; ingentique exercita diua labore
In loca cincta mari, & firma tellure remota
Deuenit, hospitiumq; ægræ dare cuncta recusant.
Non illam portu dignantur Echinades, ipsa
Nec Corcyra aliis longè magis hospita tellus.
Nanque infesta Iris celso subnixa Mimante
Omnibus arcebat terris, grauiterque minatam
Pro se quisque timet, ne quam deprendat in vndis.
Hinc antiquâ Coum petitur diua insula, quondam
Chalciopes celebris sacrato hèroidis antro.
Sed vetat his verbis Natus: Ne hîc me edito mater;
Non quòd fortè mihi hæc inuisa sit insula; quippe
Præ reliquis felix prædiuitis vbere glebæ:
Sed deus huic alius, diuorum clara propago
Debetur fatis; cuius se subdere sceptris
Non inuita volent media quæ vtrinque remotæ
Telluris regione iacent, aut æquore regna,
Qua Sol Oceano surgit, seseve recondit.

Εἰς ἑτέρην Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο,
Θερμαΰστραί τε βρέμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης,
Εργάθ' ὁμοῦ, δεινὸν δὲ πυρίκμητοί τε λέβητες
Καὶ τρίποδες πίπτοντες ἐπ' ἀλλήλοις ἰαχεῦσι·
Τῆμος ἔγεντ' ἄραβος σάκεος τόσος εὐκύκλοιο.
Πηνειὸς δ' οὐκ αὖθις ἐχάζετο, μίμνε δ' ὁμοίως
Καρτερὸς ὡς ταπρῶτα. θοὰς δ' ἐστήσατο δίνας,
Εἰσόκε οἱ Κοικηὶς ἐκέκλετο, Σώζεο χαίρων,
Σώζεο· μὴ σύγ' ἐμεῖο πάθῃς κακὸν εἵνεκα, τῆ δὲ
Αντ' ἐλεημοσύνης. χάριτος δέ τοι ἔσσετ' ἀμοιβή.
Η, καὶ πολλὰ πάροιθεν ἐπεὶ κάμεν, ἔστιχε νήσους
Εἰναλίας· αἱ δ' οὔ μιν ἐπερχομένην ἐδέχοντο,
Οὐ λιπαρὸν νήεσσιν Εχινάδες ὅρμον ἔχουσαι,
Οὐδ' ἥτις Κέρκυρα φιλοξεινωτάτη ἄλλων.
Ιρις ἐπεὶ πάσῃσιν ἐφ' ὑψηλοῖο Μίμαντος [κλῆς
Σπερχομένη μάλα πολλὸν ἀπέτραπεν. αἱ δ' ὑφ' ὁμο-
Πασσυδίη φοβέοντο κατὰ ῥόον ἥντινα τέτμοι.
Ωγυγίην δ' ἤπειτα Κόων Μεροπηΐδα νῆσον
Ικετο, Χαλκιόπης ἱερὸν μυχὸν ἡρωΐνης.
Αλλά ἑ παιδὸς ἔρυκεν ἔπος τόδε, Μὴ σύ γε μῆτερ
Τῇ με τέκοις. οὔτ' οὖν ἐπιμέμφομαι οὐδὲ μεγαίρω
Νῆσον, ἐπεὶ λιπαρή τε καὶ εὔβοτος, εἰ νύ τις ἄλλη·
Αλλὰ οἱ ἐκ μοιρέων τὶς ὀφειλόμενος θεὸς ἄλλος
Εστὶ, σαωτήρων ὕπατον γένος· ᾧ ὑπὸ μίτρην
Ιξεται οὐκ ἀέκουσα Μακηδόνι κοιρανέεσθαι,
Αμφοτέρη μεσόγεια, καὶ αἳ πελάγεσσι κάθηται·
Μέχρις ὅπου περάτη τε καὶ ὁππόθεν ὠκέες ἵπποι

Ηέλιον φορέουσιν. ὁ δ' εἴσεται ἤθεα πατρὸς.
Καὶ νύ ποτε ξυνός τις ἐλεύσεται ἄμμιν ἄεθλος
Υστατον, ὁππότ' ἂν οἱ μὲν ἐφ' Ελλήνεσσι μάχαιραν
Βαρβαρικὴν καὶ Κελτὸν ἀναστήσαντες ἄρηα,
Οψιγόνοι τιτῆνες ἀφ' ἑσπέρου ἐσχατόωντος
Ρώσωνται, νιφάδεσσιν ἐοικότες, ἢ ἰσάριθμοι
Τείρεσιν, ἡνίκα πλεῖστα κατ' ἠέρα βουκολέονται·
Φρούρια καὶ κῶμαι Λοκρῶν, καὶ Δελφίδες ἄκραι,
Καὶ πεδία Κρισσαῖα, καὶ ἠπείροιο πόληες
Αμφιπεριστείνωνται. ἴδωσι δὲ πίονα καρπὸν
Γείτονος αἰθομένοιο· καὶ οὐκέτι μοῦνον ἀκουῇ,
Αλλ' ἤδη περὶ νηὸν ἀπαυγάζοιντο φάλαγγες
Δυσμενέων· ἤδη δὲ παρὰ τριπόδεσσιν ἐμεῖο
Φάσγανα καὶ ζωστῆρας ἀναιδέας, ἐχθομένας τε
Ασπίδας, αἳ Γαλάτῃσι κακὴν ὁδὸν ἄφρονι φύλῳ
Στήσονται· τέων αἱ μὲν ἐμοὶ γέρας, αἱ δ' ἐπὶ Νείλῳ
Εν πυρὶ τοὺς φορέοντας ἀποπνεύσαντας ἰδοῦσαι,
Κείσονται, βασιλῆος ἀέθλια πολλὰ καμόντος
Εσσόμεναι· Πτολεμαῖε, τάτοι μαντήια φαίνω.
Αἰνήσεις μέγα δή τι τὸ εἰσέτι γαστέρι μάντιν
Υστερον ἤματα πάντα· σὺ δὲ ξυμβάλλευ μῆτερ.
Εστι διειδομένη τίς ἐν ὕδασι νῆσος ἀραιὴ,
Πλαζομένη πελάγεσσι· πόδες δέ οἱ οὐχ ἑνὶ χώρῳ,
Αλλὰ παλιρροίῃ ἐπινήχεται, ἀνθέρικος ὥς·
Ενθανότος, ἔνθ' εὖρος, ὅπη φορέῃσι θάλασσα·

Τῇ με

Consilia hic magni noscet, mentemq; parentis.
Tempus erit quando & iunctis bellabimus armis,
Cùm Celtæ in Graios diris Titanibus orti
Barbaricos enses stringent, martemq; ciebunt;
Agminaq; occasu multæ niuis instar ab imo
Densa ruent, numeroq; astris æqualia, quando
Plurima cæruleo splendentia in æthere oberrant.
At Locrorum arces, vici, iugæ Delphica, & agri
Crissæi, firmaq; vrbes tellure iacentes
Circumquaque gement, & dira incendia ruris
Finitimi cernent, segetes abolentia latas.
Nec rumor tantum hic aures percellet inanis;
Sed iam circunstant densæ mea templa phalanges,
Hostitus en tripodas premit ensis, & horrida scuta,
Infelix iter heu demens tibi Galle daturæ.
Nanque alia, in sacrata mihi donaria cedent,
Pars dominos visura suos suo igne crematos
Exhalare animam, prope Nilum sparsa iacebunt
Præmia regalis non iniucunda laboris.
Hæc Ptolemæe tibi haud incerta oracula pando;
Laudabisq; olim vatem nondum editum in auras.
Tu verò genitrix corde hæc mea dicta repone:
Conspicua Ægæo exilis iacet insula, summis
Errabunda vndis; neque enim vestigia certo
Hærent firma loco; vasto at circunflua ponto
Innatat albuco similis, quem proripit vrgens
Hinc Notus, hinc Eurus, rapidive potētia fluctus.

Huc propera; nec enim tristem patiere repulsam.
Dixerat, & cuncta pelagi fugêre repentè
Insula: at Asteriæ Euboicis elapsa fluentis
Cycladibus cinctam veteri te haud more videbas.
Ponè sequebatur sed adhuc densa alga Geræsti.
Iamq; harum in medio stabas; miseratáq; diuam
Exussisti algam. validus nam te ardor habebat,
Cernentem sauis diuam cruciatibus ictam.
Quidquid Iuno libet statuas; iam nulla minarum
Cura mihi est; Latona veni atque appellito felix
Dixisti. à longo simul illa errore quiescens
Sedit ad Inopum, quo non profundior alter
Est terris fluuius, pleno cùm turgidus alueo
Æthiopum præceps fertur de vertice Nilus.
Hîc soluit zonam, ad viridis dea pressa dolore
Palmæ truncum humeris annixa. it corpore toto
Sudor; at illa ægro ducens suspiria corde;
Quid matrem torques infans, ait: En tibi coram
Insula quam memoras vasto circunflua ponto.
Nascere chare infans, placideq; elabere ventre.
At non sæua Iouis coniux dudum insscia partus
Mansisti; talis properè tibi nuntia venit
Iris anhela (metum trepidantia verba notabant)
Iuno, aiens, veneranda, dearum maxima longè,
Sum tua, sunt tua cuncta. at tu sublimis Olympi
Sceptra tenes; alia est nobis non vlla timori
Dextera fœminea. ast iram quid mouerit audi.

Insula

Τῇ με φέροις. κείνην γὰρ ἐλεύσεαι εἰς ἐθέλουσαν.
Αἱ μὲν τόσσα λέγοντος ἀπέτρεχον εἰν ἁλὶ νῆσοι.
Αστερίη φιλόμολπε, σὺ δ' Εὐβοίηθε κατῄεις
Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας, οὔτι παλαιόν·
Αλλ' ἔτι τοι μετόπισθε Γεραίστιον εἵπετο φῦκος
Εστης δ' ἐν μέσσῃσι, κατοικτείρασα δὲ Λητὼ,
Φῦκος ἅπαν κατέφλεξας· ἐπεὶ περικαίεο πυρὶ,
Τλήμον' ὑπ' ὀδίνεσσι βαρυνομένην ὁρόωσα.
Ηρη τοῦτό με ῥέξον ὅ, τοι φίλον. οὐ γὰρ ἀπειλὰς
Υμετέρας ἐφύλαξα· πέρα πέρα εἰς ἐμέ Λητοῖ.
Εννεπες. ἡ δ' ἄῤῥητον ἄλης ἀπεπαύσατο λυγρῆς·
Ιζετο δ' Ινωποῖο παρὰ ῥόον, ὅντε βάθιστον
Γαῖα τότ' ἐξανίησιν ὅτε πλήθοντι ῥεέθρῳ
Νεῖλος ἀπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆος.
Λύσατο δὲ ζώνην, ἀπὸ δ' ἐκλίθη ἔμπαλιν ὤμοις
Φοίνικος ποτὶ πρέμνον, ἀμηχανίης ὑπὸ λυγρῆς
Τειρομένη· νότιος δὲ διὰ χροὸς ἔῤῥεεν ἱδρώς.
Εἶπε δ' ἀλυσθμαίνουσα, Τί μητέρα κοῦρε βαρύνεις;
Αὕτη τοι φίλε νῆσος ἐπιπλώουσα θαλάσσῃ.
Γείνεο γείνεο κοῦρε, καὶ ἤπιος ἔξιθι κόλπου.
Νύμφα Διὸς βαρύθυμε, σὺ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἄπυστος
Δὴν ἔμεναι· τοίη σε προσέδραμεν ἀγγελιῶτις. [θος)
Εἶπε δ' ἔτ' ἀσθμαίνουσα, (φόβῳ δ' ἀνεμίσγετο μῦ-
Ηρη τιμήεσσα, πολὺ προὔχουσα θεάων.
Σὴ μὲν ἐγὼ, σὰ δὲ πάντα· σὺ δὲ κρείουσα κάθησαι
Γνησίη οὐλύμποιο· καὶ οὐ χέρα δείδιμεν ἄλλην
Θηλυτέρην. σὺ δ' ἄνασσα τὸν αἴτιον εἴσεαι ὀργῆς.

Λητώ θ' ἱμείρῃσιν ἀναλύεται ἔνδοθι νήσου.
Ἄλλῃ μὲν πᾶσιν μιν ἀπέσυρεν, ἀδὲ ἐδέχοντο·
Ἀστερίη δ' ὀνομαστὶ παρερχομένῳ ὑπάλεσεν,
Ἀστερίη πόντοιο κακὸν σάρον· οἶδα δ' αὐτή.
Ἀλλά φίλη (δύναται γὰρ) ἀμύνεν πότνια δήλοις
Ὑμετέρῃς, οἱ σεῖο πέδον πατέουσιν ἐφετμῇ.
Ἦ, καὶ ὑπὸ χρύσεον ἐδέθλιον ἷξε· κύανε ὼς
Ἀρτέμιδος, ἥτίς τε θοῆς ὅτε παύσεται ἄγρης,
Ἴζει ἐπηρήτῃρα πιφ' ἵππεσιν· οὔατα δ' αὐτῆς
Ὀρθὰ μάλ', αἰὲν ἐτοῖμα θεῆς ὑπὸ δέχθαι ὁμωκλήν.
Τὴν ἐκέλη Θαύμαντος ὑπὸ θρόνον ἷζετο κούρη.
Κείνη δ' ἐδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἕδρης,
Οὐδ' ὅτε οἱ λῃθαῖον ἐπὶ πλεῖον ὑπὸ ἐρεισῇ.
Ἀλλ' αὐτῷ μεγάλοιο ποτὶ γλωχῖνα θρόνοιο
Τυτθὸν ἀποκλίνασα κάρηατι, λέχριος ἕυδει.
Οὐδέποτε ζώνῃσι ἀναλύεται, ἀδὲ παρείας
Ἐνδρομίδας· μή οἱ τι ἐπ' ἀμφιδίου ἔπος εἴπῃ
Δειροπός. ἡ δ' ἀλεγεινὸν ἀλασήσουσι μεθυσθᾶ,
Οὕτω νῦν ὦ Ζηνὸς ὀνείδεα καὶ μεμέσθε
Λάθρια, ἐπ τίκτοντε κεκρυμμένα· μηδ' ὄφι δηλᾶ
Δυστοκέες μογέουσιν ἀλεξίδες, ἀλλ' ἄφαρ ὦκαι
Εἰνάλιαι τίκτουσιν σὺν παιλάδεσσιν ἐρίμυιες.
Ἀστερίῃ δ' ἀδέν τι βαρύνομαι εἵνεκα τῆσδε
Ἀμπλακίης, ἀδ' ἔσιν ὅπως ἀποθύμια ῥέξω
Τοσσάδε οἱ. μάλα γάρ τε κακῶς ἐχαρίσσατο Λητοῖ.
Ἀλλά μιν ἔκπαγλόν τι σεβίζομαι, ὕνεκ' ἐμεῖο
Δέμνιον οὐκ ἐπάτησε, Διὸς δ' ἀνθείλετο πόντον.

Ἦ μὲν

Insula Latonæ partum exceptura reperta est.
Nanque aliæ fugêre omnes, & nulla recepit;
Nomine at Asteriem compellans, sponte vocauit.
Asterie, vt nosti, alluuies turpissima ponti.
Adfer opem, vt potis es, vestris Regina ministris,
Qui peragrant latè terras te diua iubente.
Dixit; Iunonisq; throno se subiicit aureo.
Montiuaga qualis catulus redeunte Dianæ
Venatu, diuæ iacet ad vestigia. at illi
Stant arrectæ aures, & iussa capescere promptæ:
Talis se solio assixit Thaumantia proles.
Nec propriæ capit hanc vlla vnquam obliuio sedis,
Non si somnus ei lethæam admouerit alam;
Sed capita extremas solij dum flectit ad oras
Obliquùm dormit. nullo quoq; tempore Zonam, aut
Endromidas soluit; domina ne iussa moretur.
Saucia at ingenti sic Iuno effata dolore est:
Sic vos, probra Iouis, thalami post furta decebat
Furtim etiam eniti; nec vbi pistricibus ægris
Contingit miseros protrudere corpore fœtus:
Sed queis phoca marina atris enititur antris.
Nec quicquam Asteriæ culpam succenseo ob istam,
Nec causa est vt in hanc quicquã statuatur acerbi:
Nanque operam non illa bonam impendisse putanda est
Latonæ; quin laudo, meo quod parcere lecto
Sit dignata, Iouiq; cauum quòd prætulit æquor.

Dixit,

Dixit, Maonioq; statim cygni amne relicto
Septenis vicibus cinxerunt agmine Delum,
Musis grata cohors, suaui modulamine partum
Mulcentes; totidemq; lyra puer illico chordas
Adiunxit, quoties cygni occinuêre dolori.
Octauùm haud cecinêre, vtero cùm prosilit infans,
Lucinaq; sacrum carmen cecinêre frequentes
Deliades nymphæ, prisco de flumine natæ.
Insonuit contrà, & fremitum dedit æneus æther.
Nec Iuno irata est; nam Iuppiter abstulit iram.
Omnia tunc abiêre tibi fundamina in aurum
Dele, lacúmque auro circum lux illa fluentem
Integra conspexit; fructum quoque ramus oliuæ
Protulit auratum; grauis ipse trahebat Inopus
Aurum vndis; túque aurata tellure leuatum
Fouisti gremio puerum; dehinc talibus orsa es:
O quæ mille tenes vrbes, altaria mille
Cuncta ferens tellus, & vos ô pinguia firma
Telluris loca, quæq; ambit circunflua Tethys:
A me, quantumuis sim dura atque aspera cultu,
Dèlius accipiet iam iam cognomen Apollo.
Terráque nulla magis Delo deo amabitur vlli.
Non ita Neptuno Cenchris placitura Lechæo est,
Non ita Mercurio vicus Cyllenius, ipsi aut
Creta Ioui, nec iam dubiis circunferar vndis.
Talia dum memoras, dulci puer vbere pendet.
Hinc & præ reliquis sancta insula, alumnaq; Phœbi
Diceris:

Η μὲν ἔφη. κύκνοι δὲ θεοῦ μέλποντες ἀοιδοὶ
Μηόνιον Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο λιπόντες
Εβδομάκις περὶ Δῆλον· ἐπήεισαν δὲ λοχείῃ
Μουσάων ὄρνιθες, ἀοιδότατοι πετεηνῶν.
Ενθεν ὁ παῖς τοσσάς δε λύρῃ ἐνεδήσατο χορδὰς
Υστερον, ὁσσάκι κύκνοι ἐπ' ὠδίνεσσιν ἄεισαν.
Ο[illegible]δον οὐκ ἔτ' ἤεισαν, ὁ δ' ἔκθορεν. αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν
Νύμφαι Δηλιάδες, ποταμοῦ γένος ἀρχαίοιο,
Εἶπαν Εληθύιης ἱερὸν μέλος· αὐτίκα δ' αἰθὴρ
Χάλκεος ἀντήχησε διαπρυσίην ὀλολυγήν.
Οὐδ' Ηρη νεμέσησεν, ἐπεὶ χόλον ἐξέλετο Ζεύς.
Χρύσεά τοι τότε πάντα θεμείλια γείνετο Δῆλε·
Χρυσῷ δὲ τροχόεσσα πανήμερος ἔρρεε λίμνη,
Χρύσειον δ' ἐκόμισσε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης.
Χρυσῷ δὲ πλήμμυρε βαθὺς Ινωπὸς ἑλιχθείς.
Αὐτὴ δὲ χρυσέοιο ἀπ' οὔδεος εἵλεο παῖδα,
Εν δ' ἐβάλου κόλποισιν· ἔπος δ' ἐφθέγξαο τοῖον,
Ω μεγάλ', ὦ πολύβωμε, πολύπτολι, πολλὰ φέρουσι,
Πίονες ἠπειροί τε, καὶ αἱ περιναίετε νῆσοι,
Αὐτὴ ἐγὼ τοιήδε δυσήροτος· ἀλλ' ἀπ' ἐμεῖο
Δήλιος Απόλλων κεκλήσεται. οὐδέ τις ἄλλη
Γαιάων τοσσόνδε θεῷ πεφιλήσεται ἄλλῳ·
Οὐ Κερχνὶς κρείοντι Ποσειδάωνι Λεχαίῳ,
Οὐ πάγος Ερμείῃ Κυλλήνιος, οὐ Διΐ Κρήτη,
Ως ἐγὼ Απόλλωνι· καὶ ἔσσομαι οὐκ ἔτι πλα[illegible]κτή.
Ωδε σὺ μὲν κατέλεξας· ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαζόν.
Τῷ καὶ νησάων ἁγιωτάτη ἐξέτι κείνου

Κλήζη,

Κλήζω, Απόλλωνα κερτόφα· ἐδέσ' Ενυὼ,
Οὐδ' Αΐδης, ἐδ' ἵπποι ἐπισείβεσιν Αρηϊ.
Αλλά τοι ἀμφιετεῖς δεκατηφόροι ἀίεν ἀπειρχαὶ
Πέμπονται. πᾶσαι δ' χορεὺς ἀνάγεσι πόληες,
Αἵ τε πρὸς ἠοίην, αἵ δ' ἕσπερον, αἵ τ' ἀνὰ μέσσην
Κλήρους ἐσήσαντ'· ἐν οἱ καθύπερθε βορείης
Οἰκία δῖνος ἔχεσι, πολυχρονιώτατον αἶμα.
Οἱ μέν τοι καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρῶτοι
Ασσυρίων φορέεσιν· ἃ Δωδώνηθε Πελασγοὶ
Τηλόθεν ἀμβαίνοντα πολὺ πρώτιστα δέχονται
Γηλεχέες θεράποντες ἀσιγήτοιο λέβητος.
Δεύτερον, ἱερὸν ἄγος καὶ οὔρεα Μηλίδος αἴης
Ερχονται· κεῖθεν δὲ διαπρὸ ἄεσιν Αβάντων
Εἰς ἀγαθὸν πεδίον Δηλάντιον. οὐδ' ἔπι μακρὸς
Οπλόεις Εὐβοίηθεν ἐπὶ στομίσσιες ὅρμοι.
Πρῶται δὲ τάδ' ἔνεικαν ἀπὸ ξανθῶν Αεμναστῶν
Οὖπίς τε Λοξώ τε Ἑκαέργη,
Θυγατέρες Βορέαο, καὶ ἄρσενες οἱ τότ' ἄρισοι
Ηϊθέων. ἐδ' οἵγε παλιμπετὲς οἶκαδ' ἵκοντο·
Εὔμοιροι δ' ἐγένοντο καὶ ἀκλέες οὔποτ' ἐόντες.
Ητοι Δηλιάδες μὲν, ὅτ' εὐήχεις ὑμέναιοι
Ηδέα κεραῦνα μορμύσσεται, ἤλικα χαίτῃ
Παρθενικῇ, παῖδες δὲ πατὴρ τὸ πρῶτον ἰάλλει
Αρσενες ἡβάοισιν ἅπ' ἀρχόμενοι φορέεσιν.
Αστερίη θυέεσσα, σὲ μὲν πρὸ τ' ἀμφί τε νῆσοι
Κύκλαι ἐποιήσαντο, καὶ ὡς χορὸν ἀμφιβάλοντο,
Οὔτε σιωπαλίην, ὅτ' ἄψοφον αὐλὸν ἐθείρας

Εσπερ.

Diceris: ergo ferox nunquam te infestat Enyo,
Horrisoni non Martis equi, Plutóve frequentat.
Sed tibi primitias mittent decimasq́, quotannis,
Festiuas ducent tibi & oppida cuncta choreas,
Quæ spectant ortũ atque obitum, medioq́; locatæ.
Quique suas vltra Borealia littora sedes
Fixerunt, longum gens viuere sueta per ævum.
Nanque illi calamos primi sacrosque maniplos
Spicarum apportant, quos è Dodone Pelasgi
Egressos procul excipiunt, gens docta cubare [betis.
Nuda in humo, streperi & quibus est data cura le-
Inde citi montes, & sacram Melidis vrbem
Perueniunt; hinc in Lelantia pinguia Abantum
Traiiciunt rura; huc non longus ab æquore fertur
Cursus ab Eubœa: prope nanque est cernere portus.
Hæc tibi de flauis apportauêre Arimaspis
Primum vpis, Loxoq́, & florens ævo Hecaêrge
Tres natæ Boreæ; iunctus his masculus vnà
Flos iuuenum. ad patrios hi non redière penates.
Felices, decus æterno cum nomine adepti.
Nam dum virginibus terrori Hymenæe sonores,
Primitias crinem æquævum de more puellæ
Deliades soluunt illis. at mascula turba
Dedicat è primæ maribus lanugine messem.
Diuina Asterie, te circum plurimæ in orbem
Insulæ eunt, densáque velut cinxêre choreæ,
Non cantus plausúsve inopem. Te splẽdidus Hesper

Perpe-

Perpetuo festiuam ex alto spectat olympo.
Pars Lyciy suaues modulos senis occinit, Olen
Quos vates tulit à Xanthi, vt fert fama, fluentis.
Pars firmam pede pulsat humum non tarda salaci.
Tunc etiam antiquæ simulachrum Cypridis ingens
Innumeris onerant sertis: quod Theseus olim
Cùm puerus statuit rediens Curetide terra.
Qui cùm mugitum fugerent, taurúmque ferocem
Pasiphaæ, & tortas curui ambages labyrinthi,
Ad citharæ pulsum tua circum altaria, diua,
Theseo præeunte sacras duxêre choreas.
Hinc Phœbo æternùm mansura Theoridis huius
Cecropidæ mittunt Theseæ carbasa nauis.
Asterie felix aris, quis nauita puppe
Institor Ægæo te præteruectus in alto est?
Non adeò violenti aspirant carbasa venti
Accelerare licet res postulet: omnia sed mox
Vela legunt portu: sed nec prius inde recedunt
Quàm tua raptentur percussa altaria circum,
Atque oleæ ramum mordaci dente lacessant,
In tergum manibus iactis. hoc Delia ludo
Gaudia Nympha solet puero risúmque ciêre.
Insula saluето tutissima Cycladas inter,
Tuq; etiam Phœbe, & Latona puerpera salue.

CAL-

Εσπερος ἀλλ' ἀιεί σε καταβλέπει ἀμφιβόητον.
Οἱ μὲν ὑπαείδουσι νόμον Λυκίοιο γέροντος,
Ον τοι ἀπὸ Ξάνθοιο θεοπρόπος ἤγαγεν Ωλήν·
Αἱ δὲ ποδὶ πλήσσουσι χορήτιδες ἀσφαλὲς οὖδας.
Δὴ τότε καὶ στεφάνοισι βαρύνεται ἱρὸν ἄγαλμα
Κύπριδος ἀρχαίης ἀριήκοον· ἣν ποτε Θησεὺς
Εἵσατο σὺν παίδεσσιν, ὅτε Κρήτηθεν ἀνέπλει·
Οἳ χαλεπὸν μύκημα καὶ ἄγριον ἦα φυγόντες
Πασιφάης, καὶ γναμπτὸν ἕδος σκολιοῦ λαβυρίνθου,
Πότνια σὸν περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ
Κύκλιον ὠρχήσαντο· χοροῦ δ' ἡγήσατο Θησεύς.
Ενθεν ἀειζώοντα θεωρίδος ἱερὰ Φοίβῳ
Κεκροπίδαι πέμπουσι τοπήϊα νηὸς ἐκείνης.
Αστερίη πολύβωμε, πολύλλιτε, τίς δέ σε ναύτης
Εμπορος Αἰγαίοιο παρήλυθε νηὶ θεούσῃ;
Οὐχ οὕτω μεγάλοι μιν ἐπιπνείουσιν ἀῆται,
Χρειὼ δ' ὁττιτάχιστον ἄγει πλόον· ἀλλὰ τὰ λαίφη
Ωκέες ἐστείλαντο, καὶ οὐ πάλιν αὖθις ἔβησαν
Πρὶν μέγαν ἢ σέο βωμὸν ὑπὸ πληγῆσιν ἑλίξαι
Ρησσόμενον, καὶ πρέμνον ὀδακτάσαι ἁγνὸν ἐλαίης,
Χεῖρας ἀποστρέψαντας. ἃ Δηλιὰς εὕρετο νύμφη
Παίγνια κουρίζοντι καὶ Απόλλωνι γελαστύν.
Ιστίη ὦ νήσων, εὐέστιε, χαῖρε μὲν αὐτὴ,
Χαίροι δ' Απόλλων τε καὶ ἣν ἐλοχεύσατο Λητώ.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ.

ΟΣΣΑΙ λώτροχόοι τᾶς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
Ἔξιτε. τᾶν ἵππων ἄρτι φρυασσομέναν
Τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, καὶ ἁθεὸς ἔυτυκος ἕρπει·
Σοῦσθέ νυν ὦ ξανθαὶ, σοῦσθε Πελασγιάδες.
Οὔ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις
Πρὶν κόνιν ἱππείαν ἐξελάσαι λαγόνων.
Οὐδ' ὅκα δὴ λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
Τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων.
Ἀλλὰ πολὺ πράτιστον ὑφ' ἅρματος αὐχένας ἵππων
Λυσσαμένα, παγαῖς ἔκλυσεν Ὠκεανῶ
Ἱδρῶ καὶ ῥαθάμιγγας· ἐφοίβασεν ἢ παγέντα
Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.
Ὦ ἴτ' Ἀχαιϊάδες· καὶ μὴ μύρα μηδ' ἀλαβάστρως·
(Συρίγγων ἀΐω φθόγγον ὑπαξονίων)
Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως
(Οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
Οἴσετε· μηδὲ κάτοπτρον. ἀεὶ καλὸν ὄμματο τήνας.
Οὐδ' ὅκα τὰν Ἰδαν Φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν,

Οὐδ'

CALLIMACHI HYMNVS IN PALLADIS LAVACRA.

ITE foras agedum quacunque liquentibus vndis
Membra lauatura Pallados; ite foras.
Ipsa venit: fremitus sacrorum audimus equorum:
Ite agedum flaua, ô, ite Pelasgiades.
Non prius ingentes lauit sibi diua lacertos
Ilia quàm absterſit puluere cornipedum:
Nec tum quando armis multa iam cæde cruentis
Venit ab iniustis horrida Terrigenis.
Tum quoque equûm subducta iugis fumantia colla
Perfudit largi fontibus Oceani,
Dum sudor, guttaq; putres, dumq; omnis abiret
Spuma oris circum mansa lupata rigens.
Ite ô Achiua. Sed non vnguenta aut alabastros,
(Audio certè ipsum stridulum ab axe sonum)
Palladi lotrices non vnguenta aut alabastros
(Nulla etenim diua huic vnguina mista placet)
Ferte: nec huic speculum. vultu est pulcherrima semper.
Nam nec in Ida olim, iudice sub Phrygio,

Se vel orichalco magna hæc dea, vel Simoëntis
Spectauit quanquam vortice perſpicuo.
Nec Iuno; ſed ſola venus ſe ſplendido in ære
Vidit, eandem iterum diſpoſuit q3 comam.
Bis ſexaginta ſpatiis verum incita curſu,
Stellæ apud Eurotam ceu Lacedæmoniæ,
Perfricuit tantùm pingui ſe diua liquore
De baccis arbor quem ſua protulerat.
O pueræ, emicuit rubor ilico, matutina
Quem roſa, quem grano Punica mala ferunt.
Ergo marẽ nunc tantũ olei quoque ferte liquorem,
Quo ſe vngit Caſtor, quo Amphitryoniades.
Ferte etiam ſolido ex auro, quo pectine crines
Explicet, & pinguem cæſariem dirimat.
Exi age iam ô Pallas. præſtò tibi virgineus grex,
Nate magnorum charus Aceſtoridûm.
O Pallas, quin iam clypeus Diomedis & ipſe
Fertur, vt Argiuûm mos vetus obtinuit.
Eumedes docuit, meditanstibi grata ſacerdos,
Cùm in ſe compoſito cerneret interitu
Ire malam ſortem. fugit quippe ille, tuam q3
Ad montem Crion ſuſtulit effigiem:
Ad montem Crion. tum abruptus impoſuit te
Cautibus, has q3 vocant nunc quoque Pallatidas.
Exi age qua expugnas vrbes, cuique aurea cordi
Caſſis, equûm q3 fremor, cum ſonitu clypeûm.

Vos

Οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλα θεὸς, οὐδὲ Σιμοῦντος
Εβλεψεν δίναν ἐς διαφαινομέναν.
Οὐδ' Ηρη. Κύπρις ἢ διαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα,
Πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν.
Α ἢ, δὶς ἑξήκοντα διαθρέξασα διαύλως,
Οἷα παρ' Εὐρώτα τοὶ Λακεδαιμόνιοι
Αστέρες, ἐμπεράμως ἐτρίψατο λιτὰ λαβοῖσα
Χρίματα, τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς.
Ω κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε πρώϊον, οἵαν
Ηρόδον ἢ σίβδης κόκκος ἔχει χροίαν.
Τῷ καὶ νῦν ἄρσέν τε κομίσσατε μοῦνον ἔλαιον,
Ω Κάστωρ, ᾧ καὶ χρίεται Ηρακλέης·
Οἴσετε καὶ κτένα οἱ πα[χρύσεον, ὡς ἀπὸ χαίταν
Πέξηται, λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον.
Εξιθ' Αθαναία· πάρα τοι καταθύμιος ἴλα,
Παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ακεστοριδᾶν.
Ω' θάνα, φέρεται ἢ καὶ ἁ Διομήδεος ἀσπὶς,
Ως ἔθος Αργείων τοῦτο παλαιότερον
Εὐμήδης ἐδίδαξε, τεὶν κεχαρισμένος ἱρεύς·
Ος ποτε βουλευτὸν γνοὺς ἐπὶ οἱ θάνατον
Δᾶμον ἑτοιμάζοντα, φυγᾶ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα
Ωιχετ' ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ᾠκίσατο,
Κρεῖον ὄρος· σὲ ἢ δαῖμον ἀπορρώγεσσιν ἔθηκεν
Εν πέτραις, αἷς νῦν οὔνομα Παλλατίδες.
Εξιθ' Αθαναία περσέπτολι, χρυσεοπήληξ,
Ιππων καὶ σακέων ἁδομένα πατάγῳ.

Σάμερὸν ὑδροφόροι μὴ βάπτετε· σάμερον Αργος
Πίνετ' ἀπὸ κρανᾶν, μηδ' ἀπὸ τῶν ποταμῶν.
Σάμερον ὦ δῶλαι τὰς κάλπιδας ἢ 'ς Φυσάδειαν
Η ἐς Αμυμώνην οἴσετε τὰν Δαναῶ.
Καὶ γὰρ δὴ χρυσῶ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μίξας
Ηξεῖ φορβαίων Ιναχος ἐξ ὀρέων,
Τᾷ 'θάνᾳ τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν. ἀλλὰ Πελασγέ
Φράζεο μ' οὐκ ἐθέλων τὰν βασίλειαν ἴδῃς.
Ος κεν ἴδῃ γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιοῦχον,
Τῶργος ἐσοψεῖται τοῦτο πανυστάτιον.
Πότνι' Αθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι· μέσφα δ' ἐγώ τι
Ταῖς δ' ἐρέω. μῦθος δ' οὐκ ἐμὸς, ἀλλ' ἑτέρων.
Παῖδες, Αθαναία νύμφαν μίαν ἔν ποκα Θήβαις
Πουλύ τι καὶ πέρι δὴ φίλατο τᾶν ἑτάραν,
Ματέρα Τειρεσίαο. καὶ οὔποκα χωρὶς ἔγευτο·
Αλλὰ καὶ ἀρχαίων εὖτ' ἐπὶ Θεσπιέων,
Η 'πὶ Κορωνείας ἢ εἰς Αλίαρτον ἐλαύνοι
Ιππους, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
Η 'πὶ Κορωνείας, ἵνά οἱ τεθυωμένον ἄλσος,
Καὶ βωμοὶ ποταμῷ κεῖντ' ἐπὶ Κουραλίῳ·
Πολλάκις ἁ δαίμων μιν ἑῷ ἐπεβάσατο δίφρῳ.
Οὐδ' ὄαροι νυμφᾶν οὐδὲ χοροστασίαι
Αδεῖαι τελέθεσκον, ὅτ' οὐχ' ἁγεῖτο Χαρικλώ.
Αλλ' ἔτι καὶ τήναν δάκρυα πόλλ' ἔμενε,
Καίπερ Αθαναίᾳ καταθύμιον εὖσαν ἑταίραν.
Δή ποτε γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας,

Ιππω

Vos hodie vndiferæ tinguite, vos hodie Argos
Fontibus ex ipsis, non fluuiis, bibite.
Vos hodie ancillæ ferte vrnas ad Physadeam,
Aut ad Amymonen, progeniem Danai.
Nanque auro & multis permistus floribus vndas
Defluet è latis Inachus ipse iugis,
Et purum feret huic laticem. caue tu ergo Pelasge
Ne nudam imprudens aspicias dominam.
Aspiciet nudam qui Pallada quæ tenet vrbem,
Vltrà iam hoc Argos cernere non poterit.
Iam veneranda exi Pallas, dum quidpiam ego istis
Dicam; nec meus hic sermo, sed alterius.
Vnam olim, ô pueræ, Thebis dea Pallas amabat
Nympham, præ cunctis quas habuit comites,
Matrem Tiresiæ, nunquámque fuêre seorsum:
Sed siue ad veterum mœnia Thespiadûm,
Siue Coroneas, seu tenderet illa Haliarton,
Bœotûm visens vecta iugis populos,
Siue Coroneas, (vbi pulcher odoribus halat
Lucus, vbi ara ipsi Curalium ad fluuium)
Sæpe illam curru secum dea vexit eodem,
Nullâque nympharum colloquia, aut thyasi
Grata fuêre satis, nisi præforet ipsa Chariclo.
Verum & ei multæ debitæ erant lacrymæ,
Quãuis chara comes magnæ foret vsque Minervæ.
Nam se olim peplis vtraque depositis

Dum lauat in lymphis Heliconidos Hippocrenes,
Vtq; die vacuus mons tacet in medio:
Dū lauat ergo vtraque, & media sunt tẽpora lucis
Dumq; est in toto plurima monte quies,
Tiresias vnus canibus comitantibus ibat
Per loca sacra, leui flore genas nitidus,
Immensamq; sitim cupiens releuare, petito
Fonte, videt quæ non cernere fas homini.
Hìc irata licet sic illum affata Minerua est,
Quis te non vllis iam rediturum oculis,
O Euerida, malus hæc deus in loca duxit?
Sic ait: at pueri lumina nox pepulit.
Astitit, obticuit, dolor illi vt glutine vinxit
Genua; sonum tenuit vocis inops animus.
At Nympha exclamans, Quid nato, ait, ô dea, factum est?
Nunquid vestra, dea, talis amicitia?
Lumina mi pueri rapuisti, pectora nate
Vidisti infelix Pallados, iliáque:
At non & solem cernes iterum. heu misera: ô mons,
O Helicon rursum non peragrande mihi.
Magna nimis paruis mutas, quæ lumina nati
Pro ceruis paucis dorcadibusq; habeas.
Sic puerum ambobus charum complexa lacertis
Mater, flebilium carmen aëdonidum
Triste gemens iterat. Sed enim misserata Minerua
Tunc sociam verbis talibus alloquitur:

Dia,

Ιππω ἐπὶ κράνᾳ Ελικωνίδι καλὰ ῥεοίσᾳ
Λῶντο· μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία·
Αμφότεραι λώοντο, μεσαμβριναὶ δ' ἔσαν ὧραι·
Πολλὰ δ' ἀσυχία τῆνο κατεῖχεν ὄρος.
Τειρεσίας δ' ἔτι μοῦνος ἅμαι κυσὶν, ἄρτι γένεια
Περκάζων, ἱερὸν χῶρον ἀνεστρέφετο.
Διψάσας δ' ἄφατόν τι, ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας,
Σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θέμιδες.
Τὸν γὰρ χολωσαμένα περ, ὅμως προσέφασεν Αθάνα,
Τίς σε, τὸν ὀφθαλμὼς οὐκ ἔτ' ἀποισόμενον,
Ω Εὐηρείδα, χαλεπὴν ὁδὸν ἄγαγε δαίμων;
Α μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νὺξ ἔβαλεν.
Εστάθη δ' ἄφθογγος· ἐκόλλασαν γὰρ ἀνίαι
Γώνατα, καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμηχανία.
Α νύμφα δ' ἐβόησε, Τί μοι τὸν κῶρον ἔρεξας
Πότνια; τοιαῦται δαίμονες ἐστὲ φίλαι;
Ομματα μοὶ τοῦ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον ἄλαστε
Εἶδες Αθαναίας στήθεα καὶ λαγόνας·
Αλλ' οὐκ ἀέλιον πάλιν ὄψεαι. ὦ ἐμὲ δειλάν.
Ω ὄρος, ὦ Ελικὼν οὐκ ἔτι μοι παριτέ.
Η μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο· δόρκας ὄλεσσας,
Καὶ πρόκας οὐ πολλάς· φάεα παιδὸς ἔχεις.
Α μὲν ἐπ' ἀμφοτέραισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα
Μάτηρ μὲν γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων
Αγε, βαρὺ κλαίουσα. θεὰ δ' ἐλέησεν ἑταίραν,
Καί μιν Αθαναία πρὸς τόδ' ἔλεξεν ἔπος,

Δῖα γύναι, μετὰ πάντα βαλεῦ πάλιν ὅσσα δι' ὀργὰν
Εἶπας· ἐγὼ δ' οὔ τοι τέκνον ἔθηκ' ἀλαόν.
Οὐ γὰρ Ἀθαναίᾳ γλυκερὸν πέλει ὄμματα παίδων
Ἁρπάζειν· Κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι,
Ὃς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕλῃ,
Ἀθρήσῃ, μισθῷ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλῳ.
Δῖα γύναι, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο
Ἔργον· ἐπεὶ μοιρᾶν ὧδ' ἐπένευσε λίνα,
Ἀνίκα τοπρῶτόν νιν ἐγείναο· νῦν δὲ κομίζευ
Ὦ Εὐηρείδα τέλθος ὀφειλόμενον.
Πόσσα μὲν ἁ Καδμηΐς ἐς ὕστερον ἔμπυρα καύσει,
Πόσσα δ' Ἀρισταῖος, τὸν μόνον εὐχόμενοι
Παῖδα τὸν ἀβατὰν Ἀκταίονα τυφλὸν ἰδέσθαι.
Καὶ τῆνος μεγάλας σύνδρομος Ἀρτέμιδος
Ἔσσεται· ἀλλ' οὐκ αὐτὸν ὅ, τε δρόμος αἵ τ' ἐν ὄρεσσι
Ῥυσεῦν δὲ ξυναὶ τᾶμος ἑκαβολίαι,
Ὁππόταν οὐκ ἐθέλων περ ἴδῃ χαρίεντα λοετρὰ
Δαίμονος· ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες
Τουτάκι δειπνησεῦντι. τὰ δ' υἱέος ὀστέα μάτηρ
Δεξεῖται, δρυμὼς πάντας ἐπερχομένα.
Ὀλβίσταν ἐρέει σὲ καὶ εὐαίωνα γενέσθαι,
Ἐξ ὀρέων ἀλαὸν παῖδ' ὑποδεξαμέναν.
Ὦ ἑτάρα, τῷ μή τι μινύρεο· τῷδε γὰρ ἄλλα
Τεῦ χάριν ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα.
Μάντιν ἐπεὶ θησῶ νιν ἀοίδιμον ἐσσομένοισιν,
Ἡ μέγα τῶν ἄλλων δή τι περισσότερον.

Γνωσεῖ-

Dia, inquit, mulier, verte hæc qua protulit ira.
Non per me captus luminibus puer est.
Nam pueris auferre oculos haut dulce Minerua,
Verum Saturni legibus hæc rata sunt,
Vt quicunque deum aspiciat, nisi iusserit ipse,
Mercede ingenti scilicet aspiciat.
Dia igitur mulier, fieri hæc infecta nequit res.
Quippe ita Parcarum fila voluta manu,
Editus vt primùm puer est. Sed tu accipe contrà
O Euerida, quod maneat pretium.
Munera Cadmeis proh quanta adolebit in ignes,
Quanta & Aristæus, votaq; suscipient,
Natus vt impubes Actæon vnicus illis
Tantum oculis careat. nanque erit & Triuiæ
Concursor: sed non cursus, non amulus illum
Tela arcus iaciens montibus eripiet,
Cum diuam (licet inuitus) se fonte lauantem
Viderit. at fiet, qui modò erat dominus,
Esca suis canibus. Sed enim nemora omnia lustrans
Dum genitrix nati colliget ossa sui,
Tunc te felicem, tunc dixerit esse beatam,
Cui mons vel cæcum reddiderit puerum.
Parce queri mea grata comes. nam plurima contrà
Huic ego te propter præmia contribuam.
Esse dabo egregium vatem, quem protinus omnis
Perpetuo celebret nomine posteritas.

Cogno-

Cognoscet volucrum quæ prospera, quæq; volatu
Irrita: cuius item triste sit augurium.
Plurima Bœotis oracula, plurima Cadmo
Hic canet, & magnis plurima Labdacidis.
Huic ingens baculum dabo, quod vestigia ducat
Qua velit: huic vitæ tempora longa dabo.
Mox & honoratus Diti colet infera regna,
Inter & extinctos vnicus hic sapiet,
Adnuit his Pallas dictis. quodq; adnuit illa
Perficitur. soli Iuppiter hoc tribuit
Natarum è turba, quæ sint patris omnia ferre.
Lotrices, mater nulla deam peperit:
Immo Iouis vertex. vertex Iouis omnia nutu
Perficit, & natæ prorsus idem licitum est.
En verè nunc Pallas adest. Eia ergo puellæ
Queis Argos curæ est, ite, deam accipite,
Cumq; bonis verbis, & cum prece, cumq; vlulatu.
Salue ô diua, vrbem protege & Inachiam.
Salue hinc abscedens, iterumq; huc flecte iugales,
Ac rebus Danaûm sis precor auxilio.

CALLI-

Γνωσεῖται δ' ὄρνιθας, ὃς ἄισιος, οἵ τε πέτονται
Ἠλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.
Πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θεοπρόπα, πολλὰ δὲ Κάδμω,
Χρησεῖ, καὶ μεγάλοις ὕστερα Λαβδακίδαις.
Δωσῶ καὶ μέγα βάκτρον, ὅ οἱ πόδας ἐς δέον ἀξεῖ,
Δωσῶ καὶ βιότου τέρμα πολυχρόνιον.
Καὶ μόνος, εὖτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι
Φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος ἀγεσίλᾳ.
Ὡς φαμένα κατένευσε. τὸ δὲ ἐντελὲς ᾧ κ' ἐπινεύσῃ
Παλλάς. ἐπεὶ μώνᾳ Ζεὺς τόγε θυγατέρων
Δῶκεν Αθαναίᾳ, πατρώϊα πάντα φέρεσθαι.
Λωτροχόοι, μάτηρ δ' οὔτις ἔτικτε θεάν·
Αλλὰ Διὸς κορυφά. κορυφὰ Διὸς ᾧ κ' ἐπινεύσῃ,
Εμπεδον· ὡσαύτως ᾧ κέν οἱ ἁ θυγάτηρ.
Ερχετ' Αθαναία νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ δέχεσθε
Τὰν θεὸν ὦ κῶραι τῶρτος ὅσαις μέλεται,
Σύν τ' εὐαγορίᾳ, σύν τ' εὔτμασι, σύν τ' ὀλολυγαῖς.
Χαῖρε θεὰ, κάδευ δ' Αργεος Ιναχίου.
Χαῖρε καὶ ἐξελάοισα, καὶ ἐς πόλιν αὖτις ἐλάσσαις
Ιππους, καὶ Δαναῶν κλάρον ἅπαντα σάω.

ΚΑΛ-

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΗΜΗΤΡΑ.

Τῶ καλάθω κατιόντος ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες,
Δάματερ μέγα χαῖρε, πολύτροφε, πουλυμέδιμνε.
Τὸν κάλαθον κατιόντα χαμαὶ θασσεῖσθε βέβαλοι,
Μηδ' ἀπὸ τοῦ τέγεος μηδ' ὑψόθεν αὐγάσσησθε.
Μὴ παῖς, μηδὲ γυνὰ, μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν·
Μηδ' ὅκ' ἀφ' ἀναλέων στομάτων πτύωμες ἄπαστοι.
Εσπερος ἐκ νεφέων ἐσκέψατο πανίκα νεῖται·
Εσπερος, ὅστε πιεῖν Δαμάτερα μῶνος ἔπεισεν,
Αρπαγίμας ὅτ' ἄπυστα μετέστιχεν ἴχνια κώρας. [μὰς,
Πότνια, πῶς σε δύναντο πόδες φέρεν ἔς τ' ἐπὶ δυθ-
Ες τ' ἐπὶ τοὺς μέλανας, καὶ ὅπα τὰ χρύσεα μᾶλα;
Οὐ πίες οὔτ' ἄρ' ἔδες τῆνον χρόνον, οὐδ' ἐλοέσσω.
Τρὶς μὲν δὴ διέβης Αχελώϊον ἀργυροδίνην,
Τοσσάκι δ' ἀενάων ποταμῶν ἐπέρασσας ἕκαστον,
Τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστης νήσου δράμες ὀμφαλὸν Ενναν,
Τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόρῳ χαμάδις ἐκαθίσσαο φρητὶ,
Αὐσταλέα ἄποτός τε· καὶ οὐ φάγες οὐδ' ἐλοέσσω.
Μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες, ἃ δάκρυον ἤγαγε Δηοῖ.
Κάλλιον, ὡς πολίεσσιν ἑαδότα τέθμια δῶκε·

Κάλλιον,

CALLIMACHI HYMNVS IN CERERE M.

EOEMINEAE *calatho iam*
descendente caterua
Acclament: Salue alma Ceres,
dea farris abundans.
Dum calathus descendit, humi spectate profani.
Desuper hinc nemo, aut tecti de culmine cernat,
Siue puer, muliérue, comam vel sparsa fluentem,
Ieiuno aut siccam vnde excernimus ore saliuam.
Hesperus hoc veniente caput nube extulit alta.
Hesperus vt biberet solus persuasit, anhelans
Dum rapta obscura insequitur vestigia nata.
At quî te, dea, ferre pedes potuêre remotum
Solis ad occasum, Æthiopesq3, vbi & aurea mala?
Non tibi tum potúsue cibiue, aut cura lauacri
Vlla fuit. ter sunt Acheloi fluminis vndæ,
Ter tibi quotquot erant latè superata fluenta.
Ter pulchram properis petiisti passibus Ennam,
Ter puteum prope Callicherum, dea, subsediſti,
Tosta calore, illota, fameq3 sitiq3 fatiscens.
Ne memorem lachrymas diuæ quod mouit acerbas;
Pulchrius, vt populis leges præscripserit æquas

Pul-

Pulchrius, vt culmos grauibus præcidit aristis
Prima, sacrosq; dedit bobus calcare maniplos,
Triptolemo mõstrante viã, & bona principia artis.
Pulchrius, vt (moniti discant non temnere diuos)
Dira fames Erysichtonios turpauerit artus,
Non Cnidiã, sed Dotium adhuc habitante Pelasgo:
Hîc tibi lucus erat pulcher, multa arbore densus
Ægre quam volucris poterat penetrare sagitta;
Non pinus defitúe pirus, non aëria vlmus
Non glycymela; latex scatebris manabat, electro
Purior; huiusq; amor diuam sic ceperat, vt nec
Enna magis, Triopúmue esset, dilectáue Eleusin.
At cùm Triopidis factum est malè numẽ amicum,
Tum mentem diros Erisichthon soluit in ausus.
Ergo bis denos armare securibus olli
Stat rabies famulos, quo florente, gigantes
Non homines, vrbemq; pares euertere totam.
Hi properè in lucum sacrum tibi diua ferunt ur.
Populus æthereas ingens surgebat in auras,
Quam subter feruente die ductare choreas
Nymphæ consuerant; hæc prima bipennibus icta
Infaustum reliquis sonitum transmisit, & ipsa
Sensit diua sui gemitum dare robora luci,
Indignansque, Quis hæc temerat sacra ligna securi
Dixit, & extemplò vultus imitata Nicippes,
Publica quæ tum vrbis curabat sacra sacerdos,
Serta manu atq; papauer habens, suspensáq; clauẽ

Ex

Κάλλιον, ὡς καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρᾶτα
Ασταχύων ἀπέκοψε, καὶ ἐν βόας ἧκε πατῆσαι,
Ανίκα Τριπτόλεμος ἀγαθὰν ἐδιδάσκετο τέχναν·
Κάλλιον, ὡς (ἵνα καί τις ὑπερβασίας ἀλέηται)
Θήκατο βουπείνα Τριόπεω γόνον οἰκτρὸν ἰδέσθαι.
Οὔπω τὰν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔναιον,
Τὶν δ' αὐτᾷ καλὸν ἄλσος ἐποιήσαντο Πελασγοὶ
Δένδρεσιν ἀμφιλαφές· διά κεν μόλις ἦλθεν ὀϊστός.
Εν πίτυς, ἐν μεγάλαι πτελέαι ἔσαν, ἐν δὲ καὶ ὄχναι,
Εν δὲ καλὰ γλυκύμαλα· τό δ' ὥστ' ἀλέκτρινον ὕδωρ
Εξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε. θεὰ δ' ἐπεμαίνετο χώρῳ
Οσσον Ελευσῖνι, Τριόπῳ θ' ὅσον, ὁκκόσον Εννᾳ.
Αλλ' ὅκα Τριοπίδαισιν ὁ δεξιὸς ἄχθετο δαίμων,
Τουτάκις ἁ χείρων Ερυσίχθονος ἅψατο βωλά.
Σεύατ' ἔχων θεράποντας ἐείκοσι, πάντας ἐν ἀκμᾷ,
Πάντας δ' ἀνδρογίγαντας (ὅλαν πόλιν ἄρκιοι ᾆραι)
Αμφότερον, πελέκεσσι καὶ ἀξίναισιν ὁπλίσσας.
Ες δὲ τὸ τᾶς Δάματρος ἀναιδέες ἔδραμον ἄλσος.
Ης δέ τις αἴγειρος, μέγα δένδρεον, αἰθέρι κῦρον·
Τῷ δ' ὕπο ταὶ νύμφαι ποτὶ τὤνδιον ἐψιόωντο·
Α πρᾶτα πλαγεῖσα, κακὸν μέλος ἴαχεν ἄλλαις.
Ησθετο Δαμάτηρ ὅτι οἱ ξύλον ἱερὸν ἀλγεῖ.
Εἶπε δὲ χωσαμένα, τίς μοι καλὰ δένδρεα κόπτει;
Αὐτίκα Νικίππη (τάν οἱ πόλις ἀρήτειραν
Δαμοσίαν ἔστασαν) ἐείσατο· γέντο δὲ χειρὶ
Στέμματα καὶ μάκωνα. κατωμαδίαν δ' ἔχε κλαῖδα.

Φεῦ ἦ παραψύχοισα κακὸν κῆμ' ἀναιδέα φῶτα,
Τέκνον, ὅπις τὰ θεοῖσιν ἀνάμενα δένδρεα κόπτῃς,
Τέκνον ἐλίννυσεν, τέκνον πολύθεσε ζημίᾳ,
Πάυεο, ϛ θεράπωνας ἀπότρεπε· μή τι χαλεφθῇ
Πότνια Δαμάτηρ, τᾶς ἱερὸν σάκεραίζῃς.
Τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας χαλεπώτερον ἢ κυνάγον
Ὧρσεν ἐν Τριπαρίοισιν ὑποβλῆτ' ἀνδραλέαννα
Ὠμοτόκος, (τᾶς φαντὶ πέλειν βλοσυρώπατον ὄμμα)
Χάζω, ἔφα· μή τοι πέλεκων μέγαν ἐν χερὶ πάξω.
Ταῦτα δ' ἐμὸν θάσσειε σεβίζωον δόμον, ᾧ ἔνι δαῖτας
Αἰὲν ἐμοῖς ἑτάροισιν ἄδην θυμαρέας ἀξῶ.
Εἶπεν ὁ παῖς, Νέμεσις ἦ κακὰν ἐρράψατο φωνάν.
Δαμάτηρ δ' ἄφατόν τι κοτέσσατο· μαίνατο δ' ἀθὺς
Ἰθμοτα μὲν χέρσω, κεφαλὰ δέ οἱ ἄψατ' ὀλύμπω.
Οἱ μὲν ἄρ' ἠμιδνῆτες, ἐπεὶ τὰν πότνιαν εἶδον,
Ἐξαπίνης ἀπόρεσαν, σὺν δ' ῥυσὶ χαλκὸν ἀφέντες.
Αἱ δ' ἄλλες μέν ἔασεν, (ἀνα[καίαν γὰ ἔπτυτο [κτα,
Δεσποτικὰν ὑπὸ χέρα) βαρὺν δ' ἀπαμείψατ' ἀνα-
Ναὶ ναὶ, τεύχεο δῶμα κύον, κύον, ᾧ ἔνι δαῖτας
Ποιησεῖς· θαμιναὶ γὰ ἐς ὕστερον εἰλαπίναι σοι.
Ἃ μὲν τόσ' εἰποῖσ' Ἐρυσίχθονι πεδ κε πονηρά.
Αὐτίκα οἱ χαλεπάντε κῆμ' ἄγγελον ἐμβαλε λιμὸν,
Αἴθωνα, κρατερόν· μεγάλᾳ δ' ἐρεύγετο νάσῳ.
Σχέτλιε, ὅσσα πάσαισι, τόσων ἔχεν ἱμερος αὔτις.
Εἰκατι δαῖτι πένοντο, δυώδεκα δ' οἶνον ἄφυσσεν.
Τόσσα Διώνυσον γὰ ἃ κὴ Δάματρα χαλέπτᾳ·
Καὶ γὰ τᾶ Δάματρι σιωφρονίδᾳ Διόνυσος.

Οὔτέ

Ex humero, blando sic mitigat ore scelestum:
Parce puer, diro cædens sacra robora ferro,
Parce puer, caro soboles dilecta parenti;
Parcito, crudelésque manus auerte tuorum,
Ne Ceres oblæsum luci indignetur honorem [quēs,
Torua sed hanc aduorsum Eryſichthon luminator- [tus)
Ceu Tmario cernens venantem monte leæna (
Crudipara (immanis nanq; huic truculentia vul-
Cede ait; in pectus valida hac impacta securis
Ne tibi eat: Latū ista struent mihi robora tectum
Sub quo grata epulans sociis conuiuia didam.
Dixit; at extemplo Nemesis mala verba notauit.
At Ceres inflammata irâ, dea facta repentè est
Ingreditúrque solo, & caput inter nubila condit.
Semineces famuli trepidant, viſáque repentè
Diffugiunt diuâ, ferrúmque in cortice linquunt.
Mox dea, dimiſſis aliis quos iuſſus herilis
Egerat in facinus; dirum his Eryſichthona verbis
Inſequitur. Iam celſa canis, canus exſtrue tecta
Queis epulêre; Epulæ deinceps tibi nāq; frequētes.
His dictis, miſerum pœna mulctauit acerba,
Terribilémque famem tetros immiſit in artus
Flagrantem, immanem, tabes eſt tetra medullas;
Quoq; magis vorat, hoc plus æſtuat ardor edendi.
Bis deni huic epulas, bis ſeni vina miniſtrant.
Nam Ceres & Bacchus culpâ læduntur eâdem,
Et tantam atque Ceres, Bacchus conceperat iram.

Iámq; nec ad cœnam, aut conuiuia mittitur vlla;
Quippe vetat pudor; & quæuis prætexitur ansa.
Ergo ad Itoneæ dum inuitant festa Mineruæ
Ormenidæ; negat esse domi malè conscia mater.
Natus, ait, meus hinc Cranonẽ hesternus abiuit
Centum exacturus debentur qui sibi tauros.
Venit & ad thalamos quos apparat Actorioni
Officiosa vocans Triopam, natúmque Polyxo;
Mœsta cui coniux lachrymis respondit obortis
Venturũ Triopam. ast Erysichthona per iuga Pindi
Læsit aper; lux hæc ter tertia decumbenti est.
Quæ non sæuus amor miseræ mendacia matri
Suggerit? Est epulũ cuiquã? peregrè est Erysichthõ.
Hic sponsam ducit? læsêre Erisichthona disco;
Lapsus equo est, armẽtáue in Othrye cũcta recẽset.
Ille sed interea tecti penetralibus hærens
Perdius, immensos stomacho demittit aceruos;
Et quo plus edit, esuries est corpore maior.
Ac velut in vastæ fauces demissa Charybdis,
Incassùm subeunt ingrata cibaria ventrem:
Vtq; Minante niues, vt cera in sole liquescit,
Sic tabes ægros liquat artus. arida donec
Ossa rigent nudâ cum neruis obsita pelle.
Flet mater, geminæq; altum gemuêre sorores,
Et charæ antè alias nutrix, denæq; ministræ.
Ipse manu Triopas canos immanè lacessens
Talia Neptuni surdas fert murmura ad aures:

Hæc-

Οὔτέ μιν εἰς ἐράνας ἵκτε ξωυδείπνια πέμπον
Αἰδόμβροι γυνέες· ὥθ χανὰ δ' ἐυρίσκετο πᾶσι.
Ηνθον Ιτωνιάδ᾽ μιν Αθαναίας ἐπ' ἄεθλα
Ορμβρίδαι καλέοντες· ἀπ' οὖν ἠρνήσατο μάτης,
Θὐκ ἐνδοῖ. χθιζὸς γὰ ἐπὶ Κραιῶνα βέβηκε,
Τέλθ᾽ ἀπαυτήσων ἑκατὸν βόας. ἦνθε Πολυξὼ,
Μάτης Ακτρίων᾽, (ἐπεὶ γάμθν ἄρτυε παιδὶ)
Αμφότερθν, Τελόπαν τε καὶ ἠέα, κικλήσκουσα.
Τὰν ἢ γυὰ βαρύθυμ᾽ ἀμείβετ' ἀκρυχέουσα,
Νεῖται δι Τελόπας· Ερυσίχθονα δ' ἤλασε κάπρθς
Πίνδον ἀν' ἐυάγκειαν, ὁ δ' ἐννέα φάεα κεῖται.
Δειλαία φιλότεκνε τί δ' ὦκ ἐψεύσατο μᾶτερ;
Δαίνυσιν εἰλαπίνας ἴις; ἐν ἄλλοτρίοις Ερυσίχθων.
Αγετό ἴις νύμφαν; Ερυσίχθονα δίσκ᾽ ἔπυσεν·
Η ἕπετ' ἐξ ἵππων, ἢ ἐν Οθρηϊ ποίμνι' ἀριθμεῖ.
Ενδόμυχ᾽ δ' ἧπειτα παννήμερ᾽ εἰλαπινασὰς
Ηθιε μυρία πάντα· κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστήρ
Αἰεὶ μᾶλλον ἔδοντι. τὰ δ' ἐς βυθὸν οἷα θαλάσσης
Αλεμάτως ἀχάρισα κατέρρεεν εἴδατα πάντα.
Ως ἢ Μίμαντι χιὼν, ὡς ἀελίῳ ἔνι πλάσκων,
Καὶ τύτων ἔτι μεῖζον ἐτάκετο· μέσφ' ἐπὶ νδρὰς
Δειλαίῳ ἵνές τε καὶ ὀστέα μοῦνον ἔλιφθεν.
Κλαῖε μὲν ἀ μάτης, βδρὺ δ' ἔστενον αἱ δύ' ἀδελφαί,
Χὠ μαστὸς τ' ἔπινε, ἓ αἱ δέκα πολλάκι δῶλαι.
Καὶ δ' αὐτὸς Τελόπας πολιαῖς ἐπὶ χείρας ἔβαλλε,
Τοῖα τ' ὦκ ἀίοντα Ποσιδάωνα κελιτρέων,

Ψευδιπάτωρ, ἴδε τόνδε τεοῦ τρίτον· εἴπερ ἐγὼ μὲν
Σεῦ τε καὶ Αἰολίδος Κανάκης γένος, αὐτὰρ ἐμεῖο
Τοῦτο τὸ δείλαιον γένετο βρέφος. αἴθε γὰρ αὐτὸν
Βλητὸν ὑπ' Απόλλωνος ἐμαὶ χέρες ἐκτερέϊξαν·
Νῦν δὲ κακὰ βούβρωσις ἐν ὀφθαλμοῖσι κάθηται.
Η οἱ ἀπόστασον χαλεπὰν νόσον, ἠέ μιν αὐτὸς
Βόσκε λαβών· ἁμαὶ γὰρ ἀπορήκαντι τράπεζαι.
Χῆραι μὲν μάνδραι, κενεαὶ δέ μοι αὔλιες ἤδη
Τετραπόδων. ἤδη γὰρ ἀπηρνήσαντο μάγειροι.
Αλλὰ καὶ οὐρήας μεγάλαν ὑπέλυσαν ἁμαξᾶν,
Καὶ τὰν βῶν ἔφαγεν τὰν Εστίᾳ ἔτρεφε μάτηρ,
Καὶ τὸν ἀεθλοφόρον καὶ τὸν πολεμήϊον ἵππον,
Καὶ τὰν ἄϊλουρον τὰν ἔτρεμε θηρία μικκά.
Μέσφ' ὅτε μὲν Τριόπαο δόμοις ἔνι χρήματα κεῖτο,
Μῶνοι ἄρ' οἰκεῖοι θάλαμοι κακὸν ἠπίσταντο·
Αλλ' ὅτε τὸν βαθὺν οἶκον ἀνεξήραινον ὀδόντες,
Καὶ τόθ' ὁ τῶν βασιλῆος ἐνὶ τριόδοισι καθῆστο,
Αἰτίζων ἀκόλους τε καὶ ἔκβολα λύματα δαιτός.
Δάματερ, μὴ τῆνος ἐμὶν φίλος ὅς τοι ἀπεχθὴς,
Εἴη, μηδ' ὁμότοιχος· ἐμοὶ κακογείτονες ἐχθροί.
Εἴπατε παρθενικαὶ, καὶ ἐπιφθέγξασθε τεκοῦσαι,
Δάματερ μέγα χαῖρε, πολύτροφε, πουλυμέδιμνε.
Χ' ὡς αἱ τὸν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι ἄγοντι
Τέσσαρες· ὣς ἁμῖν μεγάλα θεὸς ἐυρυάνασσα,
Λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος καὶ χεῖμα φέροισα
Ηξεῖ, καὶ φθινόπωρον, ἔτος δ' εἰς ἄλλο φυλαξεῖ.
Ως δ' ἀπεδίλωτοι καὶ ἀνάμπυκες ἄστυ πατεῦμες,

Ως πο-

Haccine pseudopater cari est tibi cura nepotis?
Nanque tuus Canaceq3 ego natus: tertius ex me
Hic miser est; Telis vtinam sed Appollinis icto
Extremum tumuli mea dextra dedisset honorem.
At nunc tetra fames caua regnat tempora circum;
Ergo leua diro miserum morbo, aut alito ipse.
Tota etenim est exhausta penus, mensaq3; nec vllus
Iã quadrupes stabulis supereſt, vel ouilibus amplis;
Nulla coquis etiã superant quæ fercla ministrent.
Iam vacui mulis currus; iam bos quoque abiuit
In ventrem, Vestæ sacrum quem mater alebat.
Martius hinc Sonipes multo certamine victor.
Ipsa etiam felis terrorem muribus addens.
Dum reliqua in Triopæ laribus res vlla manebat,
Conscia sola mali domus & priuata fuerunt
Tecta; sed infestus postquam omnia corripuit dens,
Publica decumbens ad compita regia proles,
Putida poscebat reiectamenta popinæ.
Ne mihi, ne mihi, quem Ceres odisti, sit amicus,
Non socius tecti, mala mî haud vicinia cordi est.
Dicite iam innuptæ, vosq3 acclamate maritæ
Saluete almia Ceres, salue dea frugis abundans;
Vtq3 istum niueæ calathum vexêre quadrigæ,
Sic pulchrum dea Ver nobis, messémque reducet,
Autumnúmque, hiemémque, alium & seruabit
in annum.
Vtq3 caput nudi atque pedes procedimus vrbe,

Sic non vlla pedes infestent damna capútue.
Vtq; caniſtrigeris auro ſunt plena caniſtra,
Sic nobis dono Cereris largè affluat aurum.
Ad prytanea vrbis diuam comitarier vſque
Fas rudibus ſacrorum. alia queis grandior ætas
Sexaginta annis, & qua tibi brachia tendens
Poſcit opem Lucina tuam, premiturq; dolore
Non vltrà quàm genua ferent. dabit hiſce benignè
Cuncta Ceres, ſacróque ſinet ſuccedere templo.
Salue magna ceres: duce te concordia felix
Proſperitáſque iſta fac duret amabilis vrbe.
Omnia agro matura refer: foue ouéſq; bouéſque,
Da ſegetem, meſſémque bonam; pacémque tuêre
Vt qui conſeuit, metat idem ipſe arua colonus.
Aſpice me pariter facilis, Regina dearum.

Ως πόδας ὣς κεφαλὰς παναπηρέας ἕξομες ἀιεί.
Ως αἱ λικνοφόροι χρυσῶ πλέα λίκνα φέροντι,
Ως ἄμμες τ' χρυσὸν ἀφειδέα πασσαίμεσθα.
Μέσφα τὰ τᾶς πόλιος πρυτανήϊα τὰς ἀτελέστως
Τὰς δὲ τελεσφορίας ποτὶ τὰν θεῦν ἄχρις ὁμαρτεῖν,
Αἵ τινες ἑξήκοντα κατώτεραι, αἵ τε βαρεῖαι·
Χ' ἅτις Ελειθύιᾳ τείνει χέρα, χ' ἅτις ἐν ἄλγει,
Ως ἅλις ὡς ἀυτὰν ἱκανὸν γόνυ· ταῖσι δὲ Δηὼ
Δωσεῖ πάντ' ἐπίμεστα, καὶ ὡς ποτὶ νηὸν ἵκων.
Χαῖρε θεὰ, καὶ τάνδε σάω πόλιν ἔν θ' ὁμονοίᾳ,
Εν τ' ἐυημερίᾳ· φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα. [μόν.
Φέρβε βόας, φέρε μᾶλα· φέρε στάχυν, οἷσε θερισ-
Φέρβε καὶ εἰράναν, ἵν' ὃς ἄροσε, κεῖνος ἀμάσῃ.
Ιλαθί μοι τρίλλιστε μέγα κρείουσα θεάων.

CALLIMACHI HYMNVS IN IOVEM,

Ab H. Stephano carmine redditus, adstricta interpretatione.

QVID *Iouis in sacris potius quàm Iuppiter ipse*
Cantetur? magnus semper, rex semper & idem?
Terrigenûm expulsor, cælestis & arbiter aulæ?
Sed quid? Dictæum cantabimus, ánne Lycæum?
Hic mihi mens hæret, quia disceptatur origo.
Iuppiter, Idæis memorant te montibus ortum,
Ast alij Arcadicis. mentiti sunt, pater, vtri?
Crete vsque est mẽdax. struxit tibi Creta sepulcrũ:
At non mortuus es, nullus cui terminus æui.
Certè in Parrhasia Rhea est te enixa, comabat
Quà mons parte magis, virgultaq́, densa tegebant.
Est locus inde sacer: Lucinaq́, indiga nulla
Hunc fera nec mulier subeunt. hunc Apidanenses
Inde puerperij Rheæ de nomine dicunt.
Hic te vtero mater cùm deposuisset ab amplo,
Quærebat latices viuos, abstergere partus

Posset

Posset vti sordes, posset tua membra lauare.
Non Erymanthus adhuc vitreas ostẽderat vndas,
Nondum ingens Ladon: sed tota humore carebat
Arcadia, illa quidem quondam peraquosa futura.
(Tempore nam soluit quo Rhea puerpera zonam,
Permultas quercus liquidus gestabat Iaon,
Multa super Melanẽ decurrere plaustra solebant:
Cariona super multa, licet humidus esset,
Ponebant sua lustra fera: sitiénsque viator
Calcabat tum Crathin arenosúmque Metopen:
Copia sub pedibus tamen vnda multa iacebat.)
Nescia quid faciat sic tandem Rhea profatur,
Tu quoque mî Tellus, parias: facilis tibi partus.
Dixit, & extento grandi in sublime lacerto
Percussit montem sceptro. diffissus hiatu
Magno, effudit aquas latè. quibus abluit, ô rex,
Illa tuum corpus: pannis te inuoluit, in antrum
Ferre dedítque Neda Cretæum, alereris vt illic
Ignotus. nymphis hæc maiestate verenda
Præcunctis, mater quibus obstetricibus vsa est:
Omnibus & senior, præter Styga Phillyrámque.
Parua relata nec est huic gratia. nam dea flumen
Nomen habere Neda iussit. nunc agmine magno
Vrbem Cauconum, Leprion quæ dicitur, ambit:
Inde mare ingreditur. nec lympha vetustior hac est
Vlla Lycaoniæ potanda nepotibus vrsæ.
Iuppiter alme, Thenis te Cnossum nympha relictis

Dum

Dum portat (Cnosso fuit vrbs vicina Thenarũ)
Omphalos est lapsus: (tibi decidit vmbilicus)
Omphalium campo hinc nomen tribuere Cydones.
Dictæa hîc Meliæ, Corybantum turba sodalis,
Sunt te amplexa vlnis: cunis sopiuit in aureis
Adrastea. dehinc suxisti pinguia capra
Vbera Amaltheæ: dulcem mel præbuit escam.
Nanque apis Idæis cœpit Panacræa repente
Montibus exercere artem, Panacris quoque dictis.
Curetésque suam circum plausere choream,
Armáq; pulsarunt: clypeum sonus vt patris aures
Saturni, non vox vagitus vlla feriret.
Mox bene nutriti moles bene corporis aucta est,
Iuppiter, ésque cita ornatus lanugine malas.
Verùm ætate puer, digna es meditatus adulta:
Atque ideo fratres, quanuis prior his foret ortus,
Haud sedem inuidere tibi stellantis olympi.
Dictáque priscorum non sunt veracia vatum,
Saturni hæc natis sortem tria regna dedisse.
Nam cælũ atque erebum quísnam committere sorti,
Qui sana sit mente, velit? nam æqualia quæ sunt
Sors partitur: at hæc discrimen separat ingens.
Mentirer quæ aures alicuius credere possent.
Non sors te regem diuûm sed dextera fecit,
Víque tua, & robur, solio quod semper adhæret.
Iussisti alituum tua ferri à principe tantùm
Auguria (esse meis quæ fausta precabor amicis)

Quód.

Quódque homines inter supereminet, id tibi sumis:
Non equidẽ nautã, non vatẽ, aut bella gerentem.
Verùm istos diuûm curam sinis esse minorum,
Nempe aliorum alios: tu vero deligis illos
Queis parent vrbes, miles quibus atque colonus
Moriger & remex. (dominantibus omnia cedunt.)
Hinc est quòd fabros, Vulcani dicimus esse,
Armigeros, Martis: venatorésque, Chitones
Dianæ: Phœbi esse lyram pulsare peritos.
Ab Ioue sunt reges. nihil est diuinius vsquam
Regibus. ergo tuo his tribuisti iure potiri:
Atque dedisti vrbes tutari, dum arcibus ipse
Aspicis è summis populo qui legibus æquis
Imperitent, vel qui iniusto moderamine regnent.
Atque bonis illos multis opibúsque beasti:
Illos certe omnes, æquè haud tamen. en mihi regis
Exemplũ nostri. nanque hic longè omnibus anteit.
Sole cadente facit solis quæ cogitat ortu:
Magna quidẽ: sed parua facítque & cogitat vnà.
Anno alij quædam, quædam vix pluribus. & sunt
Quos facere haud tu magna sinis vel voluere mẽte.
Supreme ô salue Saturnie, cui bona cuncta
Debetúrque salus. ecquis tua gesta referret? [ret
Haud quisquã est, vel erit. Iouis ecquis gesta refer-
Salue iterùm pater: esto dator virtutis opúmque.
Prouehere haud possunt vel opes virtute carentes,
Vel virtus sola. esto dator virtutis opúmque.

IDEM

IDEM HYMNVS,

AB EODEM H. STEPH.

liberè & paraphrasticè redditus.

SACRA *Ioui facimus. quod poscunt hæc sacra carmen?*
Quod potius quàm quo celebretur Iuppiter ipse?
Iuppiter, est cuius summa atque immensa potestas,
Cuius regno vllam statuunt haud tempora metam:
Ille, cohors audax cui debellata gigantum,
Ille, à quo tot cælicolis ius dicitur vno.
Vtrum illi nostro tribuetur carmine nomen?
Dictæumq; illum cantabimus, áne Lycæum?
Hìc sum animi dubius. de te volo vera referre,
Verùm fama tuis est de natalibus anceps. 5
Idæos tua nosse alij cunabula montes
Contendunt, aliis illorum conscia fertur
Arcadia tellus. vtris præbebimus aurem?
O pater, horum vtri nobis mendacia iactant?
Verùm ex te quid scire adeò manifesta laboro?
Esse equidem Cretam rectè dixêre priores
Mendacem semper. mendaci audacia linguæ
Tanta est, vt tumulo te dixerit esse repostum

Quem

Quem fabricata tibi est: cùm nõ sis lumine cassus,
Imò nihil mortale geras, sed perpetis aui
Ius teneas, spernásque trium nigra fila sororum.
Cùm verò mentita tuum sit Creta sepulcrum,
Nec de ortu res mira tuo vana esse loquutam.
Vera ego, vera canam de te, dubitandáque nulli.
Nempe in Parrhasia partu te Rhea beato
Edidit, illius montem quâ multa tegebant
Dumeta, & densis suberãt quâ frondibus vmbræ.
Relligione sacer locus hinc perhibetur auita:
Huc inferre pedem solenni lege vetatur
Tam fera, quàm mulier Lucinæ quæ indiget artis.
Ex re nomen habet: dixêre Lechæion illum
Apidanes, quòd ibi sit facta puerpera Rhea.
Hic te vtero genitrix exactis mensibus amplo
Postquam deposuit, sua partem vertit in omnem
Lumina continuò, fluuiales sicubi cernat
Vndas queis partus sordes abstergere possit,
Atque tenella simul possit tua membra lauare.
Sed venâ nondum manabat diuite Ladon,
Non Erymanthus erat nitidis pulcherrimus vndis:
Arcadia haud vlla tunc non erat arida parte,
Verùm habitura tamen pòst paulo nomen aquosæ.
(Nam Rheæ ex vtero quo tempore prodiit infans,
Permultas liquidus quercus portabat Iaon,
Et Melanem plaustrorũ onerabant pondera multa.
Carïona super, quanuis latitantibus vndis

Sub-

Subter, ſæpe fera ſua multa luſtra locabant.
Tempeſtate illa Crathin ſuper atque Metopen
Fauce aliquis carpebat iter ſitiente viator,
Eſſe ſuis multam ſub plantis neſcius vndam.)
Ergo hic quid faceret poſtquã multúmque diúque
Anxia Rhea fuit, tandem ſic ora reſoluit,
Me ſicut peperiſſe vides chariſſima Tellus,
Tu quoque fac parias. à te nil poſtulo magni.
Hoc concede: tibi res nanque facillima partus.
Pauca locuta licet non eſt Rhea paſſa repulſam.
Vix bene finierat, cùm ſceptrum impingere monti
Sublato cœpit magno dea magna lacerto.
Nec verò eſt diua mons iuſſa capeſſere ſegnis,
Inque duas vaſto partes ſe findit hiatu.
Vt via facta vndis, erumpunt agmine magno.
Hîc compos tandem voti tibi ſedula mater
Flumine perfudit corpus. panniſque decenter
Inſtrauit. vocat inde Neden (venerabilis omnes
Nymphas inter erat, fuerant quæ munere functæ
Obſtetricum illi. necnon & maxima natu
Hæc erat, exceptis tantùm Styge Phillyráque)
Te iubet vt properè Cretæum portet in antrum,
Secretóque illic te rex committit alendum.
Ac non officij mox diua rependere grates
Immemor, illius fluuium de nomine ſancit
Nomen habere Nedem, qui præterlabitur vrbem
Cauconum Leprion, vaſtóque ibi gurgite pontum

Ingre-

Ingreditur, ditátque illum socialibus vndis.
Atque Lycaonia sunt qui vrsa cunque nepotes
Haud potant lymphã quæ fama antiquior vllam.
Dum iã nympha, deæ properans mandata viamq3,
Te, pretiosum vlnis, rerum latissima, pulchris
Et charum gestaret onus: dumq3 vrbe Thenarum,
Dîe infans, Cnossum iam portarêre relicta:
(Paruum autẽ iungebat iter Cnossamq3 Thenasq3)
Decidere in campo tibi contigit omphalon illo.
Réque vt testata hæc per secula longa maneret,
Omphalium dici campum voluere Cydones.
Ecce, propinquabas iussis iam sedibus ô rex,
Cùm Meliarum ad te propero venit obuia gressu
Dictæarum omnis turba (hæc Corybantibus vsque
Iuncta sodalitio) voce exultante salutans:
Certatimque sinu nunc hæc nunc excipit illa.
Verùm Adrastea (Corybantum quippe sorori)
Est soli concessus honos te posset vt aureis
Ponere tum in cunis, cantu compescere posset
Vagitum vt dulci, mollemq3 adducere somnum.
Nulla sed vt tanto sese iactaret alumno
Vel dea, vel mulier, tibi præbuit vbera capra
(Vbera lacte gerens semper distenta recenti)
Nomine Amalthee. sed capræ cessit alendi
Non laus tota tui: debetur gloria parte
Ex aliqua (quod non minus est mirabile dictu)
Florilegis apibus. nanque harum examina multæ

Idæis tibi sunt in montibus orta repentè,
Nomine quos alio montes dixere Panacros.
Inde Panacræi semper tibi copia mellis
Magna, cibus tenero fuit hic gratissimus ori,
Nec te cura parum Curetum prouida iuuit,
Bellica te circum quibus est saltata chorea:
Dumque pedes plaudūt choream, pulsata sonabat
Cassida, pulsati pariter clypeique sonabant.
Tantus vt hic strepitus patrios contingeret aures
Saturni, penitusque illas impleret: & ipse
Interea posses vagitus edere tutos,
Non secus hi surdas quàm si ferrentur ad aures.
Educta est equidem mollis tua molliter ætas,
Et pulchrè tibi membra citos creuêre per auctus.
Atq; hic mira loquar. (sed quāuis mira, merentur
Illa fidem. nam quid de te non credere dignum est?)
Cesserat ætati puerili infantia vixdum,
Vestiri cœpêre tua lanugine malæ,
Atque impuberibus pubertas adfuit annis.
Nempe ætate puer puerili haud more solebas
Ludere, sed iam tum tibi seria cuncta placebant,
Digna ætate animus iam tum voluebat adulta.
Cùm te annis ergo fratrum superaret vterque,
Non tamen augustas sedes stellantis olympi
Inuidêre tibi: pulcherrima portio cælum
Concessa ambobus fuit hæc à fratribus vltro.
Nec certè veteres cecinerunt vera poëtæ,

Tres

Tres Saturnigenas regnis tribus esse potitos
Sortitò. quis enim sorti committat, olympi
Vt regnum teneátve erebi, captus nisi mente?
Arbitra nam quorum nobis sors ponitur, aqua
Esse decet: contrà hæc tanto discrimine distant,
Vt diuersa magis nusquam reperire queamus.
Haud mentiri illos vates tam absurda decebat,
Vsqueadeo nullo veri fucata colore,
Ponderet vt rectoiustóque examine quisquis,
Deridenda queant magè quàm credenda videri.
Soluere si libeat nostram ad mendacia linguam,
Saltem verba loquar penitus non absona veris,
Et quæ indigna fide confestim haud iudicet auris.
Imperium in diuos haud est tibi, Iuppiter, haud est
Sorte datum: illa tua sed summa potentia dextræ,
Visq́; tua, & Robur (tibi quod latus vsque iubetur
Cingere, vel solio, mandata capessere promptum,
Apparere tuo) tribuerunt hoc tibi iuris.
Vtq́; deûm es princeps, sic vis à principe solo
Alituum in cunctas ferri tua nuntia terras,
Et genus auguriis crebris mortale moneri:
(Auguriis, quæ fausta vtinam mittantur amicis)
Quiq́; homines reliquis plus pollent, esse tuorum
In numero voluisti. haud sunt tua turba, periti
Armorum, aut nauis siqui moderantur habenas,
Aut qui dulcisona modulantur carmina voce.
Sed sub præsidio diuûm hos finis esse minorum,

Cuique suos mandans, quorum ipsi cura geratur:
Ipse tibi legisti illos grex vt tuus essent,
Oppida queis parent, quibus est concessa potestas
In nautas, in ruricolas, belliq; peritos:
Illos quorum omnes cedunt atque omnia dextra.
(Nam sibi supposito quid non dominator haberet?)
Partitis ecce officiis, data cura fabrorum
Mulcibero: fabros deus hic fouet atque tuetur.
At quibus arma placent, illis in vota vocatur
Gradiuus: diui sunt huius numine tuti.
Chitones autem nos dicimus esse Diana,
Qui gaudent agitare feras. formosus Apollo
Præsidet his per quos concordant carmina neruis.
At verò reges sunt ab Ioue regibus vsquam
Haud magis est quicquam diuinum. regibus ergo
Ipse tuas etiam es dignatus tradere partes.
Atque vrbes illis tu custodire dedisti,
Interea ex summis despectans arcibus & qui
Imperio populos iusto & sapiente coercent,
Et quorum sine lege ruit sine iure potestas.
His & opes cumulasti opibus: genus omne bonorum
Omnibus es largitus: at omnibus haud tamẽ aqua
Mensura es partitus opes. exempla petantur
Nostro è rege licet. reliquis nam regibus ille
Anteit, immensum reliquos supereminet omnes.
Solis in occasu regi huic effecta videmus
Omnia quæ fuerit Solis meditatus in ortu.

Imò

Imò ea dumtaxat possunt quæ maxima dici,
Occasum solis non cernimus ante peracta:
Si qua minora, illis certè mora nulla, sed hora
Pectore voluuntur simul & peraguntur eadem.
Regibus ast aliis toto sæpe est opus anno:
Sunt etiam quæ non vel totus perficit annus:
Sunt alij quos cœpta finis perducere nunquam
Optatum ad finem, sunt mens quibus ipsa labascit.
O saturnigena, cuius supra omnia tendit
Maiestas, salue: cuius bona munera cuncta:
Cuius, & incolumes quòd simus, munus habemus.
Quis tua gesta canat? cui tanta in carmina vires?
Nec cantare potis quisquam fuit illa repertus,
Postera nec quenquam qui possit secla videbunt.
Nam cantare Iouis magni quis facta valeret?
Salue iterũ pater atque iterũ & largire quod opto:
Virtutem comitatam opibus largire benignus.
Euehit haud virtute carens opulentia quenquam,
Atque carens opibus virtus haud euehit vllum.
Sis dator ergo, precor, pariter virtutis opúmque.

CALLIMACHI HYMNVS IN DIANAM,

FRANCISCO FLORIDO SABINO INTERPRETE.

DIANAM (*neque enim decet hanc transire canentes*)
Dicamus, studiosam arcus cadisque ferinæ,
Multiplicisque chori, & versantem in montibus altis.
Hinc orsi, patriis vt nata puella prehensis
Poplitibus, magnum sic est affata Tonantem,
Virgineum decus aternùm da posse tueri:
Nomina multa Pater da, ne mihi certet Apollo.
Spicula præterea concede, arcúmque, pharetram
Non peto, non magnos arcus: (mihi nanq; sagittas
Cyclopes facient quamprimùm, arcumq; sequentẽ,
Sed lucem ferre, & genibus succingere vestem,
Pulchrã, prompta feras vt agrestes perdere possim.
Da teneras sexaginta Oceanitidas, omnes
Nonum annum natas simul incinctasq; puellas.
Viginti Cressas nymphas mihi trade ministras,
Quæ mihi, cùm lyncas, cùm ceruos figere mittam,
Velo-

Velocésque canes curent, pictósque cothurnos.
Da montes cunctos, atque vrbem his adiice quã tu
Cunque voles. neq; enim assiduè versabor in vrbe,
Montibus insistens: tunc inuisam oppida tantùm,
Cùm pariens acres mulier vexata dolores
Senserit, auxiliúmque petet. quando hoc mihi fatis
Concessum, vt grauidis Lucina vocantibus adsim.
Nam mea nec pariens, vteri neque pondera gestãs,
Indoluit mater, nullóque enixa dolore est.
Hæc effata, patris mentum tractare puella
Cùm vellet, frustraq; manus tendisset inanes,
Cessauit tandem. at ridens pater annuit olli,
Demulcensq;, inquit, Quoniam mihi talia diua
Editis, accensa Zelum Iunonis & iras
Non assis facimus. referes quæcunque puella
Poscis, & à facili capies maiora parente.
Ter turrita decémque tibi tradam oppida, quæ nec
Sacra deis aliis prater te, néve deabus
Perficient, & Diana dicentur ab vna.
Multas præterea tibi designaueris vrbes
Aut pelagi medio, aut amplæ telluris: vbique
Vt tibi cum lucis ara sint: ipsáque custos
Portubus & triuiis bene sis nota. Hæc locutus
Annuit. illa patris nutu firmata, profecta est
Cretensem ad Leucum, cui densa in vertice syluæ
Hinc petit Oceanũ, & nymphas capit inde frequẽ-
Nonum annũ natas simul incinctasq; puellas. [tes,

Cæratus exultat fluuius: Tethys quoque natas
Dianæ charas gaudet tribuisse ministras.
Mox duros Cyclopas adit, quos insula habebat
Quam Liparam appellant (Lipara hæc nunc fertur, at olim
Dicta Melignis) Vulcani incudè rotantes
Candentẽ massã, atq; vrgentes magnũ opus, ex quo
Neptuni fortes possent potare quadrigæ.
Nymphæ autẽ timuêre, ingentia mõstra videntes,
Ossæis æquanda iugis: queis lumina cunctis
Toruis ardebant nimirum è frontibus, instar
Quadruplicis clypei: strepitúsque incude refusus
Terruit insuetas, emissáque flamina vastis
Follibus: vnde imis tota intonat Ætna cauernis,
Trinacria &, Sicanúm sedes, vicináque tellus
Italiæ, ac magno Cyrnus tremefacta fragore.
At postquam in vacuas elatus malleus auras
Percussit stridens in curua forcipe ferrum,
Pérque vices connixi id pulsauêre Cyclopes,
Tum neque eos nymphæ contra spectare, neq; altum
Auribus attonitæ valuerunt ferre boatum.
Nec mirum, si maiores ætate puellæ
Diuorum haud gaudent tales vidisse ministros.
Sic cùm parua infans matri parêre recusat,
In gnatam vocat hæc magno clamore Cyclopas.
Argen, vel Steropen. tunc è penetralibus vnus
Exit Mercurius, carbonibus oblitus atris,

Qui

Qui paruam subitò perterreat. illa parentis
In gremium fugiens, palmis sua lumina texit.
Tertius at tibi vix ô diua accesserat annus,
Cùm Latona vlnis te gestans mater, adiuit
Vulcanum, vt caperes pro pulchris munera ocellis.
Tu tamen horrendi residens in poplite Bronta,
Hirsuto duras capiénsque è pectore setas, [vltrà
Velliſti: vt pars nunc restet quoque glabra, neque
Illas producat: veluti damnosa capillos
Cùm caput est aggressa hominis, populatur alopex.
Sumptis inde animis, sacro sic ore locuta es,
Arcum Cyclopes mihi iam properate: pharetram
Ex humero nobis qua pendeat, atque sagittas:
Latona quoniam sum creta, vt Phœbus Apollo.
Quòd si parua meos arcus fera senserit, aut si
Maior contigerit, Cyclopibus esca feretur.
His dictis opus exactum est: armatáque diua
Continuò ad catulos versa es, Panósque Lycæi
Arcadicum limen, qui lyncem in frusta secabat
Manaliam, canibus fœtis alimenta daturus.
Distinctique canes albo duo dantur ab illo,
Trésque tibi auripctæ: varius tãtùm vnus eorum
Tergora si saui cepisset quisque leonis,
In stabulum viuum traheret. septem Arcades istis
Adduntur, cursu ventos qui vincere possent:
Hinnuleos vt eis caperes, leporémque fugacem,
Histritis aut cerui lustrum monstrantibus, atque

Cognita capreoli vestigia quarere doctis.
Hinc digressa (canes aderant tibi) repperis alto
Parrhasi in montis tumulo salientia passim
Agmina ceruarum (gratum tibi) quæ prope ripas
Nigros voluentis lapides pascuntur Anauri,
Tauris maiores: fulgebat cornibus aurum.
Quas adeò aspiciens, hæc tecum corde volutas,
Conueniens nobis, si prima hæc præda feratur.
Harũ (quinque aderant) magna leuitate potita es:
Quattuor absque canũ cursu, vt vehereris ab illis:
At quintam, fluuij Celadontis summa petentem,
(Sic voluit Iuno, vt postremis Herculis acta
Frondibus ornaret) Carneius suscipit ingens.
Interimens Tityum virgo, sunt aurea zona
Aureáque arma tibi: currus perfectus & auro est:
Aurea sunt, ceruas queis frænas, diua, lupata.
Sed quónam primùm te corneus abstulit axis?
Æmum in Threicium, de celso vertice cuius
Horrifer inspirat boreas mala frigora nudis.
Vnde tibi fax est concessa? vnde ignis? Olympus
Mysus vtrunque dedit: cui perpetuum iniicis ignẽ,
Decidit excelsi qualis de fulmine patris.
Flexus sæpe tibi est argenteus arcus: & vlmum
Prima sagitta petit, quercum altera, tertia agrestis
Terga fera: quartam emissam non accipit arbor.
Vrbem nanque illa euertis, qua perdita, quique
Externum ac ciuem nullo discrimine vexant.

Heu

Heu miseri qui te iratam sensêre, Diana.
Horum armenta lues rapit, inde pruina labores:
Cùm senibus pereunt nati, muliebria necnon
Agmina seu percussa cadunt, seu dum fuga quasdã
Exercet, pariunt, nil rectum vt constet in illis:
Iam quos iucundo aspexisti & sidere amico,
Terra ferax his est: augentur semper eisdem
Armenta, accrescunt & opes. neque tetra sepulcra
Vnquã adeunt, nisi cùm domat illos tarda senectus.
Non genus absumit discordia, (dissipat ades
Quæ stabiles semper) cùm mensa frequentius vna
Pacatas inter se habeat socrúmque nurúmque.
Proinde mihi charus sit quem tu diua fouebis.
Isq; vtinam (regina) forem: mihi carmina semper
Suppeterent, queis te canerem, matrisq; hymenæos,
Et Phœbum fratrem: in primis tua præmia laudũ.
Vt te ornẽt arcúsque canésque, vt currus, ad ampla
Qui te conspicuam summi fert tecta Tonantis.
Hic te in vestibulis diuûm turba excipit: arma
Tum tua desumit Cyllenius: hinc & Apollo
Antè feras capiebat (adhuc non astra tenebat
Strenuus Alcides) sed talia munera Phœbus
Liquerat. indefessus enim Tirynthius heros
Ante fores stabat, si præda qualibet aucta
Pingue deis epulum ferres. risêre sed illi
Cuncti adeò: ante alios risit Saturnia, quando
E curru ingentem taurum vel tolleret aprum,

Postre-

Postremis pedibusq; trementia tergora capri.
Alloquitur mox versutis sic te dea verbis,
Sæuas sterne feras, miseris mortalibus vt sis
Qualis ego: ac lepores, capreas quoq; per iuga pasci
Alta sine. ecquid enim capreæ meruêre, lepúsque?
Culta sues vastant, plantisque virentibus obsunt,
Humano generi tauri: tu percute cuncta hæc.
Dixit, deinde feram circumstetit, vsque laborans.
Redditus Oeteo nam quanuis vertice diuus,
Tanta erat ingluuie, quãta, cùm scinderet aruum,
Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti.
Ast Amnisiades ceruas temone solutas
Depasciq; docent subeo, sectúmque triphyllum
E prato magnæ portant Iunonis eodem,
Carpere quod memorantur equi Iouis alta tenẽtis:
Auratósque lacus lymphis felicibus implent,
Gratior vt ceruis potus sitientibus extet.
Tu patris interea subiens tecta ampla, vocaris
Omnibus à diuis, ad Phœbum at proxima flectis.
Quãdo erit vt nymphæ dominam te diua coronent,
Fundit vbi Inopus liquidas Ægyptius vndas,
Seu Pitanẽ iuxta (Pitane et tua) seu prope Lymnas,
Seu propè Alas Araphenidas, sedisti vbi quondam
Ex Scythia fugiens Taurorum immitia sacra:
Nulla meæ tunc arua boues proscindere tentent,
Præsertim si ductet eas alienus arator:
Languentes quoniam, demissáque colla ferentes

Redden-

Reddentur ſtabulis: vel ſi Stymphalides eſſent,
Nono anno terram vertentes: egregiæ, inquam,
Effodere altè agrum: choream quia Delius illam
Non tranſit, ſed ſiſtit equos currúmque nitentem,
Vt proſpectet eam, & lucem ſic prorogat almam.
Inſula quæ potior, qui mons tibi gratior, & qui
Arridet portus magis, atque vrbs quæ tibi nympha
Ante alias placeat, tibi quæ nam heroides adſint,
Dic dea tu nobis, alios eadem ipſe docebo.
Inſula grata tibi Dolichee eſt, vrbs Perga probatur,
Et cum Taygeto Euripi ſeceſſus amœni.
Nanque vnam è nymphis Gortynida dilexiſti
Infeſtam ceruis Britomartin, cuius amore
Accenſus Minos errauit per iuga Cretæ:
Sed nunc horrida eam quercus, nunc vlua paluſtris
Texit. at ille nouem per menſes cuncta petiuit
Aſpera quæ loca ſunt, quæ imperuia nec tamẽ idem
Vnquam ceſſaſſet, niſi ſe hæc miſiſſet in æquor,
Capta, iugo è montis: piſcantum retibus inde
Implicita, vt ſic ſalua foret, quæ cauſa Cydones
Impulit vt nympham Dictynam nomine ferrent,
Dictæum & montem: ſtrueren: q3 altaria, queis nũc
Reddunt ſacra, recens ſertum illa luce parantes
Pinu, aut lentiſco: nam myrtum odêre prophanam.
Quando etenim ramus tunicæ fugientis adhæſit
Myrteus, idcirco myrtus non chara Dianæ eſt.
Te quoque, diua ferens lucem, cognomen eadem

Dedu-

Deductum à nympha Cretes sumpsisse loquuntur.
Cyrenem huic adiunxisti, cui munera donas
Ipsa, canes binos, venatu insigniter aptos,
Queis Peliæ ad tumulum victrix erat illa futura.
Quin flauam Cephali vxorem mox Deionida
In numerum adscisciis. necnon (si vera fatentur)
Non secus atque oculos pulchrã Anticlean amasti.
Ferre sagittiferas nanque hæ sueuêre pharetras
Primæ, arcúsque leues, exertáque dextra gerentes
Brachia, nudatis in bella ruisse pupillis.
Post has Arcaside Iasio prognatam Atalantam
Dum spectas, recipis pernicem aprísque molestam.
Hacq; canes agitare, & spicula mittere docta est.
Inde tuum Calydon quicunque inuaserat aprum,
Laudibus ornauit meritam, palmáque, feraq;
Dentibus insignem Arcadiæ mox reddidit illam.
Quãneq; crediderim Hylæum Rhœcumq; furẽtem
Sub terra positos hostes damnare, sagittas
Mittentem. arguerent quoniam fixa ilia falsos,
Horum Manalius cùm fluxit sanguine vertex.
Vrbibus ac domibus multis dea cognita salue,
Cognita Mileto: securus qua duce Neleus
Fecit iter, claras cùm classe reliquit Athenas.
Chesias, Imbrasie, solio qua prima refulges:
Cui propriæ nauis clauum olim maior Atrides
In templo affixit ventos vt soluere velles,
Graiæ cùm puppes Troiana ad littora cursum

Diri-

Dirigerent, Helena accensa Rhamnusidos ira.
Cui Prœtus posuit duo templa, Puertia quorum
Altera habet (siquidem errantes per deuia firmas
Virgineas turbas) stant Lusis altera. nam tu
Reddere mansuetas solita es dea casta puellas.
Sic & Amazonides, belli studiosa caterua,
Curua Ephesi posuêre tibi prope littora signum
Fagineo in trunco. tunc sacris præfuit Hippo:
Vpi alia tibi. nam cuncta salière libenter,
Armata primùm clypeis, latam inde per orbem
Pandentes choream. posthac & fistula nodis
Disparibus compacta sonans vocem edidit vnam.
Nondũ etenim hinnulei terebrauerat ossa (monẽte
Pallade) nec cerui quisquam. vox aduolat autem
Sardias, atque simul Berecynthia pascua: cúmque
Saltarent, strepitum pedibus pharetrísque ciebant.
Dein statuam circa fundata est maxima moles,
Lutea cui similem non vnquam aurora videbit,
Tot pollens opibus post se vt Pythona relinquat.
Hanc tamen insanus quõdam est populariter ausus
Lygdamis, innumeris comitatus Cimmeriorum
Lactiphagûm turmis equitum, quos miserat omnes
Bosporus, Inachia dictus de nomine vacca.
Ah rex infelix, quantum deliquerat. ipse
Nonerat in Scythiam redituru: nullus eorum
Denique qui curru pressissent prata Caystri.
Semper enim suspensa Ephesi tua tela videntur.

Salue

Salue Munychie, portu præfecta, Pheræa.
Dianam ac ne quis contemnat: dicitur Oeneus
Illam aſpernatus certamina dura ſubiſſe.
Nullus ei iaculo certet, celeriue ſagitta:
Conſtitit Atridæ non paruo audacia nullus
Spondeat innuptam diuam ſibi: cuius & Otus,
Cuius & Oarion connubia dura petiuit.
Neu choreas fugiat ſolemnes: ſcilicet Hippo
Non præter lacrymas has auerſata receſſit.
Salue diua potens, noſtræq; ades optima Muſæ.

ΚΑΛ-

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

Ε'πιγράμματα,

καὶ λείψανα τὰ σωζόμενα.

CALLIMACHI

CYRENÆI

Epigrammata,

Et fragmenta quæ exstant.

BON. VVLCANIO

INTERPRETE.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ Ἐπιγράμματα.

α.

Ξεῖνος Ἀταρνείτης τὶς ἀνήρετο Πίττακον οὕτως
Τὸν Μιτυληναῖον, παῖδα τ' Ὑρραδίου.
Ἄττα γέρον, δοιὸς με καλεῖ γάμος. ἡ μία μὲν δὴ
Νύμφη καὶ πλούτῳ καὶ γενεῇ κατ' ἐμέ.
Ἡ δ' ἑτέρη προβέβηκε. τί λώϊον; εἰ δ' ἄγε Σύμμοι
Βούλευσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω.
Εἶπεν. ὁ δὲ σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον, ἀείρας,
Ἡνίδε, κεῖνοι σοι πᾶν ἐρέουσιν ἔπος.
(Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θοὰς βέμβικας ἔχοντες
Ἔστρεφον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ τριόδῳ)
Κείνων ἔρχεο, φησὶ μετ' ἴχνια. Χὠ μὲν ὑπέστη
Πλησίον. οἱ δ' ἔλεγον, Τὴν καὶ σαυτὸν ἔλα.
Ταῦτ' ἀΐων ὁ ξεῖνος ἐφείσατο μείζονος οἴκου
Δράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθέμενος.
Τὴν δ' ὀλίγην, ὡς κεῖνος, ἐς οἰκίον ἤγαγε νύμφην.
Οὕτω καὶ σὺ Δίων τὴν καὶ σαυτὸν ἔλα.

β.

Εἶπε τις Ἡράκλειτε τεὸν μόρον. ἐς δὲ με δάκρυ
Ἠγαγεν, ἐμνήσθην δ' ὅσσακις ἀμφότεροι

Ἥλιον

CALLIMACHI CYRENÆI Epigrammata.

I.

HOSPES Atarnæus quærebat Pittacon olim
Patria cui Mitylena, & pater Hyrradius:
Bina, Senex, pridem vocor ad connubia, Virgo
Altera, mî par est & genere atque opibus.
Altera sed me vincit vtroque. age cõsulito, vtram
Vxorem ex istis ducere sit satius.
Dixit. at ille manu baculum, arma senilia tollens,
En, ait, hi dubium hoc protinus expedient.
(Nam celeres tum forte trochos tortore flagello
Lato versabant in triuio pueri)
Hos, inquit, propius sectare. Hos ille secutus,
Audit dicentes, TV TIBI SVME PAREM.
His simul auditis, maiores quærere census
Destitit, & puerûm consilium arripuit.
Ergo ille, exigua vt iunxit sibi dote maritam,
Sic etiam ipse Bion tu tibi iunge parem.

II.

Nuntius Heraclite tua mihi mortis acerbas,
Excussit lacrymas; dum memini quoties

Miscuimus dulces sub aprico sole susurros:
At tu iampridem versus es in cinerem.
Viuit Musa tamen tua, cui non horrida dextram
Cuncta licet rapiens iniiciet Lachesis.

III.

Hic habito Timon hominum osor. perge viator
Dic mala multa mihi, dummodo prætereas.

IIII.

a Odisti lucem mage Timon mortue, an Orcum?
b Orcum. nam vestrũ est maior in hoc numerus.

V.

Instar habet flammæ vim vinum, corda virorum
Dum subiit, Libycumq; æstuat vt pelagus
Incumbente Noto aut Borea, vadaq; ima dehiscũt;
Sic hominum exagitat saucia corda merum.

VI.

Concha ego sum Zephyriti vetus. nũc Cypria tu me
Prima Selenæ munera Nautilum habes.
Innabam sed enim pelago spirantibus Austris,
Extendens proprio vela rudente mea.

Remi-

Ηλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν. ἀλλὰ σὺ μέν που
Ξεῖν' Αλικαρνησσεῦ τετράπαλαι σποδιή.
Αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ᾗσιν ὁ πάντων
Αρπακτὴς ἀΐδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

γ'.

Τίμων μισάνθρωπος ἐσοικέω. ἀλλὰ πάρελθε
Οἰμώζειν εἴπας πολλὰ, πάρελθε μόνον.

δ'.

[a] Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσὶ) τί τοι, φάος ἢ σκότος, ἔχθρον;
[b] Τὸ σκότος. ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν ἀΐδῃ.

ε'.

Οἶνος μὲν πυρὶ ἶσον ἔχει μένος, εὖτ' ἂν ἐς ἄνδρας
Ελθῃ· κυμαίνει δ' οἷα λίβυσσαν ἅλα,
Βορρῆς, ἠὲ νότος. τὰ δὲ τοι κεκρυμμένα φαίνει
Βυσσόθεν. ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον.

ϛ'.

Κόγχος ἐγὼ Ζεφυρῖτι παλαίτερος. ἀλλὰ σὺ νῦν με
Κύπρι Σελήναιης ἄνθεμα πρῶτον, ἔχεις
Ναυτίλον· ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον, εἰ μὲν ἀῆται,
Τείνας οἰκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων.

Εἰ δὲ γαλιηναίη, λιπαρὴ θεὸς, οὖλος ἐρέσσων
Ποσσὶν, ἵν' ὥσπερ καὶ τοὔνομα συμφέρεται.
Ες τ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ιουλίδος, ὄφρα γένωμαι
Σοὶ τὸ περισκεπτὸν παίγνιον Αρσινόης.
Μήδε μοι ἐν θαλάμῃσιν ἔθ' ὡς πάρος (εἰμὶ γὰρ ἄπνους)
Τίκτοι τ' αἰνοτέρης ἄνεον Αλκυόνης.
Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδοι χάριν. οἶδε γὰρ ἐσθλὰ
Ρέζειν, καὶ Σμύρνης ἐστιν ἀπ' Αιολίδος.

ζ'.

Οἱ μὲν ὑπ' Ιλλυρικοῖο πόρου σχάσαντες ἐρετμὰ
Λᾶα, παρὰ ξανθῆς Αρμονίης ὄφιος
Αστυρὸν ἐκτίσσαντο. τὸ μὲν φυγάδων τὶς ἐνίσσοι
Γραικὸς, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας.

η'.

Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμὶ, δόμῳ ποτὲ θεῖον Ομηρον
Δεξαμένου. κλαίω δ' Εὔρυτον, ὅσσ' ἔπαθεν,
Καὶ ξανθὴν Ιόλειαν. Ομήρου νῦν δὲ καλεῦμαι
Γράμμα· Κρεωφύλῳ, Ζεῦφίλε, τοῦτο μέγα;

θ'.

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα καρήατι τῆμος ἔδωκα
Ξανθὰ σὺν εὐόδμοις ἀκραλιπῆ στεφάνοις,

Απνοα

Remigioq; pedum, vt trãquilla erat vnda ferebar.
Vnde mihi & nomen fama dedit Polypo.
Dum mea me fortuna ad littus Iulidis egit
Spectanti ludus quò fierem Arsinoa. [superstes)
Ne mihi iam in thalamo (neq; enim vltra est vita
Oua grauis deinceps Halcyone pariat.
Clinia at hoc potius nata contingat, honesta
Qua facit, & Smyrna prodiit Æolide.

VII.

Illyricum remis emensi, ad littora laua
Flaua vbi serpentes induit Harmonie
Astyron exstruxêre. ita Gracus nominat exsul,
Quam vocat illorum patria lingua Polas.

VIII.

Me Samius, dium hospitio qui excepit Homerum
Composuit. Casus Euryte ploro tuos,
Formosamq; Iolen. nunc scriptum dicor Homeri.
An ne Creophylo, Iuppiter, hoc decori est?

IX.

Quotquot ego capiti redolentes suauè corollas
Aptaui, pingui malobathro inficiens,

Marcentes perière. simul quacunque voraci
Dente sub ingratum ventris iêre sinum.
Nil horum lucem durauit in alteram. at aure
Condita, sunt etiam nunc mihi cuncta super.

X.

Lenius affligunt mortalia corda dolores,
Atque è ter denis pars abit una malis:
Vel si cum socio mala sint communia, vel si
Tristia das surdis irrita ferre Notis.

XI.

Serta nouercali cippo dum sedulus aptat
Mutatum ingenium morte ratus iuuenis.
Ille cadens, puerum letho dedit. Ergo nouerca
Priuigni deinceps vel tumulum fugito.

XII.

Bacche Theatetus puram institit. ast eadem non
Dux hederam ad Patere st semita Iacche tuam.
Nanque alios, praco exiguos laudabit in annos,
Illius ingenium Gracia, perpetuò.

XIII.

Ἀπνοα πάντ' ἐγένοντο παραχρῆμ'. ὅσστ' ὀδόντων
Ἔνδοθι, νειαίρην τ' εἰς ἀχάριστον ἔδυ.
Καὶ τῶν οὐδὲν ἔμεινεν εἰς αὔριον· ὅσσα δ' ἀκουαῖς
Εἰσεθέμην, ἔτι μοὶ μοῦνα πάρεστι τάδε.

ι'.

Κουφοτέρως τότε φῶτα δεαθλίβουσιν ἀνίαι,
Ἐκ δὲ τριηκόντων, μοῖραν ἀφεῖλε μίαν
Ἡ ὅτ' ἐς ἄνδρα συνέμπορον ἔρχητ', ἢ ὅτε κουφαῖς
Ἀλγεα μὰψ αὔραις ἔσχατον ἐξερύῃ.

ια'.

Στήλην μητρυιῆς, μικρὰν λίθον, ἔστεφε κοῦρος,
Ὡς βίον, ἠλλάχθαι καὶ τρόπον οἰόμενος·
Ἡ δὲ τάφῳ κλινθεῖσα, κατέκτανε παῖδα πεσοῦσα
Φεύγετε μετρυιῆς καὶ τάφον οἱ πρόγονοι.

ιβ'.

Ἦλθε Θεαίτητος καθαρὴν ὁδὸν. ἡ δ' ἐπὶ κισσὸν
Τὸν τεὸν οὐχ αὐτὴ Βάκχε κέλευθος ἄγει.
Ἄλλων μὲν κήρυκες ἐπὶ βραχὺν οὔνομα καιρὸν
Φθέγξονται, κείνου δ' Ἑλλὰς ἀεὶ σοφίαν.

ιγ'.

Μικρή τις Διόνυσε, καλὰ πρήσσοντι ποιητῇ
Ῥῆσις. ὁ μὲν, νικῶ, φησὶ τὸ μικρότατον.
Ὦ δὲ σὺ μὴ πνεύσης ἐνδέξιος, ἢν τις ἔρηται
Πῶς ἔβαλες, φησὶ, σκληρὰ τὰ γιγνόμενα.
Τῷ μερμηρίξαντι τὰ μὴν δίκα, τοῦτο γένοιτο
Τοὔπος, ἐμοὶ δ' ὦναξ ἡ βραχυσυλλαβίη.

ιδ'.

Τῆδε Σάων ὁ Δίκωνος Ακάνθιος ἱερὸν ὕπνον
Κοιμᾶται. θνήσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς.

ιε'.

Ἢν δίζῃ Τίμαρχον ἐν ἀΐδος, ὄφρα πύθηαι
Ἢ τι περὶ ψυχῆς, ἢ πάλι πῶς ἔσεται.
Δίζεσθαι, φυλῆς Πτολεμαΐδος, ἡέα πατρὸς
Παυσανίου. δήεις δ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

ις'.

Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος, ὁ κὴ τάφος. οὐ μακρὰ λέξω
Θῆρις Αρισταίου, Κρὴς, ὑπ' ἐμοὶ, δολιχόν.

ιζ'.

XIII.

Bacche breuis vox est facienti pulchra poëtæ
Gratior, & verbo VINCO *ait exiguo.*
At cui tu dexter non afflas, ille rogatus,
Quis tibi iactus? ait, SORS MALE FAVSTA MEA EST.
Quisquis mente nefas agitat, verba eius in ore
Sint hæc. Voce breui sit mihi Bacche frui.

XIIII.

Patre Dicone Saon sacrũ Acãthius hîc modo somnũ
Carpit. nanque bonos dicere nolo mori.

XV.

Quisquis apud manes Timarchũ quaris, vt illum
Quid de anima rogites; quáve futura dehinc.
Ortum quare tribu Ptolemaide, patréque natum
Pausania, inque pio hunc Elysio inuenies.

XVI.

Hospes erat paruus, parua vrna, inscriptio parua
Theris Aristæi, Cres, latet hoc tumulo.

XVII.

XVII.

Hippacon & Didymen facile est reperire viator
Cyzicon ingresso. nobile nam genus est.
His, licet ingratum, dices tamen, hacce quod urna
Illorum Critias filius occulitur.

XIIX.

[a] *An tegitur saxo hoc Charidas?* [b] *Si dicis Arimna*
Natum, Cyrene cui patria est, Tegitur. [*quis?*
[a] *O Charida, Orcus quid?* [b] *Tenebræ ingentes.* [a] *Redit* [b]
Nugæ. [a] *Quid Pluto?* [b] *Fabula. concidimus.*
Hæc vobis haud vana loquor. Iucunda requiris?
Venit Alexandri sub stygа Bucephalus.

XIX.

Fausta sibi deinceps quis crastina spondeat? En te
Quem hesternum Charmi vidimus hisce oculis,
Lugentes hodie tumulauimus. heu nihil vnquam
Tristius hac vidit luce pater Diophon.

XX.

Timonoē, quanā es? neq; enim (sacra numina testor)
Te agnossem, cippo ni titulus patria

Methym-

ιζ'.

Κύζικον ἦν ἔλθῃς, ὀλίγος πόνος Ἱππακὸν εὑρεῖν
Καὶ Διδύμην. ἀφανὴς οὔτι γὰρ ἡ γενεή.
Καί σφιν ἀνιηρὸν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξον
Τοῦθ', ὅτι τὸν κείνων υἱὸν ἔχω Κριτίαν.

ιη'.

a Ἦρ' ὑπό σοι Χαρίδας ἀναπαύεται; b εἰ τὸν Ἀρίμνα,
Τοῦ Κυρηναίου παῖδα λέγεις, ὑπ' ἐμοί. [τί;
a Ὦ χαρίδα, τὶ τὰ νέρθε; b πολὺ σκότος. a αἱ δ' ἄνοδοι
b Ψεύδος. a ὁ δὲ πλούτων, b μῦθος. ἀπωλόμεθα.
Οὗτος ἐμὸς λόγος ὔμμιν ἀληθινός. εἰ δὲ τὸν ἡδὺν
Βούλει, Πελλαίου βοῦς μέγας εἰς ἀΐδην.

ιθ'.

Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν ἄυριον; ἡνίκα καί σε
Χάρμι τὸν ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἡμετέροις,
Τῇ ἑτέρῃ κλαύσαντες ἐθάπτομεν. οὐδὲν ἐκείνου
Εἶδε πατὴρ Διοφῶν χρῆμ' ἀνιηρότερον.

κ'.

Τιμονόη, τίς δ' ἐσσί; μὰ δαίμονας, οὐ σ' ἂν ἐπέγνων
Εἰ μὴ Τιμοθέου πατρὸς ἐπῆν ὄνομα

Στήλῃ,

Στήλη, καὶ Μήθυμνα τεὴ πόλις. ἦ μέγα φημὶ
Χῆρον ἀνιᾶσθαι σὸν πόσιν Ευθυμένη.

κα'.

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον, ἐπισταμένην καλὰ παίζειν,
Δίζον τὴν Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,
Ηδίσταν σανέριθον, ἀεὶ λάλον· ἡ δ' ἀποβρίζει
Ενθάδε τὴν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

κβ'.

Ωφελε μήδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες. οὐ γὰρ ἂν ὑμεῖς
Παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν.
Νῦνδ' ὁ μὲν εἰν ἁλί που φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνου
Οὔνομα καὶ κενεὸν σᾶμα παρερχόμεθα.

κγ'.

Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἰδὲν ἀπολλυμένην,
Εμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε χὠ μὲν ἐν ὑγρῇ
Νεκρὸς. ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων,
Κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε. φεῦγε θαλάττῃ
Συμμίσγειν ἐρίφων ναντίλε δυομένων.

κδ'.

Methymnæq; & Timothei patris additus esset.
Dij quantus dolor es Euthymeni viduo?

XXI.

Crethis festiuùm garrire, & ludere docta
Quaritur à Samiis vndique virginibus.
Dicax perpetuò, socia & dulcissima. at illam
Ille sopor, cunctos qui manet, arripuit.

XXII.

O vtinam nauis nunquam fabricata fuisset,
Nam neque te natum Sopoli Dioclide
Fleremus. nunc exanimem iactat mare, próque
Te, nomen, vacuum visimus & tumulum.

XXIII.

Naxius in terra haud perijt Lycus, at mari in alto
Absorptam sensit nauim animámque simul,
Æginam ob merces dum nauigat. ipse procellis
Voluitur. at tumulus nomen inanis habet.
Hoc moneo exemplo verax, Fuge nauita pontum
Hœdorum sidus cùm semel occiderit.

XXIV.

XXIV.

Bis sex natum annos pater vrna hac cõdo Philippus
Nicotelem puerum, spem simul eximiam.

XXV.

Manè Melanippum tumulauimus: at sibi fero
Vespere virgo manus intulit heu Basilo.
Nanque rogo fratrem imponens, superesse putauit
Indignum. gominum hinc tecta habuêre malum
Patris Aristippi. luxit quoque tota Cyrene
Orbam ex fœcunda dum videt esse domum.

XXVI.

Quisquis adis fausto tumulũ hũc pede, Callimachi
Scito Cyrenæi filium, & esse patrem. [me
Sic ambos noris. Patriæ hic dux præfuit armis,
Iste omni est vates altior inuidia.
Nec mirum. Pueris etenim queis lumina Musa
Adiiciunt, pergunt hos adamare senes.

XXVII.

Cretensem Astacidem pastorem è montibus istis
Nympha procax rapuit. nunc sacer Astacides
Dictæis

κδ'.

Δωδεκέτη τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε φίλιππος
Ενθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

κε'.

Ηῶοι Μελάνιππον ἐθάπτομεν, ἠελίου δὲ
Δυομένου Βασιλὼ κάτθανε παρθενικὴ,
Αὐτοχερὶ. ζώειν γὰρ, ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα,
Οὐκ ἔτλη. διδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακόν
Πατρὸς Αριστίπποιο. κατήφησεν δὲ Κυρήνη
Πᾶσα, τὸν εὐτέκνων χῆρον ἰδοῦσα δόμον.

κϛ'.

Οστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου με
Ἴσθι Κυρηναίου παῖδα τε καὶ γενέτην.
Εἰδείης δ' ἄμφω κεν. ὁ μέν ποτε πατρίδος ὅπλων
Ηρξεν, ὁ δ' ἤεισεν κρείσσονα βασκανίης.
Οὐ Νέμεσιν. Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας
Αχρι βίου πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

κζ'.

Αστακίδην τὸν Κρῆτα, τὸν αἰπόλον, ἥρπασε νύμφη
Εξ ὄρεος. καὶ νῦν ἱερὸς Αστακίδης

Οἰκεῖ Δικταίῃσιν ὑπὸ δρυσὶν. οὐκ ἔτι Δάφνιν
Ποιμένες, Ἀστακίδην δ' ἀιὲν ἀεισόμεθα.

κή.

Εἶπας, Ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὤμβρακιώτης
Ἥλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς ἀίδην.
Ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἐν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

κθ'.

Ἥρως Ἠετίωνος ἐπὶ σταθμὸν Ἀμφιπολίτεω
Ἱδρυμαι, μικρῷ μικρὸς ἐπὶ προθύρῳ.
Λοξὸν ὄφιν καὶ μοῦνον ἔχων ξίφος. ἀνδρὶ δὲ ἱππεῖ
Θυμωθεὶς, πεζὸν κἀμὲ παρωκίσατο.

λ'.

Ὤμοσε Καλλίγνωτος Ἰώνιδι, μήποτ' ἐκείνης
Ἐξεὶν μήτε φίλον κρείσσονα, μήτε φίλην.
Ὤμοσεν. ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι,
Ὅρκους μὴ δυνεῖν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.
Νῦν δ' ὁ μὲν ἄλλης δὴ θέρεται πυρὶ, τῆς δὲ παλαίνης
Νύμφης (ὡς Μεγαρέων) οὐ λόγος, οὔτ' ἀριθμός.

λά.

Dictæis habitat sub quercubus. Ergo canemus
Pastores, non iam Daphnin, at Astaciden.

XXIIX.

Phœbe vale, dixit, muróque Cleombrotus alto
Ad Styga præcipitem se Ambraciota dedit.
Morte nihil passus dignum, sed dia Platonis
Quæ de anima emisit perpete scripta legens.

XXIX.

Heros Eetionis ad hospitium Amphipolitæ
Sum paruo paruus vestibulo positus.
At lateri serpens, solusq; est additus ensis,
Infensúsque equiti, me peditem posuit.

XXX.

Iurarat modò Callignotus: Ionide nunquam
Mas, muliérve mihi, carior vllus erit.
Iurauit. verè sed vulgò vt fertur, amantum
Iuramenta aures cœlicolum haud subeunt.
Nunc etenim alteriùs calet igne. at Ionidos illi,
Ceu Megaræ, nulla est aut ratio, aut numerus.

XXXI.

Calliste primùm sum dicta. at postmodò Thera,
Hac genitrix nostra est ditis equûm patria.

XXXII.

Terra parens, paruo vixi breue tempus, & egi
Nil atrox, prudens non alicui nocui.
Si prauum laudaui aliquid, neq; tu mihi terra
Esto leuis, nec dij quorum ago in arbitrio.

λά.

Καλλίστη προπάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα θήρη.
Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

λβ'.

Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον, οὔτε τι δεινὸν
Ρέξων, οὔτ' ἀδικῶν οὐδένα, γαῖα φίλη
Μίκυλος. εἴ τι πονηρὸν ἐπήνεσα, μήτε σὺ κούφη
Γίγνεο, μήτ' ἄλλοι δαίμονες οἵ μ' ἔχετε.

CALLIMACHI FRAGMENTA.

Αἰεὶ γὰρ σμικροῖς σμικρὰ διδοῦσι θεοί.

Apud Apollonij ſcholiaſten.

Ἐπρεπέ τοι προέχουσα κάρης εὐρεῖα καλύπτρη
Ποιμενικὸν πίλημα, καὶ ἐν χερὶ χαῖον ἔχουσα.

Apud eundem.

Δέσποιναι Λιβύης ἡρωΐδες, αἱ Νασαμώνων
Αὖλιν καὶ δολιχὰς θῖνας ἐπιβλέπετε,
Μητέρα μοι ζώουσαν ὀφέλλετε.

Apud eundem.

Καὶ τὰ μὲν ὡς ἤμελλε κατὰ χρόνον ἐκτελέεσθε,

Apud eundem.

Ἐν Δίῃ τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ.

Apud eundem.

Θηρὸς ἀερτάζων δέρμα κατωμάδιον.

Apud eundem.

——Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος,
Τηλόθεν ἀντέλλοντα κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν.

Apud

Apud Schol. Arati.

Ἡ δὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἠέρι, τὸν Βερονίκης
Βόστρυχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς.

Apud Athenæum lib. 7.

Ἡ μᾶλλον χρύσεον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθὺν
Ἡ πέρκας. ὅσα τ' ἄλλα φέρει βυθὸς ἄσπετος ἅλμης.

Apud Atheneum lib. 15.

Πολλοὶ καὶ φιλεόντες ἀκόντιον ἦκαν ἔραζε
Οἰνοπόται, Σικελᾶς ἐκ κυλίκων λατάγας.

Apud Clementem in Protrept.

Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ὄνων ἐπιτέλλεται ἱροῖς.

Apud eundem.

Τέρπουσιν λιπαραὶ φοῖβον ὀνοσφαγίαι.

Apud Strabonem lib. 1.

Αἰγλήτην, Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα θήρῃ
Λείπων ἀρχόμενος.

Ibidem.

—— ὡς ἥρωες ἀπ' Αἰήταο κυταίου
Αὖθις ἐς ἀρχαῖαν ἔπλεον ἁρμονίην.

Citatur & hoc Callimachi.

Νηφάλιαι γὰρ τῆσιν ἀεὶ μελιηδέας ὠπὰς
Λήτειραι καίειν ἔλλαχον Ησυχίδαις.

Ex Callimachi Dactylicis.

Α παῖς ἁ κατάκλειστος
Τὰν οἱ φασὶ τεκόντες
Ευναίους ὀαρισμοὺς
Εχθειν ἶσον ὀλέθρου.

Ex Agellio lib. IIII. cap. XI.

Καὶ κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχειν ἀνιῶντων ἔδεσθαι
Κἀγὼ Πυθαγόρας ὡς ἐκέλευε λέγω.

Ex Macrobio lib. V. cap. XXI.

Καὶ γὰρ ὁ θρηικίτην μὲν ἀπήνατο χανδὸν ἄμυστιν
Ζωροποτεῖν. ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ.
Τῷ μὲν ἐγὼ τὸ δ' ἔλεξα περιστείχοντος ἀλείσου
Τὸ τρίτον.

Ex Arati vita incerto auctore.

Ἡσιόδου τὸ δ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος οὐτὸν ἀοιδὸν
Εσχατον, ἀλλ' ὁ καισώμητο μελιχρότατον,
Τῶν ἐπέων ὁ Σελεὺς ἀπεμάξατο. χαίρετε λεπταὶ
Ρῆσεις ἀρήτου Σύγγονοι ἀγρυπνίης.

Ex Luciano lib. cui tit. Ερωτες.

Αἴθε γὰρ ὦ κούροισιν ἐπ' ὄμματα λιχνὰ φέροντες
Ερχιος ὡς ἡμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν

Ωδε

Ὧδε νέων ἐράοιτε, πόλιν κ' εὔανδρον ἔχοιτε.

Ex Plutarchi Symposiacis.

* Καί μιν Αληϊίδαι πουλὺ γεγειότερον
Τοῦδε, παρ' αἰγαιῶνι θεῷ τελέοντες ἀγῶνα,
Θήσουσιν νίκης σύμβολον ἰσθμιάδος.
Ζήλῳ τῶν Νεμέηθε, πίτυν δ' ἀποτιμήσουσιν,
ᾗ πρὶν ἀγονιστὰς ἔστεφε τοὺς ἐφύρη.

Ex Scholiaste Pindari.

Χαῖρε βαρυσκίμπων ἐπίτακτα μὲν ἕξακι δοιὰ
Ἐκ δ' αὖτ' ἀγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών.

Ex eodem.

Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, οἱ τὸν ὄλεθρον
Εὗρε, τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γιγνόμενον.

Ex eodem.

Ταί μὲν ἀρισκύδης εὖνις ἀνῆκε διὸς
Ἄργος ἔθειν, ἴδιον περ ἔον λάγος. ἀλλὰ γενέθλη
Ζηνὸς, ὅπως σκοτίη τρηχὺς ἄεθλος ἔοι.

Ex eodem.

Καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ ἐπὶ τέγος ἱερὸς ἦνται
Καλπίδες οὐ κόσμου σύμβολον, ἀλλὰ πάλης.

Ex Scholiaste Aristophanis.

Αλλ' ἐνὶ δὴ φύλλοισι κεκομμένα τόσσα φέροιτε·
Γράμματα, Κυδίππην ὡς ἐρέουσι καλήν.

Ex Olympiodoro in Meteora.

Αυτὸν μὲν φιλέουσ' ἀυτὸν δὲ τε πεφρίκασι
Εσπέριον φιλέουσιν, ἀποστυγέουσιν ἐῶον.

Ex Stobæo.

Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρότερον,
Κοῦροι τὸν φιλέουσι. νέοι δέ μιν οἷα τοκῆα
Χειρὸς ἐπ' οἰκείην ἄχρις ἄγουσι θύρην.

Ex eodem.

Αρνες τοι φίλε κοῦρε ὁμήλικες, ἄρνες ἑταῖροι
Εσκον ἐνηρίθμοι, δαύλια καὶ βοτάναι.

ΣΧΟΛΙΑ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΚΑΛΛΙΜΑ-ΧΟΥ ΤΜΝΟΥΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΟΣ ΥΜΝΟΝ.

ΖΗΝΟΣ ἔοι] Γότερον, Ζηνὸς σπονδῇσιν; ἢ, Ζηνὸς τί λώϊον ἀείδειν;

Verſ. 3. Πηλογόνων] Τῶν γιγάντων, παρὰ τὸ ἐκ πηλοῦ γενέσθαι. Τουτέστι τῆς γῆς.

V. 4. Δικταῖον] Κρῆτα. Δίκτη γὰρ ὄρος Κρήτης.

Λυκαῖον] Αρκάδα. Λυκαῖον, Αρκαδίας ὄρος.

V. 5. Αμφήριστον] ἀμφίλογον.

V. 6. Ιδαίοισιν] Ιδη, ὄρος Κρήτης ἐν Τροίας· νῦν δὲ τὸ Κρήτης φησί.

V. 7. Πότεροι] Εν ἤθει ἀναγνωστέον τὸ πότεροι.

V. 8. Κρῆτες ἀεί.] Γαροιμία ἐστὶ τὸ κρητίζειν, ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι, ἀπὸ Ιδομενέως τοῦ Κρητὸς ῥηθεῖσα· ὃς λαχὼν μερίσαι τοῖς Ελλησι τὰ λάφυρα τοῦ Ιλίου, τὰ κρείττω ἑαυτῷ περιεποίησατο.

Ibid. Τάφον] Εν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνωος ἐπεγέγραπτο, ΜΙΝΩΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑ-

ΦΟΣ.

ΦΟΣ. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ τοῦ Μίνωος ἀπηλείφθη· ὥστε περιλειφθῆναι, Διὸς τάφος. ἐκ τούτου οὖν ἔχειν λέγουσι Κρῆτες τὸν τάφον τοῦ Διός. ἢ ὅτι Κορυβάντες λαβόντες αὐτὸν ἐπὶ τὸ κρύψαι διὰ τὸν Κρόνον, προσεποιήσαντο τάφον αὐτῷ.

V.10. Παῤῥασίῃ.] Ορος Αρκαδίας τὸ Παῤῥάσιον, ἀπὸ Παῤῥάσου τοῦ Λυκάονος.

V.13. Ερπετὸν] Οὔτε ἑρπετὸν, οὔτε γυνὴ χρῄζουσα τοῦ τεκεῖν ἐπιμίσγεται. Η οὕτως· οὐ χρῄζει εἰληθύιας, τουτέστι γεννήσεως. ὅτι πᾶν ζῶον εἰσιὸν ἐκεῖ μεμολυσμένον, ἄγονον ἐγίνετο, καὶ σκιὰν τὸ σῶμα αὐτοῦ οὐκέτι ἐποίει.

V.14. Απιδανῆες] Οἱ ἀρχαῖοι Αρκάδες.

V.17. Λύματα] Καθάρματα. Τὸ δὲ Χυτλώσαιτο, ἀντὶ τοῦ ἀπολούσαιτο. Ερύμανθος δὲ, ποταμὸς Αρκαδίας. V.21. Οἷ ἐλύσατο] Υστερον μετὰ τὸ τεκεῖν τὴν Ρέαν.

V.22. Σαρωνίδας] δρῦς. παρὰ τὸ σεσηρότα καὶ συνεστραμμένον τὸν φλοιὸν ἔχειν. Τὸ δὲ ἤειρεν, καὶ ὤχησεν, ἀντὶ τοῦ ἐβάστασε.

V.24. Καρίωνος] Λείπει ἡ ὑπὲρ. πολλὰ δ' ὑπὲρ τοῦ Καρίωνος ἑρπετὰ τοὺς φωλεοὺς ἐποίησαν.

V.25. Κινώπετα] Τὰ θηρία, οἱονεὶ κινώπεδα, παρὰ τὸ ἐν τῷ ἐδάφει κινεῖσθαι. τὸ δὲ Νίσσετο, ἀντὶ τοῦ ἤρχετο. ἐπορεύετο.

V.26. Κρᾶθιν] Κρᾶθις, ποταμὸς Αρκαδίας. Γολύστειον δὲ, τὸν πολύψηφον, καὶ πολυπάτητον.

Μετώ-

Μετώπην] Ποταμὸν Αρκαδίας.

V.32. Τόθι χρόα] Τὸν σὸν χρῶτα, ὦ ἄνα, σπείρωσε φαιδρύνασα.

V.33. Νέδῃ] Ονομα νύμφης Ωκεανίνης, θρεψαμένης τὸν Δία.

V.35. Μαιώσαντο] ἔθρεψαν.

Φιλύρην τε] Μήτηρ Χείρωνος τοῦ Κενταύρου.

V.39. Καυκώνων] Ορος Αρκάδων ὁ Καύκων. Λέπριον δὲ, ἀπὸ Λεπρέα, τοῦ Γοσειδῶνος· ὃς προσκαλεσάμενος εἰς ἀδηφαγίαν Ηρακλέα, καὶ ὑπ' ἐκείνου ἡττηθεὶς ἐφονεύθη.

V.41. Λυκαονίης ἄρκτιο] Τῆς πρώην λεγομένης Καλλιστοῦς, Λυκάονος δὲ θυγατρός· ἐξῆς καὶ Διὸς, μεταβληθέντος εἰς Αρτεμιν, γενναῖ δ' ὁ Αρκάς· ἀφ' οὗ οἱ Αρκάδες.

V.42. Θενὰς] Θεναὶ, πόλις καὶ ἄλσος.

V.44. Τουτάκι] τοτηνικαῦτα.

V.45. Κύδωνες] Εθνος Κρήτης.

V.46. Προσεπηχυνάντο] Εἰς τοὺς πήχεις ἔλαβον.

V.47. Αδρήστεια] Αδελφὴ Κουρήτων.

V.48. Λίκνῳ ἐνὶ.] Εν γὰρ λίκνοις τὸ παλαιὸν κατεκοίμιζον τὰ βρέφη, πλοῦτον καὶ καρποὺς οἰωνιζόμενοι. λίκνον οὖν, τὸ κόσκινον· ἢ τὸ κουνίον, ἐν ᾧ τὰ παιδία τιθέασιν.

V.49. Αμαλθείης] Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἴξ τὸν Δία θρέψασα. λέγεται δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ ἑνὸς κέρατος ἀμβροσίαν ῥεῖν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου, νέκταρ.

Ibid.

Ibidem. Εβρως] ἔφαγες.

V.50. Εξαπιναῖα] Τουτέστιν, ἐξαίφνης ἐγένετο ἡ Ιδη πλέα μέλιτος.

V.52. Οὖλα] Κατὰ κλῆρον. Υγιεινῶς.

Ibid. Περὶ πρύλιν] ἐνόπλιον.

V.59. Επιδαίσιον] μεμερισμένον.

V.60. Δηναιοὶ] οἱ παλαιοί.

V.62. Τίς δέ κ' ἐπ' ὀλύμπῳ τε] Τίς δ' ἂν φρόνιμος ἐπὶ ὀλύμπῳ καὶ ᾅδῃ κληρωθῆναι ἀνάσχοιτο;

V.63 Νενίηλος] ὁ ματαιόφρων, καὶ ἐστερημένος τοῦ αἰόλλειν καὶ κινεῖν τὸν νοῦν.

Επ' ἰσαίῃ γὰρ] Ὁ κλῆρος ἐπ' ἴσων πραγμάτων χωρεῖ· ὁ οὐρανὸς δὲ καὶ ὁ ᾅδης, πλεῖστον διαφέρουσι.

V.65. Ψευδοίμην αἰόντος ἄκεν πεπίθοιεν ἀκουήν.] Λείπει λέγων. τὸ δὲ πεπίθοιεν, ἀντὶ τοῦ πείσειαν. V.66. Εσσῆνα] Εσσὴν κυρίως ὁ βασιλεὺς τῶν μελισσῶν· νῦν δὲ ὁ τῶν ἀνδρῶν.

Ibid. Πέλας εἴσαο δίφρου] Τὸ κράτος πλησίον ἵδρυσας τοῦ δίφρου.

V.68. Θήκαο δ' οἰωνὸν] τὸν ἀετόν.

V.70. Εἵλεο δ' αἰζηῶν] Νῦν καθόλου λέγει τῶν ἀνθρώπων.

V.71. Εμπεράμους] τοὺς ἐμπόρους.

V.74. Γεωμόρος] ὁ γεωργός.

V.76. Υδείομεν] λέγομεν.

V.77. Επακτῆρας] κυνηγέτας.

Ibid. Χιτώνης] Νηλεὺς ὁ Κόδρου, ἀποικίαν θέ-

μενος

μένος ἀπὸ Ἀθηνῶν, ἔλαβε χρησμὸν ἐγείραι ξόανον τῇ Ἀρτέμιδι ἀπὸ παγκάρπων ξύλων. ὃ δή ποτε ἑορτῆς τελουμένης τῇ Ἀρτέμιδι ἐν τῇ Χιτώνῃ (ἔστι δὲ δῆμος Ἀττικῆς) ἀπελθὼν εὗρε δρῦν πάμπολυν καὶ διάφορον ἔχουσαν ἠρτημένον καρπόν. ὃ ἐκ τούτου ἐποίησεν ἄγαλμα τῇ θεᾷ· καὶ οὕτω μετῴκησεν ἐν Μιλήτῳ. ἀπὸ τοῦ δήμου οὖν ἔσχε τὴν ὀνομασίαν ἡ Ἀρτεμις. ἢ ὅτι τικτομένων τῶν βρεφῶν ἀνετίθεσαν τὰ ἱμάτια τῇ Ἀρτέμιδι.

V. 80. Τάξιν] Λαχμόν. Κλήρωσιν.

V. 82. Ἀκρῆς ἐν πολίεσσιν] Ἐν ταῖς ἀκροπόλεσσι καθέζῃ, ὁρῶν τὰ δίκαιά.

V. 84. Ῥυηφενίην] Πλοῦτον. σύγκειται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ ῥύδην καὶ ἄφενος. τουτέστι, τὴν τοῦ πλούτου ῥύσιν. V. 86. Ἡμετέρῳ μεδέοντι] Περὶ τοῦ Πτολεμαίου ταῦτα λέγει.

V. 89. Οἱ δὲ] Δηλαδὴ οἱ ἄλλοι βασιλῆες.

Ibid. Γλεῖωνι] ἐνιαυτῷ.

V. 90. Ἀνίω] Ἀνισιν. Τελείωσιν.

Ibid. Αὐτὸς] Ὦ ζεῦ.

V. 95. Οὔτ' ἀρετῆς] Καὶ Ἡσίοδος, -πλύτῳ δ' ἀρετὴ ὃ κῦδος ὁπηδεῖ.

ΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩ-ΝΟΣ ΥΜΝΟΝ.

ΟΙΟΝ ὁ τῶ πόλλωνος] Ἀντὶ τοῦ, οἵως, ὅπως. ἔστι δὲ θειασμός· λέγεται δ' ἐπὶ τῶν μαντευομένων τὰ θεῖα, καὶ ἐπιδημεῖν καὶ ἀποδημεῖν. καὶ ὅταν μὲν ἐπιδημῶσι, τὰς μαντείας ἀληθεῖς εἶναι· ὅταν δὲ ἀποδημῶσι, ψευδεῖς. ὡς γοῦν ἐπιδημοῦντος τοῦ θεοῦ, ταῦτα φησὶν ὁ Καλλίμαχος.

V. 4. Οὐχ ὁράας; ἐπένευσεν ὁ Δήλιος] Δεικτικῶς. λέγεται δὲ ὅτι παρὰ τῷ δένδρῳ ἐγέννησεν ἡ Λητὼ τὸν Απόλλωνα.

V. 5. Ο δὲ κύκνος] ὄρνεον ἱερὸν Απόλλωνος.

V. 6. Αὐτοὶ νῦν] Αντὶ τοῦ αὐτόματοι.

V. 7. Αὐταὶ δὲ] αὐτόματοι.

Ibid. Ανακλίνεσθε] Ομηρος, Ημὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι.

V. 14. Εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον.] Εἰ μέλλουσι καὶ γάμων ἐντὸς γενέσθαι, καὶ πολιάσαι. καὶ γὰρ ἀκειρεκόμης ὁ Απόλλων.

V. 15. Εστήξειν] Απὸ τοῦ Ιστημι, παρακείμενος Εστηκα. ἀπὸ τούτου ποιοῦσιν οἱ Συρακούσιοι ἐνεστῶτα Εστήκω οὗ ὁ μέλλων ἑστήξω, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἑστήξειν. V. 16. Χέλυς] ἡ κιθάρα.

V. 18. Εὐφημεῖ] Ησυχάζει. Γαλληνιᾷ.

Ibid. Κλείουσιν] ὑμνοῦσι.

V. 20.

V.20. Κινύρε͵] Θρίωεῖ. Κλαίει.

Ibid. Αἴλινα] ἤτοι θρηνητικά.

V.22. Ἀναβάλλε͵] ὑπωξτίθε͵.

V.26. Βασιλῆι] Τῷ Πτολεμαίῳ τῷ Εὐεργέτῃ. Διὰ δὲ τὸ φιλολόγον αὐτὸν εἶναι, ὡς θεὸν ὑμᾶς.

V.32. Τό, τ' ἐνδυτόν, ἤτ' ἐπιπορπὶς] Ἐνδυτὸν, τὸ ἱμάτιον· Ἐπιπορπὶς δέ, ἡ περόνη.

v.33. Τό, τ' ἄεμμα] ἡ ὑδρία. πυρὰ τὸ ἑκατέρωθεν δεδέλθ. Λύκτος δ' ἐστὶ πόλις Κρήτης.

v.35. Πυθῶνί κε τεκμήραιο] Ὁμηρος, Οὐδ' ὅσα λάϊνος ἀδὸς ἀφήτορος ἔντος ἐέργῃ Φοίβου Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἐὶ πετρήεσσῃ.

v.37. Θηλείαις] ἁπαλαῖς.

Ibid. Χνόος] Ψόφος. Ξυσμός.

v.38. Λείβουσιν ἔλαια] Σημείωσαι ὅτι τὸ ἔλαιον πληθυντικῶς παρ' ἄλλοις εὑρηται.

v.40. Παιάκειαν] τὴν ἴασιν.

v.41. Πρῶκες] Δράσοι. Σπαγόνες.

Ibid. Ἀκήρια] ἀσθενῆ τὰ νοσήματα. ἢ μᾶλλον, ἄφθαρτα καὶ ἄνοσα πάντα γίνε͵.

v.42. Ἀμφιλαφὴς] Ἐπιγρ. ἐξότης, ἀοιδός, μάντις, ἰατρὸς, καὶ ποιμήν.

v.45. Κεῖνα δ' ἁθρεμμὶ] Μαντικὴ ψῆφοι εἰσὶν αἱ θρεμμὶ λέγε͵ δ' αὐτὰς δύρηας ὑπὸ λιναν τελῶν νυμφῶν διὰ τοῦτο θρεμμὶ ὠνομάσθησαν, οἱονεὶ τελμί.

v.48. Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσῷ] Ἀμφρυσὸν οἱ μὲν, ποταμὸν Θεσσαλίας, οἱ δὲ πόλιν.

Ibid. Ζευγήτιδας] τὰς ὑπὸ ζυγὸν ἀγομένας.

Ηϊθέου] Αγάμου. Απαιδος.

v.50. Βουβόσιον] Ο τόπος ἔνθα οἱ βόες νέμονται. τὸ δὲ Επιμηλάδες, ἀντὶ τοῦ αἱ μετὰ τῶν μήλων νεμόμεναι. καὶ γὰρ καὶ τὰς αἶγας μῆλα λέγουσιν. ὡς Ομηρος ἐπεξηγεῖται, Μῆλ' ὀϊές τε καὶ αἶγες ἰαύεσκον. Εἰ δὲ Μενεμηλάδες γράφεται, ἀντὶ τοῦ θήλειαι ἐστίν.

v.53. Ακυθοι] Αγονοι. κύθος γὰρ τὸ κύημα.

Καλῇ ἐν Ορτυγίῃ, περιηγέος] Κυκλοτεροῦς. οὕτω γὰρ στρογγύλη λίμνη ἐν Ορτυγίᾳ καλεῖται. Ορτυγία δὲ ἡ Δῆλος, ἀπὸ τοῦ τὴν Λητὼ, εἰς ὄρτυγα μεταβληθεῖσαν, εἰς τὴν Δῆλον ἐλθεῖν, φεύγουσαν τὴν Ηραν.

v.61. Κυνθιάδων] Κύνθος, ὄρος τῆς Δήλου.

v.65. Εφρασε Βάττῳ] Λέγεται ὅτι οὗτος ὁ Βάττος ἄφωνος ἦν· ἀπῆλθεν οὖν εἰς τὸ τοῦ Απόλλωνος ἱερὸν, ἐπὶ τῷ τὸν θεὸν ἐρωτῆσαι περὶ τῆς φωνῆς. ὁ δὲ ἔχρησεν αὐτῷ οὐκέτι περὶ φωνῆς, ἀλλὰ περὶ μετοικίας. καὶ ὁ Βαττος πεισθεὶς τῷ χρησμῷ, ἦλθεν εἰς τὴν Λιβύην. λέγεται δὲ εἶναι πολλοὺς λέοντας ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ. ἐπιδημήσας οὖν ὁ Βάττος, καὶ λέοντα αἰφνιδίως θεασάμενος, τῇ τοῦ φόβου ἀνάγκῃ βιασθεὶς φθέγξασθαι, διέῤῥηξε τὴν φλέβα ἥτις τὴν ἐκείνου φωνὴν ἐπεῖχε· καὶ οὕτω φωνήεις ἐγένετο, καὶ τὴν Κυρήνην ἔκτισεν. ὅθεν ἐστὶν ὁ Καλλίμαχος.

v.66. Κόραξ ἡγήσατο] Ως ἀνακείμενος τῷ Απόλλωνι ὁ κόραξ.

v.68. Ημετέροις βασιλεῦσι] Τῷ Πτολεμαίῳ.

v. 69.

v.69. Βοηδρόμιον] Πολέμε ἐπελθόντος τῆς Ἀθηναίοις, ἔχρησεν αὐτοῖς ὁ θεὸς, μὴ βοῆς ἐπιθέσθαι τοῖς πολεμίοις· οἱ δὲ, τοῦτο ποιήσαντες, ἐνίκησαν. ὅθεν Βοηδρόμιος Ἀπόλλων.

v. 71. Καρνεῖον] Ἀπὸ Κάρνου τοῦ μάντεως, ὃς ἀναιρεθέντος ὑπὸ Ἀλήτου, ὃς ἦν τῶν Ἡρακλειδῶν. ὀργισθεὶς δὲν Ἀπόλλων λοιμὸν ἐνέβαλεν.

v.74. Ἐκβὰν γένος Οἰδιπόδαο] Οἰδίπους, ὃς Πολυνείκης, ὃς Θέρσανδρος, οὗ Αὐτεσίων, ὃς Τισαμενὸς, ὃς Θηρέας· ὃς ἀπῴκησεν εἰς Θήραν τὴν νῆσον, τότε νῦν οὕτω κληθεῖσαν.

v.76. Οὖλος Ἀριστοτέλης] Ὁ αὐτὸς καὶ Βάττος λέγεται. Οὖλος δὲ, ὁ ὑγιὴς, ὡς παρὰ τὸν φοιβόν. καὶ γὰρ ὁ δοθεὶς αὐτῷ χρησμὸς τοῦτο παρεμφαίνει, Βάττ' ἐπὶ φοινὴν ἦλθες· ἄναξ δέ σε Φοῖβος ἀνώγει Ἐς Λιβύην ἐλθεῖν μηλοτρόφον οἰκιστῆρα. Ἀσβυσίδα δὲ, τὸν λοβὸν λέγει, παρὰ τὸν ἄσβεστον. διαύτη γὰρ ἡ Λιβύη λοβοκόμος.

v.78. Τελεσφορίῳ] Ἑορτῷ. Θυσίαν.

v. 81. Κρόνον] Κρόκος, τὸ ἄνθος· παρὰ τὸ ἐν κρύει θάλλειν.

v. 85. Ζωστῆρες Ἐννοῦς] Φοινικικῶς, οἱ πολεμικοί.

v.86. Ὠρχήσαντο μὴ ξανθῇσι] Ὡς ἐπετέλουν ἐν τῇ Λιβύῃ ἑορτῷ Καρνείῳ Ἀπόλλωνι.

v.87. Τέθμια] Νόμιμα. Ἐθισμένα.

Κυρῆς] Κρήνη ἐν Κυρήνῃ.

v. 89. Δωριέες] Δωριέας τοὺς Ηρακλείδας λέγει, τοὺς ἀπὸ Σπάρτης μετοικήσαντας εἰς Θήραν, καὶ ἀπὸ Θήρας εἰς Κυρήνην.

Ibid. Αζιλιν] Ορος καὶ ποταμὸς Λιβύης.

v. 90. Τοὺς μὲν ἄναξ] Ηγουν ὁ Απόλλων.

v. 91. Στὰς ἐπὶ Μυρτούσης κερατώδεος] Μύρτουσα, ὄρος Λιβύης. Κερατώδεος δὲ, τὸ κέρατα ἐχούσης, ἤτοι ἀκρωρείας. φαίνεται δὲ ἡ Κυρήνη φονεύσασα ἐν τῇ Λιβύῃ λέοντά τινα, βλάπτοντα τὰς βοῦς τοῦ Εὐρυπύλου. ἦν δὲ αὕτη κυνηγέτις, θυγάτηρ Υψέως.

v. 92. Υψὶς] ἡ Κυρήνη.

v. 95. Αρπακτύος] Τῇ Κυρήνῃ κυνηγετούσῃ ἐν ὄρει Θεσσαλίας τῷ Πηλίῳ συνεκαθεύδησεν Απόλλων, ἐξ ἧς τίκτεται ὁ Αρισταῖος.

v. 106. Οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδὸν ὃς] Εγκαλεῖ διὰ τούτων τοὺς σκώπτοντας αὐτὸν μὴ δύνασθαι ποιῆσαι μέγα ποίημα. ὅθεν ἠναγκάσθη ποιῆσαι τὴν Εκάλην.

v. 108. Ασσυρίου ποταμοῖο μέγας] Τὸν τῶν Περσῶν λέγει, τὸν καλούμενον Ευφράτην.

ΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ ΥΜΝΟΝ.

ΑΡΤΕΜΙΝ (ἐγὼ ἐλαφρὸν ἀειδόντεσσι] Τὸ ἑξῆς, Ἀρτεμιν ὑμνέομαι, ἀρχόμενοι.

v.3. Ἐψιάασαν] Διατρίβειν. Παίζειν.

v.4. Ἐφεζομένη γηνάτεσσιν] Ὁμηρος, Οὐδέπω μιν παῖδες ποτὶ γούνασι πιπτάζουσιν.

v.8. Εα πάτερ] Τὸ Εα δασυνόμενον καὶ ὀξυνόμενον, τὰ ἴδια ἢ τὰ ἀγαθὰ δηλοῖ· φιλέομαι γὰρ καὶ παρθενεύομαι, τὸ συγχαίρω, καὶ οἶδα. καὶ τὸ ἐάω ἦρξεν ἂν. Εἰ ὅτε καὶ ἐθέλοις.

v.10. Λειμμα] ἡ νομή.

v.11. Ἀλλὰ φαεσφορίῳ τε] Ἡ ὅπου λαμπαδοῦχος· (ἡ αὐτὴ γὰρ τῇ Ἑκάτῃ) ἢ ὅτι τοὺς μυουμένους ἐκφαίνει εἰς φῶς.

v.12. Λεγνωτὸν] Τὸ ἔχον ὤας. Ἰστέον τὸ ἀπολῆγον ἐν ἱματίου. Λέγνα γὰρ, αἱ ὤαι, τὰ λώματα, οἱ κροσσοί. ἄνωθεν Ὁμηρος θυσάνους καλεῖ, Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι. τὸ δὲ ἑξῆς, αὖτε μοι, ὁπότε δὴ μὴ λύ[κας σύνδρομίδας τε θοὰς κύνας σὺ κομέοισιν.

v.14. Αμίτρεις] Ἀζώστους. Μὴ παρθενευομένας. μίτρας γὰρ ἐζώννυντο, ὡς ἔλυον ὅταν ἔμελλον παρθενεύεσθαι. Ἢ ὅτι οἱ ἄγαμοι γυμνοὶ ἐβάδιζον.

v.15. Αμνισίδας] Ἀμνισὸς, ποταμὸς Κρήτης· ἀφ' οὗ Κρηπικάς.

v.16. Ενδρομίδας] Τὰ ὑποδήματα.

v.18. Ηντινα νεῖμον] Περιττὸν τὸ ἦν.

v.19. Λῆς] Αντὶ τοῦ θέλεις, κατ' ἀποβολὴν τῆς θε συλλαβῆς. κέχρηται πολλαχοῦ τῇ λέξει καὶ ὁ Θεόκριτος, Λῆς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς αἰπόλε, τῇδε καθίξας. Ibid. Σπαρνὸν] σπάνιον.

v.21. Μοῦνον ὅτ' ὀξείαισιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες] Η αὐτὴ γάρ ἐστι τῇ Εἰληθυίᾳ.

v.28. Μέχρις] Περιττόν ἐστι.

v.30. Τυτθόν κεν] Αντὶ τοῦ, οὐδὲ τυτθόν.

v.35. Καὶ Αρτέμιδος καλέεσθαι] Απὸ κοινοῦ τὸ εἴσεται.

v.36. Διαμετρήσασθαι] Απὸ κοινοῦ τὸ, ὀπάσω σοὶ μετὰ τάς λ· κοινῇ δέ σοι καὶ τῷ Απόλλωνι πολλάς.

v.40. Επεκρήηνε καρήατι] Ομηρος, -ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

v.41. Λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον] Ορος Κρήτης. ἑνικῶς οὗτος εἴρηκε, Λευκὰ δὲ ὄρη λέγονται πληθυντικῶς. v.44. Χαῖρε δὲ Καίρατος] Ποταμὸς Κρήτης, καὶ πόλις ἡ Καίρατος, οὕτω λεγομένη.

v.45. Αμορβοὺς] Ακολούθους· παρὰ τὸ ἅμα πορεύεσθαι.

v.46. Τοὺς μὲν ἔτετμε] Τὸ ἑξῆς, τοὺς μὲν ἔτετμεν ὑπ' ἄκμοσιν Ηφαίστοιο. νῆσος δέ ἐστιν ἡ Λιπάρα Σικελίας, ἔνθα ἦν τὰ χαλκεῖα Ηφαίστου. ἔστι δὲ μία τῶν Αἰολίδων. λέγεται δ' ὅτι σίδηρα διάφορα θέντες ἐν αὐτῇ ναῦται, ἕωθεν εὑρήκασιν αὐτὰ ἐκ τῆς ἀναδόσεως

σεως τῦ πυρὸς πεπαυθέντα· καὶ διὰ τῦτο σκληὴ ἡ νῆσος Λιπάρα, διὰ τὸ αὐτὰ διάφορα ὄντα, ἐν ῥηγέαις.

v.49. Μύδρον] Σίδηρον πεπυρακτωμένον, παρὰ τὸ μύρεσθαι καὶ διαῤῥεῖν.

v.51. Πρηόσιν Οστείησιν] Οσα, ὄρος Μακεδονίας. v.53. Φάεα μυνόγλωσσα] Καὶ Ησίοδος, Κυκλοτερὴς δ' ὀφθαλμὸς ἔφυ.

v.53. Υπογλαύσσοντα] Υπολάμποντα. ὅθεν καὶ γλαῦκος.

v.56. Αὐτῶντε βαρυὼ στόνον] ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔθεισαν. Ibid. Αἴτνη] Ορος Σικελίας.

v.58. Κύρνος] Νῆσος ἀντικρὺ τῆ Σικελίας ἡ Κύρνος ἐστί.

v.59. Εὖθ' οἵ γε ραιστῆρας] Τὸ ἐξῆς, ἐπεὶ μέγα πολύτ' ἄημα, εὖθ' οἵ γε ραιστῆρας. λέγει δὲ τὰς σφύρας, ραιστῆρας, παρὰ τὸ ῥαίειν καὶ φθείρειν τὰ ἰσχοπίπλοντα. v.61. Αμβολαδὶς] Εκ Διαδοχῆς.

v.62. Ακηδέες] ἄφοβοι.

v.69. Αἰθῇ] Τῇ κεκαυμένῃ. Τῇ μελαίνῃ.

v.70. Μορμύσσεται] σκοτοβεῖ.

v.74. Οπλήεσσα δοίη] Τὰ ἰσχὲς τῦ ἰδεῖν δῶρα.

v.77. Ωλοψας] Απέτιλας. Ελέπισας.

v.79. Κόμιλω ἐπενείματ' ἀλώπηξ] Πάθος περὶ τὸ κεφαλλὸ γινόμενον· ἀπὸ μεταφορᾶς τῦ ζώου. τὸ γὰρ ζῶον τοῦτο λέγεται ὅπ ἔνθα ἂν ἐρήσῃ, ἄγονος ὁ τόπος τῷ ἐτέ σκείνῳ γίγνεται.

v.81. Κυαλώνιον] Εθνος Κρήτης. ἀφ' οὗ Κρηϊκόν.

v.82. Κατακληῖδα] τὴν φαρέτραν.

v.84. Μόνιον δάκος] Κατὰ μόνας νεμόμενον.

v.88. Ο δὲ κρέα λυγκὸς] Εἶδος θηρίου, οὗ τὸ οὖρον πήγνυται. ὃ καλοῦσι λυγκούριον.

v.89. Μαιναλίης] Μαίναλον, ὄρος Αρκαδίας.

v.90. Πηγοὺς] Λεύκους. καὶ Ομηρος, πηγεσιμάλω.

v.94. Κυνοσουρίδας] Τὰς ὑπὸ κυνῶν καὶ ἀλωπέκων τικτομένας κύνας Η, τὰς Λακωνικάς. Κυνοσουρὶς γὰρ, τόπος Λακωνικῆς.

v.95. Καὶ οὐ μύοντα λαγωόν] Ο γὰρ λαγωὸς καὶ ἐν τῷ κοιμᾶσθαι οὐ μύει.

v.96. Καὶ ὕστριχος] Υστριξ, θηρίον τὶ ταχύτατον.

v.99. Προμολῆς] Ταῖς διεξόδοις τοῦ Παρρασίου ὄρους Αρκαδίας.

v.101. Αναύρου] Ποταμὸς Θεσσαλίας ὁ Αναυρος.

v.102. Κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός] Σημείωσαι ὅτι τὰς θηλείας ἐλάφους, κερατοφόρους εἶπε.

v.107. Κελάδοντος] Ποταμὸς Αρκαδίας.

v.109. Κεραύνιος] Λόφος Αρκαδίας.

v.110. Τυτιοκτόνε] Τυτιὸς βιασάμενος Λητὼ, ἀνῃρέθη ὑπὸ Απόλλωνος καὶ Αρτέμιδος.

v.114. Αἵμῳ ἔπι] Ορος Θράκης.

Ibid. Κατάϊξ] ἡ λεγομένη καταιγίς.

v.117. Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ] Εστι γὰρ καὶ Μακεδονίας. v.124. Εμμάξεαι] ἐμβάλῃς.

v.125. Κτήνεά φιν] Φιν χωρὶς τοῦ σ', διὰ τὸ μέτρον. v.127. Η βληταὶ] Βεβλημέναι ὑπὸ Αρτέμιδος.

v.133.

v.133. Τρώγει] Τρύχει. Φθείρει.

v.134. Ταὶ δὲ θυωρὸν] Θυωρὸς, ἡ φιλικὴ τράπεζα. κυρίως δὲ, ἡ θεοῖς ἀνατιθεμένη. τὸ δὲ ἑξῆς, περὶ μίαν θυωρὸν τὰ δίφρα τίθενται αἱ εἰνάτερες, καὶ αἱ γαλόω.

v.136. Εἴη μὲν ἐμοὶ φίλος] Εἴημοι φίλος ὅστις ὑπὸ σοῦ προνοεῖται· εἴην δὲ καὶ αὐτός.

v.140. Τόξα, καὶ ἄντυγες] Ἀπὸ τῆς ἄντυγος τὸ ὅλον ἅρμα σημαίνει.

v.143. Ἀκακήσιος] ἀπὸ ὄρους Ἀρκαδίας. Η, ὁ μηδενὸς κακοῦ παραίτιος ὤν.

v.146. Τιρύνθιος ἄκμων] Ο μὴ καμὼν ἐπὶ τοῖς ἄθλοις Ἡρακλῆς.

v.149. Πενθερὴ] ἡ Ἡρα.

v.152. Πινύσκει] Σωφρονίζει. Κολακεύει ὁ Ἡρακλῆς.

v.154. Εα πρόκας] Διὰ τὴν ἀδηφαγίαν τὰ μείζω τῶν ζώων κελεύει αὐτὴν ἀγρεύειν.

v.159. Φρυγίη] Φρυγία, ὄρος Τραχῖνος, ἔνθα ἐκάη ὁ Ἡρακλῆς.

Θειοδάμαντι] Βασιλεὺς Δρυόπων ὁ Θειοδάμας.

v.165. Ωκύθοον τριπέτηλον] Τὸ ταχέως ἀνατέλλον τρίφυλλον.

v.166. Υπολήνιδας] Πυέλους. Ποτίστρας.

v.170. Ηνίκα δ' αἱ νύμφαι σε] Τὸ ἑξῆς, ἡνίκα αἱ νύμφαι, μὴ νεῖον τημοῦτος.

v.171. Ινωποῖω] Ινωπὸς, ποταμὸς Δήλου. Αἰγύπτιος δὲ, διὰ τὸν Νεῖλον, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐκεῖ πλημμυρεῖ.

μυρεῖ. ἢ ὅτι λέγεται τοῦ ὕδατος τοῦ Νείλου μετέχειν λαθραίως. Πιτάνη δὲ, πόλις Μακεδονίας.

v.172. Ἠ ἐνὶ Λίμναις] Λίμναι, δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τιμᾶται ἡ Ἄρτεμις.

v.173. Ἀλὰς Ἀραφανίδας] Δύο Ἀλαὶ δῆμοι τῆς Ἀττικῆς, Ἀλαὶ Ἀραφανίδες, καὶ Ἀλαὶ Ζωνίδες.

v.174. Τέθμια] Τὰ νόμιμα τῶν Ταυροσκυθῶν, τὸ θύειν τοὺς ξένους.

v.175. Τημοῦτος] τηνικαῦτα.

v.176. Ὑπ' ἀλλοτρίῳ] τὸ ἑξῆς, ἡνίκα αἱ νύμφαι τὴν Ἄρτεμιν τῷ χορῷ κυκλώσουσι, μὴ γένοιτο τὰς ἐμὰς βοῦς ἐπ' ἀλλοτρίῳ μισθῷ ἐργάζεσθαι. καὶ γὰρ ὁ ἥλιος ἐπέχει τὴν ἑαυτοῦ δρόμον, καὶ αὐτὸς ἐφορῶν τὸν χορὸν τῶν νυμφῶν· ὥστε γίγνεσθαι πολὺ τὸ τῆς ἡμέρας διάστημα. v.178. Κόπρον] τὴν ἔπαυλιν.

Ibid. Στυμφαλίδες] Ἠπειρωτικαί. Στύμφαι γὰρ, χωρίον τῆς Ἠπείρου. λέγεται δὲ καλὰς βοῦς ἔχειν τὴν Ἠπειρον. v.179. Κεραελκέες] Διὰ τὸ τοῖς κέρασιν ἕλκειν τὸ ἄροτρον.

v.187. Πέργη] Μητρόπολις Παμφυλίας.

v.188. Τηΰγετον] Ὄρος Λακεδαίμονος.

Ibid. Εὐρίποιο] Εὔριπος ὁ μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας ῥοῦς. καλεῖται δ' οὕτως ἡ Εὔβοια, διὰ τὸ ἐπιμήκη αὐτὴν κεῖσθαι. λέγεται δὲ καὶ Μάκρις.

v.189. Γορτυνίδα] Κρητικήν· ἀπὸ τόπου.

v.190. Ἐλλοφόνον] νεβροκτόνον.

Ibid. Βριτόμαρτιν] Βριτόμαρτις, ὄνομα κύριον τῆς νύμ-

τῆς νύμφης. ἀφ' ἧς καὶ ἡ Αρτεμις ἐν Κρήτῃ Βριτόμαρτις τιμᾶται, ὡς Διογενιανός.

v.194. Παίπαλά τε] Τόπους τραχεῖς.

v.204. Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι] Οὖπις, ἐπίθετον Αρτέμιδος. ἢ παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι τὰς τικτούσας, ἢ παρὰ τὴν θρέψασαν αὐτὴν Οὖπιν. ἢ διὰ τὰς Υπερβορέους κόρας, Οὖπιν, Εκαέργην, Λοξώ· ἃς ἐτίμησεν Απόλλων καὶ Αρτεμις. καὶ ἀπὸ μιᾶς μὲν Οὖπις ἡ Αρτεμις· Λοξίας δὲ καὶ Εκάεργος ἐκ τῶν λοιπῶν, ὁ Απόλλων.

v.208. Υψηΐς] ἡ Κυρήνη.

Ibid Ιώλκιον] Τὸν τύμβον τοῦ Πελίου. Ιώλκιος γὰρ ὁ Πελίας.

v.209. Καὶ Κεφάλου ξανθὴν] Ηγουν, τὴν Πρόκνην καὶ καλὴν Αντίκλειαν. ἢ, τὴν μητέρα Οδυσσέως, ἢ ἄλλην τινά.

v.215. Ποδοῤῥώην] Τὴν τοῖς ποσὶν ὀρούουσαν καὶ ὁρμῶσαν.

v.221. Οὐδέ μεν Υλαῖόν τε] Υλαῖος καὶ Ροῖκος κένταυροι περὶ Αρκαδίαν, οὓς ἀνεῖλεν Αταλάντη βιασαμένους αὐτήν.

v.224. Τάων Μαιναλίη νᾶεν φόνῳ] Τῶν λαγόνων τῶν κενταύρων.

Ibid. Νᾶεν] Εσταξεν. ἔβρεξεν. ὅθεν καὶ Νᾶμα, καὶ νασμός.

v.228. Χησιὰς] Χήσιον, ἀκρωτήριον τῆς Σάμου. καὶ Ιμβρασος, ποταμὸς τῆς Σάμου.

v.232. Ραμνουσίδι] Ραμνοῦς, δῆμος Αττικῆς, ἔνθα τῇ Νε-

τῇ Νεμέσει ὁ Ζεὺς συνεκαθεύδησεν. ἥτις ἔτεκεν ᾠόν· ὅπερ εὑροῦσα ἡ Λήδα ἐθέρμανε, καὶ ἐξέβαλε τοὺς Διοσκούρους καὶ τὴν Ελένην.

v.235. Αξείνια] Ορος Αρκαδίας.

Ibid. Τὸν δ' ἐνὶ Λούσοις] Η εὐθεῖα τὰ Λοῦσσα, ὡς Ηρωδιανός.

v.236. Εἵλεο παίδων] Μανεῖσαι γὰρ αἱ τρεῖς αὐτοῦ θυγατέρες, πάλιν διὰ τῆς Αρτέμιδος ἡμερώθησαν. ὁ δὲ κτίζει ἱερὰ δύο. ἓν μὲν, Κορίης. ἓν δὲ, Ημερίης· διότι τὰς κόρας ἡμέρωσεν.

v.239. Ιππὼ] Μία τῶν Αμαζόνων.

v.245. Εργον Αθηναίης] Αθηνᾶ γὰρ ἔφορος πάσης τέχνης. v.246. Σάρδιας] Πόλις Λυδίας.

Ibid. Βερεκύνθιον] Μεταξὺ Λυδίας καὶ Φρυγίας.

v.250. Ρέα κεν Πυθῶνα] Ομηρος, Οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτερος ἐντὸς ἐέργει.

v.251. Καὶ ἠλαίνων] Μωραίνων.

v.254. Βοὸς πόρον Ιναχιώνης] τῆς Ιοῦς, τῆς εἰς βοῦν μεταμορφωθείσης. Βόσποροι δὲ εἰσὶ δύο, ὅ, τε τοῦ Βυζαντίου, καὶ ὁ Κιμμέριος.

v.259. Μουνυχίη] Μουνύχιον γὰρ ἐστὶ μέρος τοῦ Πειραιῶς, τοῦ λιμένος τῶν Αθηνῶν.

ΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΗΣ ΔΗΛΟΥ ΥΜΝΟΝ.

V.7. ΠΙΜΠΛΕΙΑΝ] Ορος Θράκης, ἱερὸν Μουσῶν.

v.11. Κείνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος] Οτι ἀκίνητος ἐς ἄσειστος ἡ Δῆλος, ἐς οὐδέποτε ἠνεμωμένη, τινάσσεται. ἐς Θουκυδίδης σεισμὸν γενόμενον μέγαν βουλόμενος ἐξηγήσασθαι, φησὶν ὅτι τοσοῦτον ἦν μέγας, ὥστε τὴν Δῆλον νῆσον σεισθῆναι. Αλλως. Ατροπος, Ασειστος· Αγεώργητος, καὶ μὴ τρεπομένη καὶ μεταβαλλομένη ἐν τῷ ἀροῦσθαι. τραχεῖα γάρ.

v.14. Απομάσσεται] ἀπορρύπτει.

v.18. Νῆσοι ἀολλίζονται] Οὐχ ὅτι αἱ νῆσοι ἀθροίζονται, ἀλλ' οἱ ἔξαρχοι θεοί.

v.19. Κύρνος ὀπηδεῖ] Η νῦν Τύρος καλουμένη.

v.20. Καὶ Μάκρις Αβαντιὰς] ἡ τῶν Εὐβοέων.

v.22. Σαοῖ] σώζει.

v.23. Ερυμναί] ἠσφαλισμέναι.

v.26. Στρυμονίου βορέαο] Στρυμὼν, ποταμός ἐστι ἐς πόλις Θράκης.

v.28. Εἰ δὲ λίην πολέες σε] Αἱ Πινδάρου καὶ Βακχυλίδου. ἔδει δὲ εἰπεῖν πολλαί.

v.30. Η ὡς τὰ πρώτιστα] Λέγεται γὰρ ὅτι ὁ Ποσειδῶν τῇ τριαίνῃ ἀποσπῶν τῆς χέρσου τὰς νήσους ἐποίει.

v.41. Απὸ ξάνθοιο πολίχνης] Από τινος Ξάνθου βασιλεύσαντος Τροιζῆνος.

v.46.

v.46. Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμαρ] Χαλκὶς, πόλις Εὐβοίας. v.47. Σούνιον] ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς.

Ibid. Ἡ νήσοιο διάβροχον] τῆς Σάμου τὸ γόνιμον.

v.50. Γείτονος Αγκαίου] Αγκαῖος βασιλεὺς Σάμου. v.57. Διακριδόν] Κατ' ἐξοχήν. Μεγάλως. v.60. Σπερχομένη] Ὀργιζομένη.

Εἵατο] ἐκαθέζοντο.

v.63. Αἵμου] Ὄρος Θράκης.

v.65. Επτάμυχον] πολύμυχον.

v.66. Νησάων] Παραλόγως ἔχει τὴν διαίρεσιν. οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ᾱ ἐστίν.

v.67. Ἡστο κόρη] ἡ Ἶρις.

Ibid. Μίμαντι] Ὄρος Χίου.

v.71. Παρθένιον] Ὄρος Αρκαδίας τὸ Παρθένιον, ἔνθα τὴν Αὔγην τὴν Αλεοῦ θυγατέρα, ἱέρειαν τῆς Αθηνᾶς, ἔφθειρεν Ἡρακλῆς.

Ibid. Φεναιός] Πόλις Αρκαδίας ἀρχαία.

v.73. Εμπλην Αἰγιαλοῦ τε καὶ Αργεος] Ὁμηρος, Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα.

v.75. Καὶ Αονίη] Αονίας τὰς Θηβας λέγει.

v.76. Δίρκη τε, Στροφίη τε] Κρῆναι ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτίαις.

v.77. Ισμηνοῦ] Ισμηνὸς, ποταμὸς Θηβῶν, καὶ Ασωπός. v.78. Επεὶ πεπάλακτο] Επεὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Αἴγιναν ἁρπαγῆναι ὑπὸ Διὸς ἀπήγγειλε Σίσυφος· ὁ δὲ ἤρξατο διώκειν αὐτόν. Ζεὺς δὲ ὀργισθεὶς ἐκεραύνωσεν αὐτόν.

v.79.

v. 79. Η δ' ὑποδινηθεῖσα] Υπότρομος γενομένη.

v. 80. Αὐτόχθων Μελίη] Τὸ ἑξῆς, οὐκ ἔστι κύριον, ἀλλ' ἁπλῶς εἴρηται περὶ πάσης μελίας.

v. 82. Ελικῶνος] Ορος Βοιωτίας.

v. 86. Ταῖς μὲν ἔτ' Απόλλων] Ταῖς μὴ δεξαμέναις δηλαδὴ τὴν Λητώ.

v. 88. Θήβη, τίπτε τάλαινα τὴν αὐτίκα] Τὸ ἑξῆς, ὦ Θήβη, τί αὐτίκα ἐλέγχεις τὴν ἐσόμενον σοι πότμον; v. 90. Τριποδήιος] ὁ Δελφίνης.

v. 92. Απὸ Πλειστοῖο] Πλειστὸς, ποταμὸς Φωκίδος, παρὰ τὴν Παρνασὸν ῥέων, ὅ ἐστιν ὄρος Φωκίδος.

v. 94. Τομώτερον] σαφέστερον.

v. 96. Κακογλώσσοιο] τῆς Νιόβης. ἐν Θήβαις γὰρ κατῴκει. v. 97. Κιθαιρών] Ορος Θηβῶν.

v. 101 Ελίκη] Πόλις Βοιωτίας.

v. 102. Βοῦράτε, Δεξαμενοῖο] Βοῦρα, πόλις Αχαίας· ᾤκησε δὲ αὐτὴν Δεξαμενὸς ὁ Κένταυρος. ἐκεῖ δὲ αὐτοῦ τὰ βοοστάσια ἐφυλάττετο· διὸ καὶ Βοῦρα ὠνομάσθη.

v. 104. Καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι] Τὸ Πήλιον, ὄρος τῆς Θεσσαλίας, διὰ τὸ τὴν Χείρωνα ἐκεῖ οἰκῆσαι.

Πηνειὸς] Ποταμὸς Θεσσαλίας.

Τεμπέων] Τέμπη, αἱ στενώταται διεκβολαὶ τῶν Θεσσαλίας ὀρῶν.

v. 109. Θεσσαλίδες] αἱ περὶ τὴν Πηνειόν.

v. 115. Πεποίησαι] Προσποιῇ τὸ ὀξέως τρέχειν.

v. 118. Φιλύρης νυμφήϊον] Εν τῷ Πηλίῳ γὰρ ὁ Κρόνος

Κρόνος τῇ Φιλύρᾳ μιγεὶς γεννᾷ τὸν Χείρωνα.

v.122. Αναγκαίη] Τὸ τοῦ ποιητοῦ, —— ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει.

v.125. Απαύγασαι] Θέασαι.

Ibid. Οἷος ἔφεδρος] Τὸν Αρη λέγει.

v.132. Τί περισσά;] Λείπει τὸ φθέγγομαι.

v.134. Παγγαίου] Πάγγαιον, ὄρος Θράκης.

v.137. Οσσης] Ορος Θεσσαλίης.

v.139. Πίνδοιο] Ορος Περραίβιον.

v.143. Εἰς ἑτέρην Βριαρῆος] Οἱ μὲν, Βριάρεω· οἱ δὲ, Τυφωέως· οἱ δὲ, Εγκελάδου.

v.144. Θερμαϋστραὶ] Αἱ κάμινοι.

v.150. Κοικηΐς] Κοίου γὰρ καὶ Φοίβης θυγάτηρ Λητώ. ἴσως Κοιαντίς.

v.156. Κέρκυρα] ἡ Φαιακία.

v.160. Μεροπηΐδα] Η ὅτι ὑπὸ Μέροπος ἐβασιλεύθη, ἢ ὅτι Μέροπες αὐτὴν ᾤκησαν· ἢ ὅτι Μέροπος θυγάτηρ ἡ Κῶς.

v.165. Αλλά οἱ ἐκ μοιρέων] Διὰ τὸ ἐκεῖσε ἀνατραφῆναι τὸν Φιλάδελφον Πτολεμαῖον ἐν τῇ Κῷ.

v.166. Υπὸ μίτρην] Υπὸ τὴν βασιλείαν. Υπὸ τὴν ἀρχήν.

v.167. Μακηδόνι] τῷ Φιλαδέλφῳ Πτολεμαίῳ.

v.174. Τιτῆνες ἀφ' ἑσπέρου] τῆς δύσεως. Τιτῆνες δὲ, διὰ τὸ ἐπιχείρημα.

v.175. Ρώσονται, νιφάδεσσιν ἐοικότες] Βρέννος ὁ τῶν Γαλλῶν βασιλεὺς, συναγαγὼν τοὺς Κελτοὺς, ἦλθεν

ἦλθεν ἐπὶ Πυθῶνα, βουλόμενος τοῦ θεοῦ τὰ χρήματα διαρπάσαι. πλησίον δὲ γενομένων, ὁ Απόλλων χαλάζῃ χρησάμενος, ἀπώλεσε τοὺς πλείους αὐτῶν. ὀλίγων οὖν περιλειφθέντων, Αντίγονός τις φίλος τοῦ Φιλαδέλφου Πτολεμαίου, προξενεῖ αὐτοὺς αὐτῷ ὥστε ἐπὶ μισθῷ στρατεύεσθαι. καὶ γὰρ ἔχρησεν ὁ Πτολεμαῖος τούτου στρατεύματος. οἱ δὲ ὁμοίως ἠβουλήθησαν καὶ τοῦ Πτολεμαίου διαρπάσαι τὰ χρήματα. γνοὺς οὖν συλλαμβάνει αὐτοὺς, καὶ ἀπάγει πρὸς τὸ στόμιον τοῦ Νείλου τὸ λεγόμενον Σεβενυτικὸν, καὶ κατέκλυσεν αὐτοὺς ἐκεῖσε. ταῦτα οὖν φησὶ ξυνὸν ἀγῶνα ἔσεσθαι.

v. 185. Τέων] Ωντινων ἀσπίδων αἱ μὲν ἐμοὶ ἐς γέρας, αἱ δὲ τῷ Πτολεμαίῳ δοθήσονται.

v. 191. Διειδομένη] φαινομένη.

Ibid. Αραιή] λεπτή.

v. 193. Ανθέρικος ὡς] Ανθέρικος ἐστὶν ὁ τοῦ ἀσφοδελοῦ καρπός.

v. 199. Γεραίστιον] Γεραιστὸς ἀκρωτήριον Εὐβοίας.

v. 204. Εφύλαξα] ἀντὶ τοῦ φυλάξω.

v. 210. Φοίνικος ποτὶ πρέμνον] Καὶ παρ' Ομήρῳ, Δήλῳ δή ποτε τοῖον Απόλλωνος παρὰ βωμῷ Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα.

v. 212. Αλυσθμαίνουσα] Πνευστιῶσα. Ασθμαίνουσα.

v. 215. Νύμφα Διὸς] Πρὸς τὴν Ηραν ὁ λόγος.

v. 225. Σάρον] τὸ κάλλυντρον.

v. 234. Οὐδὲ ὅτε οἱ ληθαῖον] Τὸ λήθην τῶν κακῶν ἐμποιοῦν.

v.235. Ποτὶ [λωχῖνα] Πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ θρόνου.

Ibid. Λέχριος] πλάγιος.

v.237. Ἐνδρομίδας] Κυρίως τῶν κυνηγῶν τὰ ὑποδήματα.

v.242. Ἀλετρίδες] Αἱ θεράπαιναι αἱ ἀλήθουσαι.

v.246. Μάλα γάρ τε κακῶς] Καὶ γὰρ κακῶς τῇ Λητοῖ ἐχαρίσατο.

v.250. Μηόνιον Πακτωλὸν] Ποταμὸς Λυδίας, χρυσοῦ ψήγματα φέρων.

v.251. Ἑβδομάκις] Ἑπταμηνιαῖος γὰρ ἐτέχθη ὁ Ἀπόλλων.

v.258. Ὀλολυγὴν] Τὴν μετὰ εὐφημίας λέγει εὐχήν.

v.261. Λίμνη] Ἡ θάλασσα, διὰ τὸ περιτρέχειν κύκλῳ τὴν νῆσον. Ἡ λίμνη τὶς ἐν Δήλῳ περιφερής.

v.266. Ὦ πολύβωμε] Πρὸς τὴν γὴν λέγει πᾶσαν.

v.271. Λεχαίῳ] Λέχαιον, καὶ Κερχνὶς, ἐστὶν ἀκρωτήρια ἔνθα ὁ Ποσειδῶν τιμᾶται.

v.280. Αἵ τ' ἀνὰ μέσσην] Ἐν μεσημβρίᾳ.

v.281. Καὶ οἱ καθύπερθε] οἱ Ὑπερβόρειοι.

v.282. Οἰκία θινὸς] Θῖνα νῦν τὴν Ὠκεανοῦ ζώνην λέγει.

v.283. Καὶ μέντοι καλάμην τε] Λέγεται ὅτι οἱ Ὑπερβόρειοι δῶρα πέμπουσι τῷ Ἀπόλλωνι, ἅτινα δέχονται πρῶτοι Δωδωναῖοι.

v.286. Γηλεχέες] Καὶ Ὅμηρος, χαμαιεῦναι.

Μηλίδος] Μηλὶς, πόλις Τραχῖνος.

v.289. Ληλάντιον] Ἐν Εὐβοίᾳ πεδίον Ληλάντιον,

τιον, ἀπὸ Λήλαντος βασιλέως.

Αριμασπῶν] Εθνος τῶν Υπερβορέων.

v.292. Οὖπίς τε] Αἱ τρεῖς κόραι τῶν Υπερβορέων Σκυθῶν.

Ibid. Εὐαίων] ἡ μακαρία.

v.295. Εὔμοιροι] εὔφημοι.

v.298. Παρθενικαὶ] Απὸ κοινοῦ τὸ φορέουσιν.

v.299. Αρσενες] οἱ καθαροί.

v.302. Οὖλος ἐθείραις,] Ολόκληρος ταῖς θριξί. τουτέστι, λαμπρὸς ταῖς ἀκτῖσιν.

Ωλὴν] Ωλὴν γάρ τις Λύκιος εὗρε τὸν ὕμνον τοῦτον.

v.308. Αριήκοον] Αφροδίτης ἱερὸν ἐν Δήλῳ· ὅπερ Θησεὺς ἔκτισε, διὰ τὸ εὐχερῶς τὴν Αριάδνην ὀλισθῆσαι εἰς πόθον τοῦ Θησέως, καὶ χειρώσασθαι τὸν Μινώταυρον.

v.311. Σὸν περὶ βωμὸν] Τοῦτο καὶ Πλάτων ἔφη ἐν τῷ Φαίδωνι.

v.314. Θεωρίδος ἱερὰ] Τὸ ἑξῆς, θεωρίδος νηός. νῦν τὰ ἱερὰ φερούσης· κυρίως δὲ θεωρὸς, ὁ τὰ θεοῦ ὠρῶν, ὅ ἐστι φυλάσσων. ἐκ δὲ τούτου ὁ ἱερεύς.

v.315. Τοπήϊα] Οπλα νεὼς, παρὰ Λάκωσι. Σχοινία. Κάλοι.

v.321. Βωμὸν ἀπὸ πληγῆσιν] Εν Δήλῳ περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Απόλλωνος ἔθος ἦν τρέχειν καὶ τύπτειν τὸν βωμὸν τοῦ Απόλλωνος μάστιγι, καὶ ἀποδάκνειν, ἐξηγκωνισμένους ἐκ τῆς ἐλαίας.

v.322. Ρησσόμενον] πλησσόμενον.

Ibid. Οδακτάσαι] Δράξασθαι. Δακεῖν.

v. 325. Ιστίη ὦ νήσων] Εστὶ μὲν κυρίως ὁ βωμὸς ὁ ἐν μέσῳ τῷ δόμῳ ἑστώς· ἐπειδὴ οὖν ἡ Δῆλος ἐν μέσῳ τῶν Κυκλάδων ἕστηκε, δοκεῖ ὥσπερ ἑστία τις καὶ βωμὸς εἶναι. Ibid. Εὐέστιε] εὔοικε.

ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ.

V. 1. ΟΣΣΑΙ λωτροχόοι] Εν τινι ἡμέρᾳ ὡρισμένη ἔθος εἶχον αἱ Αργεῖαι γυναῖκες λαμβάνειν τὸ ἄγαλμα τῆς Αθηνᾶς, καὶ τὸ Διομήδους, καὶ ἄγειν ἐπὶ τὸν Ιναχον, κἀκεῖ ἀπολούειν.

v. 2. Φρυασσομέναν] Ποιὸν ἦχον ἀποτελουσῶν.

v. 4. Σοῦσθέ νυν] Ορμᾶτε.

v. 5. Απενίψατο πάχεις] Απὸ μέρους τὸ ὅλον.

v. 8. Γηγενέων] τῶν γιγάντων.

v. 11. Εφοίβασεν] ἐκάθηρεν.

v. 13. Μηδ' ἀλαβάστρως] Απὸ κοινοῦ τὸ οἴσατε.

v. 14. Συρίγγων] τῶν χοινικίδων.

v. 15. Αλαβάστρως] τὰς μυροθήκας.

v. 24. Παρ' Εὐρώτα] Ποταμὸς Λακεδαιμονίας.

Ibid. Τοὶ Λακεδαιμόνιοι] οἱ Διόσκουροι.

v. 25. Εμπεράμως] ἐμπείρως.

Ibid. Λιτὰ λαβοῖσα] Ασκεύαστα. Αμικτα.

v. 29. Αρσέν τε] Ητοι καθαρὸν, ἄμικτον.

v. 33.

v. 33. Ιλα] Η τῶν νυμφῶν φρατρία καὶ ἄθροισις.

v. 34. Ακεστοριδᾶν] Ακεστορίδαι, φυλὴ ἐπίσημος ἐν Αργει.

v. 37. Εὐμήδης ἐδίδαξε] Ποτὲ τῶν Ηρακλείδων ἐλθόντων κατὰ τῶν Ορεστιαδῶν, Εὐμήδης ἱερεὺς τῆς Αθηνᾶς ὑπενοήθη ὑπὸ τῶν Αργείων ὡς βουλόμενος προδοῦναι τὸ παλλάδιον τοῖς Ηρακλείδαις. φοβηθεὶς οὖν ὁ Εὐμήδης ἔλαβε τὸ παλλάδιον, καὶ παρεγένετο εἰς ὄρος τὸ καλούμενον Ιφειον.

v. 40. Κρεῖον δ' εἰς ὄρος] Ορος Αργους.

v. 41. Απορρώγεσσιν] Εν πέτραις ἐῤῥηγμέναις.

v. 42. Οὔνομα Παλλατίδες] Οὕτω γὰρ καλοῦνται ἀπὸ τῆς Παλλάδος.

v. 47. Η 's Φυσάδειαν] Φυσάδεια καὶ Αμυμώνη, θυγατέρες Δαναοῦ· ὅθεν τὴν ὀνομασίαν ἔσχον αἱ κρῆναι. v. 57. Νύμφαν μίαν] Τὴν Χαρικλὼ, μητέρα τοῦ Τειρεσίου.

v. 60. Εὖτ' ἐπὶ Θεσπιέων] Θέσπεια, Κορώνεια, Αλίαρτος, πόλεις Βοιωτίας.

v. 71. Ιππω ἐπὶ κράνᾳ] Οὕτω καλεῖται Ιππου κρήνη ἐν Ελικῶνι.

v. 76. Περκάζων] Μελαινόμενος ὑπὸ τῆς φύσεως τῶν τριχῶν.

v. 81. Ω Εὐηρείδα] Εὐήρους υἱὸς ὁ Τειρεσίας.

v. 87. Αλαστε] Ητοι ἀνεπίληστα ὑπομείνας.

v. 97. Μετὰ πάντα βαλεῦ] Τὸ ἑξῆς, μεταβαλεῦ.

v. 108. Πόσσα δ' Αρισταῖος] Ακταίων, υἱὸς Αὐτονόης

νόης καὶ Αριστάιου. οὗτος ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν ἐσπαράχθη, διὰ τὸ τὴν Αρτεμιν ἰδεῖν λουομένην.

v.109. Τὸν ἀβατὰν] τὴν ἡβητήν.

v.115. Τουτάκι] τὴν ἱκαῦτα.

v.120. Μενεῦτι] μέμοδσιν.

v.124. Ηλιθα] μάτην.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΗΜΗΤΡΟΣ

ΥΜΝΟΝ.

v.1. Τῶ καλάθω κατιόντος] Ο Φιλάδελφος Πτολεμαῖος, κατὰ μίμησιν τῶν Αθηνῶν, ἔθη τινὰ ἵδρυσεν ἐν Αλεξανδρείᾳ. ἐν οἷς καὶ τὴν τοῦ καλάθου πρόοδον. ἔθος γὰρ ἦν ἐν Αθήναις, ἐν ὡρισμένῃ ἡμέρᾳ, ἐπὶ ὀχήματος φέρεσθαι καλάθιον εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος.

v.10. Εἴς τ' ἐπὶ τοὺς μέλανας] τοὺς Αἰθίοπας.

v.24 Οὔπω τὰν Κνιδίαν] Χώρα Θεσσαλίας.

v.28. Ωστ' ἀλέκτρινον ὕδωρ] Διαυγές. παρὰ τὸ ἤλεκτρον.

v.29. Εξ ἀμαρᾶν] Ομηρος, —— ἀμάρης ἐξέχματα βάλλων. εἰσὶ δὲ αἱ ὑδροῤῥόαι.

v.30. Οσσον Ελευσῖνι] Ελευσὶν ἐς Εννα, δῆμοι Αττικῆς.

v.38. Ποτὶ τὤνδιον] Περὶ τὸ μεσημβρινόν.

Ibid. Εψιόωντο] ἔπαιζον.

v.43.

v.43. Εείσατο] εἴσατο. ὡμοιώθη.

v.44. Εχε κλαῖδα] Τὴν κλεῖν, ὡς ἱέρεια.

v.46. Ανειμένα] ἀνακείμενα.

v.47. Πολύθεσθε] πολυπόθητε.

v.73. Προχανὰ] πρόφασις.

v.74. Ηνθον Ιτωνιάδος] Ιτὼν, πόλις Θεσσαλίας, ἔνθα τιμᾶται Αθηνᾶ. γένος δὲ ἐπίσημον οἱ Ορμενίδαι.

v.76. Επὶ Κρανῶνα βέβηκε] Πόλις Θεσσαλίας.

v.77. Ηνθε Πολυξὼ] Επίσημος ἄυτη.

v.80. Καὶ υἱέα] Τὸν Ερυσίχθονα.

v.82. Νεῖται τοι Τριόπας] ἔρχεται.

v.85. Δαίνυεν εἰλαπίνας] Εἰ ἑστιῶν φίλους ἦν τίς, ἐζητεῖτο δ' Ερυσίχθων, ἔλεγεν ἡ μήτηρ, Εν ἀλλοτρίοις οἰκήμασιν ἐστίν.

v.89. Κακὰ δ' ἐξάλλετο] Ηὐξάνετο ἐπὶ τῷ ἐσθίειν.

v.91. Αλεμάτως] ματαίως.

v.92. Πλάγκων] Η κήρινος νύμφη.

v.96. Χὠ μαστὸς τ' ἔπινε] Καὶ ὁ μαστὸς ὃ ἔπινεν. ἤγουν ἡ τροφός.

v.100. Αἰολίδος Κανάκης γένος] Η Κανάκη μήτηρ Τριόπα, θυγάτηρ Αἴολου.

v.109. Τὰν Εστίᾳ ἔτρεφε] Ηντινα τῇ Εστίᾳ ἔτρεφεν ἡ αὐτοῦ μήτηρ.

v.111. Καὶ τὰν αἴλουρον] Τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κάττον.

Ibid. Θηρία μικκά] οἱ μύες.

v.114. Ανεξήραινον] Ερημον ἐποίουν.

v.116. Ακόλους] ἄρτους.

v.123. Λευκὸν] λαμπρόν.

v.126. Παναπηρέας] ἀβλαβεῖς.

v.127. Ως αἱ λικνοφόροι χρυσῶ πλέα] Η χρυσοῦ πεπληρωμένα· ἢ ὅτι περιεχρύσουν αὐτὰ δι' εὐπρέπειαν.

v.129. Πρυτανήϊα τὰς ἀτελέστως] Τὰς μὲν ἀμυήτους κελεύω μέχρι τοῦ πρυτανείου παραγενέσθαι· αἵτινες δέ εἰσιν ἐξήκοντα ἐνιαυτῶν, ἢ καὶ πλειόνων, ταύτας κελεύω κατὰ τὸ δυνατὸν ἀκολουθῆσαι τῷ καλάθῳ.

v.133. Ταῖσι δὲ Δηὼ] Ταῖς ἐλθούσαις καὶ ταῖς μὴ ἐλθούσαις ἴσον μισθὸν δώσει.

LECTO-

LECTORI.

CVM in Etymologico Græco nonnulla interdum mihi aliud agenti Callimachi fragmenta occurrerent, operæ pretium censui totum percurrere. Excerpsi itaq. hæc, quæ vt & superiora, mendosa edere malui quàm te iis fraudare.

In voce Αἶρα.

— Λάθρη δὲ παρ' Ηφαίστοιο καμίνοις
Εστρεφον αἱράων ἔργα διδασκόμενοι. vbi Αἶρα idem est, quod σφαῖρα.

In voce Αλες.

Ες τὸ πρὸς τείχευς ἱερὸν ἀλέες δεῦτε. Αλέες positum pro ἀολλέες, τουτέστι ὁμοῦ.

In voce Αλίαστος.

Φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις θεοί.
Citatur hic Callimachi locus ab Etymolog. vt ostendat ἀλίζω formari ab ἀλῶ. quemadmodum φοιτίζω à φοιτῶ.

In voce Αλλιξ.

Αλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνέτησι.

Αλλιξ Thessalica lingua significat τὴν χλαμύδα. significat & τὸ ἐμπόρπημα.

In voce Αλωα.

Δινομένη περὶ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλαξεν ἅλωα.
pro ἅλω κατ' ἐπέκτασιν.

In voce Αμπρεύω.

Ανδρ' ἐλαιοὶ δ' ἐκλείοθεν ἀμπρεύοντες.
Propriè vsus est Call. verbo Αμπρεύειν ἐπὶ τοῦ ἕλκειν. Nam Αμπρον propriè est, Τὸ σχοινίον τὸ ἕλκον τοὺς βόας.

In voce Αρδις.

—— ἀλλ' ἀπὸ τόξου
Αὐτὸς ὁ τοξευτὴς ἄρδιν ἔχων ἑτέραν.
Significat verò ἄρδις, cuspidem teli.

In voce Αρπίς.

Εν μὲν γὰρ τροιζῆνι θῆκε σὺν ἀρπίδεσι, hoc est τοῖς ὑποδήμασι.

In voce Ασινεῖς.

Δειλαίοις ἀσινεῦσιν ἐπὶ τριπτῆρες * ἁρπάσας.
sunt verò Ασινεῖς, δρύοπες οἱ τὴν ἀσίνην κατοικοῦντες.

In voce Ασκάντης.

Καὶ τὰ μὲν ἐπ' ἀσκάντα κάθισεν. significat verò Ασκάντης, κλινίδιον εὐτελὲς. Atticis σκίμπους.

In vo-

In voce Ασσυρία.

Η ἀπὸ Ασσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή. Et
Ημισυ μὲν Πέρσαι, ἥμισυ δ' Ασσύριοι. τουτέστι Βαβυλώνιοι.

In voce Αστριας.

—Δέκα δ' ἄστριας αἴνυτο λάθρον.
ὑποκοριστικῶς ab ἀστράγαλος.

In voce Αστυρον.

Η μὲν ἀερτάζουσα μέγα τρύφος ὑψιζώρου
Αστυρον εἰς ἀνέβαινεν. hoc est εἰς ἄστυ ὑποκορυστικῶς.

In voce Αττάραγος.

Οὔτε τὸν ἀτάραγον τοι δέδοικεν. παρὰ τὸ Αταραγός τις.

In voce Αφαυρός.

Η ἄφαρον φαρόωσι. hoc est τὴν ἀγεώργητον γῆν.

In voce Βεῦδος.

Εν δὲ πάρῳ καλάτε ἐς αἰόλα βεῦδε' ἔχουσαι. hoc est τὰ ποικίλα ἢ πορφυρὰ ἱμάτια.

In voce Βλωμὸς.

Οσον βλωμοῦ πίονος ἠράσσατο. hoc est ψωμοῦ.

In voce Βούχετα.

Εξ ἁλὸς οὐ δίκην ἀνέρα βουχέτιον ἕλκειν. est verò βουχέτιον

βȣχέτιον ἐθνικὸν à Βȣ́χετα neutro plurali, vrbe Epiri.

In voce Βωνίτης.

Οἵȣς βωνίτησιν ἐνὶ κρύπτȣσι γυναῖκες. significat. τὸ βȣκόλον.

In voce Γαιοδόϑ.

Γαιοδόϑ καὶ σπάρτα διηνεκὲς εὖτε βάλωνται. sunt verò Γαιοδόϑ, οἱ ἀρχιτέκτονες.

In voce Γενέθλη.

Τὴν δὲ γένην οὐκ οἶδα. Γένη fœmininum.

In voce Γλαρίς.

Καὶ γλαρίδες σταφύλη τε καθισμένη τε μολιβδίς. est verò γλαρὶς, λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον.

In voce Γραικὸς.

Γραικοὶ ἐ γῆς ἡμετέρης ἀδαεῖς. hoc est ἕλληνες.

In voce Γράσων.

Ος ἀιζηῶν ἔγραε κηδεμόνος. significat verò Γράσων τὴν χλωρὴν κριθὴν. ἀπὸ τȣ̃ γράω, τὸ ἐσθίω.

In voce Γράμμα.

Γράμματα δ' οὐκ εἴλισσεν ἀπόκρυφα. hoc est ποιήματα.

In voce

In voce Δάκνω.

Ξεῖνος ἐχιδναῖον νέρθεν ἄγων δάκετον. hoc est θηρίον· παρὰ τὸ δάκνω.

In voce Δανάκης.

Τȣνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον ȣ̓ῆτι φέρονται
Μοῦνη ἐπιπτολίων ὅτε θυμιονησέμεν *

ἀλλ' ȣ̓σάνοις ἐκ στομάτεσσι νεὼς Αχερȣσιὰς ἐπὶ βάθρον δανάκης. Est verò Δανάκης numisma, obolo maius, quod veteres mortuorum ori imponebant.

In voce Δεκαφύϊα.

Τῶν ἔτι σοι δεκαφύϊα φάτο ζωάγρια τίσειν. hoc est δεκαπλάσια.

In voce Διάκτορος.

Αλλὰ θεῆς ἥ τις με διάκτορον ἔλλαχε Παλλὰς. hoc est διάκονον καὶ διαγωγέα τῶν ψυχῶν.

In voce Δίασμα.

—Διάσματα φάρεος ἀρχήν. significat verò δίασμα τὴν πρώτην τȣ̃ ἱματίȣ ἐργασίαν.

In voce Διερὸς.

—Διερὴν δ' ἀπεσείσατο λαίφην. hoc est ὑγρὴν.

In voce Δίκρον.

—Δίκρον φίλτρον ἀειραμένη. hoc est δίκρανον ξύλον.

In voce

In voce Διφῶ, τὸ ψηλαφῶ.

Μήδ' ἀπ' ἐμεῦ διφᾶτε μέγα ψοφέουσαν ἀοιδήν.

In voce Δόναξ, τουτέστι κάλαμος.

Καὶ δόνακι πλήθοντα λιπὼν ῥόον Ἀστερίωνος.

In voce Δύπτης.

Δύπτῃ τ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι ἔνδιοι καύηκες.

In voce Εἶαρ.

Τὸ δ' ἐκ μέλαν εἶαρ ἔδαπτεν. hoc est τὸ αἷμα.

In voce Εἰνατία.

Εἰνατίην ὁμόδελφον ἐπ' ὠδίνεσσιν ἰδοῦσαι. est verò εἰνατίη epithetum Lucinæ. εἴνατος mons Cretæ vbi colebatur Lucina.

In voce Εἰσπνήλης.

Μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις, ὁππότε κοῦρος ἴοι. est verò εἰσπνήλης ὁ ἐρώμενος ἤτοι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰσπνεόμενος.

In voce Εμπελάτρεια.

Τοὺς αὐτῷ σκολίους ἐμπελάτρεια τέκεν γυνή. hoc est ἑταίρη.

In voce Ζαγρεύς.

ἠέα Διόνυσον ζαγρέα γιγνομένη. hoc est τὸν ζα, id est, τὸ πάνυ ἀγρεύοντα.

In voce Ζάγκλον.

Κέκρυπτῃ γυνὴ ζάγκλον ὑποχθονίη. hoc est τὸ δρέπανον.

In voce

In voce Ηλιτόμηνος.

Τὸν σὺκ ἔπλησε φέρουσα μήτηρ οὓς ὤδινε μῆνας.

In voce θαλῆς.

Πολὺ τὸ δῶρον ἐς θάλητα ὤλισθεν.

In voce Κέλευθος.

Τὰ τράχηλα γυμνάζει. mutatione generis in aliud genus. ὁ τράχηλος. τὸ τράχηλον. vt ὑγρὰ κέλευθα.

In voce Κηκὰς. i. λοιδωρία.

Κηκάδι σὺν γλώσσῃ.

In voce Κίβισις.

Εἰ γὰρ ἐπιθήσει πάντα ἐμὴ κίβισις. hoc est ἡ κιβωτὸς ἢ πήρα.

In voce Κοάλεμος.

Ἠδ' ἐκώησεν οὕνεκα γένος ἔσκεν. ἀπὸ τοῦ κῶ τὸ νοῶ. Inde κοάλεμος, ὁ μωρός.

In voce Κῶος.

Τῷ ἴκελον τὸ γραμμα τὸ κώιον, pro Κῶον.

In voce Λάκτις.

Αὖθις ἀπαιτίζουσαν ἔκνον ἐυεργέα λάκτιν. hoc est σκυτάλην τὴν τεραύνην.

In voce Λογχάδες.

———— ὅστις ἀλιτρὸς

Αὐγάζειν καθαραῖς οὐ δύναται λογχάσιν.

Λογχάδες sunt, τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν λευκά.

In voce

In voce Λύχνα.

Λύχνα φανείη, per metaplasmum generis à λύχνος.

In voce Μίκκος. i. μικρός.

Τοῖς μικκοῖς μικκὰ διδοῦσι θεοὶ.

In voce Μύκλος.

Εστι μοι μάγνης ἐννέα μύκλος ὄνος. Est autem Μύκλος ἡ ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν ὄνων ὑποδίπλωσις.

In voce Ολπις.

Καί ῥα παρὰ σκαιοῖο βραχίονος ἔμπλεον ὄλπιν. hoc est τὴν λήκυθον.

In voce Πόα.

Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποιάς. hoc est ἐνιαυτοὺς. διὰ τὸ ἅπαξ καὶ μόνον ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τὴν βοτάνην φύεσθαι.

In voce Φαρῶ.

Αφαρον φαρόωσι, μέλει δέ σφισιν ὄμπνιον ἔργον. hoc est ἀροτριῶσι.

In voce Φιαρός.

Φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἕως. à φάος fit φαερὸς inde φιαρός.

Τέλος.

BONAVENT. VVLCANII ANNOTATIONES IN CALLIMACHVM:

IN HYMNVM PRIMVM, QVI EST IN IOVEM.

Verſ.3. Πηλογόνων] Epitheton Gigantum, quos Hymuo εἰς λοῦτρα τῆς Παλλάδος verſ.8. Γηγενέας vocat,

οὐδ' ὅκα δὴ λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
Τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων.

Heſychius Γηγενεῖς explicat, ἄνδρες, γυναῖκες. & paulò pòſt Γηγενῶν, τῶν τὰ γήϊνα ἐργαζομένων καὶ ἁμαρτανόντων, καὶ κοινὸν δὲ καὶ πάντες ἄνθρωποι νοοῦνται γηγενεῖς. καθὸ τὴν ὑπόστασιν ἐπὶ γῆς ἔχουσι. quæ Heſychij interpretatio, Suidæ de eo ſuſpicionem confirmare poſſit, fuiſſe videlicet eum μὴ χρισιανὸν, ἀλλὰ τῆς ἑλληνικῆς ματαιοπονίας ἀνάπλεων. Neque enim ea tantùm de cauſa Homines dicuntur γηγενεῖς, ſed quòd è terra creati formatiq́ue ſint. qua ratione rectius πηλογόνοι vocentur. Πηλὸς enim non ſimpliciter terram, ἀλλὰ τὴν βεβρεγμένην γῆν, hoc eſt, limum ſignificat.

Ibid. δικαπόλον] Homerus reges δικαπόλους ſiue θεμιστοπόλους vocat. vtpote Iouis vicarios,

eiusque personam in terris præ se ferentes.

v.4. Δικταῖον] Cretensem fuisse crediderim, qui Dictam Cretæ montem quasi τίκταν appellatam scribit: διὰ τὸ τεκέσθαι ἐκεῖ τὸν Δία. Neque enim ibi natus, sed educatus est Iupiter. ideoque statua imberbis Ioui apud Dictam posita.

vers. 8. Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται] Malè audierunt olim vanitatis nomine Cretenses, vel ipso Paulo teste. neque vanitatis tantùm, verùm etiam improbitatis & nequitiæ, vt & Cappadoces & Cilices, vnde Prouerbium τρία κάππα κάκιστα. cuius etiam meminit Κωνσταντῖνος ὁ πορφυρογεννήτης, περὶ θεμάτων. quem, volente Deo, propediem emittam in lucem.

vers. 12. κεχρημένον εἰλειθύης] Ita infrà, ἅτις ἐλειθύᾳ τείνει χέρα. Vtraque est Periphrasis Parturientis. ἐλειθύα enim, siue εἰλειθύα (vtrumque enim dicitur) est ὠδίνων ἐπαρωγὸς, vt Orpheus loquitur, & λεχέων ἐπίκουρος, atque adeò λυσίζωνος. quam Latini Lucinam vocarunt, quòd fœtum producat in lucem. Horatius,

Ritè maturos aperire fœtus
Lenis Ilithya, tuere matres.
Siue tu Lucina probas vocari,
Seu genitalis.

Per hanc poëtæ veteres adumbrarunt Dianam hoc est Lunam; vt Callimachus ipse testatur hymno

hymno in Dianam verſ. 21.

— πόλεσιν δ' ἐπιμίξομαι ἀνδρῶν
Μοῦνον ὅτ' ὀξείαισιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες
Τειρόμεναι καλέουσι βοηθόον, ἧσι με μοῖραι
Γεινομένην τοπρῶτον ἐπεκλήρωσαν ἀρήγειν.

vbi Scholiaſtes ἡ αὐτὴ γὰρ, inquit, ἐστὶ τῇ εἰλειθυίᾳ. Cauſam verò hanc crediderim, quòd Lunæ ſidus, vt ait Plinius lib. 2. cap. 101. fœmineum ac molle ſoluit humorem & trahit, & cuncta humifico ſuo ſpiritu laxat. ideoque partum ſæpenumero celeriorem facilioremq́. reddit. κεχρημένον verò genitiuo coniunctum, Indigum ſignificare, adeo notum eſt, vt qui multis id exemplis doceat, is νοῦ κεχρημένος videatur.

verſ. 14. Απιδανῆες] Dionyſius De ſitu orbis, de Peloponneſo loquens:

Κάδ δε μέσην νῆσον, κοίλην χθόνα ναιετάουσιν
Αρκάδες Απιδανῆες. vbi Euſtathius ab Apide Phoronei filio Apiam dictam, & Arcades Απιδανῆες innuit. Alij citante eodem Euſtathio, Απίαν & Απιδανεῖς dici volunt, & quidem conuenientius ſententiæ Callimachi, κατὰ στέρησιν τοῦ πιεῖν, καὶ τῶν πιδάκων. vnde & πολυδίψιος vocari poſſit. Eâdem verò ratione etiam Arcadia Αζηνὶς dicta, διὰ τὴν ἄζην, τουτέστι ξηρασίαν, & gens ipſa Αζᾶνες.

verſ. 15. ἀπεθήκατο κόλπων] περιφραστικῶς, pro

ἔτικτε. Catullus, accuratus Callimachi imitator absolutè dixit Deposuit, pro Enixa est,

Quam mater propè Deliam Deposuit oliuam.

Pindarus, ἁ δὲ φοινικόκροκον ζώναν καταθηκαμένα, καλπίδα τ' ἀργυρέαν Λόχμας ὑπὸ κυανέας τίκτε θεόφρονα κοῦρον.

vers. 17. Λύματα] τὰ ἀποκαθάρματα, quasi λούματα. ita postea Hymno in Apoll. sub finem, de Euphrate loquens, πολλὰ Λύματα γῆς, cui statim, se ipse explicans subiungit, καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἕλκει.

Porrò ἀποκαθάρματα, λύματα ab Achæis dicta fuisse testatur Pausanias in Arcadicis, inquiens: ὠνόμαζον δὲ ἄρα οἱ Ἀχαιοὶ τὰ καθάρματα λύματα. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος, ἀπολυμαίνεσθαι ἐπὶ τῇ λύσει τοῦ λοιμοῦ τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐμβάλλειν τὰ λύματα εἰπὼν εἰς τὴν θάλασσαν. Versus Homeri Ιλ. α'. ita habet,

Οἱ δ' ἀπολυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.

Dant etiam lucem huic loco, quæ ibidem Pausanias de Lymace in Nedam fluente scribit: γενέσθαι δὲ τοὔνομα τῷ ποταμῷ καθαρσίων τῶν Ῥέας εἵνεκα. ὡς γὰρ δὴ τεκοῦσαν τὴν Δία ἐκάθηραν ἐπὶ ταῖς ὠδῖσιν αἱ Νύμφαι, τὰ καθάρματα εἰς τοῦτον ἐμβάλλουσι τὸν ποταμόν. Λύμακα itaque fluuium vocatum vult ἀπὸ τῶν λυμάτων quæ in illum abiecta sunt, Λούσιον verò cuius suprà meminerat

Pausa-

Pausanias, ἐπὶ λέτροις τοῦ Διὸς τεχθέντος.

Ibid. Χυτλώσατο] Hesychius interpretatur χυτλῶσαι μετὰ ἐλαίου λούσασθαι, &, τὸ ἀλείψαι μετὰ τὸ λούσασθαι. Putarim itaque ὕστερον πρότερον versui Callimachi inesse, cum inquit, --ὦκε τόκοιο

Λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.

Prius enim abluendum erat corpus, deinde inungendum.

vers. 19. λευκότατος ποταμῶν] propriè. Nam λευκὸς idem est quod διαφανὴς καὶ λαμπρός. ἀπὸ τοῦ λεύσσω, τὸ βλέπω. Ita Oppianus ἀργυρέους ποταμοὺς vocat, splendidos, puros, vitreos, pellucidos. & Callimachus hymno εἰς Δήμητρα vers. 28. ἀλέκτρινον ὕδωρ, τουτέστι διαυγές, παρὰ τὸ ἤλεκτρον. & versu 123. λευκὸν θέρος, λαμπρόν interpretatur Scholiastes.

Ibid. ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα Αρκαδίη] Vnde & Απία, & Αζηνὶς dicta, vt supra ostendi vers. 14.

vers. 23. ὤχησεν] ἐβάστασε, ἔφερε, ὑπέμενε.

vers. 25. ἰλυοὺς] Hesychius ἰλύας vocat φωλεοὺς ἔνθα τὰ θηρία αὐλίζεται.

Ibid. κινώπετα] ἑρπετὰ θηρία, κινούμενα ἐν τῷ πέδῳ, τουτέστι, τῇ γῇ.

Ibid. νίσσετο] ἀπὸ τοῦ νίω. & hoc à νέω, τὸ πορεύομαι.

vers. 26. Κρᾶθιν] Hoc loco Κράθις est fluuius

Arcadiæ. Nam & alius est eiusdem nominis apud Sybarim, siue Θέριον Sicilię vrbem; cui Crathis quidam αἰγεράσης nomen dedit, vt auctor est Aelianus De animalibus lib. 6. cap. 42. tametsi Strabo vtrunque ἀπὸ Κίρνακος vocatum scribat. Arcadicum enim Crathin duorum fluminum illapsu augeri.

Ibid. πολύσκον τε Μετώπῳ] Verti Scabrum, metaphoricè pro lapidoso; quod malim quàm Arenosum. Rectè enim meo quidem iudicio, interpretatus est Scholiastes vetus, quisquis ille fuit, πολύσκον, πολύψηφον, & per consequens πολυπάτητον. Nam quòd πολύσκος, per se significet πολυπάτητον ne per somnium quidem Scholiasti in mentem venisse arbitror. Hesychius σκὰν interpretatur ψῆφον. οἱ δέ, addens σκὰς dicunt.

vers. 30. ἀνταυύσαισι] Frobeniana Callimachi editio anni 1532. habet ἀυταυύσαισι. quam lectionem nequaquam reiiciendam censeo. Nam vt maximè ἀνταυύσαισι, pro ἀναταυύσαισι explicare liceat: non video tamen cur minus dici possit ἀυταυύω, quàm ἀυερύειν. Neque enim in ἀυερύω, aduerbium αὖ (malo enim aduerbium quàm particulam appellare) iterationem significat, sed aliud quid, vt docebo hymno in Dianam vers. 92. Significari autem dixerim per ἀυταυύσαισι πῆχυν, non simplicem brachij extensionem,

ſionem, inuerſis ſurſum vnguibus. quod Hiſpani *Vñas arriba* dicunt. atque ita verſo brachio montem feriiſſe; vt Hiſpani loquuntur, *De vn reues*.

verſ. 34. Κευθμὸν ἔσω Κρητιῖον] Pindarus Olymp. ἰδαῖον τε σεμνὸν ἄντρον vocat. vbi Scholiaſtes τὸ Κρητικὸν ὄρος ἔνθα ἀνετράφη ὁ ζεὺς ὑπὸ Κουρήτων φρουρούμενος.

verſ. 35. Μαιώσαντο] Non malè Scholiaſtes vetus interpretatur ἔθρεψαν. Nam vt maximè μαῖα ſignificet ἀναγέτριαν ſiue obſtetricem, cur non etiam τροφόν hoc eſt nutricem? Cùm eius ſignificationis teſtem habeamus Heſychium. atque adeò pro ſecundaria ſignificatione μαῖας ponat τροφὸν, pro tertia, ὀμφαλοτόμον.

v. 44. Τουτάκι τοι πέσε δαῖμον ἀπ' ὀμφαλός] Vmblicus vertere malui, quàm trochæum in quinto pede ponere.

verſ. 46. Κυρβάντων ἕταραι] τῶν Κορυβάντων. dicti verò Κύρβαντες δαίμονες περὶ τὴν Ῥέαν. οἱ τὸν Δία φυλάξαντες. βαίνειν γὰρ, τὸ φυλάσσειν. Hom. ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας.

verſ. 47. Δικταῖαι Μελίαι] Νύμφαι παρωνύμως τοῖς δένδροις οἷς χαίρουσι. ita Euſtathius.

verſ. 52.] Non video cur Scholiaſtæ expoſitio, ὑγιεινῶς, locum habere non poſſit, cùm οὖλον ſignificet τὸ ὑγιὲς καὶ ὁλόκληρον.

Ibid. Κούρητες] κορύβαντες, & κύρβαντες, sacerdotes Rheæ. quos Oppianus lib. Κυνηγετικῶν γ. è leonibus transformatos scribit in hunc modum.

Πρωτίστην δὲ λέοντι κλυτὴν ἀναθώμεθα μολπὴν.
Ζηνὸς ἔσαν θρεπτῆρες ὑπερμενέος Κρονίδαο
Νηπιάχου Κούρητες, ὅτ' ἀρτίγονον μιν ἐόντα
Αραμένη γενετῆρος ἀμειλίκτοιο Κρόνοιο
Κλεψιτόκος Ρείη κόλποις ἐνικάτθετο Κρήτης.
Οὐρανίδης δ' ἐσιδὼν κρατερὸν νεοθηλέα παῖδα
Πρώτους ἀμφήλλαξε Διὸς ῥυτῆρας ἀγαυοὺς,
Καὶ θῆρας ποίησεν ἀμειψάμενος Κούρητας.

Ibid. πρύλιν ὠρχήσαντο] πυρρίχην, ἢ ὁπλίτην. Scholiastes Sophoclis in illud Aiace flagellifero.

——φάνηθ' ὦ
Θεῶν χοροποιὲ ἄναξ, ὅπως μοι
Νύσσια, Κνώσσια ὀρχήματ' αὐτοδαῆ
Ξυνὼν ἰάψῃς.

Τῶν ὀρχήσεων, inquit, αἱ μὲν εἰσὶν Διονυσιακαὶ, αἱ δὲ Κορυβάντιαι. Νύσιαι οὖν αἱ Διονυσιακαὶ, παρὰ τὴν Νύσην. Κνώσιαι δὲ αἱ Κορυβάντιαι. Κνωσσὸς γὰρ πόλις Κρήτης. ἐν τῇ Κρήτῃ δὲ ὑπὸ τῶν Κορυβάντων ἐτράφη ὁ Ζεύς. Bellicrepam saltationem, inquit Festus, dicebant quando cum armis saltabāt. quod à Romulo institutum est, ne simile quid pateretur, ac fecerat ipse, cum à ludis virgines Sabinorum rapuit.

verſ. 53. Τεύχεα πεπληγότες] Ouid. lib. Faſt. 4. eam ſaltationem ita deſcribit.

Ardua iamdudum reſonat tinnitibus Ida
Tutus vt infanti vagiat ore puer.
Pars manibus clypeos, galeas pars tundit inanes
Hoc Curetes agunt, hoc Corybantes opus.

verſ. 58. γνωτοί] ἀδελφοὶ γνωστοὶ, ἤτοι γνήσιοι. quos Hom. κασιγνήτους vocat. Sophocles ὁμαίμονας.

verſ. 66. θεῶν ἐσθλῶα] Εσθλὼ ex iis vocabulis eſt quæ Euſtathius Ιλιαδ. γ. μονήρεις λέξεις vocat. quæ ſemel tantùm ab aliquo auctore vſurpatæ ſunt. Ita Aeſchylus βαλλῶα τ' βασιλέα. Vnde & apud Plutarchum ἐν τῷ περὶ ποταμῶν, Ορος βαλιναῖον, τουτέστι βασιλικόν. Ita Indica lingua δεῦνος regem ſignificat. Vnde & Δεύνυσον Bacchum dictum volunt ὅτι Νύσης ἐβασίλευσε.

verſ. 67. ὃ καὶ πέλας εἴσαο δίφρου] Verti, Parili tecum quod ſede locaſti. ſiue, iuxta ſolium tuum. Δίφρον enim καθιστήριον, vt Apollodorus vſurpat apud Athenæum lib. 1.

Εἰς οἰκίαν ὅταν τις εἰσίη φίλου
Εστιν θεωρεῖν Νικοφῶν τὴν τοῦ φίλου
Εὔνοιαν εὐθὺς εἰσιόντι τὰς θύρας
Ο θυρωρὸς ἱλαρὸς πρῶτον ἔστιν, ἢ κύων
Εσανε, καὶ προσῆλθεν ὑπάντησε τις,
Δίφρον εὐθέως ἔθηκε κἂν μηδεὶς λέγῃ Μηδέν.

vbi N. à Com. perperam, vt pleraque omnia, Currum vertit.

verſ.69. ἐνδέξια φαίνοις] hoc eſt αἴσια. Ita Theocritus, Διὸς αἴσιος ἀιετὸς ὄρνις.

verſ.71. ἐμπεράμους] per conſequens intelligo mercatores, non ſimpliciter nautas vt rectè interpretatur Scholiaſtes ἐμπόρους. qua ſignificatione etiam accipi crediderim apud Horatium, Nautam ſiue Nauitam.

verſ.77. ἐπακτῆρας δὲ χιτώνης] hoc eſt Dianæ, quæ Callimacho θηρήτειρα, Orpheo κυνηγέτις vocatur, vt & Iuuenali Venatrix. Sunt verò ἐπακτῆρες κυνηγοὶ οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες, καὶ δίκτυα καὶ δόλους. vel, vt Scholiaſtes Sophoclis, ἐπακτῆρες οἱ ἐπαγόμενοι ὑπὸ τῶν κυνῶν. Homerus:

— πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
Ἰχνη ἐρευνῶντες κύνες ἡίσαν.

verſ.79. Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες] Virg. Ab Ioue ſunt reges. Theocr. Διὶ Κρονίωνι μέληται Αἰδοίου βασιλῆος.

verſ.80. ἐκρίναο τάξιν] alias λῆξιν, vel λᾶξιν, quod malim quàm τάξιν.

verſ.86. Ἑσπέριος κεῖνος γε τελεῖ τὰ κεν ἠοῖ νοήσῃ] Theocritus,

— οἷος μὲν ἔην τελέσαι μέγα ἔργον
Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρέσιν ἐγκατάθοιτο
Βουλὰν ἂν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷος τε νοῆσαι.

Verſus

Versus verò Callimachi στιχηρὸν πάθος habet, siue πλεονασμὸν ἐκ δὲ μακροσκελὴς ἤτοι δολιχόσκελος, vt vocat Eustathius, cũ scilicet in fine versus eiuscemodi pleonasmus accidit. qui cũ in initio versus fit, ἐκ τῆς μακροκεφάλης ἤτοι πολυκεφάλης, cum in medio, ἐκ δὲ πολυηχίας, ἐκ μεταφορᾶς πολυγαστόρων ζώων dicitur. Eleganter itaque Callimachus, celeritatem conficiendi res animo Ptolemæi conceptas exprimere volens, ipsi cogitandi verbo νοήσαι, per συνίζησιν siue συνεκφώνησιν celeritatem quandam pronuntiationis addit. Neque enim probare possum eos qui ex νοήσαι, νήσαι faciunt. quod σωιζήσεως ratio non fert. Est verò maximus huius Pleonasmi vsus in versibus Politicis, quos alij Δημωτικοὺς στίχους vocant. qui quindecim, aut interdum septemdecim syllabis constãt. quo genere versuum Annales suos scripsit Constantinus Manasses. Dixi hac in parte sententiam meam. Libenter verò, quoad possum & veteres poëtas Græcos, & qui eos Scholiis suis illustrarunt, propugno. fuitque mihi semper & erit porrò curæ, ne me vel φιλαυτία cæcum, vel carpendi studium strabum reddat.

v. 98. Οἱ δὲ τὰ μὲν πολλῶνι] Ita vocatur ἐνιαυτὸς teste Hesychio ἀπὸ δὲ πάντας τοὺς καρποὺς τῆς γῆς συμπληροῦσθαι, quod ipsum Biõ æstati tribuit, inquiẽs: Ἡ θέρος, ἀνίκα πάντα τελείται ὅσα μογεῦμες.

vers. 95.

verſ.95. Οὐτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν] Contra hunc locum facit Stoicorum axioma. Οτι αὐταρκὴς ἡ ἀρετὴ πρὸς εὐδαιμονίαν. quod argumẽtum vberrimè tractat Cicero Tuſculanarum quæſtionum lib. v.

verſ.96. Δίδου δ' ἀρετὴν τε καὶ ὄλβον] Ita Theocritus poſtquam diuitias & potentiam Ptolemæi celebrauit, ita Idyllium claudit:

—ἀρετὴν γε μὲν ἐκ Διὸς αἰτεῦ.

IN HYMNVM SECVNDVM, QVI EST IN APOLLINEM.

Verſ.1. Τῷ 'πόλλωνος ἐσείσατο δάφνινος ὄρπηξ] Virg. Aeneid.3.

——tremere omnia viſa repentè
Limináque laurúſque Dei, &c.

Laurus enim vt Plin. lib.12.c.1. teſtatur, Apollini ſacra, vt Ioui eſculus, Mineruæ olea, Veneri myrtus, Herculi populus. quibus addere potes, Baccho, hederam; Pani, pinum; Diti cupreſſum. Ideò verò Laurus Phœbo ſacra, vel quod diuini neſcio quid in ſe continere credita ſit veteribus. & in prunas coniecta ſi magnum ex ſe ſtrepitum ederet, fauſta: ſi nullum aut exiguum, infauſta portendere. Vel quòd in Lauro ſemina ignis lateant.

teant. eaque ratione Solem adumbret. Laurus enim hederæ adfricata perinde atque silici chalybs, ignem emittit.

v. 2. ἑκὰς ἑκὰς ὅς τις ἀλιτρὸς] Virg. lib. 6. Aen.

——Procul hinc procul este profani
Conclamat vates totóque absistite luco.

Ad quem locum Seruius, hoc è Græcorum fontibus manasse notat, & Callimachi hemistichium ita citat,

ἑκὰς ἑκὰς ἐστὲ βέβηλοι.

Orpheus profanis fores præcludit, inquiens,

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστι, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις
Πᾶσιν ὁμῶς.

vt & Horatius, *Odi profanum vulgus & arceo.*

Porrò ἀλιτρὸς, siue ἀλιτήριος vnde κατὰ συνκοπὴν factum est, non solùm profanum, ἀμύητον, quíve sacris initiatus non sit, significat, verumetiam ἁμαρτωλὸν & ἄδικον. & sceleribus contaminatum, Deuotum etiam, nisi resacratus sit, vt cum Aemylio Probo loquar. Callimachus postea vers. 11. λιτὸν vocat, quem hîc ἀλιτρόν, eique opposuerat vers. 9. τὴν ἐσθλὸν.

vers. 3. Καὶ δή που τὰ θύρετρα] Hæc vt & illud hym. in Pallad. v. 14 Συρίγγων ἀΐω φθόγγον ὑπαξονίων, μιμητικῶς ad vulgi iudicium dicta esse annotauit V. C. Ioseph. Scaliger, in illud Catulli, *Viden' faces aureas quatiunt comas.* Vulgus enim

cum

cum aliquid optat, tametsi id non euenit, tamen quasi id euenerit, sibi ipsum persuadere conatur.

vers.4. Επένδυσεν ὁ Δήλιος ἡδύτι φοίνιξ] Latonam ad palmam arborem humeris reclinatam Apollinem enixã esse scribit Callimachus hymno εἰς Δῆλον vers. 204.

Λύσατο ὃ ζώνῳ, ἀπὸ δ' ἐκλίθη ἔμπαλιν ὤμοις
Φοίνικος ποτὶ πρέμνον, ἀμηχανίης ὑπὸ λυγρῆς
Τειρομένη· νότιος δὲ διὰ χροὸς ἔρρεεν ἱδρώς.

Euripides Hecuba eleganter & palmam & laurum Deliacam hisce versibus celebrauit;

ἔνθα πορφυρόπεπλος τε φοῖνιξ
δάφνα θ' ἱερὸν ἀνέχει
πτόρθοις Λατοῦς φίλα
ὠδῖνος ἄγαλμα δίας.

quo in loco ἄγαλμα malim Leuamen vel Solatium, siue adminiculum interpretari, quàm εἰς ἄμιλλαν, vt Scholiastes. Plinius lib. 17. cap. vlt. In Regione Aulocrene, Platanum ostendi scribit, ex qua pependit Marsya victus ab Apolline, quæ iam tum magnitudine electa est. Nec non palma Deli, inquit, ab eiusdem Dei ætate conspicitur. Palmam quoque æneam Apollini Delphico dicatam ab Athenienfibus legimus.

vers.5. ὁ δὲ κύκνος σὺν ἠερίαλον ἀείδει] Ita Callimachus hym. in Delum vers. 249. cygnos Latonæ puerperæ accinentes facit,

κύκνοι

——κύκνοι δὲ θεοῦ μέλποντες ἀοιδοὶ
Μηόνιον Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο λιπόντες
Εβδομάκις περὶ Δῆλον. ἐπήεισαν δὲ λοχείῃ
Μουσάων ὄρνιθες ἀοιδότατοι πετεηνῶν.

vers. 12. Μήτε σιωπηλὴν κίθαριν, μήτ' ἄψοφον ἴχνος, &c.] Ita Hym. in Delum vers. 132.

Οὔτε σιωπηλὴν, οὔτ' ἄψοφον οὖλος ἐθείραις
Ἑσπερὸς, ἀλλ' αἰεί σε καταβλέπει ἀμφιβόητον.

Porro Cygnus Apollini tribuitur, vt per eum dies significetur quem nobis Solis præsentia efficit, sicuti absentia noctem coruo similē parit.

vers. 14. Εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον, &c.] Pietati iuuenum erga Apollinem, non vulgaria bona promittit, vt hymno in Dianam vers. 130. quibus illa fuerit propitia, hoc est piis:

Κείνοις εὖ μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ δὲ γενέθλη
Τετραπόδων, εὖ δ' ὄλβος ἀέξεται. οὐδ' ἐπὶ σῆμα
Ἔρχονται πλὴν εὖτε πολυχρόνιον τι φέρωσιν.
οὐδὲ διχοστασίη τρώγει γένος, ἥτε καὶ εὖπερ
Οἴκους ἐστηῶτας ἐσίνατο.

Nam impios quæ mala maneant, antea elegantissimè descripsit.

vers. 19. Λυκωρέως ἔντεα φοίβου] Strabo lib. 9. scribit, τὸ νότιον τοῦ Παρνάσσου κατέχειν τοὺς Δελφοὺς, πετρῶδες χωρίον, θεατροειδὲς, καὶ κορυφὴν ἔχον τὸ μαντεῖον καὶ τὴν πόλιν. ὑπέρκειται δ' αὐτῆς ἡ Λυκώρεια. Λυκωρέως itaque acceperim pro Δελφικοῦ.

vers. 20.

verſ.20. Κινύρεται] metaphora ſumta à bobus, ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὴν οὐρὰν ἐν τῷ μυκᾶσθαι.

Ibid. αἴλινα] pro αἴλινον. Scholiaſtes Sophocles, αἴλινον interpretatur εἶδος θρήνου. quod & confirmat Etymol. αἴλινον, inquiens ἐπὶ θρήνου τίθεται. ſed locum Sophoclis apponam ex Aiace flagell. αἴλινον, αἴλινον οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἥσει δύσμορος. ἀλλ' ὀξυτόνους μὲν ᾠδὰς θρηνήσει. Optimè itaque Sophocles ipſe explicat αἴλινον non eſſe moderatam aliquam lamentationem, ſed cum magno eiulatu coniunctam.

verſ.21. ἰὴ ἰὴ παιῆον] Huius Pæanis originem diſce ex Callimacho hoc ipſo hymno verſ.100. & ſequentibus.

verſ.22. δακρυόεις πέτρος] Periphraſis Niobes de qua Sophocles Antigone: ἤκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι Τὰν Φρυγίαν ξέναν Ταντάλου, Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ Τὰν κισσὸς ὡς ἀτενὴς Πετραία βλάστα δάμασσεν. verſ.23. Ὅς τις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐστήρικται] Pauſanias in Atticis, Ὡσαύτως δὴ, inquit, καὶ Νιόβην λέγουσιν ἐν Σιπύλῳ τῷ ὄρει θέρους κλαίειν.

verſ.30. ἔστι γὰρ εὔυμνος] Siue laudibus abundantē, ſiue Laudatu facilem vertas, eôdem recidit. Quid enim aliud eſt Laudatu facilem eſſe, quàm Abundare laudibus, hoc eſt, iis rebus quæ argumentum & materiam laudationi præbeant?

Legen-

Legendum verò esse τὶς ἂν ῥέα, non ἔρεα facile quiuis qui nasum habeat sensserit.

vers. 37. ἠλείαις δ' ὅσον ἐπὶ χνόῳ ἦλθε παρειαῖς] Imberbem Apollinem facit. recteq. Scholiastes ἠλείαις, cum παρειαῖς coniungens, interpretatur ἀπαλαῖς, hoc est teneris, mollibus, hoc est læuibus: tametsi Lucianus auctor est quosdam Assyriorum Apollinem barbatum effecisse, ceterosque qui eum imberbem repræsentarent, vituperasse, perinde atque iuuenilis forma, aliquod imperfectionis argumentum sit, quæ procul à diis amouenda. Porrò χνόον significare primam malarum lanuginem, quam aliter Græci ἴουλον vocant, nemo nescit. pleonasmo enim literæ ν, dicitur χνῦς à χῦς, & hoc à χόῳ quod fit à χέω. Apollonius, νέον χνοάοντα παρειὰς. quòd verò Scholiastes habet χνόῳ] Ψόφῳ. Ξυσμὸς. id ego ex Hesychio ita legẽdum arbitror χνόῳ ὁ χνῦς ἢ ψιλείαν ἀρξαμένης. χνόῳ ξυσμὸς, ψόφῳ. nam & paulò antè interpretatus erat Hesychius χνόλω, τὸ ποδῶν ψόφον. Castigabo etiam obiter Suidæ locum apud quem ita legitur, χνῦς, χοὰ, χοὺς μέτρον ἀττικόν. quod ita reponendum censuerim. χνῦς, χοῦς. deinde χοὰ μέτρον ἀττικὸν, &c.

vers. 41. πρῶκες ἔραζε πέσωσιν] Rectè Scholiastes interpretatur ὀρόσοι. Sunt enim πρῶκες pro-

priè guttæ roris παρὰ τὸ πρωὶ πέμπεσθαι.

verſ.43. Κεῖνος ὀϊστευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖνος ἀοιδὸν] V.C. Ioſeph. Scaliger in illud Propertij:

Bella ſatis cecini, citharam iam poſcit Apollo,

Ita legit, Φοῖβος ὀϊστευτὴν ἔλαχεν ῥέα, Φοῖβος ἀοιδήν.

verſ.45. Κείνου δὲ θριαὶ] θριαί, vt annotat Scholiaſtes ſunt tres calculi vaticinatorij, qui à tribus Nymphis filiabus Iouis inuenti fuerunt. quæ illos Palladi dederunt. hæc verò, cum incuſaretur quòd alienum munus inuaderet (Vaticinatio enim eſt Apollinis) calculos in campum Thriaſium abiecit. Hinc & Vaticinari θριᾶσθαι dicitur. & Heſychius interpretatur θριάζειν, ἐνθουσιᾶν.

verſ.46. ἰητροὶ δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο] Pindarus hymno quinto Pythiorum, ὁ ἐβαρεῖαν νόσων, Ακέσματ' ἄνδρεσσι καὶ Γυναιξὶ νέμει.

verſ.47. Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν] Macrobius Apollinem Nomion cognominatum vult, non ex officio paſtorali, ſed quia Sol paſcit omnia quæ terra progenerat. Vnde fortaſſe etiam opinio Aethiopum fluxit de menſa Solis, de qua apud Herodotum.

verſ.52. ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν] Eadem ſignificatione qua Latini dicunt Adiicere oculum alicui. quod ipſum Callimachus aliis verbis hymno in Dianam verſ.124. explicat:

Οὓς

Οὓς δέ κεν εὐμειδής τε καὶ ἵλαος αὐγάσηαι.

verſ.53. οὐδ' ἀγάλακτοι ὄϊες, &c.] quæ hîc fuſè, hymno in Dianam verſ. 130. Callim. ſuccinctè dicit, —εὖ δὲ γενέθλη

Τετραπόδων, εὖ δ' ὄλβος ἀέξεται.

verſ.61. πῆξε δὲ βωμὸν ἐκ κεράων] De ara cornea in Delo, vide Plutarchum in lib. De ſolertia animalium.

verſ.66. κόραξ ἡγήσατο λαῷ] Coruus Apollini ſacer, vt & Cygnus. de quo ſuprà verſ. 5.

verſ.73. τρίτατον γε μὲν ἄστυ Κυρήνης] Corripuit primam vt Catullus:

Laſerpiciferis iacet Cyrenis. alij producunt.

verſ.82. ἀγινεῦσι] Poëticè pro ἄγουσι, ἄγω, ἀγνῶ, ἀγινῶ per pleonaſmum literæ ι. Aratus,

— περὶ δ' οὐρανὸς αὐτὸν ἀγινεῖ.

verſ.83. κρόκον ἡδὺν] Moſchus, ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἐθείρην.

verſ.85. ζωστῆρες Ενυοῦς] Rectè Scholiaſtes interpretatur περιφραστικῶς, ſignificare τοὺς πολεμικούς. τὸ γὰρ ἐνδύναι τὰ ὅπλα, ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ζώσασθαι. vt teſtatur Pauſanias in Bœoticis.

verſ.88.& 89. Κυρνῆς] al. Κυρῆς. Αζιριν, al. Αζιλιν. vtroq. enim modo apud Stephanu legitur. verſ.103. Γείνατ' ἀοσσητῆρα] hoc eſt βοηθῶντα αὐτομάτως ἄνευ ὄσσης καὶ κληδόνος, quique vt Horatius loquitùr, *Non vocatus audit.*

vers. 106. σὺν ἄγαμαι τ' ἀοιδὸν ὃς ὃδ' ὅσα πόντος ἀείδει] Eleganter hanc ad rem Athenæus, Καλλίμαχος, inquit, ὁ γραμματικὸς ἔλεγε τὸ μέγα βιβλίον ἴσον εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Cui sententiæ accedit Martialis:

Cui legisse satis non est Epigrammata centum
Nil illi satis est, Seditiane mali.

Catullus etiam cum Poëmatia & opuscula tantùm conscripserit, innuit non placere sibi magnum illud poëma Smyrnæ, vt annotauit V.C. Iosephus Scaliger in illud Catulli,

Parua mei mihi sunt cordi monumenta laboris.

Ego certè de grandi poëmate dixerim ad Virgilium παιρωδιάζων:

——Ingens laudato poëma,
Exiguum legito.

vers. vlt. ὁ δ' Μῶμος, ἵν' ὁ φθόος ἔνδια νέοιτο] hoc est εἰς κόραπας. Neque enim φθόνος, pro φθόος nisi insulsè admodum legi potest.

IN

IN HYMNVM TERTIVM, QVI EST IN DIANAM.

VErterat olim hunc Hymnum carmine Franciscus Floridus Sabinus; cuius versionẽ meæ subieci. & quidem in ea multos eius versus quòd actum agere non liberet, integros relîqui: nonnullis, minus, meo quidem iudicio, floridis alium colorem adieci, aut certè vt adiicerem laboraui. maximam verò Hymni partem de nouo verti. Longum esset rationem meæ conuersionis ad singulos versus reddere, & relinquendum est aliquid legentium studio atque industriæ. Neque verò inutilem aut iniucundam fore crediderim τῆς φιλέλλησι, vtriusque versionis, & meæ, inquam, & Floridi cum Græco textu collationem. & putidum iudicarim quæ aut cur à me aliter versa sint, digito commonstrare. quod ipsum de Hymni in Iouem Henrici Stephani duplici versione, qua ille exemplum quoddam adstrictæ simul & liberioris ac paraphrasticæ versionis studiosis ad imitandum proponere voluit. de qua suum cuique iudicium integrum relinquo. Ille certè mihi interpres, omne, quod aiunt, punctum tulisse censebitur, cuius neque stricta versio glaciem, neque paraphrastica solutam niuem, hoc est rigidum, frigidum &

inamœnum quid præ se tulerit.

vers. 2. τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται] Per λαγωβολίην & ἐλαφηβολίην, qua voce aliâs vtitur, quamlibet ferarum venationem κατ' ἐξοχὴν intelligi censuerim, vt infrà vers. 217. per κυνηλασίην, quod scilicet venatio canum ministerio peragatur.

vers. 3. Καὶ χορὸς ἀμφιλαφής] Significatur, meo quidem iudicio non chorea in longum spatium extensa, sed κύκλιος, quæ fit consertis in orbem manibus. quæ interpretatio & voci ἀμφιλαφής, & phrasi Callimachi est conuenientior. ita enim hymno in Delum vers. 300. ait,

Ἀστερίη θυόεσσα, σὲ μέν περί τ' ἀμφί τε νῆσοι,
Κύκλον ἐποιήσαντο, καὶ ὡς χόρον ἀμφεβάλοντο.

& vers. 312.

Πότνια σὸν περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ
Κύκλιον ὠρχήσαντο.

Porrò ἀμφιλαφές cum significet τὸ πανταχόθεν πλῆρες (qua etiam significatione vsus est Callimachus hym. in Apoll. v. 42.

Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον ὅσσον Ἀπόλλων)

quid magis πανταχόθεν πλῆρες dici potest, quàm τὸ κυκλικόν;

Ibid. καὶ ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι] In Aldina editione corruptè legitur ὑψιάασθαι.

vers. 10. εὐκαμπὲς ἄεμμα] ita suprà ἄεμμα τὸ

Λύκτιον.

Λύκπον. vtroque loco Scholiastes interpretatur ἄεμμα, τὸ νδυράν. Neque verò cogitandum est eum ignorasse ἄεμμα significare τόξον: sed auctoritate aliqua fultum, νδυράν pro arcu sumsisse. Certè Hesychius (cuius Dictionarium pro Thesauro linguæ Græcæ duco) Νδυρὰν, καὶ τεταμένε νδύρε καὶ τόξε explicat. Ex Homero etiam, eiusque interprete Eustathio satis constat, νδυράν aliud esse quàm νεῦρον. Aio itaque, cùm Scholiastes ἄεμμα interpretatur τὸ νδυράν, per νδυράν intelligere arcum simul & neruum tensum.

vers. 11. —ἡ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα, Ζώννυται λεῖον] Proprius venantium habitus vt apud Virg. *Nuda genu, nodoq; sinus collecta fluentes.* Porrò hunc Callimachi versum eleganter imitatur, & versus aliquot Virgilij exprimit, Epigramma Græcum in Dianam, —φαρέτρην

Ἰοδόκον κατέχουσα κατώμαδον, ἣν δ' ἐπὶ γένυν
Παρθένιον λεγνωτὸν ἀναζωσθεῖσα χιτῶνα,
Καὶ τρίχας ἀκρήδεμνον ἀνιεμένη τολόκον ἄυρας.

Quòd verò Callimachus dicit ζώννυται χιτῶνα λεγνωτόν, Apollonius lib. 4. Argon.

παρθενικὴ δίχα κόλπον ἐπ' ἰσχύας εἱλίξασα.

Aeschylus συλλαβὰς πέπλων vocat.

vers. 16. εὐδρομίδας] ὑποδήματα, non simpliciter, sed Venatoria, vtpote εἰς τὸ δρόμον ἐπιτήδεα, & vt Pollux venatoria ὑποδήματα describit,

κοῖλα εἰς μέσην κνήμην ἀνήκοντα, δεσμῷ ἀκριβεῖ περιεσταλμένα. Virgilius Cothurnos vocat,

Virginibus Tyriis mos est gestare pharetram,
Purpureoq; altè suras vincire cothurno.

vers. 18. πόλιν δέ μοι ἡντινα νεῖμον Ηντινα λῆς] H. Steph. legit, πόλιν δὲ μίην τινα νεῖμον. Ego veterem lectionem retinere malo, quæ me nihilo magis, quàm veterem Scholiastem offendit.

vers. 22. Τειρόμεναι καλέουσι] Malo retinere καλέουσι, quàm reponere καλέσουσι, vt H Steph. Nam per καλέουσι, significat se iam tũ, imò verò ab ipso ortu, vt statim subiũgit, eo munere fungi

Ibid. ἦσί με μοῖραι] Pindarus Ode 7. Nem.

Εἰλειθυία πάρεδρος μοιρᾶν βαθυφρόνων.

vers. 27. πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσατο χεῖρας] Alij legunt πολιὰς, quod Canas significat, & interpretantur Albas. quam lectionem ego nullo modo probauerim, sed potius πολλάς acceperim pro πολλάκις. vt Latinè, Multus in hoc sum. i. frequens siue frequenter.

vers. 30. τυτθόν κεν ἐγὼ, &c.] Rectè Scholiastes exponit τυτθόν, pro οὐδὲ τυτθόν. qua significatione etiam βαιόν apud Sophoclem accipitur, Aiac. Flagell. τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπη τῆς συμμάχου; βαιόν hoc est, οὐδ' ὅλως. Sic Latinè dicimus, Parum laboro, pro Nihil.

vers. 34. μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν Εἴσεται] Verti Adorabunt.

rabunt. tametsi eius significationis neminem auctorem habeam. quò factum, vt deinceps ἀέξειν, pro ἔχειν accipi cogitarim. Nam & Hesychius interpretatur ἀέξων, ἄυξων ἢ ἔχων. Etymologic. quoque futurum facit ab ἔχω, ἕξω & ἀέξω. quod tamen στοχαστικῶς, non καταφατικῶς dictum volo. vers. 35. Καὶ Αρτέμιδος καλέεσθαι] Rectè monet Scholiastes referendum hoc esse ad εἴσεται: ita vt hæ xxx. vrbes hoc de se prædicare possint, Dianæ sumus in fide. quod ipsum Elogium Henrico Stephano, & veteres interpretes, & qui hodie scripta sua ei commendant, tribuere possunt: Henrici sumus in fide. quippe qui, nullam de eis bene merendi atque adeò honori ipsorum consulendi, vt eius verbis vtar, occasionem prætermittit. Perge porrò Henrice tibi esse similis, & fortiter στεφανίζειν. Neque enim defuturum tibi putes aliquem, qui & priuato, & publico, imò & veterum interpretum nomine tibi gratias agat, & fidem candoremque tuum, ac religiosam diligentiam posteris notam faciat, & tibi tuisque scriptis mutuam operam, atque ἀμοιβαῖαν χάριν præstet: ἕρπει γὰρ παραλλὰξ ταῦτα, vt Sophoclis verbis vtar.

vers. 40. ὄρος κεκομημένον ὕλη] Syluosum, & vt Ouidius ait, *Opertum arboribus*.

vers. 31. Λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον ὄρος] Verti,

Cretenſem in lucum. aut ſi mauis, Leucum, vt vult Scholiaſtes.

verſ. 49. Εςαότας περὶ μύδρον] Maſſam ferri candentis, vnde μυδροκτύπος, χαλκεύς. Virg. lib. 4. Georg.

Ac veluti lentis Cyclopes fulmina maſſis
Cum properant. quod explicat illud Callimachi, ἐπείγοντες μέγα ἔργον. Anaxagoras auctore Diogene Laërtio impietatis inſimulatus eſt, quod ſolem dixerit μύδρον διάπυρον. Lycophron hanc appellationem etiam auro tribuit:

Αὖθις τ' ἀντίποινον ἐκχέας ἴσον
Πακτώλιον ςαθμοῖσι τηλαυγῆ μύδρον.

quos Verſus ita reddidit V.C. Ioſeph. Scaliger.

Et rurſus æquipondium redhoſtiens
Rodi micantis in ſtatera auraria.

Familiarius, meus ille vtinam non olim Guilielmus Canterus,

Rurſumq́ pro redemtione æquilibrem
Pactoliam effundens claram laminam.

verſ. 47. Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ] Officinæ Vulcani pulcherrimam deſcriptionem vide apud Virgilium lib. 8. Aeneid. & apud Homerum Ιλιαδ. σ. qui eam in cælo conſtituit.

verſ. 50. ποτίςρην] Infrà verſ. 167. ὑπολήνιδας vocat ποτίςρας in quib. adaquabãt ceruæ Dianæ.

v. 51. αἰνὰ πέλωρα Πρᾴόσιν Οσσείῃσιν ἐοικότα]

Periphra-

Periphrasis hyperbolica Cyclopum.

vers. 53. φάεα μουνόγλωνα] φάεα oculi, eâdem ratione qua Lumina Latinis. ita infrà, ἴσον φαέεσσι φιλῆσαι. γλωνη verò pupillā oculi significat.

vers. 56. αὖε γὰρ Αἴτνη] Elegans ἀναδίπλωσις & Onomatopœia in verbo Αὖε. Virgilius aliis atque aliis verbis in Aethnæ strepitu explicando vsus est,

Antra Æthnæa sonāt validiq́ incudibus ignes
Auditi referunt gemitum, striduntq́ cauernis
Stricturæ chalybū, & fornacibus ignis anhelat.

vers. 69. ποδιῇ κεχρημένος αἰθῇ] Non malè legatur κεχρισμένος.

vers. 70. μορμύσσεται] Εμβριμᾶται. quod & μορμολύττεσθαι, & μορμολύξασθαι dicitur. Fictitia vox, terriculamento significando accommodata. Vnde & laruæ quibus Tragœdi vti solent μορμολύκεια dicuntur, voce Aristophani vsitata. quo nomine & Lamiam appellatam & τὰ φοβερὰ, auctor est Suidas. Sed & μόρμονας, πλάνητας δαίμονας interpretatur Hesychius.

vers. 74. ὅπως ὀπτήρια δοίη] Pretium siue præmium quod datur spectandi causa ὀπτήριον dicitur. Dicuntur & ὀπτήρια, τὰ ἐν τοῖς ἀνακαλυπτηρίοις διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ. Sunt verò Ανακαλυπτήρια, quando sponsa primum educitur, tertio videlicet die.

vers. 77.

verſ.77. ὤλοψας δὲ βίηφι] ὀλοπτεῖν, vel vt alij ὀλοφεῖν idem eſt quod τίλλειν, vellere.

verſ.84. μόνιον δάκος] Heſychius μόνιον, ἦν ἄγριον interpretatur, τὴν μὴ τοῖς ἄλλοις συναγελαζόμενον.

verſ.86. ὡπλίσσαο δαῖμον] Verti, inſtructa es. Nam ὁπλίζεσθαι ſignificat τὸ ἑτοιμάζεσθαι καὶ παρασκευάζεσθαι.

verſ.91. οἵ ῥα λέοντας Αὐτοὺς αὖ ἐρύοντες] Verti. *Correptum ceruice ſupinum in tecta referre.* Αὖ ἐρύειν enim non video quo pacto ſignificantius explicari poſſit, quàm Reſupinare, ſiue Ανατρέπειν, vt apud Homerum Ιλιαδ. α.

Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν.

vbi Franciſcus Portus Cretenſis vertit, Ceruicem retroëgerunt; ſatis præter mentem Euſtathij. quem, quantum ex eius verſione quamplurimis in locis colligo, non legit. Euſtathius enim, vt proprietatem verbi Αὖ ἐρύειν explicaret, primùm ſibi declarandum putauit morem Græcanicum, videlicet, εἰ μὲν τοῖς ἄνω θεοῖς ἔθυον, ἀνακλᾶν τὴν τοῦ ἱερείου τράχηλον, ὥστε ἀφορᾶν ὡς οὐρανόν. hoc eſt, Si ſuperis ſacrificabant, inuertere victimæ ceruicem ſolere, ita vt cælum reſpiciat, vt contra ſi heroibus aut mortuis ſacrificarent, pronas victimas mactabant. Hunc inuertendi victimas morem optimè interpretatur

Sopho-

Sophocles Aiace Flagellifero inquiens, καὶ τοὺς μὲν ἠυχένιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων ἔσφαξε, κἀῤῥάχιζε. vbi Scholiastes vetus, ἔσφαζε, κἀῤῥάχιζε. ὅπερ, inquit, Ομηρος ἀυερύειν φησί. Sed rectius, meo quidem iudicio, ita dixisset, ἄνω τρέπων ἔσφαξε: ὅπερ, Ομηρος ἀυερύειν φησίν. vt sit idem ἄνω τρέπειν, quod ἀυερύειν. vt Eustathius Sophoclem interpretatur. Ex quo liquidò constat αὖ in illo Homeri loco non significare Retro. neque semper significare iterationem, vt H. Steph. hym. in Iouem ver. 30. ad vocem ἀντανύσασα annotauit: sed potius ἀνατροπήν, hoc est inuersionē vel Resupinationem. Ita enim etiam Hesychius interpretatur τὰς ἀνακλάσεις, ἐπιστροφάς. & Scholiastes Pindari Olymp. Ειδ. ιγ'.

ὅταν εὐρυσθενεῖ καρταίποδ' ἀυερύη γεαόχῳ.

interpretās ἀυερύη, ἤγουν ἀνατρέπη, ἀντὶ τοῦ σφάζη, θύη. Neque alia significatione vsurpat etiam Oppianus Κυνηγ. δ.

Τὸν μὲν καλλείπων, τὸν δ' αἰρόμενος χθόνος αἶψα Αὖ ἐρύη. Commodè vbique verti posse dixerim Αὖ ἐρύω Resupino. quo verbo eleganter vsus est Cesennius Getulius, citante Seruio,

Sicca Lycaonius resupinat plostra Bootes.

tametsi apud Theocritum Ειδ. κέ. vbi ait,

Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενον ἐν φρέσιν αἰνῶς Αὐερύειν. Malim Adducere neruum, Vertere, quàm

quàm Tendere arcum, vt est in editione H. Stephan. in cuius præcaro Thesauro, plura fortasse verbi Αυερύειν significata exemplaque, qui volet, reperiet. Hoc tantùm addam, & coniunctim καὶ ὑφέν dici Αυερύειν, & disiunctim duabus dictionibus Αὖ ἐρύειν. vtroque enim modo apud varios auctores vsurpatum inuenio. Porrò si liberet Βεκανίζειν, siue potius Βεκσελήνίζειν, dicerem Αυερύειν commune aliquid habere cum eo quod Flandrica nostra lingua dicimus **Auerechts.**

vers. 90. κύνας ἡμισυπηγὺς] Nam qui toto corpore albi sunt, aut nigri, non commendantur. quòd videlicet neque æstum Solis, neque niuale frigus ferre possint. Oppianus,

χροιαὶ δ' ἀργεῦναί τε κακαὶ μάλα, κυάνεαί τε,
οὔτε γὰρ ἠελίοιο φέρειν μένος ὦκα δύναν),
οὔτε νιφοβλήτοιο μένος πολυχειμέρου ὥρης.

Præcipuè verò commendat Canes qui tritici colorem præ se ferunt, qui ab eo Σιτόχροοι, & alibi μελίχροοι vocantur.

Η ὁπόσοι Δήμητρι πανείκελον εἶδος ἔχουσι
Σιτόχροοι μάλα γάρ τε θοοὶ κρατεροί τε πέλον).

vers. 91. τρεῖς δὲ παρουατίους] Verti Auripetas. quòd petant aures ferarum. tametsi & Auritos, siue propendulis auribus præditos vertere liceat.

Ib. ἕνα δ' αἰόλον] Maculosum; Gratius de Venat.

Et

Et pictam macula vertraham delige falsa.

Ibid. οἵ ῥα λέοντας Αὐτὸς αὖ ἐρύοντες] Gratius de Venatione, varia genera canum recenset, inter quos maximè commendat Hagnon:

Ergo semper eris dum carmina, dumq́ manebũt
Syluarum dotes, atque arma Dianea terris.
Hic & semiferam Thoum de sanguine prolem
Finxit, non alio maior sua pectore virtus,
Seu morit voces, sed nudi ad pignora Martis.
Thoës commissos (clarissima fama) Leones
Et subiere astu, & paruis domuêre lacertis.
Nam genus exiguum, & pudeat quàm informe fateri.

vers. 95. ὃ μύοντα λαγωόν] Verti, Indocilem nictus. Inconniuentem, quem aliter ἀσκαρδάμυκτον Græci vocant. Nicander δερκευνῆ. Patentibus enim genis dormit lepus, vt Plin. testatur.

vers. 103. ἐξαπίνης δ' ἔταφες] ἐθαύμασες. Vnde & τάφος, ἡ ἔκπληξις. Hom. — τάφος δέ μιν εἷλεν ἰδόντα quod alibi se ipse explicans aliis verbis ait, —— θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας.

vers. 113. ὄχος ἤρξατ' ἀείρειν] hoc est φέρειν, vt -- μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα. ἀντὶ, φέρε.

vers. 119. πειρήσαο τόξου] πεῖραν ἔλαβες, Explorasti, Periculum fecisti tui arcus. Nam, vt annotauit Eustathius Ιλιαδ. δ. πειρᾶν ἐνεργητικῶς Ἀττικοὶ ἐπὶ τῆς εἰς γυναῖκα ἐπιχειρήσεως λέγουσιν. τὸ δὲ

πειρᾶσθαι

πειρᾶσθαι παθητικὸν, ἀντὶ τοῦ ποιεῖσθαι ἀπόπειραν.

v.125. ἔργα δὲ πάχνη] Verti Labores. vt Virg. *Sternit agros, sternit sata læta, boumq́ labores.* Frequenter enim ἔργα significant τὰ κατὰ τὴν γεωργίαν. fortè ἀπὸ τῆς ἔρας, quod tellurem significat. Vnde & ἐρίσαι dictum, τὸ περὶ ἴσης γῆς φιλονικῆσαι. vnde etiam ἔραζε. i. ἐπὶ τὴν γῆν. quam vocem adhuc retinent Hispani qui *Las Eras* τὸ λήϊον appellant. & tempora per Eras siue messes distinguere solebant. Isidorus Eram inde dictam vult, quòd omnis orbis æs reddere professus sit Reipublicæ. Callimachus infrà vers. 156. voce ἔργον hac ipsa significatione vtitur,

——σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται.

Significat alioqui præter vulgarem significationem ἔργον, etiam τὴν παρασκευὴν πολέμου. vt in illo, ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο.

vers. 126. τῶν δ' οὐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη] Ορθόν ea significatione accipio, qua Latini Rectum pro Erecto, Horatius, ——*Fana deos habuere rectos*, Sententia verò Callimachi hæc est, Eas edere fœtus ὠκυμόρους. i. Aeui breuis, minimeque vitales.

vers. 126. κείρον δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν] Parentes immaturam liberorum suorum mortem lugent. Naturæ porrò conuenientius est, filios lugere parentum mortem, quàm parẽtes filiorum.

De hoc

De hoc verò Lugendi more, tonsa videlicet coma, Sophocles Aiace Flagellif. vbi Teucrum inducit ita Eurysacen Aiacis filium compellãtem,

ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας
ἱκέτης ἔφαψαι πατρὸς, ὅς σ' ἐγείνατο.
Θάκει δὲ προστρόπαιος, ἐν χεροῖν ἔχων
κόμας ἐμὰς, καὶ τῆδε, καὶ σαυτοῦ τρίτου
ἱκτήριον θησαυρόν.

vers. 130 Κείνοις μὲν ἄρουρα] Horatius piis erga Deos agricolis hæc bona promittit,

Nec pestilentem sentiet Africum
Fœcunda vitis, nec sterilem seges
Rubiginem, aut dulces alumni
Pomifero graue tempus anno.

vers. 134. θυωρόν] καταχρηστικῶς, pro quauis mensa, cùm ratione Etymi significet mensam sacris vsibus destinatam.

vers. 157. καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα] Per Boues intellige Tauros, de quibus Virgilius,

Et frons tauri metuenda minacis.

Neque enim Boues hominibus infesti sunt. Sed nec venationi apti. vers. 160. παύσατ' ἀδηφαγίης] βουλιμίας, Voracitate.

vers. 165. Ωκύθοον τριπέτηλον] Verti, Properè nascens. tametsi Hesychius, herbam ipsam ita nominat, Ωκύθοον, inquiens, πόα τις, ἡ τρίφυλλος καλουμένη.

verſ.190. ἐλλοφόνον] hoc eſt, κυνηγετικὴν, καὶ φονεύουσαν ἐλλοὺς, τουτέστι ἐλάφους. Nam ἐλλὸς eſt diminutiuum ab ἔλαφος.

Ibid. βριτόμαρτιν] De hac ita Solinus, Cretes Dianam religioſiſſimè venerantur βριτόμαρτιν gentiliter nominantes: quod ſermone noſtro ſonat virginem dulcem. V. Cl. Ioſephus Scaliger notat ſe in Gloſſariis Græcorum inueniſſe βριτὺ, τὸ γλυκὺ, ὡς Κρῆτες.

Ibid. εὔσκοπον] εὔστοχον, certam in collimando & figendo: ita infrà verſ. 262.

Μηδ' ἐλαφηβολίην, μηδ' εὐστοχίην ἐριδαίνειν.

verſ.196. καὶ ἔνθορεν εἰς ἁλιήων Δίκτυα] Strabo Geogr. lib. x. hanc Callimachi ſententiam refutat, his verbis, οὐκ εὖ δὲ τὸν Καλλίμαχον λέγειν φασὶν, ὡς ἡ Βριτόμαρτις φεύγουσα τὴν Μίνω βίαν, ἀπὸ τῆς Δίκτης ἅλοιτο εἰς ἁλιέα δίκτυα. καὶ διὰ τοῦτο αὕτη μὲν Δίκτυννα ὑπὸ τῶν Κυδωνίων προσαγορευθείη. Δίκτη δὲ τὸ ὄρος. οὐδὲ γὰρ ὅλως ἐκ γειτόνων ἐστὶ τοῖς τόποις τούτοις ἡ Κυδωνία. πρὸς δὲ τοῖς ἑσπερίοις κεῖται τῆς νήσου πέρασι. τῆς μέν τοι Κυδωνίας ὄρος ἐστὶ Τίτυρος, ἐν ᾧ ἱερὸν ἐστὶν, οὐ Δικταῖον, ἀλλὰ Δικτυνναῖον. Diſſentit etiam à Callimacho Diod. Siculus lib. 6. Pauſanias in Corinthiacis cum Callimacho facit.

verſ.197 Κύδωνες Νύμφαν μὲν Δίκτυναν] Pauſanias in Corinthiacis auctor eſt, Britomartim

non

non ſolùm à Cretenſibus, ſed ab Aeginetis, quibus in inſula apparuit, cultam fuiſſe. ἐπίκλησις δέ οἱ, inquit, παρὰ τε Αἰγινήταις ἐστὶν Αφαῖα, καὶ Δίκτυννα ἐν Κρήτῃ. Dictynnę appellatio vnde fluxerit iam dictum. Αφαῖα verò, παρὰ τὸ ἀφεθῆναι. quod ſcilicet effugerit Minois vim, Virg. in Ciri.

Numquam tam obnixè fugiens Minois amores
Præceps aëreis ſpicula de montibus iſſes:
Vnde alij fugiſſe ferunt, & numina Phocæ
Virginis aſsignant.

quo in loco præclarè, vt omnia, annotauit Cl. V. Ioſephus Scaliger, pro *Numina Phocæ* legendum *Numen Aphææ*.

ver. 204. Οὖπι ἄναστα] Οὖπιν à Lacedæmoniis vocatam Dianam teſtatur Palæphatus, à Thracibus βένδειαν, à Cretēſibus Δύκτυναν. Callimachus tamen à Cretēſibus Οὖπιν dictam affirmat.

verſ. 222. Μωμήσεσθαι] In Aldina editione corruptè legitur νωμήσασθαι, & in Froben. μωμήσασθαι.

verſ. 228. πρατόθρονε] Dianæ dignitatem excellentiamque inter reliquos diuos, ſuprà ita deſcripſit verſ. 267.

Αὐτὴ δ' ἐς πατρὸς δόμον ἔρχεαι. οἱ δὲ σ' ἐφ' ἕδρην
Πάντες ὁμοῦ καλέουσι. σὺ δ' Ἀπόλλωνι παρίζεις.

Eâdem enim prærogatiua vtitur qua Apollo Homericus:

Οντε θεοὶ κατὰ δῶμα Διὸς τρομέουσιν ἰόντα

Καὶ ῥὰ γ' ἀναΐσσουσιν ἐπιχεδὸν ἐρχομένοιο
Πάντες ἀφ' ἑδράων ὅτι φαίδιμα τόξα ἶζάνει.

vers. 240. βρέτας ἱδρύσαντο] Hoc Pausanias in Corinthiacis, deauratum fuisse scribit, excepta facie, τὰ δὲ πρόσωπα inquiens (nam & Bacchi eiusdem formæ fuisse scribit) ἀλοιφῇ ἐρυθρᾷ κεκόσμηται.

vers. 248. ὡς ἱ βρέτας ἐυρυθέμεθλον] In editione Henricostephaniana, vt & Aldina & Frob. mendosè legitur ἐυρυθέμεθλον, vna dictione, cum legendum sit disiunctim εὐρὺ θέμεθλον, vt sit sensus. ὡς ἱ κεῖνο βρέτας (cuius videlicet suprà meminit vers. 238.) μετέπειτα ἐδομήσῃ εὐρὺ θέμεθλον. vt Hippo primùm ei exiguum fanum erexerit, postea Ephesij augustissimum templum exstruxerint. de quo in Actis Apostolorum. Per θέμεθλον verò εὐρύ, examplitudine fundamentorum, molem templi superexstructi significat.

vers. 251. Τῷ ῥα καὶ ἠλαίνων] ἠλαίνειν non solùm est τὸ μωραίνειν, verumetiam μαίνεσθαι.

vers. 247. Οὗλα κατεκρεκτάλιζον] Plaudebant pedibus. tametsi frequentius κρεκταλίζειν, significat κρέειν ταῖς χερσίν, vt annotat Hesychius. Vnde & κρέμματα dicta; Martialis,

Edere lasciuos ad Betica crumata gestus.

quorum maximus passim hodie in Hispania vsus est in choreis. Neq. enim saltant quin simul aut

aut nuda medij digiti ad pollicē collisione strepitum excitent, vel testulas quasdam ligneas, quas *Castañetas* vocant, (quo nomine & crepitum ipsum quem edunt appellant) digitis aptēt, & conuexa sui parte inter se collidant: Vel, vt in festis & Supplicationibus publicis, *Scabillos* vt vocat Arnobius, Hispani *Caxcabeles* hoc est parua quædam tintinnabula siue crepitacula pedibus alligent: Vel quadratum tympanum (quod Hispani *Pandero* vocant, Isidorus lib. 3. Originum Pandoriū (tametsi eam vocē pro fistula pastorali accipere videatur ea fortasse ratione qua Catullus, Tympanum tubam Cybeleiam vocat) vtrinque manu pulsantes, raucum quendam sonitum edant. Nam conuexorum tympanorum, quos *Atabales* vocant, & ab equitibus pulsantur, in bellis tantum vel pompa regia est vsus, vt vulgaris tympani quod *Atambor* vocant, & peditum proprium est, in rebus militaribus. De Crotalo verò qui plura desiderat, legat quæ V. Cl. Iosephus Scaliger in Copam Virgilij ex Apuleio & Commentariis Græcorum adfert.

vers. 255. ἆ δ᾽ ἐλὸς βασιλέων] hoc est ἐν τοῖς βασιλεῦσι.

vers. 263. ὀλίγῳ ἐπεκόμπασε μισθῷ] mercede vel pretio. Hic in malam partem accipitur, hoc est, non exiguo cum suo malo insultauit Dianæ:

ita Hymno εἰς λοῦτρα τῆς Παλλ. verſ. 101.

Ος κε τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται,
Αθρήσῃ, μισθῷ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλῳ.

hoc eſt, οὐ νηποινὶ, ἢ τοι ἀτιμωρητί.

IN HYMNVM QVARTVM QVI EST IN DELVM.

Verſ. 5. Φοῖβον ἀοιδάων μεδέοντα] Ita hymno in Apoll. verſ. 44. φοίβῳ γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ ἀοιδή. In epig. Gr. Πιερίδων μεδέων. Coluth. μουσάων λιγύφωνον ἄγων χορόν.

verſ. 11. ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος] ἄτροπον verti Aſperam, hoc eſt incultam, non inuerſam aratro, ἀμετάτρεπτον. quod ipſum ſequenti verſu ſatis declaratur, cum ait eam mergis potius peruiam, quàm equis, quibus nimirũ tellus colitur.

verſ. 12. Αιθύης] quàm ἐναλίαν κορώνην eſſe volunt; Mergum Latini vocant. Lucret.

—— *mergique marinis*
Fluctibus in ſalſo victum vitamq́; petentes.

verſ. 24. Ερυμναὶ] ἰσχυραὶ καὶ ὑψηλαί. ἔρυμα porrò ſignificat τὴν ἀσφάλειαν.

verſ. 26. ἀστυφέλικτος] ἄσειστος. στυφελίζαι enim eſt διασεῖσαι. & per conſequens κακοῦν.

verſ. 30. μέγας θέος οὔρεα τείνων] Neptunum intelligit qui σεισίχθων & ἐννοσίγαιος appellatur.

Seneca

Seneca Natural. Quæstionum lib. 6. Quisquis, ait, primas Græcas literas didicit, scit Neptunum apud Homerum εἰνοσίγαιον vocari.

vers. 31. Αορι τριγλόχινι] Periphrasis est Tridentis, siue fuscinæ Neptuni. τριγλώχινα verò τὴν τρίαιναν vocat, τρεῖς γωνίας ἤτοι ἀκίδας ἔχουσαν. hoc est τρίγωνον. γλωχίν enim significat τὴν γωνίαν, vt Hesychius & Etymol. annotarunt. vnde & ὀϊστοὶ τριγλώχινες dicuntur. Dionysius ἐν τῇ περιηγ. πολυγλώχινα σίδηρον periphrasticè Tridentem Neptuni vocat,

Αονίῳ τμηθεῖσα πολυγλώχινι σιδήρῳ.

vbi Eustathius antiquo more dictum ait πολυγλώχινι, pro τριγλώχινι, vt & alibi ab eodem Dionysio vsurpatur πολὺς ὠκεανὸς, pro τρισσοὶ ἐξ ὠκεανοῦ κόλποι. Vbi enim Tria sunt, ibi Multa esse censentur. Quo fit vt vice versa interdum etiam τρία accipiantur pro πολλά. Vnde & Dionysius paucis post à loco iam citato versibus:

Οππότε τριλλίστων μετεκίαθεν ἔθνος ἰβήρων.

vbi τρίλλιστος, idem est quod Homero πολύλιστος hoc est πολυλιτάνευτος. Tridēs verò qui Neptuno tribuitur significat triplicem aquarum qualitatem. salsam, cuiusmodi est maris. dulcē, qualis est fluuiorum. mediam, qualis est lacuum & stagnorum. Hinc & Neptunus τριαινοῦχος dictus est, vt constat è Scholiis Procli in Cratylum

Platonis. & ἐυτριαίνης. Alij eum ὀρσοτρίαιναν vocarunt. Pindarus ἀγλαοτρίαιναν. Epig. Græcum quod Corinthi in Isthmo positum fuit, τριαινοκράτορα. Et Orpheus, χαλκοτόρευτον ἔχων χείρεσσι τρίαιναν.

Ibid. τὸ οἱ Τελχῖνες ἔτευξαν] Hesychius & Suidas interpretantur Τελχῖνες, βάσκανοι, γόητες, φθονεροὶ. Etymol. Τελχὶν, οὐ μόνον ὁ ἰσχὺν ὑπὲρ ἄνθρωπον ἔχων, μιαρὸς, καὶ πανοῦργος, ἀλλὰ καὶ τοὺς νῦν Κρῆτας. καὶ τὴν Κρήτην Τελχινίων λέγουσι. cuius sentẽtiæ est & Stephanus De vrbibus, qui etiam Cretam Telchiniam dictam ait, & Cretenses Τελχινεῖς. quos Eustathius in Dionysium De situ orbis, hac calumnia liberat καὶ μάτην, ὡς ἄνδρας γόητας καὶ βασκάνους δυσφημηθῆναι affirmat. βασκανθῆναι γὰρ μᾶλλον ὑπὸ τῶν ἀντιτέχνων αὐτοὺς, ἀρίστους ὑπέρξαντας ἐργάτας χαλκοῦ καὶ σιδήρου, οἱ καὶ τὴν ἅρπην τῷ Κρόνῳ ἐδημιούργησαν. Mirum itaque non est si Telchines, fabri Cretenses, Saturno falcem fabricarunt, Neptuno etiam Tridentem fabricasse vt vult Callimachus.

vers. 36. ἀλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεες] Seneca Natural. quæst. lib. 6. scribit Theophrastum auctorem esse, Insulas, quæ ex pumicosis & leuibus saxis constant, natare. Ipse, inquit, Seneca ad Culitias natantem insulam vidi. quo loco Seneca etiam docet, cur Neptuno aquas mouendi poten-

potentia sit assignata. vers.45. καναχήδα ῥέοντος] Καναχή, significat τὴν βοὴν ἀπὸ τοῦ κενὸν ἀχεῖν.

vers.48. νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστόν] Scholiastes interpretatur, τῆς Σάμου τὸ γόνιμον. Eleganti metaphora ab animatis ad inanimata, μαστόν, vel οὖθαρ ἀρούρης vocant poëtæ τὸ τῆς γῆς πιότατον καὶ τροφῆς ἀναδοτικόν. Simili metaphora & κοιλίαι γῆς dicuntur, concauitates sub terra, & στέρνα & νῶτα γῆς, vt & Sophocles terram στερνοῦχον vocauit. & ὀμφαλὸς γῆς; vt & Latini Terræ vmbilicum, hoc est meditullium, & ἔντερα γῆς, viscera terræ. Hesychius verò annotat Μαστοὺς vocari etiam τὰ ὑψηλὰ τῆς Ἀττικῆς μέρη.

vers.65. Επτάμυχον] ἑπτά multitudinem significat, vt & τρία. vt suprà annotauimus vers.31. Sic dicimus ἑπταπέκτιον, τὴν βαθείας τρίχας ἔχουσαν. v.75. Φεῦγε καὶ Αονίη] Per Aoniam Thebas Bœotias intelligit. Αονες γὰρ ἔθνος βάρβαρον οἰκῆσαν ποτε ἐν Βοιώτῃ. vt annotat Eustath. in Dionysium de situ orbis, ex Strabone; vnde & apud eundem Dionysium, Αονίῳ τμηθεῖσα πολυγλώχινι σιδήρῳ interpretatur Αονίω, Βοιωτίῳ.

vers.76. Δίρκη] Ab hoc fonte qui est apud Thebas Bœotias, dictus est Pindarus Dircæus, quem Horatius Dircæum cygnum eleganter appellat,

Multa Dircæum leuat aura cygnum.

In Epithetis Io. Rauisij Textoris, Cygno tribuitur hoc Epitheti, Dircæus. Pindaro, nihil minus. vt videas quanto cum iudicio Epitheta illa coaceruata sint. quod sexcẽtis aliis locis (magno discentium malo) vsuuenit.

vers. 80. Αυτόχθων μελίη] Αυτόχθονες, aliàs γηγενέες. ὑπόχλοον verò ὑπόχλωρον. Fit enim χλωρός, ἐκ τοῦ χολὴ, καὶ ὑπερθέσει χλοή.

vers. 94 τομώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης] Eadem significatione qua, Ex tripode. ob certitudinem oraculorum Apollinis. Ita Cicero in Epistola quadam ad Brutum, *Hæc ex oraculo Apollinis Pithij edita tibi putes*. Scholiastes interpretatur τομώτερον, σαφέστερον. cum alioqui τομώτερος significet ὀξύτερον, ἤτοι δυνάμενον τέμνειν.

vers. 113. ἵππον ἀέθλιον] Vnde Hymno in Cererem, ver. 110.

καὶ τὴν ἀεθλοφόρον, καὶ τὴν πολεμηΐον ἵππον.

vers. 122. Αναγκαίη, μεγάλη θεός] vers. 128. ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ.

vers. 131. ἐν ποτάμοισιν ἀτιμότατος] ἄτιμος ea significatione accipiendum, qua apud Virgil. Inglorius & Illaudatus. de quibus Agellius multa.

vers. 14. θερμαῦστραί τε βρέμουσιν] Virg. lib. 8. Aen. —— *stridúntque cauernis*
Strictura chalybũ, & fornacibus ignis anhelat.

vers. 166. σαωτήρων ὕπατον γένος] Ptolemæus

Lagi

Lagi filius, vel vt Pausanias vult, Philippi, Alexandri Magni patris, vnus ex Alexandri ducibus Persico bello, Aegyptum occupauit. à quo Soterum appellatio, inter Aegyptios fluxit à rebus magnificè gestis: vt & à virtute, Euergetæ & Philadelphi & Philometoris. Periphrasticè verò σαωτήρων ὕπατον γένος vocat Ptolemæum Philadelphum. Blanditur verò Callimachus Ptolemæo, cùm ait deberi huic insulæ alium deum. ita etiam Hymno in Apollinem vers. 26.

Ος μάχεται μακάρεσσιν, ἐμῷ βασιλῆϊ μάχοιτο:
Ος τις ἐμῷ βασιλῆϊ, καὶ Απόλλωνι μάχοιτο.

Ibid. ᾧ ὑπὸ μίτρην ἵξεται] Sub cuius imperium venient. Nam per μίτρην, diadema regium, vel κίδαριν insigne imperij intelligit. Eustathius certè μίτραν etiam de fascia qua caput obligatur dici ex Euripide & Herodoto docet.

vers. 173. Κελτὸν ἀναστήσαντες ἄρηα] hoc est πόλεμον. In qua significatione Homerus verbis ὀρίνειν, ὀτρύνειν, & ὀροθύνειν vtitur. Κελτοὶ porro siue Κέλται à fontibus Eridani ad Rhenum vsque pertingunt. A quibus vniuersi Europæi Γαλάται, Κελτοὶ à Græcis vocati sunt. de Celtis ita Pausanias, εἰσὶ δὲ οἱ Κελτοὶ μακρῷ πάντας ὑπερηρκότες μήκει τοὺς ἀνθρώπους.

vers. 174. Οψιγόνοι τιτῆνες] Persistens in amplificatione potētiæ sui regis Philadelphi, hostes eius

eius vocat Τιτῆνας. quod ei tanquam Deo, vt Titanes Ioui, bellum inferant.

verſ. 175. νιφάδεσσιν ἐοικότες] Brenno videlicet duce, qui qua occaſione quóve conſilio Gallos in Græciam duxerit, deſcribit Pauſanias in Phocicis, ἔνθα δὴ ὁ Βρέννος πολὺς μὲν ἐν συλλόγοις τοῖς κοινοῖς, πολὺς δὲ καθ' ἕκαστον ἦν τῶν ἐν τέλει Γαλατῶν, ἐπὶ τὴν Ελλάδα ἐπαίρων στρατεύεσθαι, ἀσθένειαν τε Ελλήνων τὴν ἐν τῷ παρόντι διηγούμενος, καὶ ὡς χρήματα πολλὰ μὲν ἐν τῷ κοινῷ, πλείονα δὲ ἐν ἱεροῖς τά τε ἀναθήματα, καὶ ἄργυρος καὶ χρυσός ἐστιν ἐπίσημος. ἀνέπεισε τε τοὺς Γαλάτας ἐλαύνειν ἐπὶ τὴν Ελλάδα. Paulò verò poſt numerum totius exercitus deſcribit, ὁ δὲ ἀθροισθεὶς στρατὸς, πέζοι μὲν μυριάδες ἐγένοντο πεντεκαίδεκα προσόντων σφίσι δισχιλίων. οἱ δὲ ἱππεύοντες, τετρακόσιοι καὶ δυσμύριοι. τοσοῦτοι μὲν ἦσαν τῶν ἱππέων τὸ ἀεὶ ἐνεργόν. ἀριθμὸς δὲ αὐτῶν ὁ ἀληθὴς, διακόσιοί τε καὶ χίλιοι καὶ ἓξ μυριάδες.

Ibid. ἢ ἰσάριθμοι Τείρεσιν] Τείρεα dicuntur Aſtra, vt & σείρια, vnde & Sirius dictus. Τείρεα verò quaſi Τέρατα καὶ σημεῖα τῶν πλωϊζομένων, vt annotauit Scholiaſtes Apollonij lib. 2. quam etymologiam magis probauerim, quàm Euſtathij, qui ἀπὸ τοῦ τείρειν deducit, ὅτι πολλοὶ inquit, ἐκ τῶν ἀστέρων καταπονοῦνται, γινόμενοι ἀστρόβλητοι. Aptè verò addit Callimachus verbum βουκολέονται, metaphora ſumta à pecudibus gregatim errantibus,

ſiue

ſiue paſcentibus. verſ.179. Αμφιπεριστείνων ϑ] verti, circumquaque gement. quæ interpretatio non aliena eſt à ſignificatione verbi στείνομαι, τὸ ὀδυνοῦμαι ἤτοι στένω, vt docet Heſychius, præcipuè cum gemitus ſiue doloris rationem ſtatim ſubiiciat, inquiens,

—ἴδωσι δὲ πίονα καρπὸν Γείτονος αἰθομένοιο.

Si verò à στεινὸν, τὸ στενόχωρον deducamus. & interpretemur, *In arctum redigentur*, ad immenſam multitudinem Gallorum referendum erit.

verſ.190. νῆσος ἀραίη] λεπτὴν interpretatur Scholiaſtes, hoc eſt στενὴν, anguſtam & exilem.

verſ.207.—ὅτε πλήθοντι ῥεέθρῳ Νεῖλος] De Nili incremento, vt & eius fontibus variæ ſunt auctorum ſententiæ. Rectè verò Seneca lib. Natur. Quæſt. 4. *Vnde creſcere incipiat*, inquit, *ſi comprehendi poſſet, cauſæ quoque incrementi inuenirentur*. Plinius cauſam incrementi ad æſtiuos Aethiopiæ imbres refert, vt & Strabo.

verſ.210. φοίνικος ποτὶ πρέμνον] Vide ſuprà Hymn. in Apoll. verſ.4.

verſ.242. ἀλετρίδες] Scholiaſtes Ariſtophanis annotat ἀλετρίδα vocari Callimacho τὴν μυλοθρόν, & ἀλετρίβανον Aſiaticam vocem eſſe, quæ Atticis τὴν δοίδικα ſignificet.

verſ.246. μάλα γὰρ τε κακῶς ἐχαρίσσατο Λητοῖ] Iuno minus ſeiniquam Aſteriæ eſſe, neque grauiter

uiter ei ſuccenſere teſtatur, quod Latonam hoſpitio exceperit. Dicit enim non eſſe cenſendum loco beneficij, Latonæ præſtiti, quod ei illic parere licuerit, vbi non viliſſimum muliercularum genus, piſtrices ſcilicet, ſed phocæ marinæ enituntur. neque benè ſed malè potius hoc officio meritam eſſe de Latona Aſteriam. Neque enim video quo pacto ſenſus ille ex Callimachi verbis elici poſſit, --*Immeritæ quæ fecit grata ſorori*, vt vertit Nicod. Friſchlinus.

verſ.258. διαπρυσίην ὀλολυγὴν] Rectè Nymphis ὀλολυγὴν tribuit. Eſt enim ὀλολυγὴ vox mulierum ad lamentationem compoſita, quam in templis precantes edunt. vt Hym. in Lauac. Pall.v.139. Σύντ' εὐαγορίᾳ, σύν τ' εὔγμασι, σύντ' ὀλολυγαῖς. Διαπρυσίην verò μέγαν καὶ διαβόητον vocat. verſ.285. γηλεχέες] Homerus,

——ἀμφὶ δὲ σελλοὶ
Σοὶ νάουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.

Sophocles χαμαικοιτοῦντας vocat.

verſ.291. ἀπὸ ξανθῶν Αριμασπῶν] ξανθοὺς vocat ob aurum quo capillos illigabant. Lucanus,

--*auroq́ ligatas Subſtringens Arimaſpe comas.*

verſ.299. Αρσενες] Scholiaſtes interpretatur καθαροί. ita Hym. εἰς λοῦτρ. Παλλ. verſ.29. ἄρσεν τε κομίσσατε μοῦνον ἔλαιον. interpretatur καθαρὸν, ἄμικτον.

verſ.

verſ. 302. οὖλος ἐθείραις Εσπερος] Rectè Scholiaſtes interpretatur, ὁλόκληρος ταῖς θριξί. Vnde etiã Iubar Latinis hæc ſtella dicitur, quòd ſplendor eius diffundatur in modum iubæ leonis, vt ait Feſtus. Græcis etiam φωσφόρος, Latinè Lucifer dicitur, Plauto, Veſperugo. Hom.

Εσπερος ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ.

Cat. *Heſpere qui cælo luces iucundior ignis.*

verſ. 321. βωμὸν ὑπὸ πληγῇσιν ἑλίξαι Ρησσόμενον] Benigniores hi erga ſeipſos erãt, qui aram Apollinis flagellabant, quàm qui in ſuum ipſorum tergum ſæuiebant. quales fortaſſe erãt apud Lacedęmonios illæ μαστιγώστεις ἑορταστικαί· de quibus Euſtathius Ιλ. β. quẽ morem hodie Hiſpani retinent, & eos qui annua flagellatione delicta ſua expiant, *Diſciplinantes* vocant.

verſ. 314. ἀεὶ ζώοντα τοπήϊα νηός] Plutarchus in Theſeo auctor eſt, ὅτι τὸ πλοῖον ἐν ᾧ μετὰ τῶν ἠϊθέων ἔπλευσε, καὶ πάλιν ἐσώθη, τὴν τριακόντερον, ἄχρι τῶν Δημητρίου τοῦ φαληρέως χρόνων διεφύλαττον οἱ Αθηναῖοι, τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ξύλων ὑφαιρούντες, ἄλλα δ' ἐμβάλλοντες ἰσχυρὰ καὶ συμπηγνύντες οὕτως, ὥστε καὶ φιλοσόφοις εἰς τὸν αὐξόμενον λόγον ἀμφιδοξούμενον παράδειγμα τὸ πλοῖον εἶναι, τῶν μὲν ὡς τὸ αὐτὸ, τῶν δὲ ὡς οὐ τὸ αὐτὸ μένει λεγόντων.

verſ. 323. χεῖρας ἀποστρέψαντας] Malo retinere ἀποστρέψαντας, quàm reponere ἀποστρέψαντες, vt Henr.

vt Henricus Stephanus. vt sit sensus, οὐκ ἀπέβησαν, πρὶν αὐτοὺς ἀποστρέψαντας χεῖρας, ὀδακτάσαι, &c.

IN HYMNVM QVINTVM QVI EST IN LAVACRA PALLADIS.

VErteram hunc Hymnum olim admodum adolescens, cum Ioannes Oliuarius vir doctissimus, & doctor meus, mihi meisque æqualibus Callimachum prælegisset. quam quidem versionem meam ostenderã aliquando Petro Nannio, bonarum literarum Louanij in collegio Buslidiano professori celeberrimo, qui industriam meam in ea ætate commendabat. Ea verò, cùm mihi post decennalem peregrinationem domum reuerso, vnà cum aliis id genus lucubrationibus periisset, non libuit in eandem arenam cum ingenio meo descendere. præcipuè cum Angelus Politianus adeo dextrè feliciterq́. hunc ipsum Hymnum Latinum fecerit, vt exiguum aut potius nullum nouæ laudi locum reliquerit. Versionem itaque Politiani intactam reliqui. idque eo libentius feci, quòd consilium meum Iano Dousæ probaretur.

vers. 2. φρυασσομέναν] γαυριώντων, ac fortasse

χρεμε-

χρεμετιζόντων, Hinnientium, quod equorum proprium est.

vers.4. σοῦσθε] σόεσθε, ὁρμᾶτε. verbum celeritati accommodatum.

vers.7. λύθρῳ πεπαλαγμένα] Propriè. Est enim λύθρον cruor puluere perfusus. Aspersa enim Palladis arma recenti Gigantum cæde describit, in qua bonam Ioui operam nauauit. Horatius,

Quid Rhœcus, euulsisq́ truncis
Enceladus iaculator audax,
Contra sonantem Palladis ægida
Possent ruentes?

vers.11. ῥαθάμιγγας] τὴν ἐξ ἵππων κονιορτόν.

ver.12. χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων] Epitheti vim explicat Virgilius,

Stat sonipes, & frena ferox spumantia mandit.

Apollon. lib.4.

—— ἀργινόεντα δ' ἐπὶ στομάτεσσι χαλινὰ
Αμφὶς ὀδακτάζοντι παραβλήδην κροτέονται.

Nicand. Alexiph. παραφρίζει δὲ χαλινοῖς. & Calab.4. χαλινὰ γενειάσιν ἀφρίζοντες δάπτον. Plutarchus lib. περὶ τύχης: ἕνα μέν τοι φασὶν ἵππον ζωγραφοῦντα τοῖς μὲν ἄλλοις κατορθοῦν εἴδεσι καὶ χρώμασι, τοῦ δὲ ἀφροῦ τὴν παρὰ τῷ χαλινῷ κοπτομένην χαυνότητα καὶ συνεκπίπτουσαν τῷ ἄσθματι μὴ ἀρεστὴν αὐτῷ γράφοντα, πολλάκις γοῦν ἐξαλείφειν, τέλος δὲ ὑπ' ὀργῆς προβαλεῖν τῷ πίνακι τὸν σπόγγον ὥσπερ εἶχε

τῶν φαρμάκων ἀνάπλεων. τὴν δὲ προσπεσόντα θαυμαστῶς ἐναπομάξαι καὶ ποιῆσαι τὸ δέον. τοῦτο ἔντεχνον τύχης μόνον ἱστορεῖται. Ex quo constat, Pictores spumam circa frenum, tãquam generosi equi specimen arte & fortuna imitari ac repræsentare solitos. quod ipsum Callimachus per spumantes Palladis equos ob oculos ponit.

vers. 14. Συρίγγων ἐπαίω φθόγγον ὑπαξονίων.] Vide quæ supra annotata sunt hymn. in Apollinem vers. 3.

vers. 15. ἀλαβάστρως] Αλάβαστρον & Αλάβαστρος vasculum lapideũ vel vitreum in quo vnguenta conduntur, μυροθήκη.

vers. 19. οὐδὲ Σιμοαῦτος ἔβλεψεν] Reddit enim etiam aqua & repræsentat intuẽtis formam, instar speculi. Theocritus,

ἦ γὰρ πρὰν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, ἰὼ δὲ γαλάνα.

Virgil. *Nuper me in littore vidi*
Cùm placidum ventis staret mare.

vers. 72. μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία] Ησυχία & tranquillitatem & solitudinem significat. quod nimirum solitudinem comitetur tranquillitas. Politianus eleganter vtrunque complexus est, *Vtq; die vacuus mons tacet in medio.* Nam *vacuus* idem est quod ἔρημος. Pind. ἐρήμου δι' αἰθέρος. quod Latini, Vacuum per inane.

vers. 87. τέκνον ἄλαστε] Variatio generis poëtis per-

perquàm familiaris. respiciendo non ad nomen ipsum, sed ad id quod eo intellectum volumus, ἦον scilicet. ita Homerus, φίλε τέκνον.

vers. 91. ἢ μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο] Politianus vertit, *Magna nimus paruis mutas*: quod mihi magis arridet, quàm quod Hen. Stephanus dicit se malle, *Magna rei paruæ merces*, quod cõtentione vtriusque versionis inter se planum faciam. Nam cùm Politianus vertit *Magna nimis*, exprimit illud ἢ Callimachi, quod magnã Emphasim, magnamque diuersitatis in commutatione significationem habet. deinde, ἀντ' ὀλίγων, quis non malit, vt numerus numero respondeat, *Paucis*, quàm *Paruæ rei* vertere? præterea *Mutas* melius respondet τῷ, ἐπράξαο vtpote verbo verbum, & quidem mercium commutationem figuratè significans, quàm *Merces*, quam, absurdum fuerit deam ab homine capere. adhæc in Pentametro, cur malis *Rapis*, quàm *Habeas*? an quia tuis auriculis dissyllabo melius clauditur pentametrum, quàm trisyllabo? Præterea ánne honestius de dea, & conuenientius verbo ἔχῃν dicitur quod *Habeat* oculos alterius, quàm quod *rapiat*. cum ipsamet Pallas infrà ver. 100 declaret alienum hoc à se ὄμματα παίδων ἁρπάζειν. & nihil certè habet commune *Merces* cum *Rapina*. imò verò potius vt Callimachi verbis vtar,

τόσσον ὅσον διὰ πλεῖστον ἔχουσιν.

Ergo tuũ frustra est, nisi vox sit Cimbrica, Malle.
Malle etenim, sapere est, hac ratione, malè.

Atque hæc quidem tuendi Angeli causa à me dicta, boni consule.

vers. 94. γερῶν οἶτον ἀηδονίδων] Henr. Stephanus aliam lectionem adferri ait οἶκτον. quam se malle inquit. Ego verò malim adiecisset rationem. quando & οἶκτος, & οἶτος, θρῆνον significat. cui optimè respondet τὸ, γερῶν.

vers. 116. Δεξεῖται] Politianus λεξεῖται legit, & vertit *Nati colliget ossa sui.* & quidem rectè.

vers. 102. μισθῷ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλῳ] Vide quæ suprà in hanc rem dicta sunt in Annot. Hymn. in Dianam v. 102.

vers. 124. ἔρνιθας ὃς αἴσιος] ἐνδέξιος. ita hym. in Iouem, v. 69. ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις. αἴσιους enim opponit Diris auibus quæ infausti aliquid portendunt, hoc est ἀπαισίοις ἤτοι ἀριστεροῖς. quas, circumlocutione vtens, vocat ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες. accipiens πτέρυγες pro πτήσεις, Alas, vt instrumentum volatus, pro ipso volatu. Tertiùm verò, & medium quoddam auium genus facit, οἵ τε πέτον ἢ ἤλιθα. i. μάτην, εἰκῆ. quarum in auspiciis non habetur ratio, quippe quæ neque fausta neque infausta portendũt. Tametsi enim auspicatissimæ sunt aues albæ; vnde Cicero, *Quasi*

ro *Quasi albam auem videntur bene sentientem ciuem videre*: Inauspicatissimæ contrà nigræ, vt Ouidius, *Omina non albæ concinuistis aues*: plus tamen in veteri illa οἰωνοσκοπίᾳ mysterij latuisse credibile est.

vers. 127. βάκτρον, ὃ οἱ πόδας ἐς δέον ἄξει] σκίπωνα intelligit, vt Callim. infrà Epigrammate α. σκίπωνα, γεροντικὸν ὄπλον ἀείρας.

vers. 129. καὶ μόνῳ οὔτε θάνῃ πεπνυμένῳ ἐν νεκύεσσι] Hom. Οδυσ. κ.

Τοῦ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια,
Οἴῳ πεπνύσθαι. τοὶ δὲ σκιαὶ ἀίσσουσι.

vers. 130. τίμιον ἀγεσίλαν] Ἀγεσίλαος ἐπώνυμον ἔδει, vt habet Etymol. παρὰ τὸ ἄγειν τὸς λαούς. vbi & fragmentum Callimachi adfert φοιτῶσι μεγάλῳ ἀγεσιλάῳ.

vers. 134. μάτηρ δ' ὔπις ἔπικτε θεάν] Vnde & ἀμήτωρ dicta est. Eurip. Phœniss. Διὸς ἀμήτορος Παλλάδος φερωνύμου. quæ & εὐπατέρεια. vt Κλῦθι μοι οὐχάων πειτώνιας εὐπατέρεια. Latinè Patrima. vt Volcanus carens patre Matrimus siue ἀπάτωρ dicitur. vt annotauit V. Cl. Ioseph. Scaliger in illud Catulli,

Quare habe tibi quidquid hoc libelli
Qualecunque, quod ô Patrima Virgo
Plus vno maneat perenne seclo.

vers. 136. ὦκον οἱ ἀθυγάτηρ] Henr. Steph.

mauult legere ἑά. Ego, si coniectura vti licet, non malè legi posse censuerim, ᾧ νεύοι ἁ θυγάτηρ. facilis enim lapsus est à κεν in νευ. & ἁ θυγάτηρ maiorem habet Emphasim, quàm ἑὰ θυγάτηρ.

vers. 138. τ' ὦργος ὅσαις μέλεται] In editione H. Steph. corruptè legitur ὅσσαις.

vers. 139. Σὺν τ' εὐαγορίᾳ] εὐφημίᾳ. σύν τ' εὔγμασι. i. εὐχαῖς. σύν τ' ὀλολυγαῖς hoc est lamentabili voce qua mulieres in precando vtebantur. vt Hymn. in Delum vers. 258.

IN HYMNVM SEXTVM QVI EST IN CEREREM.

vers. 1. Τῷ καλάθῳ κατιόντος] Calathos, inquit Festus, Græci, nos dicimus Quasillos. Et Glossarium vetus, κάλαθος, Fiscella, Qualus. Κάλαθον interpretatur Etymol. εἰς ὃν τὰ κάλλη hoc est τὰ βεβαμμένα ἔρια ἀποτίθεται. Rectius Eustathius deducit Κάλαθον ἀπὸ τῶν κάλων, ὅ ἐστι ξύλων, κυκλοειδῶς θεόντων. Idem alibi vult Καλάθους propriè dici τὰ εἰς τὴν τῶν Δημητριακῶν καρπῶν συγκομιδὴν ἐπιτήδεια σκεύη. Admonet item solere ὀρχήσασθαί ποτε καλάθοις κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς κολοηνῆς ἀρτέμιδος, καὶ ἐν Δημητριακῇ τινὶ ἑορτῇ. Ex quo colligi potest non in Cereris tantùm, sed & Dianæ, adde etiam Mineruæ festis, Calathos

lathos à virginibus gestari solitos, alioque vocabulo κανᾶ, vel κανίσκους, Latinè Canistros vel Cistas dici. Ouidius:

Pura coronatis portabant sacra canistris.

Tib. *Et leuis occultis conscia cista sacris.*

de Calathis Mineruæ Virgil. lib. 7. Aeneid. *non illa colo calathisve Mineruæ Fœmineas assueta manus.* de virginibus Canephoris Palladi sacris, multa Pausanias in Atticis. κανηφόρους verò infra vers. 127. λικνοφόρους vocat. Idem enim sunt λίκνα quod τὰ κανᾶ. Hoc tantùm addam κανᾶ, propriè esse canistros in quibus cultri ad sacrificandum accõmodati conduntur. vid. Hesychium in voce ὀλοχύτας. vbi pro τὰ κενὰ, lege κανᾶ. vers. 5. μηδ' ἁ κατεχεύατο κόμαν] verti *Comam sparsa fluentem.* quæ iam se pectit. per quod intelligo, ne è thalamo siue cubiculo superiore quis spectet: quo etiam pertinet versus sequens. μήδ' ὅκ' ἀφ' ἀυαλέων στομάτων πτύωμες ἄπαστοι. Accipio verò ὅκα, pro ὅτε vt infrà ver. 30. vt sit sensus, ab impexis, & sicco ore, hoc est illotis è cubiculo prospiciendum non esse. Eius verò rei causam reddit paulò pòst, vers. 17. & 18. ne videlicet Cereris dolorem refricent.

vers. 9. ἄπυστα] ἀνήκουστα, περὶ ὧν μηδεὶς πέπυσται.

vers. 10. ἔς τ' ἐπὶ δυθμάς] δυσμὰς, δύσεις. cui statim periphrasticè opponit τὴν ἀνατολὴν. Nam

per μέλανας (quos Dionysius κελαινὺς vocat) intelligit Aethiopes, τὺς ἀνατολικωτέρυς scilicet, Arabiam versus. Duo enim genera Aethiopum facit etiam Hom. Οδυσσ. α. inquiens,

Οἱ μὲν δυσσομένυ ὑπερίωνος, οἱ δ' ἀνιόντος.

vers. 15. νήσυ δράμες ὄμφαλον] de hac metaphora diximus suprà.

vers. 20. καὶ ἐν βόας ἧκε πατῆσαι] Trituram intelligit, quæ bobus & iumentis peragitur.

vers. 21. Ανίκα τριπτόλεμος &c.] Triptolemo passim à Græcis poëtis ars arandi serendique (quàm hîc περιφραστικῶς, ἀγαθὰν τέχναν vocat) tribuitur. vt Epigram. lib. 2.

Αλλοισιν μελέτω τριπτολέμοιο γέρα,
Ηχι βόες, καὶ ἄροτρα, καὶ ἰσοβοεὺς, καὶ ἐχέτλη.

Καὶ στάχυς. Tibullus Osiridi hoc tribuit,

Primus aratra manu solerti fecit Osiris,
Et teneram ferro sollicitauit humum.

vers. 29. ἐξ ἀμαρᾶν] Verti è scatebris. Hesych. ἀμάρησι, πόροις.

vers. 44. στέμματα καὶ μάκωνα] Cicero, *Dies ille quo ego Ennam cùm venissem, præsto mihi sacerdotes Cereris cum infulis & verbenis.* & Theocritus ἁ δὲ γελάσσαι, Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα. vbi Scholiastes ait τὴν Δήμητρα μὴ μόνον ἀστάχυς ἀλλὰ καὶ μήκωνας ἔχειν. Eusebius quoque ex Porphyrio refert eam spiceis sertis

redimiri

redimiri ſolitam, circum quam aliquot papauerum plãtæ viſebantur, quæ fertilitatis ſunt ſymbola. verſ. 56. Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνάν.] verti, *Nemeſis mala verba notauit*, vtpote filia Iuſtitiæ, & vindex arrogantiæ in verbis & factis. Hinc nonnulli Nemeſim vna manu frenum, altera menſuram cubiti tenentem finxerunt. quod declarat diſtichon apud Græcos celebre, Η Νέμεσις προλέγω τῷ πήχεϊ, τῷ τε χαλινῷ,

Μὴ ἄμετρον τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν.

Pauſanias etiam in Atticis. Scribit τὴν Νέμεσιν θεῶν μάλιστα ἀνθρώποις ὑβρισταῖς ἀπαραίτητον εἶναι.

verſ. 58. ἴθματα μὲν χέρσῳ] Homerus Ιλιαδ. δ. de Contentione,

Η τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύθεται. αὐτὰρ ἔπειτα
Ουρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

Virgilius vtrunque imitatus, Famæ hoc accommodat, lib. 4. Aeneid.

Parua metu primò, mox ſeſe attollit in auras
Ingrediturq́ ſolo, & caput inter nubila condit.

De quibus locis vid. Cæſ. Scaligerum in Critico.

ver. 76. οὐκ ἐνδοῖ] οὐκ ἔνδον. ita Sophocles vſurpat. οὐκ ἐκτός; hoc eſt, non hinc abi?

verſ. 82. Νεῖται τοι] vid. Hym. in Iouem v. 25.

verſ. 88. Πίνδον ἀν' εὐάγκειαν] H. Steph. reponit Πίνδου. De quo, τὸ παρὸν, ἐπέχω.

verſ. 91. ἀχάριστα κατέρρεεν] ita infrà Epig. θ'.

ὅσσα τ' ὀδόντων Ενδοθι, νεαίρην τ' εἰς ἀχάριστον ἔδυ. Significat verò hoc loco, nullum Erisichthoni ex cibis nutrimentum accessisse.

vers. 92. ὡς ἀελίῳ ἔνι πλάγκων] Pupam significat, aut ludicrum aliquod simulacrum è cera confectum. Rectius πλάγγων, vt in Aldina & Basiliensi editione. Suidas, τὰ μειράκια θρυπτόμενα παρὰ ταῖς τίθαις, στωμύλλεσθαι καὶ λέγειν περὶ κρόκης καὶ στημόνων, καὶ πλαγγόνων ἐάσωμεν.

vers. 103. βούβωστρις] suprà vocauit χαλεπὸν, ἄγριον, αἴθωνα, κρατερὸν λιμόν. vers. 66.

ver. 114. ἀνεξήραινον] metaph. sumta ab iis qui puteos exhauriunt atque exsiccant.

vers. 116. αἰτίζων ἀκόλους] μικροὺς ψωμοὺς, τοὺς μηκέτι κολούεσθαι δυναμένους διὰ σμικρότητα. frusta panis.

vers. 118. ἐμοὶ κακογείτονες ἐχθροί] Aliquid enim mali propter vicinum malum.

vers. 125. Ὡς δ' ἀπεδίλωτοι] Ex veteri ritu, qui ab Hebræis ad Lacedæmonios (qui socij Hebræorum, vt Iosephus testatur, fuerũt) fluxit. Iubetur verò Moses cum Deo colloquens calceamenta soluere. Hinc & Pythagoras nudis pedibus rem sacram fieri præcipit. Tertull. in Apolog. *Nudipedalia populo denuntiatis.* Christiani iubente Paulo calceatos pedes habẽt rem sacram peragentes. quod & Cyprianus docet, & Pontificum

ficum decretis cautum est ne quis ἀπεδίλωτος λειτουργῇ. vers. 126. παναπηρέας] ἀπηρώτους, οὐ πεπηρωμένους.

vers. 127. Ως αἱ λικνοφόροι] κανηφόροι. Vid. sup. versu primo.

vers. 129. τὰς ἀτελέστως] Malè in Ald. & Bas. edit. ἀτελέστας. quod verò sequitur τὰς δὲ, necessario legendum τᾶσδε. i. ταύτης. Secutus sum simplicem veteris Scholiastæ interpretationē, tametsi etiam alteri interpretationi locus est.

vers. 133. ὡς ἅλις ὡς αὐτὰν ἱκανὸν γόνυ] Apud Homerum Ιλιαδ. δ. Agamemnon optat Nestori Genua, hoc est vires animo pares, his verbis ὦ γέρον, εἴθ' ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν Ως τοι γούναθ' ἕποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη. Αλλὰ σε γῆρας τείρει ὁμοίιον Legendum verò hîc est αὐτᾶν loco αὐτάν.

vers. 137. φέρβε μᾶλα] Ita in omnibus editionibus. Repone φέρε vt constet versus.

ATQVE *hæc quidem, nunc temporis, veluti Corollarij loco ad Græca Scholia adieci. ad quæ Lectori in iis quæ à me præterita sunt, recurrendum erit. Hoc vnum testatum volo, lacunas quæ in hoc poëta non paucæ erant, ab eximio illo atque adeò incomparabili viro Adriano Turnebo suppletas. cui eas doctissimus vir Ioannes Oliuarius præceptor olim meus se debere profitebatur. quod ideò di-*

ce, ne

co, ne quis perfrictæ frontis protritæq́ fidei, sibi eas vt & emendationes plerasque quæ ab illo fonte fluxerunt adscribat. quod & in Oppiano & aliis auctoribus factitatum.

ANNOT. IN CALL. EPIGR. I.

vers. 5. εἰ δ' ἄγε σύν μοι Βούλευσον.] Rectius ita apud Diogenem Laërtium legitur, quàm in Epigram. Græcis lib. 3. μοι σὺ βούλευσον, vt sit per Tmesim συμβούλευσον.

vers. 9. βέμβικας ἔχοντες] βέμβιξ idem quod ῥόμβος. Aristoph. interpres vulgariter στρῦμβαν dictam ait. Tzetzes. ῥόμβαν & στρόμβαν, βομβυλιὸν explicat. ἔχοντες verò, ἀπὸ τοῦ ἔχω τὸ ἐλαύνω.

EPIG. 11. vers. 3. ἐν λέσχῃ] Λέσχη ex iis vocabulis est quæ nescio qua temporis & vsus communis iniuria in vitium abierunt. λέσχαι enim propriè sunt loca aprica in quæ commentandi causa conuenire solent philosophi. vt apud Arrianum Diogenes ille Synopeus ἐν τῷ ἡλίῳ κατακείμενος. Nam hunc Arrianus τῶν σοφιστῶν siue Sapiẽtum apud Indos morem fuisse ait, in apricis hortis conuenire. ὧν, inquit, λέγουσιν ἔστιν οὓς καταληφθέντας ὑπ' Αλεξάνδρου ὑπαιθρίους ἐν λειμῶνι, ἵναπερ αὐτοῖς διατριβαὶ ἦσαν, &c. Hinc & Hierocles primo Philosophicorum libro, Leschas olim vocatas fuisse ait cathedras & conuenti-

uenticula, in quibus de Sapientia disputationes habebantur. & λεσχαῖον, Hesychius ἐξηγητὴν interpretatur. Hinc etiam ἀδολεσχία. quod nomen tametsi plerique pro loquacitate & φλυαρίᾳ accipiunt, ego in peruetusto Glossario quod apud me exstat inuenio Ἀδολεσχίας, exercitationes dici solitas.

vers. 5. Αἳ ζῶσι ζώουσιν ἀηδόνες] Musas, hoc est, scripta eius intelligit. Apud Pamphylios ἀηδὼν etiam dicitur Ἀθηνᾶ, vt annotauit Hesychius.

IN EPIG. IV. ὑμέων δ' πλείονες οὐ κίδῃ] vnde & πλείονες dicuntur οἱ πεπλυτηκότες, vt & Latinis plures. Plautus Trinummo, *quinprius Me ad plures penetraui.*

IN EPIG. VI. Citatur hoc Epigramma ab Athenæo lib. Dipnos. 7. Describit verò Callimachus elegãtissimè hoc Epigrammate Nautilum piscem, siue Nauticum, quem alij Ouum Polypi vocant, cuius certè species est. De quo ita Plinius lib. 9. *Supinus hic in summa æquorum peruenit, ita se paulatim subrigens, vt emissa omni per fistulam aqua, velut exoneratus sentina, facilè nauiget: postea duo prima brachia retorquẽs, membranam inter illa mirę tenuitatis extendit, qua velificante in auras, ceteris subremigans brachiis, media cauda vt gubernaculo se regit. ita vadit alto, Liburnicarum gaudens imagine. si quid pauoris in-*

ris interueniat, hausta se mergens aqua.

Ζεφυρῖτι] Hanc versu secundo Κύπριν, & octauo Αρσινόην vocat quę & Chloris dicitur. Stephanus De vrbibus, καὶ Ζεφύριον ἄκρα τῆς Αἰγύπτου, ἀφ' οὗ ἡ Αφροδίτη καὶ Αρσινόη ζεφυρῖτις, ὡς Καλλίμαχος. Arsinoë porrò pro Venere Zephyritide culta fuit apud Aegyptios.

vers. 2. σεληναίης ἄνθεμα] ἀνάθημα non Lunæ, sed Seleneæ Smyrnensis, quam vers. 11. Cliniæ filiam periphrasticè vocat.

vers. 3. εἰ μὲν ἀῆται] subaudi πνέουσι.

vers. 6. καὶ τοὔνομα συμφέρεται] Hinc etiam (à remigio brachiorum fortasse) πόμπιλον dictum fuisse Nautilum Plinius scribit.

vers. 7. πρὸς θῖνας Ιουλίδος] Iuliopolim sunt qui Aegypti vrbem faciunt, distantem ab Alexandria duobus passuum millibus.

vers. 10. Τίκτει τ' αἰνοτέρης] Ita in editione H. Stephani, perperam meo quidem iudicio legitur (εἰμὶ γὰρ ἄπνους, Τίκτει τ' αἰνοτέρης ὤεον Αλκυόνης) neque enim, si ita legatur, sensus aliquis constat, vt neque in versione (*mortua nam sum: Atque ouum tristis nunc parit Alcyones.*) Claudendam itaque parenthesin dixerim post ἄπνους, & reliqua dependere à Μήδε μοι, & legendum esse τίκτει non τίκτει. vt sit sensus, Nautilum non optare sibi deinceps Halcyonia, hoc est, tranquil-

lum

lum mare, sed Seleneæ, quippe cuius & pietati & patriæ Venus hoc debeat.

EPIG. VII. vers. 2. Ἀρμονίης ἔφι] Vide Ouidium lib. 4. Metamorph.

vers. 3. Ἄσυρον ἐκτίσαντο] Ἄσυρον Etymol. diminutiuum facit ab ἄσυ, vid. infrà pag. 171. in voce Ἄσυρον. Πόλας verò Stephanus facit πόλιν Ἰλλυρίας. Citat verò hoc Epigr. Strabo lib. 1. & 5.

EPIG. VIII. Τῆ Σαμίᾳ πόν] Citatur hoc Epigramma à Strabone lib. 14. vbi à Callimacho dissentit, Σάμι, inquiens, ὧι ἡ Κρεώφυλ ὃν φασὶ δεξάμενον ξενίᾳ ποτὲ Ὁμηρον, λαβεῖν δῶρον τὼι ἐπιγράφωι τὸ ποίημα τ, ὃ καλέσι Οἰχαλίας ἅλωσιν. Καλλίμαχ ὃ ἐναντίον ἐμφαίνει δ' ἐπιγράμματ ιν, ὡς ἐκείνου μὲν ποιήσαντ, λεγομένης ὑ Ὁμήρ διὰ τῶν λεγομένων ξενίαν. Vbi corruptè apud Stranonẽ legitur τῆτο μέσα pro μέγα.

EPIG. X. vers. 2. ἐκ ὑ τελικόντων] pro ἐκ τῶν τελήκοντα. Ita dicimus εἰς τ̃ δυοκαίδεκα, ἀντὶ τ̃ δυοκαίδεκα. apud Alcæum. Frequenter enim per Dialectum declinantur ea quæ alioqui sunt indeclinabilia. Vide Etymolog. in voce Δυσί. vbi & Callimachum citat ἐν τοῖς ἐλεγείοις. vnde hoc fragmentum, quod exstat apud Stobæum serm. 111. sumtum est.

EPIG. XI. vers. 4. οἱ πρόγονοι] Ita vocantur qui ex prioribus nuptiis nati sunt, hoc est quorum

rum pater & mater secundas nuptias adierunt, vt ἐπίγονοι ex secundis nuptiis nati. sic Latinè Priuignus dictus, vt notat Festus, quòd ante quàm mater secundo nuberet est progenitus.

EPIG. XIII. Titulus huius Epigrammatis qui est in editione H. Stephani, εἰς τοὺς βραχυλόγους, nulla ratione acumen Epigrammatis repræsentat, vt nec versio ipsa. præcipuè vers. 3. ἦν τις ἔρηται Πῶς ἔβαλες; φησὶ, σκληρὰ τὰ γιγνόμενα. *Ille rogatus Quomodo prostrarit, facta stupenda canet.* Neq. enim, meo quidem iudicio, hoc vult Callimachus: sed victorem interrogatum de suo certamine, respõdere vnico verbo, VICI. Victum verò, de suo successu (ita enim interpretor πῶς ἔβαλες; metaphora sumta à dubio talorum iactu) non simpliciter respondere VICTVS SVM, sed circuitu verborum vtentem, excusare iniquitatem suæ fortunæ. Optat itaque sibi Callimachus victoriam, quam per βραχυσυλλαβίαν verbi Νικῶ repræsentat.

vers. 3. Ὦ δὲ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος] Sunt enim poëtæ θεόπνευστοι, hoc est diuino numine afflati.

EPIG. XIV. θνήσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθοὺς] Ita Iulianus Aegyptius,

—ἀρεταὶ κρείσσονες εἰσι μόρου.

ἱερὸν verò ὑπνόν vocat magnum, perpetuum.

EPIGR. XV. vers. 2. ἢ πάλι πῶς ἔσεται] πάλι hoc est

hoc est εἰς τὸ πίσω, post obitum scilicet.

EPIGR. XVI. δολιχόν] subaudiendum νικήσας, δρόμον videlicet, hoc est Victor dolichodromus. Dolichus verò, vt auctor est Suidas, XXIV stadia continebat, vel, vt Sophoclis interpres, XX. Hermolaus & Budæus ex Herone XII stadiorum esse putant. Parmenion lib. Epigr. I. eos qui in Epigrammate breuitatem non sectantur, iis comparat qui in stadio Dolichum quærunt; inquiens:

Φημὶ πολυστιχίην ἐπιγράμματος οὐ κατὰ Μούσας
εἶναι. μὴ ζητεῖτ' ἐν σταδίῳ δολιχόν.

EPIG. XVIII. vers. 4. ὁ δὲ πλούτων; B. μῦθος] Iuuen. —— *Stygio nigras in gurgite ranas*
Nec pueri credunt.

vers. 6. Πελλαίου βοῦς μέγας εἰς ἀΐδην] Quod verti, *Venit Alexandri sub Styga Bucephalus.* mihi non admodum probatur. Malim itaque simpliciter Callimachi verba ita interpretari, *Magnus Pellæi sub Styga bos abiit.* Nam Io. Brodæus, per πελλαῖον, Philippum Pellæum intelligi vult. vt sit βοῦς μέγας ἀντὶ τοῦ, ὁ υἱὸς μέγας, Alexander videlicet, qua de re suum cuique iudicium relinquo.

EPIG. XIX. Δαίμονά τίς δ' εὖ οἶδε τὸν ἄυριον] Io. Brodæus hoc ad Simoniden refert, qui αὔριον δαίμονα finxit.

EPIG. XX. vers. 3. ἠδ' ἀποβρίζει] βρίζειν veteres Græci vocarunt τὸ καθεύδειν. vt annotat Athenæus lib. Dipnosoph. VIII. & βρίζω est dea vaticiniorum in somnis præses, cui apud Delum sacra faciebant. & βριζομάντις quæ ex somniis diuinat.

EPIG. XXIII. ἐγὼ δ' ἄλλως ὄνομα τύμβῳ ἔχων] ἄλλως, hoc est μάτην. significat enim κενοτάφιον, siue καφὸν λίθακα ei positum.

vers. 6. ἐρίφων δυομένων] Cùm Hœdi occidunt ita Nicænetus lib. 3. Epigram. ἐρίφων ὤλεσε παντὸσίη. Scholiastes Arati, Hœdos mane occidentes, magis tempestuosos esse scribit. ἠδ' ἑῴα, inquiens, δύσις τῶν ἐρίφων χειμῶνα φέρει. Sed & orientibus Hœdis, auctore Ptolemæo, validæ fiunt tempestates. Manilius,

Tum subeunt Hœdi claudentes sidere pontum.

EPIG. XXVI. Μέσην γὰρ ὅσσους εἶδον ὁμμασι παῖδας] Hesiod. Theogonia:

Οἵ τινα λιμήσωσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο
Γενομένους τ' ἐσίδωσι διοτρεφέων βασιλήων.
Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χείουσιν ἀοιδὴν,
Τοῦ δ' ἔπε' ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα.

vbi Hesiodus Διὸς παῖδας γενομένους vocat. Horat. *Quem tu Melpomene semel Nascentem placido lumine videris, &c.*

EPIGR. XXVIII. Εἶπας, Ηλιε χαῖρε] hoc vale-

est, valedicens luci. Apud Sophoclem Aiax sibi manus illaturus; tenebras orci suam lucem vocat. ἰὼ σκότος, inquiens, ἐμὸν φάος, ἔρεμνος ὦ φαεινὸν ὡς ἐμοὶ, ἕλεσθ' ἕλεσθ' οἰκήτορες ἕλεσθέ με Hieronymus hunc Cleombrotum cum Zenone & Catone stultæ philosophiæ martyrem vocat.

EPIG. XXIX. vers. 3. Λοξὸν ὄφιν κομόωντα μέσον ἔχων ξίφος] Serpentem Eetioni affingit, vtpote Heroi. Et Artemidorus, Draconem Ioui, Soli, Cereri, Proserpinæ Triuiæ, Aesculapio, & Heroibus sacrum facit. Porrò Phœnices & Aegyptij diuinæ cuiusdam naturæ esse serpentes existimabant, quòd non exteriorum membrorum adminiculo, aliorum animalium instar, sed spiritu quodam ac virtute intus latitante impulsi velocissimè incederent, maximaque celeritate totum corpus in varias formas torquerent. præterea ob diuturnam eorum vitam, & rediuiuam deposita senili pelle, iuuentutem. Vnde & Eusebius scribit, Mundum ita ab Aegyptiis effingi solere: Duos, inquit, circulos efficiebant, quorum vnum supra alterum collocabant, quibus Serpentem implicabant, qui accipitris caput haberet. Circuli, Mũdi magnitudinem, ac formam ostendebant: Serpẽs, bonum dæmonem vniuersi conseruatorem, hoc est spiritum illum quaquâ

pertinentem, qui vitam omnibus atque alimentum tribuit.

EPIGR. XXX. Ορκους μὴ δύνειν, &c.] significat τοὺς Αφροδισίους ὅρκους οὐκ ἐμποινίμους εἶναι. Adeò vt ait Plato in Conuiuio, καὶ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι πᾶσαν ἐξουσίαν πεποιήκασι τῷ ἐρῶντι. & in Phœbo citante Athenæo lib. 12. ὡς δὴ λόγος, καὶ ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς περὶ ἀφροδίσια ἃ δὴ μέγιστα δοκοῦσιν εἶναι, καὶ τὸ ἐπιορκεῖν συγγνώμην εἴληφε παρὰ θεῶν, ὥσπερ καθάπερ παίδων, τῶν ἡδονῶν οὐδὲ τὸν λογισμὸν κεκτημένων. Tibull.

——periuria ridet amantum
Iuppiter, & ventos irrita ferre iubet.

quod Ouidius, *in freta ferre dixit.*

ADIICIAM *Coronidis loco, Callimachi poëmation De Coma Berenices, Latinis versibus à Catullo redditum. cum longè doctissimis V. Cl. Iosephi Scaligeri Castigationibus. quibus non tantùm Catulli vulnera, quæ illi Sciolorum quorundam temeritas inflixerat, curauit, sed magnam etiam Callimacho lucem adfert. Vtinam verò magnus ille vir, etiam Callimachi fragmentis, quæ miserè lacera collegi, medicam aliquando manum adhibeat.*

CAL-

CALLIMACHI POEMATIVM DE COMA BERENICES, A CATVLLO Latinis versibus redditum.

OMNIA qui magni dispexit lumina mundi,
Qui stellarum ortus comperit, atque obitus:
Flammeus vt rapidi solis nitor obscuretur,
Vt cedant certis sidera temporibus,
Vt Triuiam furtim sub Latmia saxa relegans
Dulcis amor gyro deuocet aerio:
Idem me ille Conon caelesti numine vidit
E Bereniceo vertice caesariem,
Fulgentem clare: quam multis illa deorum,
Leuia protendens brachia pollicita est.
Quare ex tempestate nouo auctus hymenaeo,
Vastatum finis iuerat Assyrios,
Dulcia nocturna portans vestigia rixa,
Quam de virgineis gesserat exuuiis.
Estne nouis nuptis odio Venus? anne parentum
Frustrantur falsis gaudia lacrymulis,
Vbertim thalami quas intra limina fundunt?
Non, ita me diui, vera gemunt, iuerint.
Id mea me multis docuit regina querelis,
Inuisente nouo praelia torua viro.
At tu non orbum luxti deserta cubile,
Sed fratris cari flebile discidium:

Quum penitus mœstas exedit cura medullas,
Vt tibi nunc toto pectore sollicita
Sensibus ereptis mens excidit. atqui ego certe
Cognoram a parua virgine magnanimam.
Anne bonum oblita es facinus, quod regium adepta es
Coniugium? quod non fortior aut sit alis?
Sed tũ mœsta virũ mittens, quæ verba loquuta es?
Iuppiter, vt tristi lumina sæpe manu.
Quis te mutauit tantus deus? an quod amanteis
Non longe a caro corpore abesse volunt?
At quæibi, proh, cunctis pro dulci coniuge diuis
Non sine taurino sanguine pollicita es,
Si reditum tetulisset is, aut in tempore longo
Captam Asiam Ægypti finibus adiiceret?
Queis ego pro factis cælesti reddita cœtu,
Pristina vota nouo munere dissoluo.
Inuita, o regina, tuo de vertice cessi,
Inuita. adiuro teque, tuumque caput,
Digna ferat, quod si quis inaniter adiurarit.
Sed qui se ferro postulet esse parem?
Ille quoque euersus mons est, quem maximũ in oris
Progenies Phthia clara superuehitur:
Quũ Medi properare nouũ mare, quumque iuuẽtus
Per medium classi barbara nauit Athon.
Quid facient crines, cum ferro talia cedant?
Iuppiter, vt [illegible] omne genus pereat:

Et qui

Et qui principio sub terra quærere venas
Institit, ac ferri frangere duritiem.
Abrupta paulo ante coma mea fata sorores
Lugebant, cum se Memnonis Æthiopis
Vnigena impellens nutantibus aera pennis,
Obtulit Arsinoes Chloridos ales equus.
Isque per atherias me tollens aduolat umbras,
Et Veneris casto conlocat in gremio.
Ipsa suum Zephyritis eo famulum legarat,
Gnata Canopiis incola litoribus.
Ludit vbi, vario ne solum in lumine cæli
Aut Ariadneis aurea temporibus
Fixa corona foret, sed nos quoque fulgeremus
Deuota flaui verticis exuuia.
Viuidulo a flatu cedentem ad templa deum me
Sidus in antiquis diua nouum posuit.
Virginis & sæui contingens namque leonis
Lumina, Callisto iusta Lycaonida,
Vertor in occasum tardum dux ante Bootem,
Qui vix sero alto mergitur Oceano.
Sed quanquam me nocte premunt vestigia diuum,
Luce autem cana Tethyi restituor:
Pace tua fari hæc liceat Rhamnusia virgo:
Nanque ego non vllo vera timore tegam:
Non si me infestis discerpant sidera dictis,
Condita quin veri pectoris euoluam:
Non his tam lator rebus, quam me abfore semper,

Abfore me a domina vertice discrucior.
Quicum ego, cum virgo quondam fuit, omnibus
expers
Vnguentis, vna millia multa bibi.
Nunc vos, optato qua iunxit lumine tada,
Non post vnanimis corpora coniugibus:
Tradite nudantes reiecta veste papillas,
Qua iucunda mihi munera libet onyx:
Vester onyx, casto petitis qua iura cubili.
Sed qua se impuro dedit adulterio,
Illius ah mala dona leuis bibat inrita poluis.
Nanque ego ab indignis pramia nulla peto.
Sed magis, onupta, semper concordia vostras,
Semper amor sedis incolat adsiduus.
Tu vero, regina, tuens quum sidera, diuam
Placabis festis luminibus Venerem:
Sanguinis expertem non siueris esse tuam me,
Sed potius largis adfice muneribus.
Sidera quur iterent? vtinam coma regia fiam,
Proximus Hydrochoi fulgeret Oarion.

IOSE-

IOSEPHI SCALIGERI CASTIGATIONES IN CATVLLI POEMATIVM.

DE COMA BERENICES.

vers. 6. *Dulcis amor gyro*] Ita docti viri ex *Gouero*, aut *giuodero*. Nam & illud correptum ex *goero*. Goerus est Gyrus. Ausonius:

Octo & octoginta goëris, & super trigorio.

Idem,

Additis ad hos priores goeros geminis orbibus.

Idem doctissimus poeta dixit Cœbum pro cubo, vt olim in nostris Ausonianis lectionibus notauimus. Gyrus autem est flexus metæ. vt *Interiore diem gyro rapit.* hoc est sinisteriore flexu. Spatium Lunæ & solis non mirabitur, qui scit eis bigas, & quadrigas adtribui.

vers. 11. *Nouis auctus Hymenæis*] Repone *nouo auctus hymenæo.* Hoc facimus auctore vetere scriptura.

vers. 15. *Anne parentum*] Elegiam quidem Callimachi in comam Berenices non habemus. sed extat similis locus ex eius dactylicis:

ἁ παῖς ἁ κατάκλειστος
τὰν οἱ φασὶ τεκόντες
εὐναίους ὀαρισμοὺς

ἴχθειν ἴσον ἁλέθρῳ.

Planè ipsissima est sententia.

vers.27. *Anne bonum oblita es*] Ex vestigiis priscæ scriptutæ colligimus ita Catullum scripsisse: *Anne bonum oblita's facinus, quod regium adepta's coniugium?* Sic apud Ciceronem in epistolis: *imminuta'st, appellanda'st, nulla'st*, vt obseruat doctissimus P. Victorius.

vers.28. *Quod non fortior auxit alis*] Lege *quod non fortior aut sit alis?* Anne oblita es, & quod nupsisti Regi, & quod nemo te fortior sit? Historia huius rei extat apud Hygenum, quare magnanimam vocet eam.

vers.33. *At qua ibi pro cunctis*] Ita concinnandus locus:

At qua ibi, proh, cunctis pro dulci cõiuge Diuis
Non sine taurino sanguine pollicita es,
Si reditum tetulisset is, aut in tempore longo
Captam Asiam Ægypti finibus adiiceret?

vers.43. *Quem maxima in oris*] Scriptura plane characteris Langobardici: A pro V, & contra. Nam *maximu' in oris* scribendum erat. sed, vt iam dixi, in eo charactere nihil inter se differunt hæ literæ duæ. Quem, inquit, Atho maximum in oris Pthiæ progenies clara superuehitur. Progeniem claram dixit Macedones, adulans Ptolemæo propter Alexandrum, & eius succes-

sores Ptolemæos. vers. 45. *Quum Medi irrupere*] Correctores antiqua lectione offensi, eam mutarunt, quæ erat, *Quum Medi properare nouũ mare*. Infinitiuus modus pro definito tempore. creberrimum apud Sallustium. Quum, inquit, Medi properabant nouum mare. In 8. Aeneid.

Interea cum iam stabulis saturata moueret
Amphitryoniades armenta, abitumq; pararet,
Discessu mugire boues, atque omne querelis
Impleri nemus, & colles clamore relinqui:

Hic *impleri*, & *relinqui* eodem tempore censeri debent, quo *moueret*, & *pararet*. quanquam scio vulgus Grammaticorum eum locum aliter accipere. vbi sane plane Grammatici sunt, hoc est ἀκαιρολόγοι. At Virgil. dixit, *quum impleri, quum relinqui* eodem modo, quo hic dictũ, *quum properare*. Vide quam male hũc politissimum poëtam habuerunt scioli isti. Properare mare, vt Horatius properare apio coronas. Virgilius:

Et quanuis igni exiguo properata maderent.

vers. 47. *Quid facient crines*] Virgilius pene ad verbum:

Quid facient domini, audent cum talia fures?

vers. 48. *Iuppiter, vt chalybon*] Ingeniose quidem Politianus ex Græco Callimachi restituit. sed quam vere, haud dum scio: cum editiones, quæ ante hanc emendationem Politiani emissæ sunt,

sunt, constanter habeãt, *celicum*. quod & Grammatici eius sæculi testãtur in manuscriptis etiam extare. nam vnde hanc corruptam vocem hausissent formis excusi, nisi ex scripta lectione? Certe in nostro liquide scriptum fuit, *telitum*. Sed iam toties monuimus in his exemplaribus manuscriptis C, pro T, & contra scriptum fuisse. Itaque & illud *Celicum* nostro quoque exemplari confirmari potest. Quanquam ex *telitum*, *telorum* fecit Parthenius. Certe *Chalybon* non scripsit Catullus. quare? quia nimium quantum discedit a vestigiis priscæ lectionis. Quid ergo? Puto, vt ingenue fatear, Catullum τὸ χαλύβων in Græco poeta non pro natione, sed pro ipso ferro accepisse. Nam chalybs passim apud Græcos etiam τὸ σίδηρος, acies ferri. Itaque vnam syllabam desiderari puto:

Iuppiter, vt sicelicum omne genus pereat.

Nam prima syllaba SI, extrita erat, vt in illo huius poëmatij versiculo?

Sanguinis expertem non veris esse tuam me.

Deest haud dubie prima syllaba S I. *non sueris*. Sicelices, aut Sicilices, cultra tonsoria vocat. Sicilire est cædere. Sicilices sunt quas in sibynis, aut lanceis, aut venabulis, αἰχμὰς Græci vocant. Ennius: *Incedit veles volgo sicelibus latis.* Vide quæ ad Festum eo loco notauimus. Sane

sequen-

sequentia manifesto docent Catullum τὸ χαλύβων non pro natione accepisse, sed pro chalybe ipso. Aliter enim accipit ac Callimachus scripsit. Cum enim scribit, *Et qui principio sub terras*, &c. vertens ex illo,

—— χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος·
πηλόθεν ἀντέλλοντα κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν.

ostendit se aliter legisse, accitatum inuenimus. nempe, πηλόθεν ἀντέλλον τε κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν. & μιν, τ̃ χάλυβα interpretatur, cùm Callimachus τῷ *ferro* referat. *-cum ferro talia cedant*. vt si scripsisset:

Ἐτί κόμμι ῥέξειαν, ἐπεὶ τάδε εἵνεκα χαλκῆς
Ζεῦ πάτερ, ὡς χαλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος·
πηλόθεν ἀντέλλοντα κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν.

μὶν hoc est τ̃ χαλκὸν, seu σίδηρον, quod antea dixerat. vers. 51. *Abiunctæ*] Noster liber *Abruptæ*. Nimirum hæc bona lectio ac sincera minutulis magistris displicuit, quare, nescio. Sententia enim plana.

vers. 53. *Vnigenæ*] Vnigenas fratres & sorores vocat Catullus. Sic supra Dianam Phœbi vnigenam dixit. Ergo Memnonis vnigena Pegasus, quia Auroræ filius. Sane Pegasum ab Aurora dono Ioui datum scribunt Græcorum commentarij. Lycophron autem, & alatum Pegasum, & eo vehi Auroram scribit:

ἠὼς

ἠὼς μὲν αἰπὺν ἄρτι φηγίου πάγον
κραιπνοῖς ὑπερποτᾶν πηγάσου πτεροῖς.

Quare igitur alitem & pinnatum facit, haud incompertum est.

vers. 54. *Chloridos ales equus*] Antiqua scriptura in nostro libro, *alis equos*. *Alis*, vt germin, rumin, pro ales, germen, rumen. vt olim in libros rerum rusticarum notauimus. *equos*, vt supra *maritos* pro maritus. Arsinoen pro Venere Zephyritide cultam ex Callimacho ante hos quindecim plus minus annos admodum adolescentes notaueramus. Possemus & illos versus Callimachi adducere ex Athenæo, nisi iam eos Turnebus libris suis Aduersariorum inseruisset. Chloris & Zephyritis συνώνυμα sunt.

vers. 55. *Me tollens aduolat oras*] Noster codex, *vmbras*, non *auras*. Quod meo periculo reponas licet. Nam noctu rapta fuit ea coma. Itaque mane in templo non comparuit. vmbras ergo noctem dixit. Hoc plane pertinet ad historiam. quod tamen audaces homines, cum minime intelligerent, peruerterunt.

vers. 57 *Ipsa suum Zephyritis*] Quemadmodum Arsinoe pro Venere colebatur, ita ex his colligimus equum, quem in delitiis habuit, Pegasi nomine appellari, tanquam, & ipse inter astra collocatus esset. vnde famulum ipsius vocat. Sa-

cat. Sane a studio equorum ἱππεία vocata fuit Arsinoe. Auctor Hesychius in Glossis.

vers. 58. *Grata canopæis*] Omnia luxata, peruersa, contaminata sunt ab ineptis pædagogis, qui insigni aliqua temeritate plus sibi gloriæ apud homines sui similes pariunt, quam viri docti ex aliqua egregia emendatione. Tanta penuria est hominum, qui in istis litteris aliquid videre possunt. Ego aio atque iterum aio Catullum ita scripsisse:

Gnata Canopiis incola littoribus
Ludit vbi. --

Canopiis est καναπείοις. vt Alexandria ex Græco ἀλεξάνδρεια. Antiochia, ἀντιόχεια. Prisca lectio fuerat, *Canopicis*. nempè propter similitudinem hic C, pro E positum fuerat. Nam antiquo illo more scriptum fuit *Canopieis*. vt supra *ludei, lucei*. Hæc perpetua erat in I longo veterum illorum orthographia. Illud, *Ludit vbi*, ex peturbatis vestigiis scripturæ, quæ in nostro libro est, odorati sumus. Quæ sunt omnia γνήσια Catulli, & elegantissima. Zephyritis Arsinoe, inquit, eo miserat famulum suum Pegasum. Quo? nempe vbi Gnata Berenice ludere cum aliis æqualibus solet. Nam Berenice, vt & pueri sciunt, Arsinoes filia. *Gnata* pro *gnata* etiam in exemplari Gallicano potuit exaratum fuisse, vt apud Plautum in Truculento, *Egregnata* scri-

ſcriptum exſtabat, & editum eſt, pro *Eregnata*. quod aliis eſt, E re nata. Quantum autem hæc antea deformata erant? Quam male iſti homines meriti ſunt de politiſſimo poeta, quem tot vibicibus pene ſtigmatiam feceranr?

Verſ. 59. *Vario ne ſolum limite cæli*] Hæc quoque Catulliana non ſunt, ſed eorundem hominum commenta. Noſter liber habet,

-- vario ne ſolum in limine cæli
Aut Ariadneis aurea temporibus
Fixa corona foret ——

Quæ proba lectio eſt, modo pro *limine* legas *lumine*. lumen cæli eſt cælum ipſum περιφραστικῶς. Iuuen. *Nil præter nubes, & cæli lumen adorant.* Sed ibi vulgo legebatur *numen*, vt ſupra eodem errore,—*cæleſti lumine vidit*, perperam *numine* & ſcriptum in noſtro extat, & vulgo editum eſt. Cæleſte lumen, & cæli lumen, hoc eſt cælum.

verſ. 60. *Ex Ariadneis*] Oſtendimus iam ſcriptum eſſe *Aut Ariadneis* quod probum, & verum eſt. Ne ſolum, inquit, corona in cælo, aut in capite Ariadnæ fixa eſſet. Nam alij coronã ſimplicem in cælo ponunt, vt maior pars Aſtronomon. alij ipſam Ariadnam in cælo collocant, vt quidam mythologi. Propert.

Te quoque enim non eſſe rudem teſtatur in aſtris
Lyncibus in cælum vecta Ariadna tuis.

verſ. 63.

vers. 63. *Vuidulam à fletu*] Et hic ore correctorum Catullus loquitur. Nam vetus scriptura longe aliter habet: *Viuidulum a fluctu*. Sed profecto Gallicanus codex habuisse videtur *a flutu* vnde factum *fluctu*. Nam qui *a fletu* legunt, vt habet melior pars editionum, videntur secuti illam lectionem, *a flatu*. quæ proxime a vero abest. nam *u* pro *a* positum, imo *u* & *a*, eadem sunt in Langobardicis characteribus. Legemus ergo, *a flatu*: &, ne solœcismum committamus, *Viuidulo a flatu*. Viuidulum flatum, vocat, quam Græci poëtæ ἀνεμόεσσαν ῥιπήν. Nam sublatus fuerat in cælum Bostrychus Berenices. Itaque his verbis innuit se vento secundo sublatum in auras. Qui dubitat hanc nostram emendationem veram esse, eum ego iubeo ἄπτην λύχνον ἐν μεσημβρίᾳ. non quod ita iudicio nostro confidimus: sed quia vt nolumus aduersus animi nostri sententiam verum oppugnare, καὶ ὁμόσε τῇ ἀληθείᾳ χωρεῖν, sic aduersus ineptorum magistellorum audaciam illud tueri nullum prorsus periculum esse puto.

vers. 66. *Callisto iuncta Lycaonia*] Qui hæc mutarunt, vellem mihi dicerent qua fiducia id fecerint. an quod vllam analogiam sua correctione restitutam putent? minime. neque enim efficiet vnquam, vt *Callisto*, tertio casu dictum fuerit.

Dixisset saltem *Callistoe*, nempe καλλιστοῖ. Noster liber minimum abest a vero. Legit enim: *Callisto iusta Lycaonia*. Si literulam addas, vt pro *Lycaonia* legas *Lycaonida*, veram, vt puto, & germanam lectionem erueris. *Iusta* veteres pronunciabant, pro quo nescio quo fato *iuxta* nunc dicimus. eodem modo *mixta* librarij nobis trãsmiserunt pro *mista*: *Vlyxes* pro *Vlysses*. Infrà:

M. habet iusta triginta iugera prati.

vers. 69. *Sed quanquam me nocte premunt vestigia diuum*] Aratus: —θεῶν ὑπὸ ποσὶ φορεῖται.

vers. 77. *Quicum ego, dum virgo*] Noster, QVOM VIRGO. *Expers* autem dictum eodem modo, quo Defrens, Defrensis. Sic expers expersis. sic præsex, præsicis. & Sallustius præcis præcisis. Sic Græci ἀπότομον pro præcipiti, vt præcisem locum Sallustius. vt Græci a futuro hæc nomina formant, sic Latini à supino, Græci enim, οἰστρόπληξ, κατώβλεψ, ἐπίτεξ, αἰγίλιψ, & similia. Expers ergo, expersis, idem quod expersus, verbum est Expergo. διαραίνω.

vers. 79. *Nunc vos optato quas*] Correctores, si literas spectes, quæ paucæ numero sunt, leuiter hæc mutarunt: si sententiam, non leuiter peccarunt. Ita enim ex nostro libro legendum:

At vos, optato quæ iunxit lumine tæda,
Non post vnanimis corpora coniugibus.

O vos,

O vos, inquit, quæ diu quidem desideratis viris copulatæ estis, sed quibus postea vobiscum non bene conuenit. Vos, quæ speratis quidem vestris tandem nupsistis, sed ita, vt inito matrimonio, non bene inter vos congruat. Manifesto huic comæ iubet rem diuinam facere matronas castas, quæ male cõcordes, viros sibi cupide restitui volebãt. quod mox ex sequentib. apparet. Tamen, quum hæc corectores non animaduerterẽt, omnia hæc peruerterunt. Huius autem temeritatis signifer fuit Auantius.

vers. 82. *quam iucunda*] lege, *Qua.*

vers. 83. *Casto colitis quæ iura cubili*] En cacoethes correctorum. Nam vt paucularum literarum leuissima immutatione grauiter commiserant, ita hic vnius verbi deprauatione quam alienam a mente poetæ sententiam effecerunt? Legendum enim plane ex nostro libro non *colitis*, sed *petitis*. Vester, inquam, onyx, quæ petitis iura maritorum vestrorum, integro pudicitiæ nomine. Quæ, inquit, petitis restitui vos viris vestris, modo constet pudicitiæ fama. Imo: Quæ vultis, vt maritijus suum pudori conseruent. Recte. Virgilius: *Ante, pudor quam te violem, aut tua iura resoluam.*

v. 85 *Illius aura*] Repone antiquã lectionem: *Illius ah mala dona leuis bibat irrita pollus.*

vers. 91. *Non votis esse tuam me*] Vetus lectio, *veris*, aut *vestrus* præfert. Si *veris*, deest prima syllab. vt supra dixi. Sin, quod verius est, *vestris*: profecto inuersum est pro *Siueris*. Ita distingue, & lege:

Tu vero, Regina, tuens quum sidera, Diuam
Placabis festis luminibus Venerem,
Sanguinis expertem non siueris esse tuam me,
Sed potius largis adfice muneribus.

Si quis hic interpretationem quærit, ego eum ad primos magistros redire censeo, vt qui non intelligat, quę vix primis literis tinctū ignorare nefas esse arbitror. Male enim hactenus interpretati quidam sunt nescio quam Venerē sanguinis expertem: quum hoc voluerit Veronensis noſtras, o Berenice, quum Hecatomba facies Arsinoæ Veneri, ne me immunem eius sacrificij facias: ne postremā me illo epulo memoraueris.

vers. 92. *Sed potius largis effice*] Illud *effice* Pontani est, vt τὸ *votis*, quod superius suppositum erat. At recte noster *adfice*. noli me immunem tanti epuli relinquere, sed potius largis muneribus adfice. Si veterem lectionem recte perpendisset Pontanus, non minorem gloriam Criticus, quam poeta consequutus esset.

vers. 94. *Proximus hydrochoi fulgeret Oarion*] Et scripta mēbrana, & veteres editiones hanc lectionem

ctionem teſtantur. Qui Erigonem & Arcturum hic ſuppoſuerunt, dum bonos Aſtrologos ſe profitentur, profecto malos Criticos ſe prodiderũt. Non enim hic de theſi illius aſtri ſermo eſt. ſed aliud vult poeta: nempe, quum fulgidum aſtrum ſit ipſa coma (quod poetica αὐξήσει intelligitur dictum, quum reuera ſint ἀμυδροὶ ἀστέρες) & velle repetere caput Reginæ teſtetur, mandat Orioni aſtro fulgentiſſimo, vt pro ſe lucere velit. Et ſane Auienus ponit Orionẽ omnium aſtrorum lucidiſſimum. Simpliciſſimus ergo ſenſus huius loci, quem non ſine magnę temeritatis conſcientia correctores cõtaminarunt. Sed omnium maxime ridiculus Marullus, qui quum nullum aut admodum exiguum ſenſum harũ literarum haberet, ridet Politianum virum non ſolum ſe maiorem, ſed & cum nullo noſtræ ætatis comparandum, qui non hæc commentus eſt, ſed veterem lectionem, quam a magiſtellis deprauari videbat, ab illorum audacia vindicare conabatur. & ſane omnes vetuſtiſſimæ editiones, vt dixi, & quantum ſcriptorum exemplarium extat, non aliter habent. At Græculus ille putauit ſibi licere in bonis auctoribus, quod ipſe ſibi in ſuis verſibus voluit licere. Auſus eſt præterea annotationem doctiſſimi Politiani ineptiſſimo epigrammate exagitare. Sane quibus ille vir tantus vide-

tur, tantique fit, debebant aliquid de pertinacia remittere, si eius editionem Lucretianam diligenter perpenderent. Nullus enim veterum auctorum ita male ab vllo correctorũ acceptus est, vt Lucretius ab illo audace Græculo. At nos illũ non imitabimur, & si qua extãt eius ac similium correctorum in bonis libris temeritatis atque audaciæ vestigia, ea prorsus abolere, atq. de medio bonorum scriptorum penitus obterere nobis consilium est. Quis autem huius ineptæ mutationis auctor fuerit, nondum comperire potui: nisi fuerit Marullus ipse. Nam tum recenter, quum illa scribebat Politianus, locus ille mutatus fuit. quod ansam præbuit homini eruditissimo veterem lectionem asserendi, quã videbat ob oculos suos ita ab audaculis labefactari. Rapidum quidem ingenium Marulli fuit, & torrens, sed quod versibus nunc bonis nunc malis ex tempore effutiendis potius, quàm bonis auctoribus emendandis natum videtur.

V. 95. *Fulgeat Oarion*] Eiusdem, cuius & illa superiora, officinæ est verbum *Fulgeat*. Bonum quidem ipsum, sed quod Catullus tamen nunc non vsurpat. *Fulgeret* enim posuit, vt præferunt scripti libri, & antiquæ editiones Fulgerare archaicum, vt Pignerare, temperare. Glossæ: *Fulgero. ἀστράπτω.*

IN

IN CALLIMACHVM, EX ANTHOL. EPIGRAM. GRAECORVM.

Κριναγόρου. LIB. I.

Καλλιμάχου τὸ τρεῦτον ἔπος τόδε. δὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ
Ὠνὴρ τοὺς Μουσέων πάντας ἔσεισε κάλως.
Αείδει δ' ΕΚΑΛΗΣ τε φιλοξείνοιο καλιὴν,
Καὶ θησεὶ Μαραθὼν τοὺς ἐπέθηκε πόνους.
Τοῦ, σοὶ καὶ νεαρῶν χειρῶν σθένος εἴη ἀρέσθαι
Μάρκελλε, κλεινοῦ τ' αἶνον ἴσον βιότου.

Αδηλον.

Καλλίμαχος τὸ κάθαρμα, τὸ παίγνιον, ὁ ξύλινος νοῦς.
Αἴτιος ὁ γράψας ΑΙΤΙΑ Καλλιμάχου.

LIB. III. Αδηλον. Εἰς Καλλίμαχον.

Ω μάκαρ ἀμβροσίῃσι συνέστιε φίλτατε μούσαις,
Χαῖρε καὶ ἐν αἰδέω δώμασι Καλλίμαχε.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ω μέγα Βαττιάδαο σοφοῦ περίπυστον ὄνειαρ,
Ηρ' ἐτεὸν κεράων οὐδ' ἐλέφαντος ἔφυς.
Τοῖα γὰρ ἄμμιν ἔφηνας ἅτ' οὐ πάρος ἀνέρες ἴσμεν,
Αμφί τε ἀθανάτους, ἀμφί τε ἡμιθέους.

Εὖτε μιν ἐκ Λιβύης ἀνακείρας εἰς ἑλικῶνα,
Ηγαγες ἐν μούσαις πιερίδεσσι φέρων.
Αἱ δὲ οἱ εἰρομένῳ ἀμφ' ὠγυγίων ἡρώων
Αἴτια, καὶ μακάρων, εἶρον ἀμειβόμεναι.

ΛΑΣΚΑΡΕΩΣ.

Ιχνια μαστεύων ῥυθμίσατο σῶμα πέλωρον
Πάνσοφος Ηρακλέους πρίν ποτε Πυθαγόρης.
Δοῦρας Αλεξάνδρου δ' Ιππῶς ἐνὶ πίονι νηῷ
Δηρὸν ἔην μεγάλης μνημόσυνον παλάμης.
Καὶ σέο δ' οἷα λέοντος ὄνυξ, τόδε Καλλίμαχ' ἥρως
Λείψανον εὐύμνων λαμπρὸν ἔδειξε νόον,
Ως γόνιμον σοφίην πιστούμενον. εἴσιδε τέχνην,
Αέναον φωνὴν, ἔνθεον ἁρμονίην.
Οκτάκις εἰ δ' ἑκατὸν στίχα βίβλων ὤλεσεν αἰὼν
Λευγαλέος, βαιὸν Ζεὺς τόδ' ἔνευσε μέλος
Αρχέτυπον τελέθειν, θεῖον γένος ἠΰτις ἀείδῃ,
Μορφῆς ὡς πλάσαις κυάνεον βλέφαρον.
Μὴ ποτε δ' ἐξάρχοντος ἔοι σπάνις ὑμνοπόλοισι
Μολπῆς, χαλκογράφων ξυνὸν ἔθηκε τέχνη.

ΚΑΛ-

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΒΙΟΣ.

ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΑΥΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΑΤΩΝ.

Καλλιμαχος, υἱὸς Βάττου καὶ Μεσάτμας, Κυρηναῖος, Γραμματικὸς, μαθητὴς Ερμοκράτους τοῦ Ιασέως γραμματικοῦ. γαμετὴν ἐσχηκὼς τὴν Ευφράτου τοῦ Συρακουσίου θυγατέρα. ἀδελφῆς δὲ αὐτοῦ παῖς ἦν, ὁ νέος Καλλίμαχος, ὁ γράψας περὶ νήσων δι' ἐπῶν. οὕτω δὲ γέγονεν ἐπιμελέστατος, ὡς γράψαι μὲν ποιήματα εἰς πᾶν μέτρον, συντάξαι δὲ καὶ καταλογάδην, πλεῖστα. καὶ ἔστιν αὐτῷ τὰ γεγραμμένα βιβλία, ὑπὲρ τὰ ώ. ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων ἦν Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου. πρὶν δὲ συσταθῆ τῷ βασιλεῖ, γράμματα ἐδίδασκεν ἐν Ελευσῖνι κωμυδρίῳ τῆς Αλεξανδρείας. καὶ παρέτεινε μέχρι τοῦ Ευεργέτου κληθέντος Πτολεμαίου. Ολυμπίας δὲ ἦν ρκ΄ζ. ἧς καὶ τὸ δεύτερον ἔθος ὁ Ευεργέτης Πτολεμαῖος ἤρξατο τῆς βασιλείας. Τῶν δὲ αὐτοῦ βιβλίων ἐστι καὶ ταῦτα,

Ιοῦς ἄφιξις.	Ελπίδες.
Σεμέλη.	Σατυρικὰ δράματα.
Αργους οἰκισμοί.	Τραγῳδίαι.
Αρκαδία.	Κωμῳδίαι.
Γλαῦκος.	Μέλη.

Ιβις. ἐστὶ δὲ ποίημα ἐπιτετηδευμένον εἰς ἀσάφειαν καὶ λοιδορίαν, εἴς τινα Ιβιν γενόμενον ἐχθρὸν τοῦ

Καλλιμάχου. ἦν δὲ οὗτος Απολλώνιος, Ο γράψας τὰ Αργοναυτικὰ. Μουσεῖον.

Πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων. καὶ ὧν συνέγραψαν ἐν βιβλίοις κ' ἐ ρ'.

Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους, ἐ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων διδασκάλων.

Πίναξ τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων.

Μηνῶν προσηγορίαι κατὰ ἔθνος καὶ πόλεις.

Κτίσεις νήσων καὶ πόλεων καὶ μετωνομασίαι.

Περὶ τῶν ἐν Ευρώπῃ ποταμῶν.

Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ιταλίᾳ θαυμασίων, καὶ παραδόξων.

Περὶ μετονομασίας ἰχθύων.

Περὶ ἀνέμων.

Περὶ ὀρνέων.

Περὶ τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ ποταμῶν.

Θαυμάτων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν ἐ τόπους ὄντων συναγωγή.

Mirum verò est, nullam à Suida fieri mentionem Hymnorum Callimachi, vt nec Iamborum, quorum meminit Plutarchus lib. primo De placitis Philosophorum vbi & locum ex Callimacho citat his verbis: Τὸν δὲ Ευήμερον καὶ Καλλίμαχος ὁ Κυρηναῖος αἰνίττεται ἐν τοῖς ἰάμβοις, γράφων, Εἰς τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἀλέες δεῦτε Οὗ τὴν πάλαι χάλκεον ὁ πλάσας Ζᾶνα γέρων ἀλαζὼν ἄδικα βιβλία ψύχει. Etymolog. verò in voce Αλες

primum

primùm hunc versum citat ex Callimacho diuerso titulo ἐν Λοχιάμβοις. Comprehenduntur autem fortasse Iambi, sub titulo Μέλη, qui est in contextu inter opera Callimachi. & Lascaris in Epigram. quod in Hymnos Callim. scripsit, μέλος vocat, inquiens βαιὸν Ζεὺς τόδ' ἔνευσε μέλος.

Athenæus lib. Dipnosophist. VII. *Gentium nomenclaturas* citat & hæc eius verba adfert; Καλλίμαχος δὲ ἐν Εθνικαῖς ὀνομασίαις γράφει οὕτως, Εγκρασίχολος, ἐρίτιμος, χαλκηδόνιοι. Τριχίδια, χαλκὶς, ἴκταρ ἀθερίνη. vbi etiam Athenæus libri De piscibus mentionem facit, inquiens: ἐν ἄλλῳ δὲ μέρει καταλέγων ἰχθύων ὀνομασίας φησὶν, ὄζαινα, ὀσμύλιον, θούριοι, ἴωπες, ἐρίτιμοι, ἀθηναῖοι.

Citat etiam Athenæus eodem lib. Callimachi *Galateam*, his verbis, Καλλίμαχος δ' ἐν Γαλατείᾳ τὴν χρυσόφρυν ἢ μᾶλλον χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθὺν Ἠπέρκας ὅσα τ' ἄλλα φέρει βυθὸς ἄσσετος ἅλμης.

Citat ibidem *Epigrammata* Callimachi, his verbis: ἐν δὲ τοῖς ἐπιγράμμασιν ὁ αὐτὸς ποιητὴς φησὶν, Ιερὸς δέ τις ἱερὸς ἰχθῦς.

Citat etiam lib. XIII. Callimachi lib. De Auibus, inquiens Καλλίμαχος δὲ, ἐν τῷ περὶ ὀρνίθων, διεστάναι φησὶ πορφυρίωνα πορφυρίδος, &c.

Et eodem lib. Καλλίμαχος δὲ ἐν τῷ περὶ ὀρνέων ὡς διαφόρους ἐκτίθεται, φάσσαν, πυραλλίδα, περιστερὰν, τρυγόνα.

Et pau-

Et paulò pòst μνημονεύει αὐτῶν [φαλαρίδων] καὶ Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ ὀρνέων.

Citat & lib. VI. Callimachi *Indicem omnis generis librorum* his verbis, τοῦ χαιρεφῶντος καὶ σύγγραμμα ἀναγράφει. Καλλίμαχος δὲ ἐν τῷ παντοδαπῶν πινάκων, γράφων οὕτως, Δεῖπνα ὅσοι ἔγραψαν χαιρεφῶν, Κυρηβίων, &c.

Et lib. XIV. his verbis, Οἶδα δὲ καὶ Καλλίμαχον ἐν τῷ τῶν παντοδαπῶν συγγραμμάτων πίνακι (ex quo loco facile superior lib. VI. titulus corrigi potest) ἀναγράψαντα πλακούντο ποιϊκὰ συγγράμματα Αἰγιμίου καὶ Ἡγησίππου καὶ Μητροβίου, ἔτι δὲ φαίτου.

Citat etiam lib. XIII. lib. Callimachi cui titulum fecit *Index legum*; his verbis, Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ πίνακι τῶν νόμων, &c.

EX LILIO GIRALDO
Dial. III. De poët. Hist.

FVIT *Callimachus* ex vrbe Libyæ notissima Cyrene, quam ex Thera, quæ prius Calliste dicebatur, insula profecti coloni condidere, vt pluribus ostendit Pindarus & eius interpretes, qua de re & sic ipse Callimachus cecinit,

Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα θήρη,
μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

Legitur

Legitur & eiusdem poëtæ Græcum carmen, quod ille ante funus sibi composuit, in quo hæc eadem. Sunt qui Batti filium Callimachum existiment, à quo & Battiades ipse à poëtis vocatur. tametsi pleriq. à rege potius Cyrenes conditore vocitatum velint. Habitus est Callimachus Grāmaticus & poëta egregius, Hermocratis discipulus Iasij. Vxorem verò duxit Euphratis Syracusani filiam. Sororem ipse habuit Megatimam, quæ Stasenoro nupsit, ex quibus natus est Callimachus iunior, qui non incelebris scriptor fuit, & de Insulis accuratissimè opus edidit. Claruit in primis Callimachus Philadelphi Ptolemæi temporibus, vsque ad Euergetis tempora, Olympiade circiter CXXV. Literas publicè docuit in Eleusine Alexandriæ vico, dein est in aulam regis receptus, in qua aliquandiu versatus est. Scribit Strabo Callimachum amicitia & familiaritate vsum fuisse Heracleti Halicarnassæi. Cōposuisse verò volumina plusquàm LXXX numero traditur, inter quæ reponuntur hæc. HECALE, de nomine anus hospitæ Thesei: quod poëma cum Græcis plerunque tum Latinis citatur authoribus, Plinio, Petronio Arbitro. Scripsit & IONIS aduentum in Aegyptum, Semelen, Argolicos colonos, Glaucum, Spes hoc est ἐλπίδας, Satyricas fabulas, Tragœdias,

dias, Comœdias, Epodos, Mela, tabulas diuersas, inter quas Legum tabulæ censentur, & in iis illa fuit quæ à Gnathena Macronis poëtæ amica condita fuerat, quam ipse Callimachus in tertio tabularum complexus fuerat, & Lex Sodalitia, hoc est νόμος συσσιτικός inscribebatur. Scripsit item de Insularum situ, tametsi quidam referūt in sororis filium, cuius modò meminimus. Scripsit adhæc de fluminibus, de ventis, de piscibus, de auibus, quorum mentio habetur in Comment. Apollonij. Scripsit item Causas, hoc est τὰ Αἴτια, quod opus cum Latinis cognitum fuit, tum Græcis maximè, quare mirum est, quosdam alioqui doctos impudenter hoc ignorasse apud Martialem. Hoc opus imitatus est M. Varro, vt Seruius Grammaticus annotauit. HYMNOS præterea scripsit Callimachus, quorum nonnulli adhuc leguntur. Illum celebrat Terentianus, qui in Iouem & Apollinem carmine Phalecio fuit conditus, in quo fatidicum puerum Branchum ab Apolline dilectum descripserat. Hephæstion tamen integrum illud poëma fuisse existimat, Branchumq. de pueri nomine vocitari. Scripsit & in Ibin, aliaq. non parùm multa, quæ à Græcis Grammaticis referuntur.

IN

IN LATINVM BON. VVLCANII CALLIMACHVM.

Pectora si precibus possent ferrata Dearum
Quæ ratũ opus triplici moderantur pollice, flecti:
Et daret his reditũ ad superos Dominator Auerni,
Perpetua qui nocte domum tetigere silentem:
Callimachus mallet numeris VVLCANIVS *Hymnos*
Quos canit Ausoniis, nec nõ Epigrãmata, quamq;
Argolico ille canit plectro. tam ritè peregit
Rem cœptam toties aliis totiésque relictam.
Irrita nam multos tantæ præconia famæ
Assiduo studio vatum petiisse priorum,
Hi tam diuino prompti de pectore versus
Ingeniúmque docet rarum. quod longa stupescet
Posteritas, seríque ferent super astra nepotes.
Nam quis quem tenuit nigro Phlegetontis in amne
Post vitæ interitum Pluto tot secla, renatum
In pectus, Vir clare, tuum rediisse Maronem
Heroo assurgit dum vestra Thalia cothurno
Et dum conscribis breuiori Epigrammata nodo
Bilbilicum inficias ibit? retulit modò vera
Si quondam, celeber Samiæ telluris alumnus:
Defunctorum animas qui dixit posse renasci,
Inq; nouum veteri corpus migrare relicto.
Ora renascentem quæ cernit ab æthere Solem,

Occi-

Occiduáſque videt quæ plaustra meare ſub vndas,
Quamq́ rubeſcētis comprendunt brachia Cancri,
Quamq́ rota ſpectant rutilæ Cynoſuridos Vrſæ,
Mopſopiis condita fauis, ſalibúſque Latinis
Carmina veſtra leget. donec radiatus Apollo
Promet ab Eôo lucentis tela diei,
Se tibi Romanus debere fatebitur orbis,
Noluit Argiua totus qui verba ſonare
Lingua, non quia ſint incognita iura Pelaſgi
Sermonis, careátue bonis noſtra hiſce iuuentus:
Sed quia ab exemplo pulchrum eſt prodeſſe, nec vlla
Conſulitur ratione magis ſtudiiſque ſibique.
Attamen ante alios tibi Battiades deuinctus
Ille etenim tenebris dudum latuiſſet in atris
Illi ni rutila VVLCANI *luce praires.*

Bernardinus à Montevaldono
Hagienſis.

IN BON. VVLCANII CALLIMACHVM, MOSCHVM ET BIONEM præcinentibus poëtis.

Lvdibrium, mi Vulcani, ecquid debeo Musis?
An tibi? Sic MYLIO *discipulisq́; faues?*
Cantat olor, recinitque tuos Philomela lepores,
Garrulus hos inter Graculus ecquid agat?
Scilicet vt trutina tantis collatus iniqua,
Addat iis pondus, & fiet ipse nihil?
Nec tu ludibrium me vis debere Camœnis,
Nec tibi; Tu MYLIO, *discipulíque faues.*
Vis fausti auspicio mihi nominis addere calcar,
Dum linqui miserum, turpe malúmque putas.
Io bonis auibus, Vulcano carmina quisnam,
Qui Venerem propriam, deneget, vnus habet?
Qua duce Callimachum Latiis feliciter oris
Inserit, & Graios non sinit esse rudes.
Qua duce Sicelidem vatem cantare Latinè
Smyrnæúmque suis ritè docet numeris.
Audin' vt variis ferat hæc concentibus æther,
Natæ ad cantandum quæ resonant volucres?
Desine, conueniunt nihil hæc tibi garrule; nolit
Aptari illa tuis Graccule Triga modis
Sat tibi Vulcanum hos non dedignarier ausus,
Sat tibi, nunc aliquo ponier in numero.

AD EVNDEM,

Tetrastichon De lauacro Palladis.

Αργείην γυμνῶς Ηφαίστιε παλλάδ' ἑώρας,
Αλλ' ἔμπης ἀβλαβὴς τὰν βασίλειαν ἴδες.
Ρωμαϊκῶς παρὰ σεῖο μάθεν θεὰ καλὸν ἀείδειν,
Τοὔνεκ' ἀπημοσύνην ἐστὶ χαρισσαμένη.

Iohannes Esychius
Bremensis.

INDEX

INDEX VOCABVLORVM RARIORVM QVÆ IN CALLIMACHO OCCVRRVNT.

Prior numerus Hymnum Callimachi designat. Alter Hymni versum. Sc. Scholia Græca ad eundem versum. A. Annotationes B. Vulc. ad eundem versum. E. Epigrammata. F. Fragmenta Callimachi significat.

A.

Ἀγεσίλας 5, 130. A.
Ἀδολεσχίη. A. 237.
Ἀδρήσειε 1, 47
Ἀείρω 5, 23, 140
Ἄεμμα 2, 33, 3, 10. A.
Ἀέξειν 1, 95. 3, 34. A.
Ἀηδών E. 2, 5, A.
Ἀιθὴ ἀποδιή 3, 69
Αἰθυῖαι 4, 12. A.
Αἰξ ἀμαλθείη 6, 49, Sc.
Αἰζηοί, pro ἄνθρωποι 6, 70.
Αἶρα F. 169
Ἀκακήσιος 3, 143, Sc.
Ἀκηδὴς 3, 62. Sc.
Ἄκμων 3, 146, Sc.
Ἀκόλοι 6, 116. Sc. A.
Ἀκυθόος 2, 53. Sc.
Ἀλάβαστρος 5, 13
Ἀλαὴ 3, 173, Sc.
Ἀλαὸς 5, 18.
Ἄλασος 5, 87, Sc.
Ἀλέες. i. ἀολλέες F. 169
ἀλέκτρινον ὕδωρ 6, 28, Sc
Ἀλετρίδες, 4, 242. A. Sc. A.
Ἀλίαρτος 5, 61. Sc.
Ἀλιτρός 2, 2. A.
Ἀλλιξ F. 169
Ἀλλως. i. μάτην E. 23, 4. A
Ἀλυσμαίνω 4, 212. Sc.

Αλώπηξ ἐνιδρυνθεῖσα 3, 79. Sc. 151
Αμαζονίδες 3, 237
Αμάραι 6, 29. Sc.
Αμβολαδίς 3, 61
Αμιτρος 3, 14. Sc.
Αμνισος Sc. 149
Αμορβός 3, 45. Sc.
Αμπρεύω F. 170
Αμυμώνη 5, 48. Sc.
Αμφηλαφής 3, 3. A. 198
Αναγέτρια A. 183
Αναγκαίη 4, 122. Sc.
Αναυρος 4, 103
Ανδρογίγαντες 6, 29
Ανη 9, 90, 5
Ανθέρικος 4, 193. Sc.
Αντίκλεια 3, 211
Αζᾶνες 179
Αξείνια 3, 235. Sc.
Αζηνίς A. 179
Αοσσητήρ 2, 104
Απία A. 179
Απιδανῆες 2, 14. Sc. A.
Αρδις F. 170
Αριμασποί 4, 291. Sc.
Αρπη ποσειδῶνος, A. 216
Αρπις F. 170
Αρσενέλαιον 5, 29. Sc.
Αρσενες. i. καθαροὶ 4, 289 Sc. A.
Αρσινόη A. 238
Αρχαίη Κύπρις 4, 308
Αστερίη 4, 37
Ασινεῖς F. 170
Ασκάντης F. 170
ἀστρίες F. 171
ἀσσύριοι. i. βαβυλώνιοι, F. 171
ἄστυρον Ep. 7, 3. A. F. 171
ἀσωπός 4, 78
ἀταλάντη 3, 215
ἄτιμος 4, 131. A.
ἄτροπος 4, 11. Sc. A.
ἀττάραγος F. 171
αὖ A. 205
ἀυερύω 3, 92. A.
ἀυτός. i. ἀυτόματος 10, 6
ἀφαῖα A. 211
ἄφαρος F. 171
ἀχελώϊος 6, 13.

B.

Βαλήν 185
Βαλιναῖον ὄρος 185

Βέμβιξ

Βέμβιξ E. 1, 9. A.
Βένδεια A. 211
Βερεκύνθιος νομός 3, 246
Βεῦδος F. 171
Βλητός 3, 127. Sc.
Βλωμός F. 171
Βοηδρόμιος Απολλ. 2, 69 Sch.
Βόσπορος 3, 254. Sc.
Βουβόσιον 2, 4. Sc.
Βούβωστρις 6, 103
Βουκολέεσθαι 4, 176
Βοῦρα 4, 102. Sc.
Βουχέτιος F. 171
Βρέννος Sc. 175. A.
Βρίζειν A. 242
Βριζόμαντις, ibidem
Βρίζω θεά ibidem
Βριτόμαρτις 3, 190. Sc. A.
Βριτύ A. 210
Βωνίτης F. 172

Γ.

Γαιοδόθ F. 172
Γένη, θυλικόν F. 172
Γεραιστός Sc. 161
Γεωμόρος 74
Γηγενέες, Sc. 177
Γηλεχέες 4, 286. Sc. A.
Γλαρίς F. 172
Γλυκύμαλα 6, 28
Γλωχίν 4, 235. A. 215
Γνωτοί 58, 185, 186
Γορτυνίς 3, 189. Sc.
Γραικός F. 172
Γράμματα. i. ποιήματα, F. 172
Γράω ibidem

Δ.

Δάκετον F. 173
Δανάκης ibidem
Δάφνινος ὅρπηξ 2, 1, 188
Δεκαφύϊα, F. 173
Δεῦνος 185
Δεύνυσος ibidem
Δημωτικοὶ στίχοι 187
Διάκτορος. i. διάκονος, F. 173
Διερός F. 173
Δικασπόλος 3. & 177
Δικταῖον ὄρος 3, 199
Δίκτυννα 3, 198. A.
Δίκρον F. 173
Διομήδεος ἄσπις 5, 35

Διονυσιακαὶ ὀρχήσεις, 184
Δίρκη 4, 76. Sc.
Διφῶ F. 174
Δολίχη 3, 187
Δολιχός, E. 16. A.
Δόναξ F. 174
Δύπτης ibidem.

E.

Εα 3, 8. Sc. 149
Εἶαρ. i. αἷμα F. 174
Ειλειθείη 2, 12. A.
Εινατία, F. 174
Εισπνήλης ibidem
Εκαέργη 4, 292
Εκκεραΐζω 6, 49
Ελαια, τά 13, 38. Sc.
Ελίκη 4, 101. Sc.
Ελλός A. 210
Ελλοφόνος 3, 190. Sc. A.
Εμμάσσω, 3, 124. Sc.
Εμπελάτειρα F. 174
Εμπέραμος 9, 71, 142
Ενδιον 6, 38
Ενδρομίδες 4, 238. Sc. A. & 3, 16. A.
Επακτῆρες 9, 77, 142, 186
Επίβαθρα 4, 22
Επιδημεῖν & ἀποδημεῖν 44
Επιμηλάδες αἶγες, 2, 50
Επιμίξομαι πόλεσι, 3, 20
Επτάμυχος 4, 75. A.
Επτὰ καὶ Τρία A. 217
Ερα 208
Εργα 3, 125. A.
Ερίσαι Etym. 204
Ερίφοι Ep. 23, 6. A.
Ερύμανθος 5, 18, 140
Εσπερος 4, 303. A. Iubar, φωσφόρος.
Εσθὴν 1, 66. Sc. A.
Εστήκω, ξω, 144
Εστήξειν 2, 15
Εταφες 3, 103. Sc.
Εὐμήδης 5, 37. Sc.
Εὔνα 6, 13
Εὔριπος 3, 188. Sc.
Εὔσκοπος 3, 190. A.
Ευφημέω 2, 17, 144
Εχινάδες 4, 155
Εψιάασθαι 3, 3

Z.

Ζάγκλον F. 174
Ζαγρεύς, ibidem

Ζεφυ-

Ζεφυρῖτης. Ep. 6, 1. A.

H.

Ηλαίνω 3, 251. Sc.
Ημερίη Αρτεμις 3, 236. Sc.
Ημισυπηγὲ κύνες 3, 90. Sch. A.

Θ.

Θέναι 1, 42. Sc.
Θερμαϋσται 4, 144
Θέσφα 5, 60. Sc.
Θεωρίσνηύς 4, 314. Sc.
Θησεὺς 4, 308
Θελαὶ 2, 45, 144. Sc.
Θελᾶζ A. 194
Θυωρός 3, 134. Sc. A.

I.

Ιάων 5, 22
Ιερὸς ὕπνος E. 14, 1. A.
Ιλα 5, 33. Sc.
Ιλυοί 1, 25
Ιμερασίη 3, 228. Sc.
Ινωπὸς Αἰγύπτιος 3, 171 Sch.
Ινωπὸς 4, 206. & 263
Ιππημολγοί 3, 252
Ιπποκρήνη 5, 71. Sc.
Ιππῶ 3, 239. & v. 266
Ισμηνὸς 4, 77. Sc.
Ιώλκιος ὕμνος 3, 208. Sc.

K.

Καίνω 3, 12
Καίρατος ποτ. 3, 44. Sc. 150
Κάλαθος 6, 1. Sc. A.
Καυᾶ A. 231.
Κανηφόροι A.
Κδρίων 1, 24
Κατακλησὶς 3, 82. Sc.
Κατακροταλίζω 3, 247. Annot.
Καύκων 1, 39. Sc.
Κειρομαι 3, 126. A.
Κέλτ, & Κελτοὶ, A. 219
Κέρατα. i. ἀκρώρεια 2. 91. Sc.
Κέρκυρα 4, 156. Sc.
Κερχνὶς 4, 271
Κηκὰς F. 175
Κίρκις ibidem
Κινύρομαι 2, 20. Sc. A.
Κινώπετα 1, 25. Sc.
Κλάρος ἀπόλλ. 2, 70, 147

Κνιδία 6, 24. Sc.
Κνώσιαι ὀρχήσεις A. 184
Κνωσσός 1, 42
Κόραξ ἱερὸς ἀπόλλωνι, Sc. 146
Κορίνης νηός 3, 234
Κορνῆται ἀπόλλωνι 2, 71, 147
Κόπις 3, 178. Sc.
Κορώνφα 5, 61. Sc.
Κυράλι ποτ. 5, 64
Κέρητες 1, 52, 184
Κρᾶδις 1, 26
Κρανών 6, 76. Sc.
Κρῆσιον ὄρος 5, 40. Sc.
Κρηταῖος κόσμος, 34. A.
Κρῆτες ψεῦσται 1, 8
Κρητίζειν Sc. 139
Κροταλίζειν A. 212
Κρούματα A. 212
Κύδωνες 1, 45
Κύκνοι 4, 249
Κυνοσουρίδες 3, 94. Sc.
Κύπελις ἀρχαία 4, 308
Κύρβαντες A. 183
Κυρή, vel κυρνή 88. Sc.
Κύρνος 3, 58. Sc.
Κύρνος 4, 19. Sc.
Κώϊος F. 175
Κῶς 4, 160. Sc.
Κῶς, τὸ νοῶ F. 175.

Λ.

Λάγως ἐ μύαι, 3, 95. Sc. A.
Λάδων 1, 18
Λάκπις F. 175.
Λέγνα Sc. 149
Λεγνωτός, 3, 12, 5, 149. A. 202
Λέπελον 39, 141
Λέσχη, E. 2, 3. A.
Λευκὸν, λαμπρὸν 6, 23
Λευκὸν ὄρος 3, 41. Sc. 150
Λευκός A. 181
Λέχαιον Sc. 162
Λεχαῖος Ποσειδῶν, 4, 271. Sc.
Ληλαντίον πεδίον 4, 289 Sc.
Λίκνον 48. Sc.
Λικνοφόροι, 6, 137, & 231

Αιμι-

Λιμενοσκόπος Αρτεμις, 3, 259
Λίμναι 3, 172. Sc.
Λίμνη, 4, 261 Sc.
Λιπάρη 3, 47. Sc. 150
Λογχάδες F. 175
Λοξίας Sc. 155
Λοξώ 4, 292
Λούσιος 180
Λοῦσα 3, 235. Sc.
Λυγκούριον Sc. 152
Λύγδαμις 3, 252
Λύθρον 5, 7. A.
Λυκώρευς φοῖβος 2, 19. A
Λύμαξ A. 180
Λύματα 17. A. & 2, 104
Λύχνα, τά. F. 176

M.

Μαῖα A. 183
Μαιώσαντο 35
Μάκρις 4, 20. Sc. & Sc. 154
Μαστιγώσεις ἑορταστικαὶ, A. 223
Μαστὸς νήσου 4, 48
Μέλανες 6, 11. Sc.
Μελίαι 47. A.
Μελιγουνίς 3, 48
Μεταφοραί A. 217
Μετώπης 1, 26
Μηλίς 4, 287. Sc.
Μικκός 6, 111. F. 176
Μίμας 4, 67. Sc.
Μινύρομαι 5, 119
Μίτρα Sc. 149
Μίτρη 4, 166. A.
Μονήρεις λέξεις A. 185
Μόνιον δάκος 3
Μορμύσσομαι 3, 70. A. 203. & 4, 297
Μουνυχίη 3, 259. Sc.
Μύδρος 3, 49. Sc. A.
Μύκλος F. 176.

N.

Ναί, ναί, 6, 63
Ναύτιλος ἰχθ. E. 6, 3, A.
Νέδη 33. Sc.
Νεῖλος 4, 208. A.
Νέμεσις, 6, 56
Νενίηλος 63. Sc.
Νηλεύς 3.
Νήσων πέρι 4, 30. Sc.
Νηὺς θεωρίς 4, 314. Sc.

Νικίππη ἀρήτειρα Δήμητρος 6, 42
Νίσσομαι 25. Sc. A.
Νόμιος φοῖβος 2, 57
Νόστιμα 6, 136

O.

Οδακτάσαι 4, 322. Sc.
Οινεύς 3, 260
Οἰωνὸς, ἀετός 6, 68, 142
Οἰωνοσκοπίας πέρι, A. 228
Ολολυγή 4, 258. Sc. A. & 5, 239
Ολπις F. 176
Οπτήρια 3, 74. Sc. 151. A. 203
Ορκοι ἀφροδίσιοι A. 244
Ορχήσεων πέρι 184
Οὖλα 6, 52. Sc. A. 3, 47
Οὖλος 2, 76. Sc. & 4, 302. Sc.
Οὐ νέμεσις 3, 64
Οὖπις 3, 204. Sc. A. & 4, 292
Οφις, θεῖόν τι. A. 243

Π.

Πάθη στιχηρά A. 187
Παλλατίδες πέτραι, 5, 42. Sc.
Παίπαλα 3, 194. Sc.
Πανάκεια 2, 40. Sc.
Πάνακρα 1, 50
Παναπηρής 6, 126. Sc.
Παρθενίη ἄρτεμις 3, 110
Παρθένιον ὄρος, 4, 70. Sc.
Παῤῥασίη 1, 10. Sc.
Παρουατίοι κύνες, 3, 91. A
Πέργη 3, 187. Sc.
Περκάζω 5, 76. Sc.
Πήλιον 4, 118. Sc. 159
Πηλογόνοι, 1, 3. Sc. A.
Πηνειός 4, 105. Sc.
Πινύσκω 3. Sc.
Πιτάνη 3, 172
Πλάγκων 6, 92. Sc. A.
Πλειστός ποταμ. 4, 92. Sc.
Πλειών 1, 89. Sc. A.
Ποδορρόη 3, 215
Ποιά. i. ἐνιαυτὸς, F. 176
Πόλαι E. 7, 4. A.
Πολιτικοὶ στίχοι, A. 187
Πολύθεστος 6, 47. Sc.
Πολύστειος 26. Sc. A.
Πόμπιλος A. 238

Πρόγο-

Πρόγονοι E. 11, 4. A.
Πρόκνη Sc. 155
Προχανά 6, 73. Sc.
Πρύλις 1, 52. Sc.

Ρ.

Ραθάμιγγες 5, 10. A.
Ραιστῆρες 3, 59. Sc. 151
Ραμνουσὶς Ελένη 3, 232. S.
Ροῖκος 3, 221. Sc.
Ρυηφενίη 1, 84

Σ.

Σάρδιες 3, 246. Sc.
Σαρδώ 4, 21
Σάρον 4, 225. Sc.
Σαρωνίδες 22, 140
Σαωτῆρες 4, 166. A.
Σκίπων E. 1, 7
Σπαρνόν 3, 19
Στιχηρὰ πάθη 187
Στίχοι Δημωτικοί, ἤτοι πολιτικοί A. 187
Στροφίη 4, 76
Στυμφαλίδες βόες 3, 178 Sc.
Στύμφαι Sc. 154
Στύξ, 36
Συνίζησις ἤτοι συνεκφώνησις A. 187

Τ.

Ταδροι. i. ταυροσκύθαι, 3, 174. Sc.
Τάφος Διός, 8, 140
Τάφος A. 207
Τείρεα 4, 176. A.
Τελχῖνες 4, 31. A.
Τέμπη 4, 105. Sc.
Τετράπαλαι E. 2 4
Τημοῦτος 3, 175. Sc.
Τηύγετον 3, 188. Sc.
Τιρυνθιος ἄκμων 3, 146. Sc.
Τιτυοκτόνος Αρτεμις 3,
Τομώτερος 4, 94. Sc. A.
Τοπήϊα νηὸς ἀειζώοντα, 4, 314. Sc.
Τράχηλα, τά. F. 175
Τριὰ καὶ ἑπτὰ A. 217.
Τρία κάππα κάκιστα, prouerb. 178
Τριγλῶχιν ἄορ. Nept. 4, 31. A.
Τριηκόντων, pro τριήκοντα E. 10, 2. A.

Τριπέ-

Τελπέτηλον ὠκύθοον, 3, 165. Sc. A.
Τελποδήι& ἕδρη 4, 90
Τελπτόλεμο& 6, 21. A.
Τρώω 3, 32. Sc.

Υ.

Υδείω 76, 142
Υλᾶι& 3, 221. Sc.
Υπογλαύσω 3, 54. Sc. 151
Υπολιωίδες 3, 166. Sc.

Φ.

Φαέα, ἡμέρῃ 13, 182. & 6, 83
Φάεα ὀφθαλμοί 3, 53. A.
Φαρῶ F. 176
Φοινικός, 4, 71. Sc.
Φερσία 3, 259
Φιαρός F. 176
Φιμύρη 36, 141
Φοιβάζω 5, 11
Φοῖνιξ Δήλι& 2, 4
Φοιτίζω. i. φοιτῶ F. 169
Φυσάδεια 5, 47. Sc.

X.

Χειρωνίδες ἄκραι, 4, 104. Sc.
Χησιάς Ael. 3, 28. Sc.
Χιμμέριοι 3, 253
Χιτώνη 3, 223
Χλῶρις A. 238
Χνό& 2, 37. Sc.
Χρύσεα μῆλα, 6, 11
Χυτλῶσιν, 17, 140, 181

Ω.

Ωαρίων, 3, 265
Ωκεανῖνην, 3, 62
Ωκύθοον τελπέτηλον, 3, 165. Sc. A. 209
Ωλλώ, 4, 305. Sc.
Ωτ&, 3, 264.

INDEX

INDEX AVCTORVM QVI IN ANNOTATIONIBVS IN CALLIMACHVM CITANTVR.

A.

Adrianus Turnebus, 235
Aelianus, 182, 26
Aemylius Probus, 189, 2
Aeschylus, 185, 66, 199, 11
Alcæus, 239
Angelus Politianus, 224, 226 227
Apollonius, 193, 37, 199, 11, 225
Aratus, 195, 82
Arrianus, 236
Artemidorus, 243
Athenæus, 67, 185, 196, 242, 244

B.

Bion, 187, 98

C.

Catullus, 180, 189, 3, 195, 73, 213, 229
Cesennius Getulius, 205
Cicero, 188, 218, 229
Constantinus Manasses, 187
Constantinus Porphyrogeneta περὶ θεμάτων. 178, 8
Cyprianus, 234

D.

Diogenes Laërtius, 202, 49
Dionysius De situ Orbis, 179, 215, 217

E.

Epigram. Gr. 216, 232, 233, 240, 241, 242.
Etymologicon, 201, 215, 229 230
Euripides 190, 4
Eusebius, 232, 243
Eustathius, 179, 183, 47, 185, 66, 187, 86, 204, 91, 207, 215, 216, 217, 219, 220, 223, 230

F.

Festus, 184, 223, 230, 240
Fr. Floridus Sabinus, 197
Franc. Portus Cretensis, 204, 91

G.

Gratius De Venatione, 206
Glossarium peruetustum, 237
Guil. Budæus, 241

H.

Henr. Stephanus, 201, 205, 227, 228, 229, 238, 240
Hesiodus, 242
Hesychius, 177, 181, 182, 183, 187, 98, 193, 37, 194, 45, 199, 10, 201, 34, 203, 70, 209, 212, 217, 221, 231, 232, 237
Hierocles, 236
Hieronymus, 243
Homerus, 180, 17, 183, 46, 185, 58, 186, 77, 204, 91, 207, 229, 232, 235
Horatius, 178, 86, 71, 189, 2, 195, 103, 208, 217, 225, 242

Herm.

Herm. Barbarus, 241
Herodotus, 194, 47
I.
Ioannes Brodæus, 241
Ioannes Oliuarius, 224, 235.
Iosephus, 234
Iosephus Scaliger. 189, 3, 194, 43, 196, 210, 211, 213, 229
Isidorus, 213
Iulius Cæsar Scaliger, 233
Iuuenalis, 186, 241
L.
Lucianus, 193, 37
Lucretius, 214
Lucanus, 222
Lycophron, 202, 49
M.
Macrobius, 194, 47
Manilius, 242
Martialis, 196, 212
Moschus, 195, 83
N.
Nicander, 207, 95, 225
O.
Oppianus, 181, 19, 184, 205, 206
Orpheus, 178, 12, 186, 77, 189, 2, 216
Ouidius, 185, 229, 231
P.
Palæphatus, 211
Pausanias, 180, 192, 22, 195, 85, 210, 212, 220, 233
Petrus Nannius, 224
Pindarus, 180, 183, 194, 46
Plato, 244
Plinius, 179, 188, 190, 4, 207, 95, 21, 237
Plut. 185, 66, 195, 61, 223, 225
Pollux, 199, 16
Proclus in Cratylum Platonis, 215
Propertius, 194, 43
Q.
Quintus Calaber, 225
S.
Schol. Arati, 242
Sch. Apollonij, 220
Sch. Aristophanis, 221, 236
Schol. Pindari, 205
Scholiastes Sophoclis, 184, 186, 77, 192, 20, 205
Sch. Theocriti, 232
Seneca, 215, 216, 221
Seruius, 189, 2, 205
Solinus, 200
Sophocles, 185, 58, 192, 22, 20, 30, 205, 209, 217, 222, 243
Stephanus De vrbibus, 216
Strabo, 182, 191, 19, 210, 221, 239
Suidas, 193, 37, 203, 70, 216, 234, 241
T.
Tertullianus, 234
Theocritus, 186, 69. & 79. & 86, 188, 96, 205, 226, 232
Theophrastus, 216
Tibullus, 231, 232, 244
Tzetzes, 236
V.
Virgilius, 186, 79, 188, 1, 189, 2, 202, 49, 203, 56, 208, 211, 218, 225, 231, 233.

FINIS.

ERRATA.

Præfat. in Call. leg. ἐκόντϊ ἀέκοντί γε θυμῷ.
pag. 6. vers. 70. σὺ γενῶν, leg. σύγε νιῶν.
pag. 13. vers. 30. μετὰ, lege τὸν. pag. 17. vers. 91. κεκατώδεος. pag. 18. vers. 101. μετὰ, lege τὸν.
pag. 33. vers. 161. leg. συνήντετο. pag. 37. vers. 224. leg. ἀκρώρεια. pag. 42. vers. 19. ἢ δ' ὅπιθεν, leg. ἥ.
pag. 85. vers. 87. lege ὄθρυϊ. pag. 126. vers. vlt. leg. ναυτίλε. pag. 129. Νέμεσις. pag. 130. leg. δωύειν.
pag. 141. vers. 42. leg. θέναι. pag. 143. v. 80. leg. ἄκρης.
vers. 82. leg. δίκαια. vers. 89. leg. Πλειῶνι.
vers. 90. leg. Αρυσιν. vers. 95. leg. πλέτῳ.
pag. 180. l. 3. leg. Depositiuit. pag. 183. l. 1. leg. sed inuersis. pag. 197. l. 2. post *voluit*, adde, *dictum volo*.
pag. 216. l. 17. leg. ὑπάρξαντας. pag. 271. l. 6. quamque leg. quàm quæ.

Moschus Syracusanus

ΜΟΣΧΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ,
ΒΙΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

MOSCHI SYRACVSII, BIONIS SMYRNAEI IDYLLIA.

A BONAVENTVRA VVLCANIO totidem numeris Latinè reddita.

Cum Notis eiusdem.

ANTVERPIÆ,
Apud Christophorum Plantinum.
M. D. LXXXIV.

BON. VVLCANIVS
IVSTO LIPSIO
V. CL.

LIPSI flos hominum politiorum
Flos doctorum hominum polite LIPSI,
Non horum modò quos Brabanta tellus
Effert laudibus approbante fama;
Sed quotquot ſpatiis habet remotis
Gallus, Thuſcus, Iber, Scotus, Britannus,
Et Germania fœta Marte & Arte:
Illuſtrent Elegis Tibullianis,
Illuſtrent numeris Catullianis,
Argutoq; Epigrammatum nitore
Aſtris indigetent ſuos Amores,
Queis dias venientibus ſub auras
Riſerunt faciles nouem Sorores.
Illi, inquam, duo Belgices ocelli
DOVSA & LERNVTIVS, *tui ſodales,*
Vatum nobile par celebriorum.
Queis Pallas, Venus, & beata Iuno
Certatim ſua dona contulerunt.

At mi-

At mihi ingenij haud benigna vena,
Nec Venus bona, non amica Iuno
Hac sperare decus vetant arena.
Ergo per veterum iuuat reperta
Docta quos dedit Hellas ire vatum,
Et vestigia pressa persequentem
Aptare ad numeros Maronianos
Docti Idyllia peruenusta Moschi,
Docta Idyllia, Iupiter, Bionis.
Quorum si genium, sales, lepores,
Et Graiam Venerem assecutus vlla
Esse ex parte tibi vnico videbor,
Hoc puncti fuerit mihi omnis instar.
Sin minus, veniam dabis probando
Forsan, sed tamen irrito labori.
Et, si non placeo sale aut lepore,
Placebo studio tui atque amore
Quo te amo, pote quantum amare quisquã est.
Cuius hunc tibi posterisq́, testem
Do dico merito libens libellum
LIPSI *flos hominum politiorum,*
Flos doctorum hominum polite LIPSI.

ΜΟΣΧΟΥ

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ.

Ειδύλλιον α΄.

Α Κύπρις τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα μακρὸν ἐβώστρει,
Εἴτις ἔνι τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν ἔρωτα,
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν. ὁ μανυτὰς γέρας ἕξει.
Μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος. ἢν δ' ἀγάγῃς νιν,
Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα, τὺ δ' ὦ ξένε καὶ πλέον ἑξεῖς.
Εστι δ' ὁ παῖς περίσαμος. ἐν εἰκόσι πᾶσι μάθοις νιν.
Χρῶτα μὲν οὐ λευκὸς, πυρὶ δ' εἴκελος ὄμματα δ' αὐτοῦ
Δριμύλα καὶ φλογόεντα. κακαὶ φρένες, ἁδὺ λάλημα.
Οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται. ὡς μέλι φωνά.
Ην δὲ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ἠπροπευτὰς.
Οὐδὲν ἀληθεύων. δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον
Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει.
Βάλλει κ' εἰς Αχέροντα, καὶ εἰς αἰδέω βασιλῆα.
Γυμνὸς μὲν τόγε σῶμα, νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται.
Καὶ πτερόεις ὅσον ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους
Ανέρας ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.

Τόξον

MOSCHI
AMOR FVGITIVVS
Idyllium 1.

AMISSVM *Venus inclamabat saucia natum,*
Ecquis mî in triuiis errantem vidit Amorem?
Ille fugax meus est, dulce index munus habebit,
Basiolũ Veneris. quod si ipsum adduxeris, hospes,
Non tibi basiolũ simplex dabo; at amplius addam.
Plurima inest puero nota, qua dignoscere possis.
Non albus faciem, sed totus flammeus, acres
Scintillant oculi, mala mens, oratio blanda,
Lingua animo dispar, suauis vox mellis ad instar.
Irato, mens intractabilis & fera. fallax,
Versutus puer, & mendax, immania ludit.
Crispicomum caput est illi, faciesq; proterua.
Estque pusillimanus, sed longè spicula mittit.
Mittit in ipsum Acheronta, & regẽ figit Auerni.
Nudus membra volat passim, sed tecta latet mens.
Aliger instar auis, nunc hunc, nunc inuolat illum,
Fœmina másve siet; sedem ad præcordia figens.

Paruulus huic arcus, neruóque aptata ſagitta,
Parua ſagitta quidẽ, ſed qua atheratendit ad vſq;.
Paruula poſt tergũ pharetra aurea; at intus amari
Sunt calami, quibus improbus & me ſæpe laceſſit.
Omnia ſæua illi, ſæua omnia, ſæuior illa
Paruula fax, ipſum ſolem qua ſæuus adurit.
Hunc tu ſi capies, vinctum duc, nec miſerare.
Si flentem videas, ne decipiare caueto.
Sin ridet, tu ſtringe trahens. Si ſuauia porgat,
Tu fugito; oſcula dira, & labra infecta veneno.
At ſi dicat, Habe hæc, Tibi cũcta hæc largior arma,
Ne attigeris. fallax donum, tincta omnia flammis.

MOSCHI EVROPA

Idyllium II.

EVropa placidum immiſit Venus alma ſoporem
Tempora ſub noctis iam tertia, cũ imminet Eos.
Cùm reſidens palpebris melle ſuauior omni
Membra liquat ſomnus, ligat idem lumina dulci
Vinclo, confertimque volant inſomnia vera.
Sublimis tum parte domus, perfuſa ſopore
Filia Phœnicis, nec adhuc Europa marita,
Tellures de ſe binas contendere vidit.
Hinc Aſiam, hinc Libyam: muliebris vultus vtriq;
Forma

Τόξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον·
Τυτθὸν ἑοῖ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.
Καὶ χρύσεον περὶ νῶτα φαρέτριον, ἔνδοθι δ' ἐντὶ
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἠμὲ τιτρώσκει.
Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα. πολὺ πλεῖον δὲ οἱ αὐτῷ
Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει.
Ἦν τύ γ' ἕλῃς τήνων, δάσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσῃς.
Κἦν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ.
Κἦν γελάα, τύ νιν ἕλκε. καὶ ἦν ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακον ἐντί,
Ἦν δὲ λέγῃ, Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα,
Μητι θίγῃς. πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

ΜΟΣΧΟΥ ΕΥΡΩΠΗ
Ειδύλλιον β'.

Ἐτρώπῃ ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἧκεν ὄνειρον,
Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται, ἐγγύθι δ' ἠώς.
Ὕπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων,
Λυσϊμελὴς, πεδάα μαλακῷ κατὰ φάεα δεσμῷ.
Εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων.
Τῆμος ὑπωροφίοισιν ἐνικνώσσουσα δόμοισι
Φοίνικος θυγάτηρ, ἔτι παρθένος Εὐρώπεια,
Ὠΐσατ' ἠπείρους δοιὰς περὶ εἷο μάχεσθαι,
Ἀσιάδ' ἀντιπέρην τε. φυὴν δ' ἔχον οἷα γυναῖκες.

Τῶν δ' ἡ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν· ἡ δ' ἐώκει
Ενδυπίῃ, & μᾶλλον ἐῆς ὠξίχετο κέρης.
Φάσκον δ' ὡς μιν ἔπηπε, κὴ ὡς ἀλίτηλε μιν αὐτή.
Η δ' ἑτέρη, κραιερῆσι βιαζομένα παλάμῃσιν
Εἴρυεν ὃν ἀέκουσαν. ἐπεὶ φάβῳ μόρσιμον εἶναι
Εκ Διὸς αἰχμάγε γέρας ἐμμενὲς Εὐρώπαν.
Η δ' ἀπὸ μὲν ῥωτῶν λεχέων δόρε δ' ἀμφίνυσσα,
Παλλομένη κραδίῃ. Τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον.
Εζομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκὴν ἔχεν, ἀμφοτέρας ᾗ
Εισέπ πεπταμένοισιν ὃ ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.
Οψὲ δὲ δὴ μάλ' ἔπφτ' ἀνοσείσατο παρθένῳ & ἀυδήν,
Τίς μοι διάδε φάσματ' ἐπουρανίων πολίηλε;
Ποῖοί με ῥωτῶν λεχέων ὕπνῳ ἐν γαλάμοισιν
Ηδὺ μάλα κνώσσουσαν ἀνεπβίησαν ὄνειροι;
Τίς δ' ἰὼ ἡ ξείνη ἰὼ εἴσοδον ὑπνώουσα;
Ως μ' ἔβαλε κραδίῃ κείνης πόθῳ. ὡς με & αὐτὴ
Ασπασίως ὑπέδεκτο, & ὡς σφετέρῃ ἰδὲ παῖδα.
Αλλά μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίναιεν ὄνειρον.
Ως εἰπῦσ' ἀνόρουσε. φίλας δ' ἐπεδίζετ' ἑταίρας
Ηλικας, ὀιέτεας, ἡμιήρεας, ἠπιτρείκας.
Τῆσιν ἀεὶ ζωάγρεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναντο
Η ὅτε φαιδρωοίτο χρόα πολιαῖσιν Ανακρέων,
Η ὅτε δὴ τὰ λειμῶν & εὔπνοα λείρια κέρασι.
Τῇ δέ οἱ αἶψα φάανθεν. ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἑκάστη
Ανθοδόκην τάλαρον. πόπ ᾗ λαμπάνας ἔδαιον
Αγχιάλες, ὅθι τ' ἀιὲν ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο,
Τερπόμεναι ῥοδέῃ τε φυῇ, & κάλλεϊ & ἡλικῇ.

Αὐτὴ

Forma sed huic peregrina magis. similis magis illa
Indigenæ. inde suam vt natam multò acrius ardet.
Nam peperisse illam dicebat, & enutrisse.
Altera sed, validis manibus violentius vrgens,
Non tamen inuitam rapuit. nanque hanc sibi fatis
Ægiocho dicebat deberi ab Ioue munus.
Desiliit thalamo hæc, subito perculsa timore
Cor tremulũ, vsqueadeò vt rẽ verã somnia vidit.
Ergo diu tacitè consedit. nanque recluſis
Vtraque fœmina adhuc obuersabatur ocellis.
Tandem his Virgo modis, multò pòst ora resoluit.
Quis spectra è superùm misit mihi sedibus ista?
Qualia me dulci perfusam membra sopore
Mollibus in stratis insomnia perturbarunt?
Quanã illa est hospes mihi, quam dũ dormio vidi?
Vt me eius peruasit amor, méque illa vicissim
Vt blandè excepit, nataq; agnouit ad instar?
At mihi fortunate boni hæc insomnia diui.
Sic fata, exsiliit. mox charas quærit amicas
Æquales annis, animoq;, & stemmate, queis cum
Ludere sueta, choros siue instaurare liberet,
Seu nitidos artus vitreo perfundere Anauro.
Vel suauem hortorum decerpere lilia honorem.
Illa aderant omnes subitò, calathósque nitentes
Gestabant dextra. simul hinc sein prata tulere
Iuncta mari, quò sæpe gradum vuà ferre solebant,
Gaudentes roseóque decore, marísque fragore.

Quinetiam calathum ex auroipsa Europa gerebat
Insignem, mirum, Volcani opus arte politum.
Hunc Libya dono dederat, connubia magni
Cum peteret Neptuni. hæc, pulchra Telephaëssa
Sanguine coniuncta. mater sed Telephaëssa
Innupta eximium Europa dat munus habendum.
Indiderat calatho varias ars dædala formas.
Inachia intus Io rutilo splendebat in auro
Bucula adhuc, neciam muliebri prædita vultu.
Illa salum latè pedibus vasana secabat
Assimilis nanti, calatho nã insculptũ erat æquor.
At procul inde viri sublimi in littore bini
Pontigradam attoniti stabant spectãdo iuuencam.
Iupiter hic etiam insculptus, dextraq; iuuencam
Mulcebat placidè æquoream, dum fœmina rursus
De vitula est facta, ad septemplicis ostia Nili.
Nilus erat fluitans argenteus, area vacca,
Iupiter at fuluo totus rutilabat in auro.
Extrema calathum circumducente corona
Sculptus erat Maia genitus. prope, tensus arena
Insomnes oculos ornatus peruigil Argus.
Huius purpureo de sanguine pullulat ales
Multifido pennarum iactabunda colore,
Alas veliuolas dum pandit nauis ad instar,
Queis calathi extremas cingens obtexerat oras.
Hanc formam Europæ calathus speciosus habebat.
Ergo vbi iam ventum est illis in florida prata,

Mox

Αὐτὴ δὲ χρύσεον τάλαρον φέρεν Εὐρώπεια,
Θηητὸν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ἡφαίστοιο,
Ὃν Λιβύῃ πόρε δῶρον, ὅτ' ἐς λέχος Εννοσιγαίου
Ἠΐεν· ἡ δὲ πόρεν περικαλλέϊ Τηλεφαέσσῃ,
Ἥτε οἱ αἵματος ἔσκεν· ἀνύμφῳ δ' Εὐρωπείῃ
Μήτηρ Τηλεφάεσσα περικλυτὸν ὤπασε δῶρον.
Ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μαρμαίροντα.
Ἐν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένη Ἰναχὶς Ἰὼ,
Εἰσέτι πόρτις ἐοῦσα, φυὴν δ' οὐκ εἶχε γυναικός.
Φοιταλέη δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἁλμυρὰ βαῖνε κέλευθα,
Νηχομένη ἱκέλη· κυανὴ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα.
Δοιοὶ δ' ἔστασαν ὑψοῦ ἐπ' ὀφρύος αἰγιαλοῖο
Φῶτες ἀολλήδην· θηεῦντο δὲ ποντοπόρον βοῦν.
Ἐν δ' ἦν Ζεὺς, ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θεείῃ
Πόρτιος εἰναλίης, τὴν ἑπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ,
Ἐκ βοὸς εὐκεράοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα.
Αργύρεος μὲν ἔην Νείλου ῥόος. ἡδ' ἄρα πόρτις,
Χαλκεία. χρυσοῦ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἔην Ζεύς.
Αμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ στεφάνην ταλάροιο
Ερμείης ἤσκητο. πέλας δέ οἱ ἐκτετάνυστο
Αργος, ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι.
Τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
Ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθέϊ χροιῇ.
Ταρσὸν ἀναπλώσας, ὡσεί τέ τις ὠκύαλος νηῦς,
Χρυσοῖο ταλάροιο περίσκεπε χείλεα ταρσοῖς.
Τοῖος ἔην τάλαρος περικαλλέος Εὐρωπείης.
Αἱ δ', ἐπεὶ οὖν λειμῶνας ἐσήλυθον ἀνθεμόεντας,

Αλλοι

Αλλοι ἐπ' ἀλλοίοισι τότ' ἄνθεσι θυμὸν ἕτερπον.
Τῶν ἡ μὲν νάρκισσον ἐΰπνοον, ἡ δ' ὑάκινθον
Η δ' ἴον, ἡδ' ἔρπυλλον ἀπαίνυτο. πολλὰ δ' ἔραζε
Λειμώνων ἐαροτροφέων πίπτεσκε πέτηλα.
Αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἐθείρην
Δρέπτον ἐριδμαίνουσαι. ἀτὰρ μέση ἔστη ἄνασσα
Αγλαΐην πυρσοῖο ῥόδου χείρεσσι λέγουσα,
Οἷάπερ ἐν χαρίτεσσι διέπρεπεν Αφρογένεια.
Οὐ μὲν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ' ἄνθεσι θυμὸν ἰαίνειν,
Οὐδ' ἄρα παρθενικὴν μίτρην ἄχραντον ἔρυσθαι.
Η γὰρ δὴ Κρονίδης, ὥς μιν φράσασθ', ὡς ἐβέβλητο
Θυμὸν, ἀνωΐστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
Κύπριδος, ἣ μούνη δύναται ἐς Ζῆνα δαμάσσαι.
Δὴ γὰρ ἀλευόμενος τε χόλον ζηλήμονος Ηρης,
Παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἁπαλὸν νόον ἐξαπατῆσαι,
Κρύψε θεὸν, ἐς τρέψε δέμας, καὶ γίγνετο ταῦρος,
Οὐχ' οἷος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται, οὐδὲ μὲν οἷος
Ωλκα διατμήσσει, σύρων ἐυκαμπὲς ἄροτρον.
Οὐδ' οἷος ποίμνης ἐπιβόσκεται, οὐδέ μὲν οἷος
Οστῖς ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην.
Τοῦ δ' ἤτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκεν,
Κύκλος δ' ἀργύφεος μέσσῳ μάρμαιρε μετώπῳ,
Οσσε δ' ὑπογλαύκεσκε δι' ἵμερον ἀστράπτοντε.
Ισα τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρήνου,
Αντυγος ἡμιτόμου κεραῆς ἅτε κύκλα σελήνης.
Ηλυθε δ' ἐς λειμῶνα. ἐς οὐκ ἐφόβησε φαανθεὶς
Παρθενικὰς, πάσῃσι δ' ἔρως γένετ' ἐγγὺς ἱκέσθαι,

ψαῦσαι

Mox aliis alia carpendis floribus instant.
Narcissum bene olentẽ alia, suauemq; hyacinthũ,
Hæc violas legit, hæc serpillum. multa cadebant
Mox folia in pratum fœcundi veris alumnum.
Ast alia summos latè fragrantis honores
Decerpsere croci. regina sed has media inter
Purpureis decora alta rosis decerpit. at ipsa,
Vt Charites Venus, æquales supereminet omnes.
Ast illam florum manet haud diuturna cupido,
Impollutáque ei non est diu Zona futura
Virginea. vt vidit nanque illam Iupiter, vt cor
Exarsit, Cypridos confixus pectora telis,
Inuictum qua sola potest domuisse Tonantem.
Ille sed inuidiam metuens Iunonis, & iras,
Virgineúmque volens circumuenisse pudorem,
Mutata latuit forma deus. Ergo repentè
Fit taurus. stabulus non qualis pascitur, aut qui
Arua secans, curuo glebas inuertit aratro,
Aut errat qui armenta inter, vel qualis ab aruis
Pondere onusta graui, domito trahit essęda collo:
Sed pulchro spectandus erat, fuluóque colore,
Signabátque illi mediam nota candida frontem.
Ast oculi glaucùm, acri perciti amore, coruscant,
Æquáque diuersa surgebant cornua parte,
Increscentis adhuc vultus imitantia Lunæ.
Ille subit pratum, nullo terrore puellas
Percellens; propiusq; omnes accedere gaudent,

Et vo-

Et volupe eſt tetigiſſe bouem, qui corpore dulcem
Inſtar odoriferi prati exhalabat odorem.
Mox ſtetit Europæ ante pedes, mulcensq; puellam
Mollia figebat collo circum oſcula lambens.
Ipſa manu attrectans contrà, ſpumantia labra
Molliter abſterſit, libauit & oſcula tauro.
Munere quo felix mugitum protinus edit
Lenẽ, Mygdonia argutũ haud mage fiſtula cãtet.
Hinc ſternens ſeſe ante pedes, ceruice puellam
Reſpicit incuruata, oſtentans tergoris armos.
Denſicomas cum ſic Europa affatur amicas:
Huc charæ ô ſociæ, æquales, chorus omnis adeſte,
Si iuuat vnanimes tauri conſidere tergo,
Nanque reclinatus geret omnes, nauis ad inſtar;
Vſqueadeo blandùm vultu, haud immite tuetur,
Non aliis ſimilis tauris, humana ſed illum
Mens agitat. ſolum eſt humanæ vocis egenus.
Sic fata, inſedit tergo, riſitq; ſuauè.
Idem aliis animus. Sed enim iam Virgine rapta
Optata, exſiliit taurus, pontúmque petiuit.
Hæc, retroſpiciens, ſocias comitéſque requirit
Extendens cum voce manus; quæ ponè ſequuntur
Incaſſum, Delphini inſtar, per littora euntem
In mare. Nereidum ſubito cùm turba profundo
Emicuit, cetorum vrgens immania terga. [cens,
Ipſe etiam ex alto horriſonus, tumida æquora mul-
Neptunus dubium per iter, flexúſque marinos

Dux

Ψαῦσαι θ' ἱμερτοῖο βοὸς, τοῦ ἄμβροτος ὀδμὴ
Τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκαίνυτο λαρὸν ἀϋθμήν.
Στῆ δὲ ποδῶν προπάροιθεν ἀμύμονος Εὐρωπείης,
Καὶ οἱ λιχμάζεσκε δέρην, κατέθελγε δὲ κούρην.
Ἠδέ μιν ἀμφαφάεσκε, καὶ ἠρέμα χείρεσιν ἀφρὸν
Πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπομόργνυτο, καὶ κύε ταῦρον.
Αὐτὰρ ὃ μειλίχιον μυκάσατο. φαίης κ' ἀυλοῦ
Μυγδονίου λιγὺν ἦχον ἀνηπύοντος ἀκούειν.
Ὤκλασε δὲ πρὸ ποδοῖιν. ἐδέρκετο δ' Εὐρώπειαν,
Αὐχέν' ἐπιστρέψας, καί οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον.
Ἡ δὲ, βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῇσι.
Δεῦτ' ἑτάραι φίλιαι καὶ ὁμήλικες, ὄφρ' ἐπὶ τῷδε
Ἐζόμεναι ταύρῳ τερπόμεθα δὴ γὰρ ἁπάσας,
Νῶτον ὑποστορέσας, ἀναδέξεται, οἷά τε νηῦς.
Πρηὺς ὅδ' εἰσιδέειν καὶ μείλιχος, οὐδέ τι ταύροις
Ἄλλοισι προσέοικε. νόος δέ οἱ ἠΰτε φωτὸς
Αἴσιμος ἀμφιθέει, μούνης δ' ἐπιδεύεται αὐδῆς.
Ὡς φαμένη, νώτοισιν ἐφίζανε μειδιόωσα.
Αἱ δ' ἄλλαι μέλλεσκον. ἄφαρ δ' ἀνεπίλνατο ταῦρος,
Ἣν θέλεν ἁρπάξας. ὠκὺς δ' ἐπὶ πόντον ἵκανεν.
Ἡ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἑταίρας,
Χεῖρας ὀρεγνυμένη. ταὶ δ' οὐκ ἐδύναντο κιχάνειν.
Ἀκτάων δ' ἐπιβὰς πρόσσω θέεν ἠΰτε Δελφίς.
Νηρεΐδες δ' ἀνέδοσαν ὑπ' ἐξ ἁλὸς, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἐστιχόωντο.
Καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπεὶρ ἁλὸς Ἐννοσίγαιος,
Κῦμα κατιθύνων, ἁλίης ἡγεῖτο κελεύθου

Αὐτο-

Αὐτοκασιγνήτῳ. τοὶ δ' ἀμφί μιν ἠγερέθοντο
Τρίτωνες, πόντοιο βαθυρρόου ἐνναετῆρες,
Κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.
Η δ' ἄρ ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις,
Τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρας, ἐν χερὶ δ' ἄλλῃ
Εἴρυε πορφυρέας κόλπου πτύχας. ὄφρα κεν ὠὴν
Δεύοι ἐφελκόμενον πολιῆς ἁλὸς ἄσπετον ὕδωρ.
Κολπώθη δ' ὤμοισι πέπλος βαθὺς Ευρωπείης,
Ιστίον οἷά τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην.
Η δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ πατρίδος ἦεν ἄνευθεν,
Φαίνετο δ' οὔτ' ἀκτή τις ἁλίρροος, οὔτ' ὄρος αἰπὺ,
Αλλ' ἀὴρ μὲν ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων,
Αμφί ἑ παπτήνασα, τοίην ἀνενείκατο φωνήν.
Πῆ με φέρεις θεόταυρε; τίς ἔπλεο; πῶς δὲ κέλευθον
Αργαλέοισι πόδεσσι διέρχεαι, οὐδὲ θάλασσαν
Δειμαίνεις; νηυσὶν γὰρ ἐπίδρομός ἐστι θάλασσα
Ωκυάλοις, ταῦροι δ' ἁλίην τρομέουσιν ἀταρπόν.
Ποῖόν σοι ποτὸν ἡδὺ; τίς ἐξ ἁλὸς ἔσσετ' ἐδωδή;
Ηρα τίς ἐσσὶ θεὸς. τί θεοῖς ἀπεοικότα ῥέζεις;
Οὔθ' ἅλιοι δελφῖνες ἐπὶ χθονὸς, οὔτε τι ταῦροι
Εν πόντῳ στείχουσι. σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
Αβρόχος αἴσσεις, χηλαὶ δὲ τοι εἰσὶν ἔρετμα.
Η τάχα καὶ γλαυκῆς ὑπὲρ ἠέρος ὑψόσ' ἀερθεὶς,
Ικελος αἰψηροῖσι ποτήσεαι οἰωνοῖσιν.
Οἴμοι, ἐγὼ μέγα δή τι δυσάμμορος, ἥ ῥά τε δῶμα
Πατρὸς ἀποπρολιποῦσα, καὶ ἑσπομένη βοΐ τῷδε,
Ζείνην ναυτιλίην ἐφέπω, καὶ πλάζομαι οἴη.

Αλλὰ

Dux fratri fuit. hunc iuxta glomerãtur in orbem
Tritones, vasti lat è gens incola ponti,
Inflatísque sonant Hymeneïa carmina conchis.
Ast Europa Iouis taurino tergore vecta
Ardua vectoris prensabat cornua dextra,
Purpureósque sinus vestis legit vsque siniſtra;
Imas vt leuiter canum mare stringeret oras.
Intumuit ó3 humeros circum stola lenibus auris
Veli instar, dulce Europæ gratúmque leuamen.
At sublata procul patria à tellure, nec vlla
Littora tonsa salo aspiciens, montésve niuosos,
Iam ó3 nihil præter maria vndiq & vndiq. cælum:
Hucilluc agitans oculos, his vocibus vsa est:
Quo me dic rapis, vel quisnam es taure? marinum
Qui pedibus sulcas iter, & cui nulla profundi
Formido est? ratibus sunt æquora peruia. tauri
Iure reformidant vasto se credere ponto. [tus?
Quis cibus, aut quis potus erit tibi in æquore gra-
Sin aliquis deus es, quare facis absona diuis?
Nam neque Delphines terram peragrare marini,
Nec mare taurus amat. Tibi diue solum ó3 salum ó3
Peruia sunt, remíque vicem subit vngula, sicco.
A'nne & sublimem sublatus in æthera pennis
Pernices auium fortasse imitêre volatus?
Me miseram, patrios linquens qua stulta penates
Æquoreum per iter, tauro duce & auspice, sola
Errabunda feror. Sed tu qui cærula ponti

Imperio premis, immensis dominator in vndis,
Adsis ô Neptune fauens. spes cernere nanque est
Hunc ductore viam boue qui mihi sternit apertam.
Humida nec pelagi sulco, sine numine diuûm.
Sic ait. at taurus sic contra corniger insit:
Parce metu fidens virgo, haud te terreat aquor.
Iuppiter ipse ego sum, ficta sub imagine tauri,
In quascunque potens memet mutare figuras.
Me vastos pelagi tractus tuus ardor adegit
Metiri, & taurum mentiri. Sed modò Creta
Te excipiet, mea nutrix. hîc connubia lata
Iungemus; clara hîc faciam te prole parentem,
Sceptrigeros q; dabis reges mortalibus ex me.
Dixit, & euentus subito est rata verba secutus.
Visa statim Creta est, & Iupiter ora recepit
Mox alia. & Zonam (thalamũ sternẽtibus Horis)
Dissoluit; sic sponsa Iouis, virgo antea, facta est,
Et mater facili dedit inclyta pignora partu.

MOSCHI

Ἀλλὰ σύ μοι μεδέων πολιῆς ἁλὸς Ἐννοσίγαιε
Ἱλαος ἀντιάσειας. ἐέλπομαι εἰσοράασθαι
Τόν δὲ κατιθύνοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο.
Οὐκ ἀθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὰ κέλευθα.
Ὡς φάτο. τὴν δ' ὧδε προσεφώνεεν εὐρύκερως βοῦς,
Θάρσει παρθενικὴ, μὴ δείδιθι πόντιον οἶδμα.
Αὐτός τοι Ζεὺς εἰμὶ, καὶ ἐγγύθεν εἴδομαι εἶναι
Ταῦρος. ἐπεὶ δύναμαι γε φανήμεναι ὅ, τ' ἐθέλοιμι.
Σὸς δὲ πόθος μ' ἐνέηκε τόσην ἅλα μετρήσασθαι
Ταῦρον ἐειδόμενον. Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη,
Ἡ μ' ἔθρεψε καὶ αὐτὸν. ὅπα νυμφήϊα σεῖο
Ἔσσεται. ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτοὺς μάλα φύσσεαι υἷας,
Οἳ σκηπτοῦχοι ἅπασιν ἐπιχθονίοισιν ἔσονται.
Ὡς φάτο. καὶ τετέλεστο τάπερ φάτο. φαίνετο μὲν δὴ
Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν ἑτέρην ἀνελάζετο μορφήν.
Λῦσε δέ οἱ μίτρην, καὶ οἱ λέχος ἔντυνον Ὧραι.
Ἡ δὲ πάρος κούρη, Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη,
Καὶ Κρονίδῃ τέκνα τίκτε, καὶ αὐτίκα γίνετο μήτηρ.

ΜΟΣΧΟΥ
ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ
ΒΟΥΚΟΛΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ
Ειδύλλιον γ'.

Αἴλινα μοι στοναχεῖτε νάπαι, καὶ Δώριον ὕδωρ,
Καὶ ποταμοὶ κλαίοιτε τὸν ἱμερόεντα Βίωνα.
Νῦν φυτά μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γράοισθε.
Ἄνθεα νῦν στυγνοῖσιν ἀποπνείοιτε κορύμβοις.
Νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμώνα.
Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἰ αἰ
Λάμβανε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνηκε μελικτάς.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶν πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀδόνες αἱ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι τοτὶ φύλλοις,
Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τῆς Ἀρεθούσης,
Ὅττι Βίων τέθνηκεν ὁ βωκόλος, ὅττι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνηκε, καὶ ὤλετο Δωρὶς ἀοιδά.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶν πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Στρυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασιν αἴλινα κύκνοι,
Καὶ γεροῖς στομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ᾠδὰν,
Οἵαν ὑμετέροις ποτὲ χείλεσι γῆρυν ἄειδεν.
Εἴπατε δ' αὖ κούραις Οἰαγρίσιν, εἴπατε πάσαις
Βιστονίαις νύμφαισιν, Ἀπώλετο Δώριος Ὀρφεύς.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶν πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος οὐκέτι μέλπει,

Οὐκέτ'

MOSCHI
EPITAPHIVM BIONIS
PASTORITII AMATORIS.
Idyllium III.

LVgubres resonate modos saltus fluuiique
Dorici, & exstinctum dulcem d flete Bionem.
Nunc planta lugete mihi; nemora omnia plorent,
Tristibus & flores mœstum spirate corymbis.
Iam luctu pallete rosæ, tuq; ô anemone.
Inscriptas Hyacinthe notas tibi nũc loquere, Ai ai
Adscribe & foliis; Exstincta est gloria vatum.
Ducite Sicelides mihi luctum, ducite Musæ.
Luscinia in densa miscentes fronde querelas
Fluminibus Siculis noua tristia ferte Arethusæ
Pastorem interiisse Biona, vnáque sepultum
Omne melos periisse, & Dorica carmina cuncta.
Ducite Sicelides mihi luctum, ducite Musæ.
Strymonij miserùm lugete ad flumina cigni,
Et tristi lugubre effundite carmen ab ore,
Quale melos vestris olim solet edere labris.
Dicitéque Oeagriis geminantes, dicite cunctis
Bistoniis Nymphis, Ah Doricus occidit Orpheus.
Ducite Sicelides mihi luctum, ducite Musæ.
Ille bonus pecori pastor nil iam canit ultra,

Amplius haud recubans sub deserta ilice cantat,
Sed lethæa ferum prope Ditem carmina condit.
Et montes saltusq; silent, vaccæq; vagantes
Cum tauris vlulant. neq pabula carpere cordi est.
Ducite Sicelides mihi luctum, ducite Musæ.
Fata etiam luxit Phœbus properata Bionis,
Et Satyri luxere, & pulla veste Priapi,
Suspirantq; tuum Panes quoque carmen. & ipsæ
Fontanæ lugent Nymphæ. & fiunt lachrimæ undæ.
Echo etiam in petris luget taciturna, nec vltra
Responsat tua labra imitans, moriente Bione.
Arboribus fructus cadit, & flos deperit omnis,
Destituit pecudes lac dulce, aluearíaque arent
Tabescente fauo cellis. quid enim attinet vltra
Mel aliud stipare, tuo melle emoriente?
Ducite Sicelides mihi luctum, ducite Musæ.
Non tantùm æquoreo delphinus littore fleuit,
Nec tantùm queritur philomela in rupe remota,
Ardua nec tantum iuga per, vagæ luxit hirundo,
Nec tantum Halcyones tetigere Ceyca dolores.
Ducite Sicelides mihi luctum, ducite Musæ.
Non doluit tantùm per glaucas Cerylus vndas,
Nec tantùm Eoas per valles Memnonis ales
Auroræ luxit natum, tumulo assiduè instans,
Extincti quantum fleuerunt fata Bionis.
Ducite Sicelides mihi luctum, deinde Musæ.
Iam philomela & hirũdo omnis quas voce tenebat,

Quas-

Οὐκετ' ἐρημαίῃσιν ὑπὸ δρυσὶν ἥμενος ἄδει.
Ἀλλὰ παρὰ Πλουτῆϊ μέλος λήθαιον ἀείδει.
Ὠρεα δ' ἐστὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες αἱ ποτὶ ταύροις
Πλαζόμεναι γοάοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Σεῖο Βίων ἔκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων,
Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελαγχλαινοίτε Πρίηποι.
Καὶ Πᾶνες στοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος. αἵτε καθ' ὕλαν
Κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.
Ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται, ὅττι σιωπῇ,
Κοὐκέτι μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα. σῷ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Μάλων οὐκ ἔρρευσε καλὸν γλάγος, οὐ μέλι σίμβλων.
Κάτθανεν ἐν κηρῷ, λυπεύμενον. οὐκέτι γὰρ δεῖ
Τῶ μέλιτος τῶ σῶ τεθνακότος ἄλλο τρυγᾶσθαι.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Οὐ τόσον εἰναλίαισι παρ' ἠόσι μύρατο δελφὶν,
Οὐδὲ τόσον πόκ' ἄεισεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδὼν,
Οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν' ὤρεα μακρὰ χελιδὼν,
Ἀλκυόνος δ' οὐ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴσχετο Κήυξ.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι Κηρύλος ᾆδεν,
Οὐ τόσον ἠώοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἀοῦς,
Ἰπτάμενος περὶ σᾶμα κινύρατο Μέμνονος ὄρνις,
Ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο Βίωνος.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀδονίδες, πάσαιτε χελιδόνες, ἃς ποκ' ἔτερπεν,

Ας λαλέειν ἐδίδασκε, καθεζόμεναι δ' ἐπὶ πρέμνοις,
Αντίον ἀλλήλαισιν ἐκώκυον. αἱ δ' ὑποφώνευν
Ορνιθες λυπεῖσθε πελειάδες ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς.
Αρχετε σικελικὰ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι,
Τίς ποτὶ σᾷ σύριγγι μελίσδεται ὦ τριπόθατε; [τως;
Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θάσει στόμα; τίς θρασὺς οὔ-
Εἰσέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χείλεα, καὶ τὸ σὸν ἆσθμα.
Αχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεὰς ἐπιβόσκετ' ἀοιδάς.
Πανὶ φέρω τὸ μέλισμα. τάχ' ἂν κἀκεῖνος ἐρεῖσαι
Τὸ στόμα δειμαίνοι, μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.
Αρχετε σικελικὰ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἅν ποκ' ἔτερπες
Εζομέναν περὶ σεῖο παρ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης.
Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μέλισδεο. τὴν μὲν ἔφευγεν
Α καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἁδὺ ἀπέβλεπεν ἅλμας.
Καὶ νῦν λασαμένη τοῦ κύματος ἐν ψαμάθοισι
Εζετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.
Αρχετε σικελικὰ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πάντα τοι ὦ βούτα ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,
Παρθενικῶν ἐρόεντα φιλήματα, χείλεα παίδων.
Καὶ στυγνὸν περὶ σῆμα τεὸν κλαίουσιν Ερωτες.
Α Κύπρις φιλέει σε πολὺ πλέον ἢ τὸ φίλαμα
Τὸ πρώαν τὴν Αδωνιν ἀποθνάσκοντα φίλασε.
Τοῦτο τοι ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε δεύτερον ἄλγος,
Τοῦτο Μέλη νέον ἄλγος. ἀπώλετο πράν τοι Ομηρος,
Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα, καὶ σὲ λέγοντι
Μύρεσκε καλὸν ὕμα πολυκλαύστοισι ῥεέθροις,

Πᾶσαν

Quasq; loqui docuit, residentes mutua ramis
Lamenta exercent. aliæ his aliæq; volucres
Respondant, Lugete etiam, lugete columbæ.
Ducite Sicelides mihi luctum, ducite Musæ.
Ecquis erit pote amice tuas inflare cicutas,
Quisve tuos calamos aptet temerarius ori?
Labra etenim tua adhuc spirant, flatusq; suauis,
Ipsa tuos cantus sub arundine ruminat Echo.
Pani dabo. Sed & ipse tuas inflare cicutas
Forte reformidet, ne sit tibi deinde secundus.
Ducite Sicelides mihi luctum, ducite Musæ.
Flet Galatea etiam tua carmina. quippe solebat
Curua sedens mulceri illis propelittora ponti.
Nanque canis non vt Cyclops, quem audire refugit
Nereis, at blandùm te ex æquore prospectabat.
Nunc oblita maris, mœrens considit arena
Littorea curaq; boues est pascere vestros.
Ducite Sicelides mihi luctum, ducite Musæ.
Aonidum, Pastor, pereunt dona omnia tecum.
Grata puellarum puerorúmque oscula labris,
Flẽtq; tuũ ad tumulũ miserãdo murmure Amores.
Tu Veneri charus magis es quàm quæ oscula nuper
Libauit niueo morientis Adonidos ori.
Te nouus iste manet mœror vocalior amnis,
Te nouus iste Mele mœror. periit tibi Homerus
Illud Calliopes dulce os. quem te vsque suauem
Flebilibus perhibent, natum, luxisse sub vndis

Et totum complesse salum singultibus. at nunc
Fles alium natum, atque artus mœrore liquescis.
Ambo sed liquidis dilecti fontibus: ille
Pegaseos fontes exhauserat; hic, Arethusam.
Tyndarei pulchram hic celebrabat carmine natã,
Et magnum Thetidos natũ, fortem & Menelaũ:
Hic, bella & lachrymas omittens, Pana canebat,
Pastorésque canens, pascebat & ipse canendo.
Et dulces vitulas mulxit, iunxitq; cicutas.
Et puerûm docuit tenera oscula. fouit Amorem
Ipse sinu, Venerisque fuit non parua voluptas.
Ducite Siceliades mihi luctum, ducite Musæ.
Vrbs omnis te clara Bion, cuncta oppida lugent.
Plus tu quàm Hesiodus moriens es flebilis Ascræ.
Bœotísque iugis non tantum Pindarus, ac tu
Lugetur, non Alcæum sic ardua Lesbus
Ceiáq; nõ tantùm vatem vrbs defleuit ademtum.
Te plus Archilocho Parus optat. quin vice Sapphûs
Mœsta sonat Mitylena tuæ modulamina cannæ

* Desunt nonnulla. *

Inq; Syracusiis flet te ipse Theocritus. atqui
Ausonici luctus ego do tibi carmina, cantus
Bucolici rudis haud, te nos præeunte magistro,
Doridos hæredes dignato linquere Musæ.
Diuitias alius etenim, mihi carmina linquis.
Ducite Siceliades mihi luctum, ducite Musæ.

Hei

Πᾶσαν δ' ἐσῆλθες φωνᾶς ἄλλα. νῦν πάλιν ἄλλον
ἦρα διακρύεις, αἰνῶ δ' ἐπὶ πένθει τέχνη.
Ἀμφότεροι παρὰ σεῖο πεφιλαμένοι. ὃς μὲν ἔπινε
Παρασίδος κράνας, ὁ δ' ἔχεν πόματας Ἀρεθούσας.
Χ' ὠ μὲν Τιτυοῖο καλὰν ἔδεισε δύγατρα,
Καὶ θέτιδ' ὦ μεγάνυμα, & Ἀτρεΐδαν Μενέλαον.
Κεῖνῳ δ' ὐ πολέμοις, ὐδ' ἄκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
Καὶ βώλας ἐλίζαινε, & ἀοιδὰν ἐνέμυδε,
Καὶ σύριγγας ἔτυχε, τᾷ ἀδέα πάρτιν ἄμελγε,
Καὶ παίδων ἐδίδαισε φιλάμματα, & τ' ἔρωτα
Ἐτρεφεν ἐν κόλποισι, τᾷ ἤρετο τὼ Ἀφροδίτα.
Ἀρχέτε σικελικᾶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πᾶσι βίων ἁλιεῖ σε κλυτὰ πόλις, ἄστεα πάντα.
Ἀσκρη μὲν γὰρ ἔτι σε πολὺ φίλεον Ἡσίοδον.
Πίνδαρον ὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες ὕλαι.
Οὐ τόσον Ἀλκαίῳ πέρι μύρατο Λέσβος ἐρυμνὰ,
Οὐδὲ τόσον τ' ἀοιδὸν ἐμύρατο Κήϊον ἄστυ.
Σὲ φίλεον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ πάρος. ἀντὶ δὲ Σαπφοῦς
Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἁ Μιτυλάνα.

* Λείπει ἁνά. *

Ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος. αὐτὰρ ἐγώ τοι
Αὐσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, ὐ ξένος ὠδᾶς
Βυκολικᾶς, ἀλλ' ἴσος ἐδιδάξαο σεῖο μαθητάς,
Κλαρωνόμος Μώσας τᾶς Δωρίδος ἄμμι γεραίρων.
Ἄλλοις μὲν τὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειψας ἀοιδάν.
Ἀρχέτε σικελικᾶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.

Αἴ, αἴ, ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται,
Ἠ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό, τ' εὐθαλὲς οὖλον ἄνηθον,
Ὑστερον αὖ ζώοντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι.
Αμμες δ' οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
Οππότε πρῶτα θάνωμες, ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλᾳ
Εὔδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.
Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γᾷ,
Ταῖς νύμφαισι δ' ἔδοξεν ἀεὶ τὸ βάτραχον ᾄδειν.
Τῷ δ' ἐγὼ οὐ φθονέοιμι. τὸ γὰρ μέλος οὐ καλὸν ᾄδει.
Αρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Φάρμακον ἦλθε Βίων ποτὶ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες
Πῶς τοῦ τοῖς χείλεσσι ποτέδραμε, κοὐκ ἐγλυκάνθη;
Τὶς δὲ βροτὸς τοσοῦτον ἀνάμερος, ἢ κεράων τοι,
Ἠ δοῦναι καλέων τοι φάρμακον, ἔκφυγεν ὠδάν;
Αρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Αλλὰ δίκα κίχε πάντας. ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθεϊ τῷδε
Δακρυχέων τεὸν οἶτον ὀδύρομαι. εἰ δυνάμην δὲ,
Ὡς Ορφεὺς καταβὰς ποτὲ τάρταρον, ὥς ποκ' Οδυσσεὺς
Ὡς πάρος Αλκείδας, κἀγὼ τάχ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον
Πλουτέος, ὥς κεν ἴδοιμι καὶ εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεις,
Ὡς ἂν ἀκουσαίμην τὶ μελίσδεαι. ἀλλ' ἐπὶ Κώρᾳ
Σικελικόν τι λίγαινε, καὶ ἁδύ τι βουκολιάσδου.
Κἀκείνη Σικελαῖς καὶ Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν
Αἰόσι, καὶ μέλος ἦδε τὸ Δώριον. οὐκ ἀγέραστος
Εσσεῖτ' ἁ μολπή. χ' ὡς Ορφεῖ πρόσθεν ἔδωκεν
Αδέα φορμίζοντι παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν,
Καί σε Βίων πεμψεῖ τοῖς ὤρεσιν. εἰ δὲ τι κἠγὼν
Συρίσδεν δυνάμην, παρὰ Πλουτέϊ κἀυτὸς ἄειδον.

ΜΟΣ-

Hei mihi, malua ſemel lato ſi emarcuit horto,
Aut apium viride, & flores criſpantis anethi,
Vita redit cunctis venientem rurſus in annum.
At nos qui ſapimus, nos magni & viribus aucti
Cum ſemel occidimus, ſurdi tellure cauata
Infinita graui premimur per ſecula ſomno.
Túque ſilens poſthac terra condêre ſub alta,
At viſum eſt Nymphis vt cantet Batrachus vſq;.
Haud equidẽ inuideo. nã non bona carmina cãtat.
Ducite Sicelides mihi luctum, ducite Muſæ.
Senſiſti os tibi dira Bion tetigiſſe venena,
Nec victus labri ceſſit dulcedine amaror?
Quiſnam adeo ferus eſt, qui vel tibi tetra venena
Miſcuit, aut iuſſit præberi, & carmina fugit?
Ducite Sicelides mihi luctum, ducite Muſæ.
At Nemeſis cunctos vlta eſt. Luctu ſed in iſto
Conficior lachrymis tua triſtia funera deſens.
Atq; vtinam poſſem penetrare ad tartara, vt Or-
Aut velut Alcides Plutonia regna ſubire [pheus,
Vtque Laërtiades, viſurus carmina Diti
Num cantes, auidus hauſurusq; auribus. atqui
Bucolicum Siculúmue Hecatæ cane quippiã amicũ.
Illa etiam Siculo atque Æthnæo in littore luſit,
Dorica plectra ſonans. nec erit tibi gratia inanis
Namque etiam Oeagrio modulãti ſuauiter Orpheo
Reddidit Eurydicen. ſuperáſque remiſit ad auras.
Reſtituétque Bion te montibus. aſt ego ſuauè
Si canerem, cantu ipſe meo Plutona mouerem.

MOSCHI

MOSCHI IDYLLIVM IIII.

Megara vxor Herculis.

QVID curis animũ genitrix mordacibus vris?
Quídue immane doles & pristinus ore recessit
Pallidulo rubor, & tanti quæ causa doloris?
An quòd mille malis natum premit illaudatus
Ille tuum, imbellis genero sum vt cerua leonem?
Me miseram, quam sic inhonoram linquere visum
Diis superis? cur me infaustam genuêre parentes?
Infelix sed enim inculpato iuncta marito,
Sic habui in pretio, geminos vt luminis orbes.
Et nunc sincero ex animo venerórque colóque.
Ast illo vixit non arumnosior alter,
Nec curis animum tantis exercitus vllus.
Ille miser, donum Phœbi quem acceperat, arcu,
Parcarum siue aut Furiarum tela fuerunt,
Prostrauit natos, & sæua misit ad Orcum
Morte, furens tectis, & eadem pectore spirans.
Hos, misera, hisce oculis, transfixos corda paternis
Heu iaculis vidi (hoc alius nec somniet vnquam)
Nec poteram auxilio inclamantibus vsque venire
Infelix mater. Sic vrgent improba fata.
Ac veluti amissis ales miserabile carmen
Integrat pullis, densis quos vepribus anguis
Implumes rapuit. fert se circum anxia mater

Incassum

ΜΟΣΧΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Δ'.

Μεγάρα γυνὴ Ηρακλέους.

ΜΑΤΕΡ ἐμὰ τίφθ' ὧδε φίλον κ' ἰμὸν ἰάπτας.
Ἐκπάγλως ἀχέοισα, τὸ πρὶν ἃ θαὶ ὀπὲτ' ἔρυθρος
Σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσι; τί μοι τόσον ἠνίησας;
Ηρ' ὅτι ἄλγεα πάσχω ἀπείρεσα φαίδιμος υἱὸς
Ἀνδρὸς ὑπ' ἀτιδάνοιο, λέων ὡσεί θ' ὑπὸ νεβρῶν;
Ὤμοι ἐγὼ, τί νυ μ' ὧδε θεοὶ ἠτίμασαν
Ἀθάνατοι; τί νυ μ' ὧδε κακὴ γενέας τέκον αἴσης;
Δύσμορος, ἥτ' ἐπὶ ἀνδρὸς ἀμύμονος ἐς λέχος ἦλθον,
Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν,
Ηδ' ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κ' ἰμόν.
Τᾧ δ' ὅτις γένετ' ἄλκαρ ἀποτμότερον ζωόντων,
Οὐδὲ τόσον σφετέρῃσιν ἐγάσσατο φρονέεσσι κηδέων.
Σχέτλιον, ὃς τόξοισιν ἃ οἱ πόρεν αὐτὸς Ἀπόλλων,
Ἠέλιον κηρῶν, ἢ Ἑλλανὶς ἀνὰ βέλεμνα,
Παῖδας ἐὺς κατέπεφνε, θ' ὃν φίλον εἵλετο θυμόν,
Μανόμενος κ' οἶκον. ὁ δ' ἔμπλεον ἔσκε φόνοιο.
Τὺς μὲν ἐγὼ δύσλυγον ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι (λῳ)
Βαλλομένους ὑπὸ πατρὶ. (τὸ δ' ἀδ' ἄναρ ἤλυθεν ἄλ-
Οὐδέ σφιν δώμαλλον ἀδινὸν κελέσσιν ἀρίζαν
Μητέρ' ἐλώ. ἐπεὶ ἐγγὺς ἀνίκητον κακὸν ἦεν.
Ὡς δ' ἔτ' ὀδύρεθ' ὄρνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς
Ὀλυμένοις, ὅς τ' αἰνὸς ὄφις ἔτι νηπιάχοντας
Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι κατεδίετο. ἢ δ' κατ' αὐτὺς

Πατᾶ-

Πωτᾶ Ϝ κλάζουσα μάλα λιγὺ, πότνια μήτηρ.
Οὐδ' ἀρ' ἔχ' τέκνοισι ἐπαρκέσαι. ἦ γάρ οἱ αὐτῇ
Ἀσσονίμμ μέγα τάρβος ἀμφλίκτοιο πελώρου.
Ὡς ἐγὼ αἰνοτόκεια, φίλον τέκος αἰάζουσα,
Μαινομένοισι πόδεσσι δόμων κάτα πολλὸν ἐφοίτων.
Ὡς γ' ὄφελον μὴ πασσι ἅμα θνήσκουσα ἐμαυτὴ
Κεῖσθαι, φαρμακόεσσα δ' ἧπατος ἰὸν ἔχοισα,
Ἄρτεμι θηλυτέρῃσι μέγα κρείουσα γυναιξί.
Τῶ χ' ἡμᾶς κλαύσαντε φίλαις ἐπὶ χερσὶ τοκῆες
Πολλοῖς σὺν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης,
Καί κεν ἕνα χρύσεον ἐς ὀστέα κρωσσὸν ἁπάντων
Λέξαντες κατέθαψαν· ὀδὶ πρῶτον γλυκὺ μεθ' ἁ.
Νῶϊ δ' οἱ μὲν Θήβηνδε ἱπποτρόφον συναείρουσιν,
Ἀονίης πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀροῦντες.
Αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα καὶ Ἀργολὶν πόλιν ἥρας
Πολλοῖσιν δύσλυτα ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἦτορ
Αἰεὶ ὁμῶς. δακρύων δ' ἠπάρεσί μοι ὀδ' ἰ ἐρωή.
Ἀλλὰ πόσιν μὲν ὁρῶ παυρηρὸν χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
Οἴκῳ σὺν ἡμετέρῳ. πολέων γάρ οἱ ἔργον ἐτοῖμον
Μόχθων, τὰς ἐπὶ γαῖαν ἀλώμενος ἠδὲ θάλασσαν
Μοχθίζει, ὥστε ἧς οὐ ἔχων νόον ἠὲ σιδήρου
Καρτερὸν σὺν σήθεσι. σὺ δ' ἠΰτε λείβεαι ὕδωρ,
Νύκτας τε κλαίουσα καὶ ἐκ Διὸς ἦμαθ' ὁπόσα.
Ἀλλ' ἦ μὰν σοὶ ἄνασσα εὐφρόσυνα μὲν παρασίας
Κηδεμόνων. ἐν δ' σφέδομον καὶ ἔτοιχος ἔεργε.
Καὶ λίην πάντες γε περίφρονα πατρώδε' ἀθμῆς
Ναίεσ'. ὀδὲ μοι ἐστὶ πρὸς ὀπιπάκε βλέψαι,

Οἷα,

Incassum volitans, & lamentabile stridens,
Nec natis prodesse potest. formidat & ipsa
Pro se nanque, truci propius se iungere monstro.
Talis ego infelix mater mea pignora lugens
Lymphatis pedibus per tristia tecta ferebar.
Atque vtinam mihi cum natis licuisset ad Orcum
Ire, venenatis traiecta pectora telis,
Cinthia, fœmineus qua gaudet præside sexus.
Tum nobis lacrimas cari inferiásque parentes
Soluissent, & nos iunctos rogus vnus haberet.
Aureã & in communẽ vrnã nostra ossa legẽtes
Mandassent terræ quæ in luminis edidit auras.
Nunc illi Thebes habitant altricis equorum
Mœnibus, Aõniósque exercent vomere campos.
Aspera ego sæua Iunonis in vrbe Tirynthо
Innumeris miserum ærumnis cor saucia linquor,
Nec finis lacrimis, requies non vlla laborum est.
Exiguóque datur mihi tempore ob ora maritum
Cernere posse domi. sic illum plurimus vsque
Exercet (terras latè & maria omnia circum
Iactatum) labor. è rigido ferro, aut adamante,
Pectore cui mens est. at tu velut vnda liquescis
Flẽs noctes & quotquot eunt summo ab Ioue luces.
Nec quisquam præstò est qui det solatia luctus,
Affinis. nec enim tectis se continet vllus.
Degere sed cunctis vltra stat piniferum Isthmum.
Nec quisquã est in quem cõuertere lumina possim,

(Fœmina, sola, ærumnosa,) vt carum recreer cor,
Germanam præter Pyrrham. Sed & ipsa maritum
Multa suum infelix patitur mala propter Iphyclũ,
Te cretum, natos mulier qua haud edidit vnquã,
Cùm sis mista deo atq; homini, magis ærumnosos.
Sic effata sinum lacrimis impleuit obortis
Instar malorum teneris, quas fudit ocellis,
Dum natos memori voluit dehinc mente parentes.
Nec minus ipsa genas lacrimis perfusa nitentes
Alcmena est quæ alto suspiria pectore ducens
Cordata sic voce nurum compellat amicam,
Infelix natis, quisnam hic tibi pectus amaror
Insedit: luctum geminas quid vtrique, dolores
Immanes memorans, qui non nũc primitus vrgẽt?
A'nne satis lugere mala est quæ proxima quæque
Lux adfert? Sed enim lugendi huic magna cupido
Sit, qui nostrorum seriem enumerare malorum
Institerit: fide, haud premit hoc nos ab Ioue fatum.
At licet immensis te nata doloribus ægram
Aspiciam; veniam dolor attamen iste meretur.
Humanam exsatiant etenim quoq; gaudia mentẽ.
At verò impensè miseror te & defleo, sortis
Quòd nostræ heu nimiũ infaustæ te portio tangat,
Quæ grauis incumbens nostris ceruicibus hæret.
Numina nam testor tua Persephonæa Cerésque
(Queis prudens impunè haud vllus peiéret hostis)
Non minus esse meo penitus te pectori amicam,

Quàm

Οἷα, γυνὴ, πανάποτμος, ἀναψύξαιμι φίλον κῆρ.
Νόσφι γε δὴ Πύρρης συνομαίμονος ἡ ἧς αὐτὴ
Ἀμφὶ πόσει σφετέρῳ τολέον ἄχθεϊ Ἰφικλῆϊ,
Σῷ ἑῷ. πάντων γὰρ ὀϊζυρώτατα τέκνα,
Γείνασθε θεῷ τε καὶ ἀνέρι θνητῷ ἔολπα.
Ὡς ἄρ' ἔφη τὰ ἧς· οἱ δ' ἀλεγρότερον δ' ἄκρυα μήλων
Κόλπους ἱμείροντα καὶ βλεφάρων ἔχεοντο,
Μνησαμένη τέκνων τε καὶ ἠϊθέων μετέπειτα θυγάτρων.
Ὡς δ' αὔτως ἀκερύοισι παρήϊα λεύκ' ἐδίαινον
Ἀλκμήνη· βαρὺ δ' ἤγε κὰκ θυμῷ σενάχουσα,
Μύθοισιν πυκινοῖσι φίλῳ νυὸν ὧδε μετηύδα;
Δαιμονίη παίδων, τί νύ τοι φρεσὶν ἔμπεσε τῆτε
Πδυκαλίμης; πῶς ἄμμ' ἐθέλεις ὀρθωνέμῳ ἄμφω,
Κήθε' ἅλαστα λέγουσα, τὼ δ' ἀνεῴω πεφυκότε κέκλω;
Οὐχ ἅλις οἷς ἐχόμεσθα τὸ δεύτατον αἰεὶ ἐπ' ἦμαρ
Γιγνομένοις; μάλα μὲν γε φιλοθρήνητος καὶ ἧς εἰη
Ὅστις ἀριδμήσσειν ἐφ' ἡμετέρῃσι ἀχέεσσι.
Θάρσει· ἀτὰρ δ' ἐπὶ σοὶ ἐπιρρήσσομαι ἐς θεὸν αἶσαν.
Καὶ δ' αὐτὼ ὁρόω σε φίλον τέκος ὀτρύτοισιν
Ἀλγεσι μαχθίζουσαν. ἐπιγνάμπτω δέ τοι εἰμὶ
Ἀμφιτρύωνι, ὅτε δ' ἤγε εὐφρονέουσα κόρος ἐστί.
Καί σε μάλ' ἐμπαγλως ὀλοφύρομαι ἠδ' ἐλεαίρω,
Οὕνεκεν ἡμετέρῃσι λυγρῇ μιῇ δαίμονι ἔσχες,
Ὅς δ' ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βαρὺς εἰσορόωται.
Ἴσω γὰρ πάσῃ τε καὶ ἐσσομένῃσι Δημήτηρ,
(Ἀς κε μέγα βλέψειας ἐς οὐρανὸν ἐπιδερκὴς ὀμφαῖς
Δυσμορίων) μηδὲν τι χερειοτέρῃσι φρασὶν ἦσι

Στέρξαν· ἢ εἰπέρ μοι ὑπ' ὀκνηδόφιν ἦλθες,
Καί μοι τηλυγέτη σὺν δ' ὤμοισι παρθένῳ ἥδη.
Οὐδ' αὐτῷ γένυ πάμπαν ἔολπά σε τῶν γε λήθειν.
Τὰ μηδ' ἐξείπῃς τόγ' ἐμὸν φίλῳ ὡς σὺ ἀκηδῶν,
Μηδ' εἰκῆ ἠϋκόμῳ Νιόβης πυκινώτερα κλαίων.
Οὐδὲν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνων γε θανόντων
Μητέρι δυσπαθέοντι· ἐπεὶ δ' ἑνὶ μοῦνον ἐόντι,
Πρὶν καί περ τ' ἰδέειν μιν, ἐμῷ ὑπὸ ἦπαρ ἔχισε.
Καί με πυλάρταο χεδὸν ἤγαγεν Αἰδονῆι.
Ὧδέ ἑ δυσκέασσε κακὰς ὠδῖνας ἀνῆκαν.
Νεῶ δέ μοι οἴχῃ αἰῶ ἐπ' ἀλλοτρίης νέον ἄλλον
Ἐκτελέων. ἀθ' οἶδα δυσάμμορος εἴτε μιν αὖτις
Ἐνθάδε νοσήσαντ' ὑποδέξομαι, εἴτε κεἰ σοί.
Πρὸς δ' ἔπι μ' ἐπτοίησε διὰ γλυκὺν ἀϊνὸς ὄνειρος
Ὑπνον· δειμαίνω δ', παλίγκοτον ὄψιν ἰδοῦσα,
Ἐκπάγλως μή μοι τὶ τέκνοις ἀποθύμιον ἔρδοι.
Εἶσον γάρ μοι ἔχων μακέλλαν ἐυεργέα χερσὶ
Παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρῃσι βίῃ Ἡρακλείῃ.
Τῇ μεγάλῃ ἐλάχαινε (δεδεγμένος ὡς ἐπὶ μισθῷ)
Τάφρον, τηλεθάοντ' ἐπ' ἐρχατιῇ λιπὼν ἀρεῦν,
Γυμνὸς, ἄνδυ χλαίνης τε καὶ ἐνμίτροιο χιτῶνος.
Αὐτὰρ ἐπὰν δὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου,
Καρτερὸν οἰνοπέδοιο πονεύμενος ἔρκος ἀλωῆς,
Ἠτι ὀλίζον ἔμελλεν ἐπὶ πρυμνοῖσι χανοῦσας
Ἀνδήρου καπιδῶσιν ἀκὴ πάρος εἰμαπαδῆσαι.
Ἐξαπίνης δ' ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθείης
Πῦρ ἄμυδις, πρῆσι δ' αὐτὸν ἀθέσφατος εἰλεῖτο φλόξ.

Αὐτὰρ

Quàm si his visceribus dias in luminis auras
Prodisses, essesque meis nata vnica tectis.
Nec te hoc ignorare animo fiducia nostro est.
Ne dicas igitur, mea vita, quòd haud mihi curæ es.
Non si quàm Niobe pulchra assiduè mage ploro.
Nam mater natos si luget sortis iniquæ
Quid culpæ est? Sed enim bis quinis mẽsibus illum
Hoc gestatum vtero, ingenti sum enixa dolore.
Ac prope erat rigidi vt portas Plutonis adirem,
Difficiles adeò partus sub pectore sensi.
Nunc patria tellure procul certamina magna
Et noua solus adit. nec ego vsque miserrima noui
An reducem amplexura vllo sim tempore, nécne.
Nunc horrenda etiam turbant mihi somnia somnũ
Ambrosiũ, & metuo heu nimiũ hæc immania visa
Ne quid triste velint caris portendere natis.
Nanque mihi teretem manibus versare ligonem
Insomnis visa est nati vis Herculis ingens,
Quo fossam ingentem pacta mercede, remoti
Extremam adnitens agri ducebat ad oram,
Nudus, nulla humeros tunica illi aut lana tegebat.
Ast vbi nunc operis finem peruenit ad ipsum
Vitiferúmque agrum valli munimine cinxit:
Dum summo tersum defigit in aggere ferrum,
Consuetásque parat tergo circundare vestes,
En subito fossam circum ingens emicat ignis,
Immensóque rotat se dira volumine flamma.

Ille celer retro, vt potuit, vestigia pressit,
Vulcani sæuum cupiens vitare furorem,
Versabátque loco scuti pro se vsque ligonem,
Atque oculos librans in partem peruigil omnem,
Vreret assiliens contra ne flamma cauebat.
Huic dum magnanimus succurrere tẽtat Iphiclus,
Sic vidi, in terram est, prius ac pertingere posset,
Fusus, nec denuò potuit consurgere rectus,
Inualidi sed more senis tellure iacebat
Immotus. Sed enim nolentem ingrata senectus
Prostrarat. manet ille affixus pectore terræ,
Donec prætereiens quis dextra subleuat ægrum
Cui fibras mouit capitis reuerentia cani:
Haud aliter fortis tellure iacebat Iphiclus.
Ast ego dum cerno cassos ope, defleo natos,
Ex oculis donec dulcis mihi somnus abiuit,
Et lucem emicuit terris Aurora reducens.
Talia mî tota turbarunt somnia nocte [*ipsum*
Mentem. Eurystheum at cuncta vt vertantur in
Ædibus à nostris oro, & præsaga futuri
Illi sim, nec quicquam aliud fortuna ministret.

IDYLL. V.

Cùm mare cæruleum leni stratum iacet vnda,
Proritor vexórque miser, neque iam mihi, vt antè
Musa placet. rapiũt potius placida æquora mentẽ.

Ast

Αὐτὰρ ὁγ' αἰὲν ὅπισθε θοῆς ἀνεχάζετο παστὶν,
Ἐκφυγέειν μεμαὼς ὀλοὸν μένος Ἡφαίστοιο.
Αἰεὶ δ' ὡσπαρὸν ἦεν ἐὸν χρόος, οὔτε γέρηϊ,
Νώμησεν μελέλιξ. ὣς δ' ἀμμάσιν ἔνθα κἀνθα
Πάπταινεν μὴ δή μιν ἐπιφλέξῃ δηΐον πῦρ.
Τῷ μὲν ἀοσσήσας λελιημένῳ (ὡς μοι ἔικτο)
Ἰφικλέης μεγάθυμος, ἐπ' ὄδει κάππεσ' ὀλισθὼν,
Πρίν γ' ἐλθεῖν. ὁδ' ὀρθὸς ἀνασχὼν δῶκ' ἀΐσσῃ,
Ἀλλ' ἀσυμφὲς ἔκειτο, γέρων ὡσεί τ' ὠμφιπνοὴς,
Οὔτε κεν αὖθι θέλοντα βίησατο γῆρας ἀτερπὲς
Καππεσέειν κεῖται δ' ὁγ' ἐπὶ χθονὸς ἔμπεδον αὐτῇ,
Εἰσόκε οἱ χρὼς μὲν ἀνειρύσῃ πυριόντων,
Αἰδεῦθεὶς ὄπιδα ποθτέρω πολιοῖο γλυκεῖαν.
Ὡς τὸν γῆ λελίαστο σὺν ἐσπάλῳ Ἰφικλείης.
Αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανέοντας ὁρῶσα
Παῖδας ἐμοὺς, μέχρι δή μοι ἀπέσσυτο νήδυμος ὕπνος
Ὀφθαλμῶν, ἠὼς ἦ παραυτίκα φαίδιμος ἦλθε.
Τοῖα φίλη μοι ὄνειρα διὰ φρένας ἐπτοίησαν
Πασσυχίη· τὰ δ' πάντα πρὸς Εὐρυσθῆα πέποιτο;
Οἷκος ἀφ' ἡμετέροιο γένοιτ' ἦ μάντις ἐκείνῳ
Θυμὸς ἐμὸς, μηδ' ἄλλο παρεκπελέσσῃ δαίμων.

ΕΙΔΥΛ. Ε'.

Τὰν ἄλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὤνεμος ἄτρεμα βάλλῃ
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, ἐδ' ἐπὶ Μοίσαις
Ἐντὶ φίλαι, ποτάγει δ' πολὺ πλέον ἄμμε μελάνα.

Αλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολιὸς βυθὸς, ἁ ἢ θάλασσα,
Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ ἢ κύματα μακρὰ μεμήνῃ,
Ες χθόνα παπταίνω, ἐς δένδρεα, τὰν δ' ἅλα φεύγω.
Γᾶ δέ μοι ἁ πιστὰ, τάχα δ' εὔσκιος εὐαδεν ὕλα,
Ενθα κὴ ἢν πνεύσῃ πολὺς ὤνεμος, ἁ πίτυς ἄδει.
Η κακὸν ὁ γριπεὺς ζώει βίον, ᾧ δόμος ἁ ναῦς,
Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, ἐς ἰχθῦς ἁ πλάνος ἄγρα.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τ' ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
Α τέρπει ψοφέοισα τ' ἄγρικον, οὐχὶ ταράσσει.

ΕΙΔΥΛ. ϛ'.

Ηρα Πὰν Αχῶς τὰς γείτονος, ἤρατο δ' Αχὼ
Σκιρτητᾶ Σατύρῳ, Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδαν.
Ως Αχὼ τ' Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Αχῶ,
Καὶ Λύδα Σατυρίσκον. ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ.
Οσσον γὰρ τήνων τὶς ἐμίσεε τ' φιλέοντα,
Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις,
Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἵν' ἢν φιλέητε, φιλῆσθε.

ΕΙΔΥΛ. ζ'.

Εσπερε, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Αφρογενείας,
Εσπερε, κυανέας ἱερὸν φίλε νυκτὸς ἄγαλμα,
Τόσσον ἀφαυρότερον μήνας, ὅσον ἔξοχον ἄστρων,

Χαῖρε

Aſt vbi cana fremũt maria, aſſurgunt́q; profundo
Turgentes fluctus, decumanáq; dum furit vnda:
Reſpiciens terram maleſidas exſecror vndas,
Et mage fida placet tellus, vmbroſáque ſylua,
Et pinus modulans, immanè furentibus auſtris.
O quàm, cui nauis domus eſt, incommoda vita eſt?
Cui labor eſt pelagus, fallax venatio, piſces.
At mihi ſub denſa platano ſit carpere ſomnos,
Et caput ad fontis iucundum haurire ſuſurrum
Qui iuuat arguto ſtrepitu, non turbat agreſtem.

IDYLL. VI.

Pan ardebat Echo vicinam. aſt illa ſalacem
Ardebat Satyrum. hic, Lydæ flagrabat amore.
Quantũ Pana Echo, tantũ vrit & hãc Satyriſcus,
Et Lyden Satyrus. ita amor torquetur in orbem.
Quantùm quiſque ſuum nanq. eſt exoſus amantẽ,
Tantum & amans exoſus erat, pœnamq́; luebat.
His moneo durum quiſquis ſe præbet amanti, ſipſe.
Diſcat amare adamantem. ita amãs redamabitur

IDYLL. VII.

Heſpere, qui Veneris luces iucundior ignis,
Heſpere, qui obſcura præbes ſolatia nocti,
Tantò aliis, quantò te Cinthia, clarior aſtris:

Salue, & pastorum conuiuia mista choreis
Dum peto nocturnum Phœbes vice suffice lumen.
Nanq; hodie primùm orta, citò occidit. Haud paro
Nõ à me accipiet nocturnus dãna viator, [furta,
Verũ amo. Amãs, alieno est Hesperedignus amore.

IDYLL. VIII.

Dum pontum petit è Pisis Alphaus, amata
Infert sese Arethusæ, olcastri splendidus vndis.
Dona ferens folia & flores, cum puluere sacro,
Et medios labens fluctus secat, ima profundi
Percurrens, nunquam sese miscentibus vndis.
Nec fluuium pelagus sensit se subter euntem.
Sic audax Amor haud quicquã moderabile suadẽs
Et fluuios docet ob philtrum se mergere in vndis.

EIVSDEM EPIGRAMMA IN AMOREM ARANTEM.

SÆuus Amor stimulum quondã, positis face & arcu
Arripuit peram pendulus ex humeris.
Taurorúmque iugo submittens ardua colla,
Immisit flauæ dona solo Cereris,
Suspiciensq; Imple fruge aruum, Iuppiter, inquit,
Sub iuga ne Europa tu mihi taurus eas.

BIONIS

Χαῖρε φίλος. καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
Αντὶ σελαναίας τὺ δίδου φάος. ὥνεκα τήνα
Σάμερον ἀρχομένα, τάχιον δύεν. οὐκ ἐπὶ φωρᾶν
Ερχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω,
Αλλ' ἐράω καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ η'.

Αλφειὸς μετὰ πίσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύῃ
Ερχεται εἰς Αρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
Εδνα φέρων καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱρὰν.
Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι τὴν δὲ θάλασσαν
Νέρθεν ὑποτροχάει, κοὐ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ.
Αδ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο.
Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ερως ἐδίδαξε κολυμβῆν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ
εἰς Ερωτα ἀροτριῶντα.

Λαμπάδα θεὶς καὶ τόξα, βοηλάτιν εἵλετο ῥάβδον
Οὖλος ἔρως, πήρην δ' εἶχε κατωμαδίην.
Καὶ ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων,
Εσπειρεν Δηοῦς ἄυλακα πυροφόρον.
Εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διί, Πλῆσον ἀρούρας
Μήσε τὴν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω.

ΒΙΩ-

ΒΙΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ.

Ειδύλλιον α'.

ΑΙΑΖΩ τ̃ Αδωνιν. ἀπώλετο καλὸς Αδωνις.
Ωλετο καλὸς Αδωνις, ἐπαιάζουσιν Ερωτες.
Μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι Κύπρι κάθευδε.
Εγρεο δειλαία κυανόστολε, καὶ πλατάγησον
Στάθεα, καὶ λέγε πᾶσιν, Απώλετο καλὸς Αδωνις.
Αἰάζω τ̃ Αδωνιν, ἐπαιάζουσιν Ερωτες.
Κεῖ καλὸς Αδωνις ἐπ' ὤρεσι μηρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπεὶς, καὶ Κύπριν ἀνιᾷ
Λεπτὸν ἀποψύχων. τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα
Χιονέας κατὰ σαρκός. ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκεῖ,
Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶν χείλεος· ἀμφὶ δὲ τηνῷ
Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.
Κύπρι δι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζώοντος ἀρέσκει,
Αλλ' οὐκ εἶδεν Αδωνις ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
Αιάζω τ̃ Αδωνιν, ἐπαιάζουσιν Ερωτες.
Αγριον ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Αδωνις,
Μεῖζον δ' ἀ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος.

Κεῖνον

BIONIS SMYRNÆI IDYLLIA.

EPITAPHIVM ADONIDIS, Idyllium 1.

LAMENTAMVR *Adonin, obit formosus Adonis, Pulcher Adonis obit, adlamẽtantur Amores. Desine puniceo in velo recubare Dione, Pullum habitum surge arripiens, & pectora plange,*
Ingeminans miserandum, Obiit formosus Adonis. Lamentamur Adonida, lamentantur Amores. Heu iacet in syluis album femur ictus Adonis, Albo heu dente album femur excruciatq; Dionem Ægrè animam ducens. fluit ater vulnere sanguis Per niueam carnem, ciliis torpéntque subipsis Lumina. abit labris rosa, circum labra suaue Basiolum emoritur, quod nunquã Cypria linquet. Nanque etiam exanimi iuuat oscula figere blandũ. Mortuus at, Veneris nulla oscula sentit Adonis. Lamentamur Adonin, lamentantur Amores. Immani immani est femur ictus vulnere Adonis, At Cytherea gerit sub corde immanius vlcus.

Implerúntque canes fidis vlulatibus auras
Hunc propter, Nymphæ fleuêre & Oreades, ipſa
Laxa comas ſaltus omnes Cytheræa pererrat
Mœſta, incompta, & nuda pedes. tribuliq; laceſſunt
Currentem, ſacrumq; bibit ſpina icta cruorem.
Illa nemus latè & valles ſingultibus implet
Aſſyrium puerum inclamans & voce maritum.
Aſt illi cruor vmblicum circum niger exit,
E femore in pectus manans; niueusq; videri.
Antea, puniceo ſpectatur pectore Adonis.
Te miſeram Cytheræa, adlamẽtantur Amores
Formoſus periit cui vir, periit quoque forma.
Nanque Venus formoſa fuit dum vixit Adonis
At pereunte perit Veneri omnis Adonide forma.
Ingeminãt quercus tibi Adoni in ſaltibus, heu heu.
Ipſi etiam fluuij Veneris ſuſpiria deflent,
Deflent & fontes amiſſum per iuga Adonin.
Atque atram faciem dolor ipſis floribus addit,
Flebilibusq; modis colles Venus implet & vrbem.
Ah miſeranda Venus; periit formoſus Adonis
Reſponſatque Echo, periit formoſus Adonis.
Quis Veneris ſæuos ignes non luxerit, heu heu.
Vt vidit ſenſit q; atrox in Adonide vulnus,
Puniceum vt vidit femur in marcente cruorem,
Excipiens vlnis clamabat; Adoni maneto,
Infelix mane Adoni, ſupremũ vt prendere poſſim,
Amplexuſque & labra tuis miſcere labellis.

Euigila,

Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κυνὲς ὠρύσαντο,
Καὶ νύμφαι κλαίουσιν Ορειάδες. ἁ δ' Αφροδίτα
Λυσσώσα τὼ σκαμβίδε, ἀνὰ δρυμὺς ἀλάληται
Πυγαλέα, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος· αἱ δὲ βάτοι νιν
Ερχομέναν τείρουσι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπουσαι.
Οξὺ δὲ κωκύσασα, δι' ἄγκεα μακρὰ φορεῖται,
Ασύλαν βοόωσα πόθον, καὶ παῖδα καλεῦσα.
Αμφὶ δὲ μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ἠωρεῖτο,
Στάζεα δ' ὣς μηρῶν φοινίσσετο. οἱ δ' ὑπομαζοὶ
Χιόνεοι ζπάρθεν Αδώνιδι παρφύρωντο.
Αἰαῖ τὸν Κυθέρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες
Ωλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, σὺν ὤλεσεν ἱερὸν εἶδος.
Κύπρε, λιὶ μὲν καλὸν εἶδος ὅτε ζώεσκεν Αδωνις,
Κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σὺν Αδώνιδι κύπελλος, αἰαῖ.
Ωρεα πάνθ' ἁλέχουσι καὶ αἱ δρύες, αἱ τ' Αδωνιν.
Καὶ ποταμοὶ κλαίουσιν τὰν πένθεα τᾶς Αφροδίτας,
Καὶ πηγαὶ τὸν Αδωνιν ἐν ὄρεσι δακρύουσι,
Ανθεα δ' ἐξ ὀδυνᾶς ἐφύσανε. τᾷ Κυθήρᾳ
Πάντας ἀνὰ κνάμας ἐ ἀνὰ πόλιν οἰκτρὸν ἐείδει.
Αἰαῖ τὸν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς Αδωνις.
Αχὼ δ' ἀντεβόασεν, Απώλετο καλὸς Αδωνις.
Κύπρε, τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἰδὼν ἔρωτα τὸν Ἔρωτος;
Ὡς ἴδεν, ὡς εὐθὺς εἶδεν Αδώνιδι ἀμφὶ μελήσει,
Ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινόμενον περὶ μηρῷ,
Πάχεας ἀμπετάσασα, κινύρεται, ᾧ τὸν Αδωνιν
Δύσμορε, κεῖνα Αδωνι, πανύστατον ὥς σε κιχεῖα,
Ὡς σε φίλ' ἐμπλύξω, καὶ χείλεα χείλεσι μίξω.

Εγρεο τοτθὸν Αδωνι, τὸ δ' αὖ πύματον με φίλασον.
Τοσοῦτον με φίλασον ὅσον ζώει τὸ φίλαμα.
Αχρις ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κεἰς ἐμὸν ἧπαρ
Πνεῦμα τεὸν ῥεύσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
Εκ δὲ πίω τὴν ἔρωτα. φίλαμα δὲ τοῦτο φιλάξω
Ως αὐτὸν τὴν Αδωνιν. ἐπεὶ σύ με δύσμορε φεύγεις.
Φεύγεις μακρὸν Αδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Αχέροντα
Καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον. ἀ δὲ τάλαινα
Ζώω. καὶ θεὸς ἐμμὶ, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
Λάμβανε Περσεφόνα τὴν ἐμὸν πόσιν. ἐσσὶ γὰρ αὐτὰ
Πολλὸν ἐμεῦ κρείσσων. τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ Ἅδην.
Ειμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίην,
Καὶ κλαίω τὴν Αδωνιν, ὅ μοι θάνε, καὶ σε φοβεῦμαι.
Θνάσκεις ὦ τριπόθατε. πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτη.
Χήρη δ' ἁ Κυθέρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ερωτες.
Σοὶ δ' ἅμα κεστὸς ὄλωλε. τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;
Καλὸς ἐὼν τοσσοῦτον ἔμηνας θηρσὶ παλαίειν;
Ωδ' ὀλοφύρατο Κύπρις. ἐπαιάζουσιν Ερωτες,
Αἶ αἶ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς Αδωνις.
Δάκρυον ἁ Παφίη τόσον ἐγχέει, ὅσσον Αδωνις
Αἷμα χέει. τὰ δὲ πάντα ποτὲ χθονὶ γίγνεται ἄνθη.
Αἷμα ῥόδον τίκτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν Ανεμώναν.
Αιάζω τὴν Αδωνιν. ἀπώλετο καλὸς Αδωνις.
Μηκετ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὴν ἀνέρα μύρεο Κύπρι.
Εστ' ἀγαθὰ στιβὰς, ἔστιν Αδώνιδι φυλλὰς ἐτοίμα.
Λέκτρον ἔχει Κυθέρεια τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Αδωνις.
Καὶ νέκυς ὢν καλὸς ἐστι, καλὸς νέκυς οἷα καθεύδων.

Κάτ-

Euigila, & suprema mihi liba oscula Adoni.
Quamdiu basiolum viuit, ne desine libans,
Donec in os mihi & hepar dulcis spiritus omnis
Ex anima tua eat, dulcemq; exsuxero amorem,
Et philtrum bibero. seruabo & Adonidos instar
Suauiolum hoc; quãdo tu me fugis heu malè felix,
Heu longè fugis, accedens nigrũ Adoni Acheronta,
Immitisque domum regis. misera ast ego viuo,
Nec te, cùm sim diua, sequi datur vlla facultas.
Accipe Persephonea meum nunc seua maritum.
Nã longè es potior me. Tu & Pluto omnia pulchra
Abripitis. miseram sed me dolor improbus vrget,
Et fleo Adonida, quòd mihi mortuus, & timeo te.
Exoptate peris, perit & ceu somnus amor mî,
Iamq; Venus viduae est, vacui per tecta & Amores,
Tecum etiam cestus periit. Venarier audes,
Estve feris formosum adeò certare libido?
Ad Veneris lamenta adlamentantur Amores,
Heu miseram Venerem, periit formosus Adonis.
Tantáque vis Veneri lacrimarum, quanta marito
Sanguinis it. tellus sed floribus omnia mutat.
Fit rosa pulchra cruor subitò, lacrimaq; Anemone.
Lamentamur Adonin, obit formosus Adonis.
Cypria mitte tuum in syluis lugere maritum,
Gramineus pulchrè est iã stratus Adonidi lectus,
Mortuus ecce tuo est recubans in lectulo Adonis.
Mortuus vsque manet pulcher. dormire putares.

Mollibus hunc stratis ponas, quibus ille solebat
Per noctem ambrosium tecum vnà carpere somnũ
Aurato in lecto. miserum ne neglige Adonin.
Hunc inter flores depone & mollia serta.
Florum cunctus honos exstincto emarcuit illo.
At myrrha vnguentiq́ue riga fragrãtibus illum.
Ah pereant vnguenta, tuũ cum perditur Adoni est.
Mollis purpurea in tunica decumbit Adonis,
Circum implet teneris singultibus omnia Amores,
Tondentúrque comas ob Adonida. at ille sagittas
Proterit, hic arcũ frangit volucrem ille pharetrã.
Est qui vincla pedum dissoluit Adonidi. at alter
Fundit aquam, auratoq́; lauit femora alba lebete.
Est alius, puerum passis qui ventilat alis,
Ipsam sed Cytheream adlamentantur Amores,
Exstinxitq́; facem ipso Hymenæus limine totam,
Et sertum abiecit geniale, nec amplius Hymen
Hymen non vltra festiuum personat, heu heu
Heu heu pulcher Adoni audire est, heu Hymenæe.
Flent vnà Charites Cinyræ puerum, ingeminantq́;
Questibus alternis. Obiit formosus Adonis,
Maioresq́; edunt quàm tu prope Cypria planctus.
Ipsæ etiam Musæ lugubri carmine Adonin
Deflent, & renocant. at non exaudit Adonis.
Nec vult nec patitur Proserpina suaue redire.
Parce Venus lacrimis hodie, mollique querelæ,
Deflendus puer est venientem rursus in annum.

IDYL-

Κάτθεο τὰ μαλακὰ τοῖς σοῖς φάρεσιν οἷς σὺ ἔαυσας,
Τοῖς μὴ σεῦ ἀνὰ νύκτας τὸ ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει,
Παγχρύσῳ κλιντῆρι. τάδε καὶ συγνὸν Ἀδωνιν.
Βάλλε δ' ἐπὶ στεφάνοισι τοῖς ἄνθεσι. πάντα σὺν αὐτῷ,
Ὡς τῷ τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Ῥαῖνε δὲ μὶν μύρτοισιν, ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισι.
Ὀχὐθω μύρα πάντα, τὸ σὸν μύρον ὤλετ Ἀδωνις.
Κἠκλινε δ' ἄβρος Ἀδωνις ἐὼ εἴμασι πορφυρέοισιν.
Ἀμφὶ δὲ μὶν κλαίοντες ἀνασταλάχεσιν Ἔρωτες,
Κρῶμμυοι καὶ ὧς ἐπ' Ἀδώνιδι. καὶ μὲν οἷς ὡς
Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν'. ὃς δ' ὕπτερον ἅρμα φαρέτρᾳ.
Καὶ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδωνιδι. ὃς δὲ λέβητι
Χρυσείοις φορέησιν ὕδωρ, ὁ δὲ μηρία λύει.
Ὃς δ' ὀπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν Ἀδωνιν.
Αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἐσθεῦσαι λαμπὰς ἁ πᾶσιν ἐπὶ φλιαῖς ὑμέναιος,
Καὶ στέφος ἐξεπέπαυτο γαμήλιον. ἐκ δ' ὑμὰν
Ὑμὰν ἔκλετ' ἀειδόμενον μέλος ἄδε δ', αἰ αἰ.
Αἰ αἰ ἐς τὸν Ἀδωνιν ἐπ' ὤλεον, αἰ ὑμέναιον.
Αἱ χάριτες κλαίουσι τὸν ἑὸν Κινύρεω.
Ὤλετο καλὸς Ἀδωνις, ὃν ἀκκήλησι λέγουσιν.
Αὐτὰρ δ' ὀξὺ λέγουσι πολὺ ὤλεον ἢ τὸν Διώνας.
Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἀδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἀδωνιν,
Καὶ μὶν ἐπαιάζουσιν, ὁ δὲ σφίσιν οὐκ ἐπακούει.
Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει, κώφᾳ δὲ μὶν οὖς ἀπολύᾳ.
Λάθε γόων Κυθέρᾳα, θοὰ μέρος ἴσχεο κώμων.
Δεῦ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο θρηνῆσαι.

ΕΙΔΥΛ. β'.

Ἰξὸν τὰς ἐπὶ κῶρῳ, ἐν ἄλσει δενδράσιν
Ὀρνεα θηρεύων, τ' ἀστόχεσεν εἶδεν Ἔρωτα
Ἑσδόρμον πύξοιο πετὶ κλάδον. ὡς δ' ἐνόησε,
Χαίρων ὤνεκα δὴ μέγα φαίνετο ὄρνεον αὐτῷ,
Τὼς καλάμως ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλήλοισι συνάπτων,
Τᾷ κῆ τᾷ τ' Ἔρωτα μεταλλόμον ἀμφεδόκευεν.
Χὠ παῖς ἀφραλέως ἔνεχ' οἱ τέλῳ ἅδεν ἀπάντᾳ,
Τὼς καλάμως λίψας ποτ' ἀροτρέα πρέσβεως ἵκανεν,
Ὅς νιν τὰν δετέχναν ἐδίδαξατ' κῆ λέγεν αὐτῷ,
Καὶ οἱ δείξεν Ἔρωτα καθήμενον. αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
Μειδιάων κίνησε κάρη, Ϛ ἀμείβετο παῖδα,
Φεῖδεο τᾶς θήρας, μηδ' ἐς τόδε τῶρνεον ἔρχου.
Φεῦγε μακράν. κακὸν ἐντὶ τὸ θηρίον. ὄλλοι Ϛ ἔατῃ
Εἰσόκα μή μιν ἕλῃς. ἰὼ δ' ἀνέρ Ϛ ἐς μέτρον ἐλᾷ ης,
Οὗτ Ϛ ὁ νεῶ φεύγων Ϛ ἐπάλμυρ Ϛ, αὐτὸς ἀφ' αὑτῷ
Ἐλθὼν ἐξαπίνας, κεφαλὰν ἐπὶ σεῖο κομίξει.

ΕΙΔΥΛ. γ'.

Ἀ μεγάλα μοι Κύπρις ἐφ' ἰὼν ὠόνητι πάρεισα
Νηπίαχον τ' Ἔρωτα καλᾶς ἐκ χθρὸς ἄγουσα,
Ἐς χθόνα νοὺς ἄζοντα. τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
Μέλπην μοι φίλε βᾶτα λάβων τ' Ἔρωτα δίδασκε.
Ὡς λέγε. χ' ἁ μὲν ἀπῆλθεν. ἐγὼ δ' ὅσον βαθύλιος ὁδὸς
Νήπι Ϛ, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τ' Ἔρωτα δίδασκον,

Ὡς δ' ὗρε

IDYLLIVM II.

Auceps in ſylua volucres dum captat opaca
Forte puer, ſumma in buxo conſpexit Amorem
Auerſum, gaudetq́; putans magnam eſſe volucrẽ.
Continuóque aptans calamos, hinc inde volantem
E ramo in ramum properè inſectatur Amorem.
At ſimul incaſſum ac vidit periiſſe ſagittas,
Mox puer indignans longi irrita cœpta laboris,
Ad veterem abiectis calamis feſtinat agreſtem,
Actaq́ cõmemorans, ſuper arbore mõſtrat Amorẽ.
Cui ridens, motánſque caput, ſic infit arator:
Parce, nec iſtius capiat te præda volucris.
Quin abſcede procul. fera nanque eſt bellua. felix
Haud capta hac fueris. Sed cùm te fecerit ætas
Firma virum, qui te refugit modò, ſponte ſequetur
Ipſe ſua, capitiſque tui ſe vertice ſiſtet.

IDYLLIVM III.

Viſa mihi eſt placido dum laxo membra ſopori
Aligerum dextra puerum Venus aurea ducens,
Figentem tellure oculos, his vocibus vſa:
Quæſo meum cantare doce bone paſtor Amorem.
Sic effata, abiit. Mox quicquid ludere agreſti
Conſueram calamo, cupidum docui omne puellum.

Non recta vt Panis sit fistula, recta Minervæ,
Mercurij chelys, at Phœbi cithara ipsa repertum.
Hæc illum docui. ille nihil mea verba moratus
Nil nisi lasciuùm cantabat, méque deorum, &
Furtiuos hominum, matrísque docebat amores.
Mi verò, quidquid puerum docui, excidit omne.
At quod Amor docuit lasciuum, pectori inhæsit.

IDYLLIVM IIII.

Pierides sæuum non auersantur Amorem,
Ast adamant eiusq; sequi vestigia gaudent.
Nam quisquis Musas vacuus sectatur amorum,
Hunc odêre illæ, paritérque docere recusant.
At si dulce canat quis, mentem captus amore,
Illi Musarum properè chorus affluit omnis.
Ipse adeò exemplo sum verè id dicier, vt qui
Aggrediar cantare alium si diuûm hominúmve
Torpet lingua palato, nec velut antè canora est.
At Lycidam, aut sæuos si canto Cupidinis arcus,
Dulce melos nostro haud inuitum manat ab ore.

IDYLLIVM V.

Quæ cecini Bion si sunt bona carmina, laudem
Illa mihi vel sola dabunt, noménque perenne.
Sin mala sunt; quid me incassũ miser vsq; fatigo?

Nanque

Ως εὗρε πλαγίαυλον ὁ Πὰν, ὡς ἀυλὸν Αθάνα,
Ως χέλυν Ερμάων, κίθαριν δ' ὡς ἁδὺς Απόλλων.
Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον. ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
Αλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, ἐς μ' ἐδίδασκε
Θνατῶν ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματέρος ἔργα.
Κἠγὼν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὴν ἔρωτα δίδασκον,
Οσσα δ' ἔρως μ' ἐδίδασκεν ἐρωτύλα, πάντ' ἐδιδάχθην.

ΕΙΔΥΛ. δ'.

Ταὶ Μοῖσαι τὴν Ερωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται
Η'κ θυμῷ φιλέοντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἕπονται.
Κ'ἦν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ὀπηδῇ,
Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν.
Ην δὲ νόον τῷ Ερωτι δονεύμενος ἁδὺ μελίσδῃ,
Ες τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
Μάρτυς ἐγὼν ὅτι μόθος ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής.
Ην μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθάνατόν τινα μέλπω,
Καμβαίνει μου γλῶσσα, ἐς ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀείδει.
Ην δ' αὖτ' ἐς τὸν Ερωτα καὶ ἐς Λυκίδαν τὶ μελίσδω,
Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾠδά.

ΕΙΔΥΛ. ε'.

Εἴ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, καὶ τά δε μοῦνα
Κῦδος ἐμοὶ θήσοντι τά μοι πάρος ὤπασε Μοῖρα.
Εἰ δ' οὐχ' ἁδέα ταῦτα, τί μοι πολὺ πλῄονα μοχθεῖν;

Εἰ μὲν γὰρ βιώτω διπλόον χρόνον ἁμὶν ἔδωκεν
Ἡ Κρονίδας, ἢ Μοῖρα πολύτροπος, ὥς' ἀνύεσθαι
Τὸν μὲν ἐς εὐφροσύναν καὶ χάρματα, τὸν δ' ἐνὶ μόχθῳ,
Ἦν τάχα μοχθήσαντι ποθ' ὕστερον ἐσθλὰ δέχεσθαι.
Εἰ δὲ θεοὶ κατένευσαν ἕνα χρόνον ἐς βίον ἐλθεῖν
Ἀνθρώποις, καὶ τόν δὲ βραχὺν καὶ μήονα πάντων,
Ἐς πόσον ἆ δειλοὶ καμάτως κ' εἰς ἔργα πονεῦμες;
Ψυχὰν δ' ἄχρι τίνος ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ τέχνας
Βάλλομες, ἱμείροντες ἀεὶ πολὺ πλήονος ὄλβω;
Λαθόμεθ' ἦ ἄρα πάντες ὅτι θνατοὶ γενόμεσθα,
Χ' ὡς βραχὺν ἐκ Μοίρας λάχομεν χρόνον.

ΕΙΔΥΛ. η'.

Κλεόδαμος καὶ Μύρσων.

Εἰαρος, ὦ Μύρσων, ἢ χείματος, ἢ φθινοπώρου,
Ἢ θέρεος, τί τοι ἁδύ; τί δὲ πλέον εὔχεαι ἐλθεῖν
Ἢ θέρος, ἁνίκα πάντα τελείεται ὅσσα μογεῦμες;
Ἢ γλυκερὸν φθινόπωρον, ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρά;
Ἢ καὶ χεῖμα δύσεργον; ἐπεὶ καὶ χείματι πολλοὶ
Θαλπόμενοι θέλγονται ἀεργίῃ τε καὶ ὄκνῳ;
Ἢ τοι καλὸν ἔαρ πλέον εὔαδεν; εἰπὲ τί τοι φρὴν
Αἱρεῖται. λαλέειν γὰρ ἐπέτραπεν ἁ σχολὰ ἡμῖν.
Μ. Κρίνειν οὐκ ἐπέοικε θεήϊα ἔργα βροτοῖσι.
Πάντα γὰρ ἱερὰ ταῦτα καὶ ἁδέα. σεῦ δ' ἕκατι

Εξερέο

Nanque duplex vitæ tempus si forte dedisset
Iupiter, aut fatum versatile; scilicet vnum vt
Gaudia lætitiaque sibi, labor alterum haberet:
Præmia quenque sui sudoris certa manerent.
Ast vnum Superi tempus mortalibus æui
Cum dederint, spatiis breuioribus intercluſum,
Quis furor, insano finem haud feciſſe labori?
Quo tandē vsq; animū lucro & artibus immergē-
Degimus, & vesanus amor nos vrget habēdi [tes
Immemores, cunctos mortali lege creatos,
Quamq; breuis Parca dispensent tempora vitæ.

IDYLLIVM VI.

Cleodemus & Myrſon.

Quid tibi Ver grati, Myrſon, quid bruma, quid
æstas,
Autumnúsve adfert? vel quo magè tēpore gaudes?
Anne æstate, quòd hæc opera omnia perficit? ánne
Autumni, cùm nulla fames, tibi gratior hora eſt?
An tibi iners magè bruma placet? quo tēpore pigrū
Carpimus ante focum vacui, otia grata, laboris?
An magis arridet pulchrum Ver? dic mihi quídnā
Optes. nanque loqui ſuper his dant otia rebus.
Diuūm opera humano haud fas eſt decernier vllo
Iudicio. Sed enim ſacra ſunt iucundaq; cuncta.

Te propter Cleodeme tamen quod sentio dicam.
Æstatem auersor. nam Solis me coquit ardor.
Autumnum nolo, quòd morbos fructibus auctet.
Est & bruma ferox glacie niuibus q; timori.
Ter placidum optarim toto Ver floreat anno,
Cùm neque Sol, neq; nos penetrabile frigus adurit.
Omnia parturiunt, sunt omnia florida Vere.
Vere, homines paribus tenebris & luce fruuntur.

Εξερέω Κλεόδαμε, τό μοι πέλεν ἄδιον ἄλλων.
Οὐκ ἐθέλω θέρος ἦμεν, ἐπεὶ τόκα μ' ἅλιος ὀπτῇ.
Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὥρια τίκτει.
Οὖλον χεῖμα φέρειν, νιφετοὺς κρυμοὺς τε φοβεῦμαι.
Εἶαρ ἐμοὶ τριπόθατον ὅλῳ λυκάβαντι παρείη,
Ἀνίκα μήτε κρύος, μήθ' ἅλιος ἄμμε βαρύνει.
Εἴαρι πάντα κύει, πάντ' εἴαρος ἁδέα βλαστεῖ,
Χ' ἁ νὺξ ἀνθρώποισιν ἴσα, καὶ ὁμοίϊος ἀώς.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΒΙΩΝΟΣ ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΙΝΑ.

Εἰς ὑάκινθον.

Ἀμφασία τὴν Βίων ἕλε τοσσόν δ' ἄλγος ἔχοντα.
Δίζετο φάρμακα πάντα, σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχναν.
Χρῖεν δ' ἀμβροσίῃ καὶ νέκταρι, χρῖεν ἅπασαν.
Ὠτειλὰν. Μοίραισι δ' ἀναλθέα φάρμακα πάντα.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὀλβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντεράωνται.
Ὀλβιος ἦν Θασεὺς τῶν Πειριθόω παρεόντος,
Εἰ καὶ ἀμειλίκτοιο κατήλυθεν εἰς Αἴδαο.
Ὀλβιος ἦν χαλεποῖσιν ἐν ἀξείνοισιν Ὀρέστης

Οὐνέκα

Οὕνεκα οἱ ξυνὰς Πυλάδας ἄρητο κελεύθους.
Ην μάκαρ Αιακίδας ἑτάρω ζώοντος Αχιλλεὺς,
Ολβιος ἦν θνάσκων ὅτι οἱ μόρον αἰνὸν ἄμυνεν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ καλὸν, ὦ φίλε, πάντα λόγον ποτὶ τέκτονα φοιτῆν,
Μηδέ τι πάντ' ἄλλου χρέος ἰσχέμεν. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Τεχνᾶσθαι σύριγγα. πέλει δέ τοι εὐμαρὲς ἔργον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μοῖσας Ερως καλέοι, Μοῖσαι τὸν Ερωτα φέροιεν.
Μολπὰν ταὶ Μοῖσαι μοὶ ἀεὶ ποθέοντι διδοῖεν,
Τὰν γλυκερὰν μολπὰν, τᾶς φάρμακον ἅδιον οὐδέν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εκ θαμινῆς ῥαθάμιγγος, ὅκως λόγος, αἰὲν ἰοίσας,
Χὰ λίθος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αὐτὰρ ἐγὼν βὰς εὖ καὶ ἐμὰν ὁδὸν, ἐς τὸ κάταντες
Τῆνο, ποτὶ ψάμαθον τε καὶ ἠιόνα ψιθυρίσδω,
Λισσόμενος Γαλάτειαν ἀπηνέα. τὰς δὲ γλυκείας
Ελπίδας ὑστατίω μέχρι γήρας οὐκ ἀπολείψω.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μηδὲ λίπῃς μ' ἀγέραστον, ἐπὴν χὠ φοῖβος ἀείδειν
Μισθὸν ἴδωκε. τιμὰ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα ποιεῖ.

ΤΟΥ

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μορφὰ ϑηλυτέρῃσι πέλει κάλλος, ἀνέρι δ' ἀλκά.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐπιθαλάμιος Ἀχιλλέως καὶ Δηϊδαμείας.

Μύρσων, Λυκίδας.

ΛΗΣ νύ κα μοὶ Λυκίδα Σικελὸν μέλος ἁδύ λιγαίνειν,
Ἱμερόεν, γλυκύθυμον, ἐρωτικὸν, οἷον ὁ Κύκλωψ
Ἆεισεν Πολύφαμος ἐπ' ἠϊόνι Γαλατείᾳ;
Λ. Κλῦ μοι συρίσδειν Μύρσων φίλος. ἀλλὰ τί μέλψω;
Μ. Σκύμνον Λυκίδα ζαλῶν μέλος, ἁδὺ ἐρωπᾶ,
Λάθρα Πηλείδαο φιλάμπαξ, λάθρον ἐυνάν.
Πῶς παῖς ἔσαν ἀτ' φᾶρος, ὅκως ἑ ἐμύσσετο μορφὰν,
Χ' ὥπως σὺν κώραις Λυκομηδίσιν ἀπαλήϑισι
Ἀηδὼν ἀπὸς ὃν Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.
Λ. Ἁρπαζε τὰν Ἑλέναν ποτ' ὁ βωκόλος. ἄγε δ' ἐς Ἰδαν,
Οἰνώνᾳ κάλον ἄλγος. ἐχώσατο δ' Λακεδαίμων.
Πάντα ϑ' λαὸν ἄγερσεν Ἀχαϊκὸν. ἐδρέπετο Ἑλλὼ,
Οὔτε Μυκηναίων, ὔτ' Ἠλιάδος, ὔτε Λακώνων
Μέσσον ἐὰν κῆ δ' ὦμος, φέρων διστὸν ἀνὰν ἄρηα.
Λάνθανε δ' σὺν κώραις Λυκομηδίσι μοιῶος Ἀχιλεύς.
Εἵλετο δ' ἀνδ' ὅπλων ἐδιδάσκετο, ἐν χερὶ λύκᾳ
Παρθενικὸν κόρϑυν εἶχεν. ἐφαίνετο δ' ἠΰτε κώρα.

Καὶ

Καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
Χιονέαις πόρφυρε παρειῆς. καὶ τὸ βάδισμα
Παρθενικῆς ἐβάδιζε, κόμας δ' ἐπύκαζε καλύρῃ.
Θυμὸν δ' Ἄρεος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα,
Ἐξ ἀοῦς δ' ἐπὶ νύκτα μαρίζετο Δηϊδάμεια.
Καὶ ποτὲ μὲν κείνας ἐφίλει χέρα, πολλάκι δ' αὐτᾶς
* Στόμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἀδεὰ δάκρυ ἐπήνει.
Ἠσθιε δ' οὐκ ἄλλα σὺν ὁμάλικι πάντα δ' ἐποίει
Σπεύδων κοινὸν ἐς ὕπνον. ἔλεξε νυ καὶ λόγον αὐτᾷ,
Ἄλλαι μὲν κνώσσουσι σὺν ἀλλήλαισιν ἀδελφαί.
Αὐτὰρ ἐγὼ μούνα μίμνω, σὺ δὲ νύμφα καθεύδεις.
Αἱ δ' ὑποπαρθενικαὶ συνομάλικες αἱ δύο καλαί.
Ἀλλὰ μόναι καὶ λέκτρα καθεύδομες. ἁ δὲ πονηρὰ
Νύσσα γὰρ δολία με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.
Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο * * *

BONA-

BONAVENT. VVLCANIVS LECTORI S.

GERARTVS Falkenburgius vir doctissimus, & longiore vita, si Deo ita visum fuisset, dignissimus, scripsit ad imitationem Bionis, Epitaphium Ioannis Flemingi viri & docti & doctorum hominum Mæcenatis. Exstat id in Ioannis Becani Vertumno. Ego vt & vtriusq. viri olim mihi amicissimi memoriæ pariter, & τῶν φιλελλήνων vtilitati voluptatique consulerem, tritiore via, & conspectiore loco monumẽtum hoc ponendum censui, curaui. Vale lector & faue.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΦΛΗΜΙΓΓΟΥ
ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ.

Αἰάζω Φλήμιγγον, ἐπαιάζουσι δὲ Μοῖσαι,
Ὠλετο Φλήμιγγος, Μοῖσαι δὲ τὸν ἄνδρα ποθεῦντι,
Τὸν φίλον Ἀπόλλωνι, καὶ οὐ χαρίτεσσιν ἀπεχθῆ.
Αἰάζω Φλήμιγγον, ἐπαιάζουσι δὲ Μοῖσαι.
Νὺξ τέλεθεν, πάντες δ' ὕπνω γλυκὺ δῶρον ἕλοντο
Εν μεγάρῳ δμῶες, καὶ τέκτονας οὐκ ἔτ' ἐπ' ἔργον
Εξήγειρε φίλος πόνος, ὡς θάνατος παναναιδὴς
Ηνθε ποτὶ κλίναν ἐυώδεα, τᾷ ἔνι κεῖτο
Φλήμιγγος πανάποτμος ἅμ' αἰδοίᾳ παρακοίτι,
Καί οἱ ἐφῆκε βέλεμνον, ἐὰν τ' ἐξείλετο ζώαν.
Αἰάζω Φλήμιγγον, ἐπαιάζουσι δὲ Μοῖσαι.
Καὶ πόσιν ἁ ἄλοχος ποτιδερκομένα νέκυν ὄντα,
Εννεπε, ἐμοῖς φαέεσσιν ἴσον πεφιλαμένε θυμῷ
Ανερ, ἀπ' αἰῶνος σὺν τοι φεύγοντι φύγοιμι.
Σεῦ ἄτερ οὐ δύναμαι ζώειν, οὔτ' ἔυχομαι, αἲ αἲ.
Ὦ μοι, ὅτ' οὐ δύναμαι καὶ τᾷ ψυχᾷ σ' ἐρύσασθαι.
Αἲ ὅτι δεσμὰ μόρω θνατὼς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι.
Αἰάζω Φλήμιγγον, ἐπαιάζουσι δὲ Μοῖσαι.
Εντι ἐϋκτιμένα, οὐχ' ἕρμαο τηλόθι ναῶ,
Οὔνομα Βιννέγεμον κώμα πολυλήϊος, ἔνθα
Πίονι Δαμάτηρ μέτρῳ πίμπλησι καλιὰς
Εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος, καὶ Αμαδρυάδες ποτὶ λόχμᾳ
Πολλάκι Φλημίγγω ζῶντος στάσαντο χορείαν,
Αδε τ' ἀμειβομένα ποτε ποικιλόγαρυς ἀηδὼν

Τήνῳ

EPITAPHIVM.

Defleo Flemingum, Musis lacrymãtibus, heu, heu
Flemingus cecidit, quem Musæ sæpe requirunt.
Quem Charites viuũ; quẽ comtus amauit Apollo.
Defleo Flemingũ, Musis lacrymãtibus, heu, heu.
Nox erat, & dulcis carpebant munera somni
Stertentes famuli, nec erat faber vllus in vrbe,
Excitus stratis, omni cùm cassa pudore,
Venit odoratum pulsans mors atra cubile,
In quo Flemingus coniúxque iacebat honesta,
Et iaculo emisso vitalia stamina rupit.
Defleo Flemingũ, Musis lacrymãtibus, heu, heu.
Vxor at, vt subita sublatum morte maritum
Vidit, ait, Coniux oculis mihi carior, vnà
Ocyus aufugiam nunc te fugiente sub vmbras;
Nec volo, nec cupio sine te superesse marito.
Hei mihi quòd memet redimi moriente nequires.
Hei mihi nemo potest crudelia vertere fata.
Defleo Flemingũ, Musis lacrymãtibus, heu, heu.
Est locus egregia Flemingi nobilis arce,
Nomine Vinnegemum, celeberrimus vbere gleba,
Mercurij procul haud fano, quà cuncta quotannis
Alma Ceres largis granaria frugibus implet.
Sæpe ibi Hamadryades vicini in limite saltus
Flemingo faciles viuo duxere choreas.
Sæpe illi accinuit citharæ philomela canenti,

Placauitque animi vario modulamine curas.
Nunc & Hamadryades silua loca opaca relinquũt,
Et querula gemitu volucres torquentur acerbo,
Flemingumq; dolent inopina morte peremtum.
Ver erat æternum, flores, violæq; roſæque,
Lilia nec mediæ deerant ibi tempore brumæ.
Nunc & honos horti florúmque emarcuit omnis,
Nũc perit arx, dominus quod ſauis occubat vmbris.
Defleo Flemingũ, Muſis lacrymãtibus, heu, heu.
Vrbs dolet amiſſum quo non præſtantior alter
Inſignem virtute virum, & prædiuite cenſu.
Integer vnus erat vitæ, ſine fraude doliſque,
Veridicus ſermo illius, ceu iure fuiſſet
Iurando firmatus, erat. nec in ædibus auri
Indica ceu formica ſuos condebat aceruos.
Haud quicquam certa fuerat ſi lege rogatus
Ipſe negare ſolet (neque cuncta petuntur honeſtè)
Multa aliis, ſed plura dabat ſibi ſanguine iunctis.
Præſentes hilari vultu tractabat amicos,
Attamen vt cuiuis, cum vellet, abire liceret.
Defleo Flemingũ, Muſis lacrymãtibus, heu, heu.
Eſuriunt vates quorum patronus & altor,
Dum vixit, Flemingus erat, matérque patérque.
Nullus ad illius veniebat limina vates
Carmina vel cantans turba comitante ſororum,
Vel quid habẽs libri quem nunquam viderat antè,
Qui ſemel infecta re diſcedebat. at omnes
Et menſa & verbis mulcere ſtudebat amicis,

Nec

Τῷῳ θυμὸν ἰαινομένῳ φόρμιγγι λιγείᾳ.
Νῦν ἢ Ἀμαδρυάδες νύμφαι λίπον ἤλιτα δρυμὸν,
Καὶ ὄρνιχας ἔχε κρυερὸς γόος ὑψόθι δένδρων,
Φλήμιγγος τέθνακεν ἐν ἀλλήλοισι λέγοντες.
Ὄζον ἄπαντα θέρδυς, κἄπος κρίνα λεῦκ' ἀτίταλλε,
Κ' ἐν μέσῳ χείμωνι κολοῖσι τέθηλε ῥόδοισιν,
Καὶ μελάνεσσιν ἴοις, οἵ' ἐν σεφάνοισι λέγονται.
Νῦν ἢ κἄπος ὅλωλε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη,
Νῦν ἢ οἶκος ἄοικος, ἐπεὶ Φλήμιγγος ἀπέσβη.
Αἰάζω Φλήμιγγον, ἐπαιάζουσι δὲ Μοῖσαι
Πᾶσαι πόλις γάαι, ὅτ' ἄεισεν ὄλεσσε πολίτην,
Ταῖς πάσαις ἀρεταῖσι κεκασμένον, ἠδὲ ἑκόλῳ.
Οὐ γὰρ ῥάπτε δόλους, ἀπατήλια ψεύδεα βάζων,
Ἀλλὰ λόγος τέων κρατερῶν ἀντάξιος ὅρκῳ.
Καὶ σὺν δίκῃ τέων πέλε χρυσὸς ἐν οἴκῳ,
Ἰνδογενῶν ὡς μυρμήκων. ἃ μὲν ἀνένδυσεν
Οἷα πτέρυξι αἰτεῖν αἰτεύμενος εὖ κτεῖρεαν,
Παοῖς τολεῖσι δίδους, καὶ πολλὰ ἀγαθοῖσιν ἐταίρεις.
Οὐδὲ κακὸς πέλε ξεινοδόκος. μέτρον δὲ φυλάξας
Τὸν παρεόντα φίλησε, θέλοντα τ' ἔασε νέεσθαι.
Αἰάζω Φλήμιγγον, ἐπαιάζουσι δὲ Μοῖσαι.
Μεσσοπόλοι πεινῶσιν, ἐπεὶ Φλήμιγγος ἀπλώθεν,
Μεσσοπόλοισι πατὴρ τελέθων, καὶ πότνια μάτηρ.
Οὐδεὶς γὰρ τέων ποτὶ οἶκον ἵκανεν ἀοιδὸς
Σεῦ μισθοῖσι, φέρων τι μελύδελον ἀδὺ λάλημα,
Ἢ βίβλον νεότυκτον, ὃς ἀληθείαν ὁδὸν ἰῶθε.
Πάντας ἐδέξατο δαῖτι, καὶ αἰμυλίοισι λόγοισι,

Καὶ πάλιν οὐκ ὀλίγα σὺν δωτίνᾳ ἀπέπεμψε.
Ἠνὶ γεωπονίαν πολλοὶ μεθέποντι μελικταὶ,
Θᾶσαι ναυτιλίαν πολύμοχθον ἐπεντύνοντι,
Οὐκ ἔτι τὰς ἱρὰς βίβλως μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
Νῦν δὲ τὸ πηδάλιον κάλαμος, καὶ βίβλος ἐχέτλα,
Μὴ λιμῷ μελέεσσι σὺν ἀδυλόγοισιν ὄλωνται.
Ὡς ἅμα Φλημίγγω Βελγῶν συναπώλετο Μοῖσα.

Αἰάζω Φλήμιγγον, ἐπαιάζουσι δὲ Μοῖσαι.

Αἲ αἲ μοῖρα κακὰ, πᾶ τὺ φρένας ἐκτεπότασαι;
Σεῦ κλωστὴρ ἤμειψε φυὰν, ἂν ἐκ διὸς εἶχε.
Πρὶν μὰν εὐσεβέες ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ δηρὸν
Νόσφι πόνω, τὰν εἰράναν ἀτίνακτον ἔχοντες,
Καὶ τοῖς δυσσεβέεσσι μινυνθάδιος πέλεν αἰών.
Νῦν τάδ' ἔναλλα γένοντο. βροτῶν πανάριστον ἔπεφνες
Φλήμιγγον, στυγερῶ πρὶν γήραος οὐδὸν ἐπενθεῖν.
Καὶ οἱ δαμοβόροι, καὶ χειροδίκαι βασιλῆες,
Καὶ ἐσθητομανεῖς ὀρχησταὶ ἀλέματοί τε,
Καὶ ψεῦσται ζώοντι πολὺν χρόνον ἔκτοθεν ἄλγεος.

Αἰάζω Φλήμιγγον, ἐπαιάζουσιν δὲ Μοῖσαι.

Ἀλλά με δακρυχέοντα παρήγορος ἐλπὶς ἐγείρει,
Ὀττικασίγνατος, φύσις εἰ ἀπανήνατο τέκνα.
Φλημίγγῳ, τίων μοίσας ἔργῳ τε λόγῳ τε
Κλαρονόμος κτεάτων καὶ πίστιος ἄμμι λέλειπται.
Τῶν οἰδὼν δοκέω αὐτὸν Φλήμιγγον ἰδέσθαι.
Ζώει ἔτι Σχῆτος Φλημίγγω πένθερος ἐσθλῶ
Ἐκ Χαρίτων ἔρνος πετλασμένον, εἰς ἄκρον ἀδὺς,
Σχῆτος ὁ μὲν Μοίσαις φίλος ἔξοχ' Ἐωβανίδεσσι,
Σχῆτος ἀοιδὸς ἄριστος ἀοιδοπόλους μέγ' ὀφέλλων.

Nec dimittebat magno sine munere quenquam.
En factum agricolam, qui floruit antè poëta,
Ecce alius ponto nunc nauita viuit & aura,
In manibus nunc neuter habet sua gaudia libros,
Alter habet clauũ, calamũ, librũ, alter aratrum,
Ni cum suauiloquis malit periisse Camœnis.
Sic cum Flemingo Belgarum Musa sepulta est.
Defleo Flemingũ, Musis lacrymãtibus, heu, heu.
Hei mihi Parca ferox, qua te dementia cepit?
Mutarunt manuum naturam fila tuarum.
Nanque piis Iouis imperio vita esse solebat
Longior & melior, peior breuiórque profanis.
Hæc versa est series. Nulli pietate secundus
Haud potuit limen Flemingus adire senecta:
Sed sine iure duces, populi qui sanguine gaudent,
Et saltatores specioſa veste superbi,
Mendacésque diu sine sollicitudine viuunt.
Defleo Flemingũ, Musis lacrymãtibus, heu, heu.
Sed bona lugentem me spes sustentat alitque.
Nam cùm Flemingo prolem natura negarit,
Huic animo & virtute pari succedere fratrem
Hæredem video, cui sunt quoque carmina cura.
Quem quando intueor, Flemingi occurrit imago.
Et superest Schetus, Flemingi qui socer, illud
Dulce decus Charitum, qui nobilis Hesside Musa,
Schetus, Eobani qui portus & aura Camœnis.
Schetus amat vates vatum doctissimus omnes.

AMOR FVGITIVVS.

ANGELO POLITIANO INTERPRETE.

CVm Venus intento natum clamore vocaret,
Si quisquã in triuiis errantem vidit Amorem,
Hic fugitiuus, ait, meus est. pretium feret index
Basiolum Veneris: quòd si ad me duxeris illum,
Non simplex dabo basiolum, plus hospes habebis.
Insignis puer est: totam hanc cognosce figuram.
Corpore non niueus, verùm ignem imitatur. ocelli
Acres, flammeoli: mala mens, suauissima verba.
Quod loquitur nõ sentit idem. Vox mellea, sed cum
Ira inflammatur, tum mens illi effera, fallax;
Fraudator, mendax, ludit crudele puellus.
Crispulus est illi vertex, faciésque proterua,
Exiguæq; manus, procul autem spicula torquet,
Torquet in vmbriferumq; Acheronta, & regna si-
Mẽbra quidẽ nudus, mentẽ velatus. auisq; [lentũ
More citans pennas, nunc hos, nunc aduolat illos,
Sæpe viri pressans præcordia, sæpe puellæ.
Arcũ habet exiguũ, super arcu imposta sagitta est.
Parua sagitta quidem, sed cælum fertur ad vsque.
Parua pharetra olli dependet & aurea tergo.
Sunt & amarii intus calami, quibus ille proteruus
Me quoque sæpe ferit matrem. Sunt omnia sæua,

Omnia,

Omnia, séque ipsum multo quoque sauius angit.
Paruula fax olli, sed & ipsum Hyperiona vincit.
Verbere, si prendes, age, ne miserare puellum.
Si flentem aspicias, ne mox fallare caueto.
Sin arridebit, magis attrahe; & oscula si fors
Ferre volet, fugito. sunt oscula noxia, in ipsis
Sunt q; venena labris. si fors ita dixerit, Heus tu
Accipe, nempe tibi cuncta hæc mea largior arma,
Nequicquam attigeris fallacia munera Amoris.
Omnia nanque igni sunt infecta illius arma.

BIONIS SMYRNAEI EPITAPHIVM ADONIDIS totidem numeris redditum, per IANVM DOVSAM A NOORTWYCK.

FLemus Adonin, Adonis obit formosus, Adonis
Heu formosus obit. ipsi lacrymantur Amores.
Parce Venus Tyria posthac in veste cubare.
Funereo miseranda habitu surge, & tua plangens
Pectora dic cunctis, Obiit formosus Adonis.
Flemus Adonim, ipsi mecũ lacrymãtur Amores.
Pulcher Adonii iacet in mõtibus, heu femur album
Dente albo femur ictus apri, Venerémque dolentem
Concinnas moriens. ater per candida manat
Membra cruor, ciliisque sub ipsis lumina torpent,
Nec solitus notat ora rubor. quin ipsa peremti

Oscula pallor habet nunquam linquenda Dionæ:
Quandoquidem nunc illa etiam frigentis ab ore
Rapta placent Veneri, quamuis non sentit Adonis.
Flemus Adonim, ipsi mecũ lacrymãtur Amores.
In femore heu graue vulnus habet, graue vulnus Adonis.
Vulnus habet grauius imo sub pectore Cypris.
Illum adeò circùm luxit quoque fida canum vis,
Et Nymphæ quantum est in montibus. ipsa solutas
Indiscreta comas nemora omnia circumcursat
Nuda pedes regina Gnidi, cui candida vellunt
Crura rubi, eliciunt q; sacrum spineta cruorem.
Illa autem Assyrium repetens clamore maritum
Per valles ruit, & carum sibi quærit Adonin.
At puero umblicum circa cruor erumpebat,
Diruptóque cruentabatur ab inguine pectus,
Mutarátque atro sanguis latera alba colore.
Ah Venus, ah ipsi cum matre querũtur Amores.
Amisit formam Cypris, paritérque maritum.
Pulchra deæ nã forma fuit dũ vixit Adonis, [heu
Exstincta exstincto forma est quoq; Cypridis. heu,
Ingeminant quercus, heu & iuga montiũ, Adoni.
Deflent & Veneris ingentem flumina luctum,
Et fontana suum suspirant numina Adonin,
Tristitiáque rubent flores, dum Cypria cunctos
Fœmineis implet colles vrbémque querelis.
Ah Venus, ah obiit formosus Adonis. imago

Ipsa

Ipsa iocosa refert, Obiit formosus Adonis.
Quis Veneris dirum, quis non deploret amorem?
Vt verò indignum vulnus cognouit, & ipsum
In femore aspexit roseum marcente cruorem,
Heu tremulas effusa manus; Mane, inquit, Adoni,
Care mane, dum te inuenia amplectar & supremũ,
Et miscere tuis possim mea labra labellis.
Euigila paulisper Adoni, atque oscula iunge
Vltima, tantisper saltem, quoad oscula viuunt.
In iecur, os & tua hoc fundo properabit ab imo
Flos anima. hinc vita educens quod restat, amorem
Combibã Adoni tuum. seruabo etiã oscula, tanquã
Temet care mihi. quoniam procul, heu procul ipse
Me fugis, & nigrum penetras crudelis ad Orcum,
Iniustique domum Plutonis. at ipsa misella
Hic moror, & Dea sum, nec te spes vlla sequẽdi est.
Tu puerum tibi habeto meum Libitina. potestas
Plus tua nanque potest, cui se bella omnia sistunt.
At mihi cordolium misera est, & Adonin adẽtum
Ploro, tui metuens. sic nos dulcissime rerum
Linquis? amor que mei tecum somnî instar abiuit?
Iam & Venus vidua est, & Amorum numen inane,
Et nusquam cestus. quid enim venator agrestes
Cominus ire feras tibi erat formose libido?
Hæc Venus, hæc eadem cũ matre querũtur Amores.
Ah Venus, ah miseranda, obiit formosus Adonis.
Effundit tantùm lacrymarum Cypria, quantum

Sanguinis ipſe puer, quæ floribus omnia mutat
Terra parens, roſa fit q̃z cruor, lacrymæq̃z papauer.
Flemus, flemus Adonim, obiit formoſus Adonis.
Parce virum in ſyluis poſthac lugere Dione.
Iam ſtratus lepidè thorus eſt, aptúmque cubile,
Iam lectum tenet ille tuum, & dormire videtur.
Exſtinctúſque licet, tamen eſt formoſus, vt antè.
Mollibus in tunicis dea iuxta accumbe marito,
Sub quibus is tecum capiebat nocte quietem
Aureolis fuſus ſtratis; & Adonida quærens
Per thalamum flores, & ſerta recentia ſparge.
Ille etenim vt periit, periit quoque gratia florum.
Et myrrha line Adonin, eant ſimul omnia peſſum
Nunc vnguenta, tuum quoniã peſſum iuit Adoni.
Purpurea tener heu in veſte recumbit Adonis,
Quem circumſiſtens certat chorus omnus amorum
Attonſis lugere comis. atque ille ſagittas
Hic arcum calcat; volucrem trahit ille pharetram;
Soluit vincla pedum hic; eſt quiq̃z lebetibus aureis
Præbet aquam; femur aſperſum lauat ille cruore;
Hic fouet, & motus frigus leue ventilat alis.
Flẽt matrẽ pariter ſimul, & miſerãtur Amores.
Ipſe Hymen primo exſtinctis in limine tedis
Abiecit ſertum geniale, nec amplius Hymen
O Hymenæe canũt, ſed inore eſt omnibus, Heu, heu.
Heu heu propter Adonin, & heu propter te Hymenæe,

Aſſlent

Assient & Charitum numeri, dominamq; sequētes
Alternis dicunt, Obiit formosus Adonis,
Idq; magis quàm tu, Venus, alta voce queruntur.
Quin etiam Parcæ mærent, reuocant & Adonim
Carminibus, sed nulla audit iam carmina Adonis,
Inuida quem Stygiis cohibet Proserpina vinclis.
At tu pone modum lacrymis tot Cypria, namque
Has dare oportebit venientem rursus in annum.

MOSCHI IDYL. V.

Henr. Stephano interprete.

Cùm mare tranquillum tenui perstringitur aura
Tunc animus gestit, nec, vt antè, tenetur amore
Musæ, sed placidi rapit hunc pellacia ponti.
At simul iratum turgentibus æstuat vndis,
Insanúmque fremens, spumis canescere cœpit,
Tum verò fugiens, terram respecto: nihilque
Tellure est fida. nemorísque optatius vmbra,
Pinus vbi ad flantes argutùm sibilat austros.
Piscator miser heu, domus est cui concaua puppis,
Cui labor in pelago fallax venatio, pisces:
At mihi sit platani requiescere dulce sub vmbra,
Et fontis lenem vicini audire susurrum,
Qui strepitu oblectat, nō autem exterret agrestem.

MOSCHI IDYL. VI.

Eodem interprete.

Pan vicinæ Echûs, Satyri saltantis at Echo,
Lydæ

Lyda autem Satyrus magno flagrabat amore.
Quantũ Echo Panem, tantum Satyriscus & illam
Vrebat, tantum & Lyda vrebat Satyriscum.
Sic flammas illis Amor alternabat easdem.
Nanq; suum exosus quantũ quisque esset amãtem,
Tantum erat iis odio quibus ipse volebat amari.
His doceo exemplis te quisquis amare recusas:
Si quis amet, redames, vt amãs redamêre vicissim.

MOSCHI IDYL. VII.

Quod à nonnullis Bioni adscribitur.
Eodem interprete.

Hespere, iucunda pulcherrima flãma Cytheres,
Hespere, noster amor, nigra decus Hespere noctis,
Qui tantum Luna, quantum tibi sydera, cedis:
Salue, & pastorem comessabundus amicum
Dum viso, luna mihi tu vice suggere lumen.
Nanq; hodie nascẽs, statim occidit. haud paro fur-
Atque viatori nocturno haud esse molestus.
Verùm amo; tu mecum par est socieris amore.

MOSCHI IDYL. VIII.

Eodem interprete.

Alpheus, Pisam linquens, currensq; per aquor,
Rectà Arethusan adit, secum voluens oleastri
Fertilem aquã, & portans illi sua munera, sacrum

Pulue-

Puluerem, & innumeros flores, ramosq; virentes.
Atque profunda petit, & subterlabitur imos
Fluctus, ac nunquam lympha se lympha remiscet,
Haúdque is prateriens sentitur ab æquoris vndis.
Imperiose puer, malesuade & saue magister,
Nare doces etiam fluuios in amore Cupido.

BIONIS IDYL. II.

Henr. Stephano interprete.

Auceps fortè puer dum venaretur opaca
In sylua volucres, infelix omen, Amorem
Fronde super buxi cernit pallente sedentem.
Tunc ergo exsultans, magna velut alite visa,
Continuò viscum calamósque recolligit omnes,
Atque dolos varios volitanti tendit Amori.
Sed tandem incassum mœrens cecidisse laborem,
Ad vetulum, abiectis calamis, accedit arantem,
Vsus ea fuerat quo nuper in arte magistro:
Ordine rem narrat, super arbore mõstrat Amorẽ.
Ille, caput quassans, ridétque & talibus infit,
Parce puer prædæ huic, procul hac absiste volucri.
Pestiferum est animal. tutérque quatérque beatus,
Dum non hoc capies: verùm si quando viriles
Attigeris annos, qui nunc huc, nunc volat illuc
Te fugitans, aderit tunc improuisus, eúmque
Impositis cernes pedibus tibi colla prementem.

BIONIS

BIONIS IDYL. III.

Eodem interprete.

Astitit alma Venus placidã dum carpo quietem
Quæ pulchra tenerum dextra ducebat Amorem,
Fixum in terram oculos, & compellauit amicè,
Chare bubulce, precor, modulari carmina noster
Ex te discat Amor. Nec plura locuta, recessit.
Mox, pastorali quicquid meditabar auena,
Demens, vt cupidum discendi, illũ omne docebam.
Panis obliqua vt sit, sit tibia recta Minervæ,
Mercurij chelys inuentum, citharæ auctor Apollo.
Hæc illum doceo: sed negligit ille magistrum:
Et contra ipse suos ignes argutat, amores
Meq; deũm docet atq; hominum, maternaq; furta.
Sic mihi sunt oblita illum quæcunque docebam,
At didici quæ me præcepta docebat amoris.

BIONIS IDYL. IV.

Eodem interprete.

Aut sæuum metuunt, aut amplexãtur Amorem
Ex animo, illiúsque legunt vestigia Musæ.
Nam quicunque canit, dulcis contemtor Amoris,
Illum auersantur, dedignantúrque docere.
Sin quis Amore animum perculsus, mollia cantet,
Vno concurrunt ad eum tunc agmine cunctæ.
Omnibus hæc nostro exemplo testata relinquam.
Nanq; ego si quẽ aliũ celebrare hominúmue deúmue

Aggre-

Aggrediar, tunc balba mihi fit lingua repentè,
Nec iam succurrunt mihi verba assueta, modique:
De Lycida sin quid nos rursum et amore canamus,
Tunc verò è nostro vox dulcis profluit ore.

BIONIS IDYLL. V.
Eodem interprete.

Scita quidẽ mea sunt si carmina, sat mihi laudis
Sola vel illa ferent quæ iam dedit antea Musa:
Sin minimè placeãt, quid me amplius hisce fatigẽ?
Humanæ nam si geminasset tempora vitæ
Iuppiter, aut versans variè mortalia Parca,
Hæc in lætitia peragenda, laboribus illa:
Quisque fatigatus, pòst carpere dulcia posset.
At cùm vitæ vnum superi dent tempus, & illud
Præcipuè ipsi homini spatiis breuioribus arctent,
Quem tandem miseri volumus nostro esse labori
Ærumnis q̃z modum? vel quò mentem vsq̃z iuuabit
Artibus atque aliis aliísque intendere lucris,
Dum nos vrget opum nunquam satiata cupido?
Proh sumus oblîti, nos conditione creatos
Mortali, nostræq̃z fugacia tempora vitæ.

BIONIS IDYL. VI.
Eodem interprete.

Quid Veris volupe est, Autũni aut tẽpore Myrson?
Quid volupe Æstatis, vel quid tibi tẽpore Brumæ?

Cuius

Cuius & aduentum votis maioribus optas?
Optatúrne æstas, noſtros quia perficit æstas,
Maturat noſtros lætos reddítque labores?
Autumnúſne? fami facilè cum quiſque medetur?
An tibi hyems optatur iners? quo tempore multi
Ante focum ceſſant, pigráque quiete fruuntur?
Gratius éſtne iſtis ver pulchrum? dic tibi quid mẽs
Optet: ſermonem concedunt otia talem.
M. Diuûm opera haud par eſt humano examine pendi:
Et pariter ſacra ſunt hæc quattuor, & mihi grata.
Sciretamen quoniam cupis hoc Cleodeme, fatebor
Quódnã plus nobis placeat, quàm cetera, tempus.
Æſtatem nolo, radiis tunc ſolis aduror:
Haud cupio Autumnum: nam ob fructus morbifer ille eſt.
Formido triſtes Hyemis glaciéſque niuéſque:
Durare annum Ver cuperem per amabile totum.
Tunc neque nos frigus, nec ſolis nos grauat ardor,
Omnia tunc fœtu vel germine læta recenti,
Ipſa dies etiam ſpatium tunc noctis adæquat.

FINIS.

FRANCONIS DVICQVII LEYDENSIS, Epigramma Paronomasticon, in gratiam doctissimi BONAVENT. VVLCANII, lusum.

QVOD Moschum, quod Callimachum Vulcane recudis,
Quid, nisi te patrem dixerimus Venerum?
Quare iam tibi quærendum est alios Hymenæos:
Et Veneri vis est res sibi habere suas.
At quæ conueniat tibi posthac digna Dearum?
Eu tibi, seu mauis Pallada, siue Themin.

NOTÆ BONAVENTVRÆ VVLCANII IN MOSCHI ET BIONIS IDYLLIA.

MOSCHI IDYLL. I. vers. 6. ὧν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν] Eâdem ratione loquendi dixit Moschus ὧν εἴκοσι πᾶσι, qua Callimachus Hymno in Cererem vers. 84. ὅσσοι μυρία πάντα. Nam pro εἴκοσι, legere εἰκόσι, hoc est *notis*, vel *indiciis*, sequentis vocis ratio non fert. dicendum enim erat πάσαις, non πᾶσι. Politianus tamen, si vulgatis editionibus fides adhibenda est, ita vertit, *Totam hanc cognosce figuram*, quod certè mihi probari non potest. Vide an legendum sit, *Totum hac cognosce figura*. Laurentius quoq. Gambara ita vertit, *Indiciis his omnibus ipsum Cognosces*. secutus versionem siue filum nescio cuius, quando ipse, vti audio, Græcè non callebat. quod ideò τοὺς φιλέλληνας monitos volui, ne huius interpretis ludicræ potius quam seriæ paraphrasi fidant; tantumque inter horum Idylliorum auctores & interpretis sententiam sexcentis locis interesse putent, quantum inter ὕπαρ & ὄναρ. Ego profectò maiorem in interpretibus religionem desidero. Longè enim satius esset, auctores quorum linguam ignorant planè non attingere,

tingere, quàm alienæ versionis fiducia fretos, eos ipsos in alias atque alias linguas parùm fideliter transferre. quæ temeritatis confidentiæque culpa, vt in rebus ludicris fictitiisque ferri excusaríue possit; certè in rebus sacris tolerari, ne dicam laudari, communique assensione approbari non debebat. De iis loquor qui summi illius, & verè diuino numine non afflati leuiter, sed plenissimi vatis prophetica scripta, cùm linguam qua illa scripta sunt vix à limine, quod aiunt, salutarint, aliena opera industriaq. confisi, in vernaculum gentis suæ idioma & rythmos transferunt. è quibus eodem atque adeo maiore temeritatis impudentiæque impulsu alij in alias linguas, & ῥύθμους planè ἀῤῥύθμους eos transfundunt, magno legentium malo, ne dicam Christianæ Reipublicæ dedecore; dum pro limpidissimis fontibus, cœnosissimas turbidissimasque lacunas ignaris ac rudibus offundunt. Sed de his oportuniore aliâs loco.

vers. 13. Μικκύλα] Diminutiuum diminutiui μικκός. Callimachus, Αἰεὶ τοῖς μικροῖς μικκὰ διδοῦσι θεοί.

vers. 15. ἐμπεπύκασται] Obtecta est. Eâdem significatione qua Athenæus lib. x. 1. βωμὸς ἄνθεσι πάντη πεπύκασται.

vers. 16. ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους] Vnde & Cupidini

ἀλλοπρόσαλλος Martis epithetum, non malè quadret.

IDYLL. II. verſ. 6. ὑπωροφίοισι δόμοισι] Periphraſis θαλάμου. qua ſignificatione vocem θαλάμου etiam infrà verſ. 12. accipit, inquiens Ποῖοι με στρωτῶν λεχέων ὕπερ ἐν θαλάμοισιν, &c. θάλαμος enim dicebatur veteribus mariti & vxoris cubile, & ἀμφιθάλαμος, ancillarum. Porrò veteres vxoribus in editiore ædium parte ὑπερῴους θαλάμους κατεσκεύαζον, vt Euſtathij verbis vtar, ὑπὲρ τοῦ δυσεντεύκτους αὐτὰς εἶναι. & Homerus in Odyſſea de Penelope ita ſcribit,

κλίμακα δ' ὑψιλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο.

Et Didymus γυναικονίτην interpretatur δίστεγον, in ſecundo ædium tabulato.

verſ. 17. τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον.] Opponuntur inter ſe ὄναρ & ὕπαρ, vt apud Homerum Οδυσσ. τ.

οὐκ ὄναρ ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν ὅ τοι τετελελμένον ἔσται.

neq. aliud eſt ὕπαρ, quàm ὀπτασία ἀληθῶς ὑπάρχουσα, &, vt vult Heſychius, μεθ' ἡμέραν ἐναργῶς ἀληθής.

verſ. 20. ἀνενείκατο] Euſtathius ἐνείκω Ionicum ab ἐνέγκω format. Ita infrà, verſ. 130. τοίην ἀνενείκατο φωνήν.

verſ. 22. πολὺ πλεῖον δέ οἱ αὐτῷ] Non ſit mihi veriſimilè verſionem huius Idyllij, quæ Politiani

tiani nomine circumfertur, eius esse. Certè cum versione Hymni Callimachi εἰς λοῦτρα τῆς Παλλάδος, ἀντισηκᾶσθαι nequaquam potest. Et quidem videtur hoc loco quisquis ille fuit interpres, punctum posuisse post αὐτῷ. ita vt ibi sententiam absoluat. vertit enim, *Séque ipsum multo quoque sæuius angit*. quod certè cum præcedentibus non congruit, nisi legas,

Πάντα μὲν ἄγρια πᾶσι, πολὺ πλεῖον δέ οἱ αὐτῷ.

Sed rectior multo & planior elegantiorque sensus fuerit, si extremum hoc hemystichium cum sequenti, citra vllam distinctionem coniungas, & τὸ, πολὺ πλεῖον ad arcum referas.

vers. 27. Ἀλλά μοι εἰς ἀγαθόν] Formula antiqua auertendi abs se mali ominis. cuius generis sunt & illæ apud Latinos, *Quod omen Deus auertat, Dij prohibeant*, & illud Ouidio vsitatissimum, *Dij melius*.

vers. 36. ῥοδέῃ τε φυῇ] φυῇ hoc est βλαστήσει. tametsi rectius *Decore & pulchritudine*. In qua significatione Homerus & Pindarus φυῆς vocabulo vtuntur. Duplex enim est φυή. alia σωματικὴ δεξιότης κατὰ τὸ ἐκτός ac tum idem est quod κάλλος. Hinc εὐφυὲς πρόσωπον. & φυὴν γε μὲν οὐ κακὸς ἐστὶ. alia ad animum refertur, & indoles dicitur. vnde εὐφυὴς, σοφὸς καὶ πολλὰ εἰδώς. Hoc itaque loco ῥοδέῃ τε φυῇ, *rosarum pulchritudine*,

non *indole* significare censuerim. atque ita infrà vers. 45. φυὴν δ' οὐκεῖ χε γυναικός, *formam* interpretor.

vers. 109. αἱ δ' ἄλλαι μέλλεσκον] *Cunctabantur*, hoc est, detrectabant, & tergiuersabantur, malim vertere, quàm *Ascensuræ erant*, vt est in editione H. Stephani.

vers. 127. ἡ δ' ὅτε δὴ γαίης, &c.] Imitatus est, aut potius expressit locum Virg. Aeneid. quinto:

Vt pelagus tenuêre rates, nec iam amplius vlla
Occurrit tellus, cælum vndique, & vndique pontus.

IDYL. III. Titulum huius Idyllij, qui est ἐπιτάφιος βίωνος βουκόλου ἐρωτικοῦ verti, *Bucolici amatoris*. Nam *bubulcum* nemo nisi bubulco affinis Bionem appellarit.

vers. 1. ἄιλινα] Non interpretor aduerbialiter ἄιλινα, sed intelligo εἶδος θρήνου, cum Scholiaste Sophoclis. Vide Annotat. in Hymnum Callimachi in Apollinem, versu 20.

vers. 5. νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε] In versione mea reponendum est, *Puniceæ luctu este rosæ*. Per puniceum verò colorem, eum qui à rubro degenerat intelligo, qui spadiceus siue baius dicitur. quam appellationem hodie & Itali & Hispani retinent; βάϊον verò, φοίνϊκος ramus est, vnde & Græcis τὰ βάϊα, Festum palmarum dicitur.

vers. 29.

vers. 29. καὶ ὕδατα δάκρυα γέντ] Verti, *Fiunt lacrymæ vndæ*, hoc est, lacrymæ abeunt in riuos. Nam ex vndis lacrymas Nympharum natas, somniare, nedum vertere ἄτοπον. Sed illud ἀτοπώτερον quod sequitur.

vers. 33. μάλων οὐκ ἔρρευσε καλὸν γλάγος] quod in eâdem Henrici Stephani editione versum est, *ex pomis non fluxit pulchrum lac.* quod ne viuo quidē Bione fluxit. Quis enim vnquam vel per somnium pomis vbera lacte manantia tribuit, cum magna τῶν μήλων, hoc est, ouium iniuria? Minus insulsè, Gambara, *Lacteus in pomis rubet haud color.*

vers. 64. βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει] Laur. Gambara, aut potius interpres cuius ipse filum secutus est, videtur legisse βοάς. Ita enim vertit, *sequiturq́; tuam per littora vocem.* planè ἀνακολούθως.

vers. 100. Αἰ αἴ τοὶ μαλάχαι &c.] Eādem sententiam C. Pedo Albinouanus Elegia in obitum Mæcenatis ita tractat,

Redditur arboribus florens reuirentibus ætas,
Ergo non homini quod fuit antè redit.

Et Horatius,

Diffugere niues, redeunt nunc gramina campis,
Arboribusq́; comæ.

vers. 115. ἀλλὰ δίκα κίχε πάντας] Horat. *Raro antecedētem scelestum Deseruit pede pœna claudo.*

IDYL. IIII. vers. 21. Ὡς δὲ τ' ὀδύρεται ὄρνις] Affinis huic est comparatio apud Virg. Georg. 4.

Qualis populea mœrens philomela sub umbra
Amissos queritur fœtus; quos durus arator
Observans nido implumes detraxit. at illa
Flet noctem, ramoq; sedens miserabile carmen
Integrat, & mœstis late loca questibus implet.

vers. 123. τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυδάμα τρέπετον] Formula auertendi ominis. Ita Virg. Georg. 3.

Dij meliora piis, erroremq; hostibus illum.

Ita apud Dionem lib. 55. Δεινὸν ἦν τὸ παθόντος, ὃ μὴ γένοιτο, σωθαπολεμένη. Vide supra Annot. in vers. 27. Idyll. 2.

IDYL. V. vers. 2. τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι] Non placet versio quæ est in editione H. Steph. *Timidus me sollicitat animus*, sed potius, *Ego miser* (vtpote impatiens vitæ otiosæ) *proritor ad nauigandum*, pellectus videlicet tranquillitate maris.

vers. 5. τὰ δὲ κύματα * μεμιλλᾶι] Visus sum mihi aptè appositeque lacunulam hanc, appositione Epitheti μακρὰ, explere, ex Homero, vnde procul dubio Moschus hoc desumpsit. Ita verò Homerus Ιλιαδ. ϛ.

ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης Πόντε ἐκαρίσιο.

Vnde & Dionysius -μεγάλα ἐγείρων κύματα. Latini rectè eleganter Decimos & Decumanos

fluctus

fluctus appellant. quod decimus fluctus, auctore Festo, fieri maximus dicatur. Occasionem verò supplendæ huius lacunæ dedit Cōstantinus Porphyrogenneta, περὶ θεμάτων. qui, vbi de Mari Aegæo agit, quod & ipsum inter Themata recenset, ita scribit, τὸ δὲ αἰγαῖον πέλαγος βαρύπλουν ἐστι καὶ δυσπέρατον, ἐκύματα μακρὰ καὶ ὄρεσιν ἐοικότα ἀνεγεῖρον τοῖς πλέουσιν. εἴτε διὰ τὸ πυκνὸν τῶν νήσων, εἴτε καὶ διὰ τὸ ῥεῦμα τοῦ πόντου, τὸ καταβαῖνον εἰς Ἄβυδον, καὶ προσρασσόμενον ταῖς νήσοις μετὰ μεγάλου ῥοιζήματος. Sed ego totum Constantini illius Imperatoris libellum propediem Deo dante publici iuris faciam.

IDYL. VI. vers. 4. ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ] verti, *Ita amor versatur in orbem.* Diligentius tamen versanti hunc locum, magis placet hic sensus, *Amor verò mutua reciprocatione amoris accendebatur.* Nihil enim aliud Moscho hoc pulcherrimo Idyllio propositum est, quàm vt Anterωta describat. vt & Bioni infrà, in eius Fragmentis, Ὄλβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντεράων]. Est verò Ἀντερως, non amoris abolitor, neque Amori contrarius, vt quidam somniant, sed potius mutuus amor. De hoc ita fabulantur Poëtæ: Cùm Cupido infans parùm adolesceret, Venerem, Themin deam consuluisse. quæ veneri responsum tulit, Cupidini Anterωta neces-

ſarium eſſe, qui rependat vices, & mutuam viciſſim det operam. Cui Venus acquieſcens, Anterωta genuit. quo vix dum nato, Cupido adoleſcere cœpit, & alas pennasque explicare. quin quoties præſens Anteros eſſet, Cupido formoſior & procerior: abſente illo, contra accidere videbatur. Amor ergo tum augetur atque inflammatur, cùm redamantem nanciſcitur. quod ipſum innuit Moſchus voce ἀμοιβῆ, quæ reciprocationem ſignificat. vnde ἀμοιβαῖοι λόγοι. Demoſthenis & Aeſchinis inter ſe, & ἀμοιβαῖαι χάριτες, & apud Pindarum ἀμοιβαῖα θεοῖσιν δεῖπνα παρέχων. Virgilius, *Mutuaq; inter ſe læti conuiuia curant*. quod veteres *Mutitare* dicebãt. Ita & Oppianus κυνηγετικῶν δ.

— προκαλιζόμενοι μετ' δεῖπνον
Αλλήλους ἑκάτερθεν ἀμοιβαδίοισι κυπέλλοις.

De ſtatua Anteroti apud Athenienſes poſita, vide Pauſaniam & Suidam.

IDYL. VII. verſ. 2. νυκτὸς ἄγαλμα] Putidum cenſuerim hoc loco interpretari ἄγαλμα *imaginem*, vt eſt in editione H. Steph. Quid enim aliud eſt imago noctis, quàm nox ipſa, aut quiddam ei geminum? Accipio itaque ἄγαλμα pro ſolatio, ſiue oblectamento vt Catull. *Heſpere qui cælo luces iucundior ignis*. Huius verò ſignificationis auctorem habeo etiam Homerum

Ιλιαδ.

Ιλιαδ. δ. vbi ait, -- βασιλῆι δ' κεῖται ἄγαλμα. de iis rebus quæ oblectamenti tantùm causa à regibus inter κειμήλια asseruantur loquens. & certè ἄγαλμα nihil aliud est quàm ἀγαλλίαμα καὶ καλλώπισμα, καὶ πᾶν ἐφ' ᾧ ἀγάλλεταί τις.

IDYL. VIII. κοτινηφόρον ὕδωρ] Alphæo fluuio oleastrum, folia, & flores, & puluerem sacrum tribuit. quòd apud Alphæum, in puluere Olympico victores oleastro coronarentur, foliisque & floribus spargerentur.

EPIG. IN AMOREM arantem. οὖλος ἔρως] Respondet illi, quod Idyllio primo ei tribuit εὐπλόκαμον τὸ κάρηνον.

vers. 5. πρῆσον ἀρούρας] Ita est in editione H. Stephani, cum versione *Combure arua*, tosto planè exsuccoque sensu. Cur enim optet comburi ab Ioue arua? An quod solis calore fruges maturescant? At hoc Phœbi munus est. Elegantem verò sententiam efficiat, si legas πλῆσον; vt videatur Amor optare fœcundam segetem. cum imprecatione ni faciat. à πλήθω.

IN BIONIS IDYL. I. vers. 9. Λεπτὸν ἀποψύχων] Verti, *Ægrè animam ducens*, hoc est, anhelans, & morti proximus.

vers. 17. ποτικάρδιον ἕλκος] Optimè respõdet huic vocabulo nostrũ Teutonicum **Hertsweer.**

vers. 55. τὸ δ' πᾶν καλὸν ἐς σὲ καὶ ἄρη] Ita est in aliis

aliis editionibus, & Henricostephaniana, cum hac versione: *Et quidquid pulchrum est ad te deuoluitur.* Elegantissimus locus fœdissimè corruptus. Nam vt demus legi posse ἄρη, quod non damus, quis erit vsus coniunctionis copulatiuæ καί? an non planè fuerit otiosa? Rectè itaque legendum censeo τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καὶ ἅδην. Eo sensu quo Catullus,

At vobis male sit malæ tenebræ
Orci, quæ omnia bella deuoratis.

Malas enim tenebras Orci Catullus Periphrasticè Orcum ipsum appellat, cuius præsides Pluto & Proserpina.

vers. 66. τὰ δὲ δάκρυα τὰν Ανεμώναν] Interpretes plerique verterunt Ανεμώναν *Papauer.* quos & affinitas nominis cum Argemone, & florum inter se similitudo fefellit. qui error etiam Dioscoridis ætate apud medicos inualuerat. vt ipsemet testatur, inquiens: ἔνιοι δὲ μὴ δυνάμενοι διορίζειν ἀπὸ τῆς ἀγρίας ἀνεμώνης, τὴν λεγομένην ἀργεμώνην, καὶ τὴν ῥοιάδα μήκωνα, διὰ τὸ τῶν ἀνθῶν ὁμόχρουν φοινικοῦν ὑπάρχον, πλανῶνται, τὴν ἀργεμώνην εὐπατώριον ὀνομάζοντες. πλὴν τῆς ἀργεμώνης ἧττον βαθὺ τὸ φοινικοῦν ἐστὶ τῆς ῥοιάδος. Porrò Ανεμώνης cuiusdam (varia enim eius sunt genera) flos in dilutiore purpura rubet. quod quidē optimè cum colore puniceo lachrymis diluto quadrat.

drat. Plinius lib. XXI. cap. 23. Anemones florem nunquam se aperire, nisi vẽto spirante, scribit, atque inde nomen accepisse. Cuius rei, vt aliarum multarum, fides penes auctorem sit. Theophrastus Anemonẽ Vere statim post Narcissum florere auctor est. Anemonem verò aptiorem Veneri herbam esse quàm papauer, nemo non dixerit.

vers. 81. κειράμενοι χαίτας] Vide Annotat. in Hym. Callimachi in Dianam vers. 126.

vers. 97. τοσήμερον ἴσχεο κώμων] Interpretatus sum, non vt alij, *Abstine conuiuiis*, sed *Molli parce querelæ*. Nam vt κῶμον ad Conuiuij significationem torqueamus, absurdum dictu fuerit, Venerem in summo luctu conuiuiis indulgere. Pindarus κῶμον remotiore ab hac significatione τὴν μετὰ χορείας ὕμνον vocat, & vt Scholiastes interpretatur τὴν στεφανηφορίαν, ἤγουν τὴν ἐν στεφάνοις ἀνακήρυξιν. Hesychius verò, & quidem rectissimè Κώμους interpretatur ἀσελγῆ ἄσματα, πορνικά. quæ significatio huic loco accommodatissima videtur. Quid enim aliud habet hoc Idyllium, quàm lasciuam ac mollem Adonidis deprædicationem? Et certè κώμου significatio latè patet, & generaliter de iis qui amatoriæ lasciuiæ nequitiæque indulgent capitur. Rectè itaque (meo quidem iudicio) etiam hoc loco ad lasciuas

& mol-

& molles Veneris lamentationes referri poteſt. Ita Horatius Ode 3. lib. 2. dixit, *Deſine mollium querelarum*; quæ phraſis huic Moſchi locutioni planè gemina eſt. ἐκ παραλλήλου verò dictum cenſuerim, λῆγε γόων, & ἴσχεο κώμων, & vnum eſſe explicationem alterius.

IDYL. II. verſ. 14. ἦν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς] hoc eſt εἰς τέλειον ἄνδρα, vt loquitur Xenophon, & Paulus ad Epheſ. 4. μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ χριστοῦ.

IDYL. IIII. καμβαίνει μευ γλῶσσα] Heſychius κάμβει interpretatur παύεται.

IDYL. V. μοῖρα πολύτροπος] *Verſatilem* malui vertere, quàm *verſutam*.

IDYL. VI. ἤ θέρος ἡνίκα πάντα τελείεται] Vnde & Annus πλείων dictus. Vide Annotat. in Callim. Hym. in Iouem, verſ. 98.

verſ. 4. ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρὰ] ob meſſem & fructus qui Autumno colliguntur.

verſ. 5. χεῖμα δύσεργον] Verti, *Brumam inertem*, & ineptam operi ruſtico; nam vt Virgilius loquitur, *Hyems ignaua colono,*

Frigoribus parto agricolæ plerumque fruuntur,
Mutuaq; inter ſe læti conuiuia curant;
Inuitat genialis hyems, curasq; reſoluit.

Δύσερ-

Δύσεργον verò dicimus hyemem κατὰ τὰ γεωργικὰ ἔργα. Ita enim propriè ἔργα dicta, ἀπὸ τῆς ἔρας τουτέστι, γῆς. vt in Callimacho annotaui.

verſ.13. ἐπεὶ νόσον ὥρια τίκτει] Horatius, *Morbifero graue tempus anno.*

verſ.17. πάντ' εἴαρος ἁδέα βλαστεῖ] *Pullulant.* Rectius enim hoc reſpondet præcedenti *parturiunt*, quàm *germinant.* Virg.

Et nunc omnis ager, nunc omnis parturit arbor,
Nunc frondent ſyluæ, nũc formoſiſſimus annus.

Εἰς ἡάκινθον: verſ.1. βίων ἕλε] Lege βίων'. vt conſtet ſenſus.

verſ.2. σοφὰν ἐπεμαίετο τεχνάν] Periphraſis τῆς ἰατρικῆς.

FINIS.

ERRATA.

MOSCHI pag.4. pro ἕξει, leg. ἑξεῖ.
pag.7.verſ.1. Idyl. 2. lege εὐρώπῃ.
pag.24. verſ.67. παρθενικᾶν. verſ.70.pro τὸ, lege Τῷ.
pag. 31.verſ. 13. τόξοισιν.
pag.35.verſ.52. pro κατὰ, lege καὶ.
pag.48. verſ. 46. lege τοσσοῦτον.

ALVENSLEBEN
Bb
306

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:3-119201541511222-14570467X-10/fragment/page=0408

Vulcanio.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:3-119201541511222-14570467X-10/fragment/page=0410

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:3-119201541511222-14570467K-10/fragment/page=0411

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:3-119201541511222-14570467X-10/fragment/page=0412

CALLIMACHI CYRENAEI

HYMNI, EPIGRAMMATA ET FRAGMENTA,

QVÆ EXSTANT.

Et separatim,

MOSCHI SYRACVSII, ET BIONIS SMYRNAEI IDYLLIA.

BONAVENTVRA VVLCANIO

BRVGENSI INTERPRETE.

Cum ANNOTATIONIBVS *eiusdem:*

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:3-119201541511222-14570467X-10/fragment/page=0413